

Giới thiệu Thuy Thuy Bình An

Thuy Thuy là một cô nương đáng yêu, họ Tiêu, được sư phụ nhặt về nuôi dạy. Nàng rất là ngây thơ và hồn nhiên. Sư phụ nàng là một trưởng môn của một phái lừng lẫy về hàng yêu phục ma – Nga Sơn.

Tuy nói là đệ tử nhưng hầu như nàng không học bất cứ một cái gì và cũng chẳng làm gì. Thuy chỉ rong chơi, quậy phá suốt ngày và lạ là điều đó được sư phụ và các trưởng bối trong môn phái đồng ý một cách âm thầm.....

Mời các bạn đọc bộ truyện dễ thương này. Thuy Thuy Bình An của tác giả Biển Du Ly sẽ mang hơi hướng huyền diệu nhưng đầy vui nhộn và thú vị. Đừng bỏ lỡ bạn nha!

Bạn đang đọc truyện *Thuy Thuy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: TÌM SƯ HUYNH ĐƯA DÊ VÀO MIỆNG HỔ

Tóc dài tung bay, áo bào trắng trên người bay bay, bả vai vác một cây chổi uy vũ... Quả nhiên là phong độ văn nhã tiêu sái dị thường.

Thuy Thuy vác một cây chổi vừa chạy vừa nhảy đi trên đường lớn, tâm trạng không ngừng dâng lên niềm vui sướng. Nàng xem như có thể trốn đi suôn sẻ.

Cũng không phải nàng chung tình với cây chổi, mà thật sự có chuyện khó nói.

Tất cả đệ tử tu hành ở Nga Sơn, đều lập chí trăm yêu trừ ma, mỗi người đều có thể có một pháp bảo để bay trên không. Đại đa số đệ tử trong ngày thụ phong đều mang theo bảo kiếm yêu quý, sau này có thể ngự kiếm mà bay, ngày đó Thuy Thuy dậy trễ, phát hiện kiếm của nàng bị trộm, chờ khi nàng đuổi tới lễ thụ phong thì đã gần đến kết thúc, luống cuống tay chân nàng tùy tiện cầm lấy một vật để tiếp nhận lễ phong.

Nào ngờ đó là một cây chổi...

Cây chổi này đã bị nàng chà rửa qua trăm ngàn lần, xông hương qua vạn lần, cũng dán lên ngọc trụ, gia tăng cấp bậc, trở thành một câu chổi nổi tiếng của Nga Sơn.

Thuy Thuy cười lên cây chổi, tay giờ lên, "Khỏi!"

Cây chổi tuân lệnh, 'vèo' một cái bay lên, một cây chổi danh tiếng thời đại của Nga Sơn bay lên trời.

Trong đám mây trôi nhẹ nhàng truyền đến tiếng kêu hưng phấn, "Đại sư huynh ta tới đây!"

Thuy Thuy họ Tiêu, ngay cả chính nàng cũng không biết nàng từ trong tảng đá nào chui ra, được sư phụ cùng các trưởng lão nhặt về. Nàng là một đệ tử vinh quang của Nga Sơn, mà Nga Sơn là đệ nhất môn phái trăm yêu trừ ma vang danh trên giang hồ.

Nói đến Nga Sơn, người đời nhất định sẽ giơ một ngón tay cái lên, nhưng mấy chuyện này hình như không có quan hệ gì với nàng... Nàng không cần luyện công, không cần tu hành, không cần dậy sớm, không cần tuân thủ giới luật... Nói ngắn gọn, nàng là một phá gia chi tử được ngầm đồng ý (*thừa nhận ngầm*) của môn phái Nga Sơn đứng đắn lắm liệt. Cái gọi là ngầm đồng ý, tức là trưởng môn và các trưởng lão cùng ngầm đồng ý cho hành vi gây họa của nàng, bọn họ chỉ dùng nước mắt già cả giàn dụa nói với nàng: "Chỉ cần con cảm thấy vui vẻ, tất cả đều không đáng ngại."

Lắng nghe kỹ, quả thực cảm động lòng người!

Cho nên trong đám đệ tử Nga Sơn lưu truyền rộng rãi một lời đồn: Thuy Thuy là con trai riêng của trưởng môn.

Đúng vậy, nàng là nam nhân, thuần khiết, mười sáu tuổi, chưa trưởng thành làm nam nhân chân chính.

Chỉ là, nàng có tất cả ưu đãi, ngoại trừ việc không thể xuống núi. Mặc dù các sư huynh vô cùng ghen ghét với nàng, nhưng không đổ kỵ, bởi vì bọn họ đều có thể xuống núi.

Do đó Thuy Thuy từng dùng đầu hù tự sát, dùng nước muối làm thuốc độc tự sát, cột lấy cây mây mà nhảy xuống vực... Tất cả tựa hồ cũng không có thể làm xoay chuyển tâm ý của trưởng môn nhân và các trưởng lão: chỉ cần nàng không xuống núi, nàng ở Nga Sơn muốn làm gì thì làm.

Sau khi trải qua bảy lần bảy bốn mươi chín ngày lập đi lập lại, đôi mắt đen tuyền của Thuy Thuy được điểm hai giọt nước suối nơi khe núi, nước mắt giàn dụa, lại dùng ngón tay dính chu sa xát xát viết huyết thư trên bức tường đá ở sau núi: "Nam nhi chí ở tứ phương, một đời anh hào bị chôn vùi rồi!"

"Thuy Thuy..."

Giọng nói nhu hòa làm cho những phần uất của Thụy Thụy đều trở nên nhẹ nhàng, lau khô khóe mắt và ngón tay một cách cực nhanh, "Đại sư huynh."

Nói đến trên Nga Sơn ai là người thân thiết với nàng nhất, vậy không phải đại sư huynh thì còn ai nữa. Năm tuổi nàng lên núi, từ đó đại sư huynh Trang Thanh Thần mười tuổi bắt đầu chăm sóc nàng. Nàng tắm rửa, hắt trông chừng; nàng ngủ, hắt gác đêm; nàng phá hoại, hắt khắc phục hậu quả; thậm chí bắt đầu từ hai năm trước đây mỗi tháng nàng đều mắc bệnh kỳ quái một lần, cũng là đại sư huynh chăm sóc nàng, nấu thuốc giúp nàng vượt qua nguy hiểm một cách an toàn...

Đại sư huynh là đại đệ tử cấp cao nhất của Nga Sơn, tuổi trẻ thanh tú rạng ngời có phần được coi trọng, cũng đồng thời là người bảo vệ của nàng.

"Đại sư huynh, đến bao giờ đệ mới có thể xuống núi?" Cả người sắp ngột ngạt chết rồi.

Trang Thanh Thần nhẹ nhàng vỗ đầu nàng, cười, "Có gắng nhẫn nhịn đi."

Thụy Thụy cúi đầu nghịch móng tay mình, "Mỗi lần đều là những lời này, đệ cũng đợi rất nhiều năm rồi."

Trang Thanh Thần không nói gì, nhìn chăm chú vào nàng, đó là một ánh mắt phức tạp mang theo sự thương cảm và không nỡ, xen lẫn tự trách. Ồ ~ làm cho Thụy Thụy mê muội đắm chìm trong ánh mắt ấy.

Ngày hôm sau, đại sư huynh đã xuống núi thực hiện nhiệm vụ, Thụy Thụy ôm thân cây giương mắt đưa tiễn hắt rồi đi, nước mắt như mưa rơi khắp Nga Sơn, chỉ vậy vậy một chiếc khăn tay nhỏ.

Nàng muốn xuống núi, nàng muốn đi tìm đại sư huynh!

Cho nên nàng thừa dịp sáng sớm nông dân đưa rau dưa tới, nấp ở trong xe lừa của nông dân mà trốn xuống Nga Sơn. Sau một trận gà bay chó sủa ở Nga Sơn, ngay cả chương môn nhân cùng trưởng lão đều tự mình xuống núi tìm kiếm nàng.

Đương nhiên mấy chuyện đó Thụy Thụy cũng không biết, nàng chỉ biết là nàng rất nhanh có thể gặp lại đại sư huynh, đại sư huynh, đại sư huynh, đại sư huynh...

Cười trên chỗi Thụy Thụy sờ cằm, nghĩ đến đại sư huynh tâm trạng nhộn nhạo, không tập trung cười chỗi, cả người lẫn chỗi từ trên trời rơi xuống. Nàng vốn là kẻ tu hành gà mờ, rơi xuống cũng là chuyện tất nhiên.

Tốc độ rơi xuống có thể so bằng tốc độ của gió, bên tai tiếng vù vù thật lớn, mặt của Thụy Thụy bị ép bóp thành nhiều mặt quỷ, chưa tới một lát, nàng đã thấy được ngọn núi trên mặt đất.

"A a a!" Nàng muốn được treo giữ lại.

Nhắm mắt lại, Thụy Thụy nhếch miệng nghiêng đầu làm ra biểu hiện của người sắp chết. Đại sư huynh của nàng a...

‘Oành’ một tiếng, tất cả đều xong rồi... Sau đó, ục ục ục, nàng nghe được có âm thanh gì đó đang sôi trào, một luồng nhiệt tiến vào thân thể của nàng, chảy thành dòng ra xung quanh, dần dần cuộn cuộn nóng lên, càng ngày càng nóng.

Nàng thế nhưng còn có cảm giác? Thụy Thụy mở mạnh một con mắt, nhìn thấy mình rơi xuống một cái hồ, trên mặt hồ có khói trắng lượn lờ có phần giống như tiên cảnh.

Như thế thật kỳ lạ, nàng vào chôn tiên giới? Đồi mở con mắt còn lại, Thụy Thụy sợ tới mức chỉ có thể duy trì biểu hiện mở một con mắt.

Trước mắt là một nam nhân, thân người nam nhân đó vẫn đang ẩm ướt, nam nhân kia liếc nhìn bộ dạng ngu xuẩn của nàng, "Mở mắt ra."

Biểu hiện trên nét mặt thà lỏng một chút, rốt cục Thụy Thụy nghe lời khôi phục vẻ mặt bình thường.

Giọng nói lạnh lùng mang chút mệnh lệnh truyền vào trong lỗ tai nàng, "Còn không chịu xuống?"

Cúi đầu, Thụy Thụy phát hiện mình đang cười trên người nam nhân này, ngẩng đầu, nhếch miệng. Lúc ở trên núi ngoại trừ các sư huynh ra nàng chưa bao giờ gặp những người khác, chẳng lẽ nam nhân dưới núi đều có dáng vẻ đẹp như vậy sao? Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy người ngoài, có một chút hưng phấn, "Người là người ôi chào..."

Đối mặt với lời nói nhảm của nàng, bên trong con ngươi của nam nhân kia trong chớp mắt hiện lên sát ý không kiên nhẫn, lại thần nhiên nở nụ cười, tuần nễ mang một tia tà khí, "Phải không?" Trong giây lát nắm lấy vạt áo cô sau của nàng, dễ dàng nâng cao nàng lên, Thụy Thụy hoa chân múa tay vui sướng ề a a muốn nắm lấy hắt cũng chưa kịp, sau đó nam nhân không lưu tình chút nào mà buông tay.

"Oành!" Toàn bộ thân người nàng rơi vào trong nước.

Thụy Thụy ướt nhem toàn thân hiên ngang lồm liệt từ trong nước đi ra, ngoác nhìn trái nhìn phải xác định phương hướng, cực kỳ hứng thú bò lên trên bờ, nhảy đến trước mặt nam nhân kia. Ồ, nam nhân này rất cao, Thụy Thụy kiễng chân khoa tay múa chân một chút, người nọ cao hơn nàng không chỉ một cái đầu.

"Cám ơn người!" Không có của hân thì lúc này khi nàng ngã từ trên trời xuống đã sớm chết rồi.

Nam nhân kia không để ý tới nàng, chuyên chú nhìn tay của chính mình, lòng bàn tay mở ra nắm vào, nắm vào rồi mở ra, biểu hiện nét mặt có chút kinh ngạc.

Thụy Thụy đương nhiên không biết người này đang cảm thấy công lực của hân bị tiêu biến, nàng chỉ cho rằng hân đang bị điên, nhưng mà lần đầu tiên nàng xuống núi liền tình cờ gặp nam nhân này, hân còn cứu nàng, nàng nhất thời cảm thấy cùng hân rất gần gũi, vỗ vào ngực của hân, cảm giác rất cứng rắn, rắn chắc lạ thường, Thụy Thụy lôi kéo làm quen, cũng vỗ mạnh ngực, "Wa! lão huynh, người thực rắn chắc đó, nhưng mà nơi này của ta còn rắn chắc hơn người, không tin người sờ thử đi."

Lời này là làm cho người ta học máu, nếu như đại sư huynh Trang Thanh Thần có mặt ở đây hân nhất định giận đến mức muốn nhảy hồ tự sát. Nam nhân này cũng rất bình tĩnh, tầm mắt dời qua, con ngươi đen như mực lại đánh giá Thụy Thụy.

Làn da non mịn tựa hồ có thể hấp dẫn ngón tay người ta muốn dừng lại, vòng eo còn nhỏ nhắn còn nhẹ nhàng hơn so với yêu nữ thướt tha, lông mày liễu rủ, cánh môi mềm mại, gương mặt ngây thơ trần trụi, dưới y phục ướt đầm là một thân thể mê người... Nếu hân không nhìn ra nàng là nữ nhân, vậy hân sống uống phí mấy vạn năm rồi.

Nếu nàng đang giả vờ ngớ ngẩn, vậy chơi đùa với nàng cũng chẳng sao, hân cũng không phải ăn chay. Môi nhếch lên, lúc này nam nhân đưa tay tới trước ngực của Thụy Thụy, mà Thụy Thụy không có một chút ý lùi bước mà lại có biểu hiện thần nhiên, nam nhân giật mình, đưa tay phủ lên.

Không mềm, hân là có đồ quần ngực, nam nhân đưa tay buông ra, Thụy Thụy xấn tay áo lộ ra cánh tay nhỏ nhắn, cơ bắp trắng đuốt, khoe khoang, "Xem đi, đại gia ta rất cường tráng!"

Khoảng gian này của nam nhân hơi cau lại, cảm thấy bản thân mình đại khái đã gặp được một con người thần trí không tinh táo, có lẽ thần trí ngu ngốc thì đúng hơn. Tầm mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dời đi, không mất bao lâu lại nghe một tiếng kêu rên bi thảm, nam nhân xoay người lại, thấy tiểu nữ nhân kia đang cầm một cây chổi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng khóc lóc kêu cha gọi mẹ.

"Bảo nhi ơi, làm sao mà người lại bị nát như vậy?" Đau lòng muốn chết a.

Cây chổi nổi tiếng từ trên trời rơi xuống đã tan nát, Thụy Thụy không có khả năng điều khiển đồ vật bay, cũng không đuổi kịp hành trình của đại sư huynh, thật sự là bi kịch lớn của nhân gian, làm cho người ta khóc đến đứt ruột. Khóc cũng không phải tội, nhưng mà là gào khan...

Tiếng khóc này thực chói tai, hơn nữa còn là vì một cây chổi, nam nhân kia chậm rãi đi thông thả từng bước, lòng bàn tay quay trở lại tư thế nắm mở như hồi nãy, ánh mắt chiếu về hướng Thụy Thụy, trong con ngươi đen hiện lên một chút dò xét, "Có muốn khiến cho bảo vật của nàng hoàn hảo như lúc ban đầu?"

Thụy Thụy đang há miệng to thì 'vèo' một cái ngậm miệng lại, "Người có biện pháp?"

Nam nhân gật đầu, "Nhìn dáng vẻ của nàng chắc hân không phải người thường, nói vậy là có biết một ít pháp thuật, ta có thể dạy cho nàng."

Thụy Thụy tự hào tuyên bố: "Đó là đương nhiên, đại gia ta là đệ tử của Nga Sơn."

"Thì ra là đệ tử Nga Sơn." Nam nhân khoanh tay đứng, bên môi bật ra giọng điệu mỉa mai mang theo ý cười. Nghĩ rằng đám Nga Sơn đàn độn kia thu nhận một đồ đệ ngốc, tư chất lại vô cùng bình thường như vậy, mà chẳng có ai phát hiện ra nàng là nữ nhân?

Thụy Thụy vác cây chổi đi qua ném cho hân, nam nhân chán ghét mà vỗ đầu nàng, "Ta dạy cho nàng vài câu khẩu quyết, nàng dùng thử xem."

Mắt Thụy Thụy sáng như sao, gật đầu: "Ừ ừ ~~~"

Vài tiếng này dẫn theo điệu "Ừ ừ" có chút ái muội, nhưng mà vẻ mặt của nàng vô tội thuần khiết đến cực điểm, nam nhân lại dời tầm mắt, niệm ra khẩu quyết.

Thụy Thụy dựa theo khẩu quyết mà hân niệm, nào ngờ cây chổi tan tành lại có thể phục hồi lại như trước, nàng lập tức mừng rỡ.

Nam nhân nhìn thấy Thụy Thụy nhảy đồng nhảy tây trước mặt, trong lòng còn ôm cây chổi, vẻ mặt bất định.

Quả nhiên, hân không cảm giác được nội lực tồn tại trong bản thân, mới vừa rồi khi nàng rơi xuống trên người hân, công lực của hân đã chuyển vào cơ thể của nàng. Hân cho nàng khẩu quyết đó là để thử, bởi vì chỉ có nội lực của hân mới có thể khởi động được khẩu quyết đó.

Công lực suốt tám vạn năm.

Công lực tám vạn năm của yêu thú Thốc Ly hân hoàn toàn ở trên người nữ nhân vùng về này.

Hân phải thu hồi lại.

Thụy Thụy đang đứng một chỗ khoe khoang, bỗng nhiên cảm giác nam nhân bỏ nhào về hướng nàng, trực tiếp nhào vào nàng, tiếp theo lấp kín miệng nàng, y phục ướt đầm của nàng cũng bị lột mở.

"Ô ô ô ~" Thụy Thụy nói không nên lời, choáng váng mềm nhũn một trận, không rõ vì sao hấn bỗng nhiên phát cuồng cắn miệng của nàng, cảm giác này thật kỳ quái lạ thường.

Ngược lại nam nhân nhìn thấy nàng mở to hai mắt, vẻ mặt vô tội mờ mịt, vừa không phản kháng cũng không hưởng thụ, hấn cũng giật mình. Đây không phải là phản ứng nên có của nữ nhân...

Thụy Thụy không ngừng lau miệng, hoàn toàn không biết nụ hôn của mình đã bị cướp đi, nàng không hề có khái niệm đối với cái đó, dù sao đại sư huynh cũng từng hôn nàng, nàng dùng đầu ngón tay chọc chọc khuôn mặt tuần tú của nam nhân, "Như thế nào mà ta cảm thấy người rất quen mặt, chúng ta có phải đã từng gặp qua trước đây?" Lại suy nghĩ tìm manh mối, lẩm bẩm: "Không có khả năng a, năm tuổi ta đã lên Nga Sơn, cho tới bây giờ chưa từng xuống núi nha."

Không đi để ý tới những lời nói nhảm nói cuội của nàng, nam nhân bình tĩnh tự nhiên lau khóe môi, sau đó khẽ nhếch môi, vừa định giữ lấy nàng, nuốt nàng vào trong bụng, Thụy Thụy đã chui ra khỏi khuỷu tay của hấn, "Đối quá, đi tìm cái gì đó để ăn đi."

Nam nhân đang cân nhắc nàng đến cùng là ngọc thật hay là đang giả ngọc, dù sao hấn chưa bao giờ gặp qua người như vậy, trong con người đen lóe ra hào quang, "Tiểu huynh đệ, không biết bây giờ người đang đi đâu?"

Thụy Thụy nhớ tới đại sư huynh, đáng về nươngong nươngong, "Ta muốn đi tìm đại sư huynh ta."

Khóe miệng nam nhân nhẹ nhàng kéo căng, "Đã có duyên, không bằng cùng nhau lên đường, làm bạn với nhau."

Thụy Thụy suy nghĩ, cũng đứng, trên đường nhàm chán, có người bầu bạn mới thú vị, "Được được, ta gọi là Tiểu Thụy Thụy, người tên gì?"

Nam nhân mỉm cười, "Thốc Ly."

Bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy, Thụy Thụy nghênh ngang dẫn đường ở phía trước, "Đi." Kỳ thật căn bản nàng không biết đường đi.

Nam nhân khoanh tay đuối kíp, rất hàm xúc ý tứ nói nhỏ, "Thụy Thụy? Chỉ mong nàng tuế tuế vô dạng, thụy thụy bình an (*lớn lên không bệnh tật, giấc ngủ an ổn*)."

Thụy Thụy đương nhiên không biết, nàng vừa ra khỏi Nga Sơn liền đưa dê vào miệng cạp, nàng còn vác chổi cực kỳ mừng rỡ...

.....

Gió mát nhẹ nhàng thổi, sương chiều chậm chậm buông, lúc ánh tà dương ngã về tây, trên đường có vài bóng người màu trắng, trang phục không nhiễm chút bụi trần, thanh nhã trong lành trong ánh sáng màu phấn vàng.

"Đại sư huynh, vừa bắt được bồ câu đưa tin của chương môn, nói tiểu sư đệ mất tích rồi." Thanh Tín đưa lên một phong thư.

"Thụy Thụy?" Thần sắc Trang Thanh Thần ngưng trệ, mở lá thư ra.

"Thanh Thần, Thụy Thụy biến mất hai ngày sau khi con rời khỏi, chắc là đi tìm con, sư phụ cùng các sư thúc đã đi tìm nàng, con cần phải lưu ý hành tung của nàng, nhất thiết không thể để xảy ra sai lầm gì. Sư phụ gửi."

Hàng lông mi thật dài đậm dừng lại, rồi sau đó nâng lên, khuôn mặt tuần lãng bình tĩnh nhìn các sư đệ chứng minh cho cái gọi là phong độ của đại sư huynh, ai cũng không biết trong lòng hấn kì thực đã ào ào vũ bão.

Cho đi? Giữ lại? Cái nào đúng, cái nào sai?

Về mặt Thanh Tín đầy chính khí, "Đại sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?"

Trang Thanh Thần gấp lá thư lại, trả lời cực nhanh, "Làm chính sự trước."

"Được."

Một hàng ba người tạm thời tìm một khách điểm ngủ lại, Trang Thanh Thần quay đầu nhìn tịch dương, tầm mắt nhìn xa xa, trong lòng suy nghĩ:

Thụy Thụy, muội đã rời khỏi Nga Sơn, vậy thì vĩnh viễn đừng trở về nữa.

§§§

Bóng đêm yên tĩnh bao phủ xuống như dây tơ lụa, bốn phía tối như mực, ngẫu nhiên xen lẫn một vài tiếng cảm thú gầm rống chói tai.

Một người bóng người cao lớn chậm rãi bước về phía trước, có lúc không kiên nhẫn bỏ lại người phía sau, phía sau hấn còn có một cái đầu lúc thụt lúc ló, ánh mắt lấp lánh như sao quan sát xung quanh một cách cảnh giác.

"Có quỷ hay không?" Gió lạnh từng trận thổi tới.

Bên trong bạc môi tràn ra một tiếng cười nhạt, Thốc Ly cúi đầu liếc nàng, "Nàng không phải đệ tử Nga Sơn sao? Nàng sợ cái gì?"

"Ai nói đại gia ta sợ? Người mới đang sợ." Ngoài miệng Thụy Thụy phản bác, nhưng tay lại hèn nhát nắm chặt vạt áo có thêu hoa văn kim tuyến của Thốc Ly.

Đây là đêm đầu tiên bọn họ trải qua cùng nhau, cũng là lần đầu tiên Thụy Thụy qua đêm ở bên ngoài. Rừng núi tối đen như vậy, thật là khủng khiếp quá, Thụy Thụy giống như một đứa con riêng mà lôi kéo Thốc Ly, tiến từng bước khó khăn về phía trước.

Thốc Ly đã sớm xem thường cái tên bất nam bất nữ ngu ngốc có lá gan như chuột nhắt này, hẳn cũng mặc kệ nàng có sợ hay không, cái mạng nhỏ của nàng có giữ được hay không, điều duy nhất hắn quan tâm đó là nội lực của hắn, phải như thế nào mới có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện để cho hắn ăn?

Suy nghĩ vừa chuyển, Thốc Ly âm hiểm nhếch lên một nụ cười, "Thụy Thụy, nếu như nàng sợ, không bằng ta bế nàng đi thì thế nào?"

Thật sự là người tốt thế nha, Thụy Thụy cảm động suýt nữa chảy nước mắt, ba chân bốn cẳng chạy đến bên người của Thốc Ly, tách mở hai tay ôm lấy thắt lưng của hắn, hoàn toàn giống như một đứa trẻ muốn được ôm. Quả nhiên, quả nhiên được hắn ôm không còn sợ hãi như vậy nữa, Thụy Thụy cảm thấy nam nhân này có tác dụng giống như đại sư huynh.

Nếu như không chú ý đến cái chổi trên tay nàng, một màn này quả thật cực kỳ đẹp mắt ...

Trên người nàng có hương thơm nhàn nhạt, khi tiếp cận cảm thấy mùi hương ấy quấn quanh chớp mũi, vô cùng dễ dàng khơi mào những suy nghĩ không đúng đắn của nam nhân, khuôn mặt như ngọc của Thốc Ly giật giật, đưa tay nâng nàng lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn, "Nàng thực sự là nam nhân?"

Thụy Thụy cảm thấy thật tức giận đối với việc có người hoài nghi chân tướng đàn ông của nàng, "Đương nhiên, không thể giả được, không tin người đi hỏi đại sư huynh của ta."

Thốc Ly nhú mày xem thường, "Vậy nàng như thế nào lại thấp như vậy?"

Thụy Thụy lặng lẽ cười, "Bởi vì ta còn chưa trưởng thành, ta mới mười sáu, đại sư huynh nói chờ ta trưởng thành sẽ cao thôi." Thụy Thụy khoa tay múa chân một chút sau đó nghiêm túc nói, "Sau này còn cao hơn người nữa."

Thốc Ly càng xem thường. Ôm nàng trong lòng, hắn có thể cảm giác rõ ràng đó là thân thể một nữ nhân, có đường cong, có chỗ lồi lõm, hoàn toàn là thân thể mềm mại của nữ nhân. Nhưng mà hắn có chút tò mò đối với việc nàng rút cuộc ngốc thật hay là giả ngốc không phân định rõ giới tính của mình, "Nàng có biết nam nhân và nữ nhân khác nhau những gì không?"

"Không có gì khác nhau à." Thụy Thụy vò đầu, lẩm bẩm, "Đại sư huynh nói nam nhân và nữ nhân đều giống nhau, hơi chút có chút bất đồng, thí dụ như kiểu tóc, buộc tóc như ta là nam nhân, người cũng là nam nhân, kiểu tóc phức tạp chính là nữ nhân; sau đó là nam nhân và nữ nhân mặc quần áo không giống nhau, quần áo như ta vậy là nam nhân, cho nên người là nam nhân, quần áo nữ nhân xinh đẹp rực rỡ hơn so với quần áo của chúng ta; còn có còn có, ..."

Vị đại sư huynh này thật là cao nhân... Thốc Ly cảm thấy bản thân mình ở chung một chỗ với tiểu ngu dốt dong dài này đúng là trình độ kiên nhẫn đã tăng cao thêm một bậc, đổi lại nếu lúc bình thường thì hẳn đã lật bàn, thấp giọng âm mưu dụ dỗ, "Vậy nàng có biết một người nam nhân cùng một nữ nhân có thể làm chuyện gì không?"

Mặt của hắn gần sát bên cạnh nàng, hô hấp của hắn quấy nhiễu bên gáy nàng, giọng nói của hắn trầm thấp chậm rãi, Thụy Thụy không biết lý do vì sao mà tim đập thình thịch. Đại sư huynh tựa như dòng nước trong giữa núi, dịu dàng làm cho nàng tâm an, nhưng tên Thốc Ly này thì không giống, không giống chỗ nào thì nàng không thể nói rõ, chỉ cảm thấy người này tựa hồ sẽ làm nàng lúc trên trời lúc rơi xuống vực, giống giống giống... đã thú.

Oa, Thụy Thụy cắn một cái lên vai Thốc Ly, phẫn hận, "Người vì sao mà dọa ta sợ?"

Đầu vai truyền đến cơn đau, Thốc Ly không nói gì, "Ta làm sao dọa người?" Hắn rõ ràng đang dụ dỗ nàng.

Thụy Thụy bóp cổ hắn, "Có mà, có mà."

Thốc Ly nhìn con tức giận xuống, mềm giọng hỏi: "Chẳng lẽ đại sư huynh nàng không dạy nàng rằng không thể tùy tiện ôm nam nhân khác?"

Từ trong lời nói của nàng cũng biết đại sư huynh đó cực kỳ quan trọng đối với nàng, mà Thốc Ly không tin vị đại sư huynh kia sớm chiều ở chung mà không phát hiện thân phận nữ nhi của nàng. Cho nên thân thể bối cảnh của nàng tương đối kỳ lạ.

Thụy Thụy đã quên mất đáng về cảm thụ của hắn trong tương tượng của nàng, đặc ý cười xấu xa, tiến đến bên lỗ tai hắn, "Đại sư huynh dặn dò ta ngoại trừ huynh ấy ra không thể tùy tiện ôm nam nhân khác, nhưng vừa rồi là người chủ động nói muốn ôm ta nha, cũng không phải ta nói, cho nên cũng không thể tính, ta rất nghe lời huynh ấy mà, ha ha ha ha."

Trang Thanh Thần ở một phương xa nào đó chắc sẽ phun một ngụm máu.

Thốc Ly cảm thấy bản thân mình cũng sắp học máu, không thể giao tiếp được rồi, thoáng nhìn bên cạnh có cái sơn động, chân hắn cất bước đi vào.

Bất luận nàng có hiểu rõ giới tính thật sự của mình hay không, mục đích của hắn chỉ có một: tiến thẳng đến chủ đề nuốt nàng.

"Thụy Thụy." Thốc Ly tiếp tục dụ dỗ, "Bây giờ nàng còn sợ ta không?"

Thụy Thụy bóp cái mũi, làm cho giọng nói trở nên kỳ dị, "Không sợ, người là người tốt."

Nhưng hần là ân nhân cứu mạng của nàng, là người đầu tiên mà nàng gặp, làm sao có thể là người xấu chứ? Nàng suy nghĩ như vậy. Hơn nữa nàng cảm thấy rất thân thiết, tuy rằng hần luôn có bộ mặt lạnh lùng nghiêm túc.

Bờ môi Thốc Ly lộ ra nụ cười lạnh rồi biến mất trong bóng tối. Vẫn là lần đầu tiên có người nói hần là người tốt, chờ sau khi hần ăn luôn nàng thì nàng sẽ biết rõ hần là kẻ tồi tệ nhất.

"Vậy đợi lát nữa mặc kệ ta làm cái gì thì nàng cũng đừng sợ, nha." Hần quả thực đang lừa gạt đứa trẻ nhỏ, để cho đám thần tiên thoít trên trời kia biết nhất định sẽ bị hù đến rơi ào ào từ trên trời xuống.

Thụy Thụy vẫn ôm cổ hần như cũ, "Ồ."

Trong sơn động tối đen truyền đến tiếng sột sột soạt soạt.

"Ý, người sờ ta làm gì? Tuy rằng cơ bắp ngực ta lớn hơn người, nhưng người sờ sờ thì cũng không thể chuyển sang người người được."

Thốc Ly cảm thấy não của tiểu ngu ngốc này chưa phát triển đầy đủ.

"Hi hi, nhột nhột, người đừng gãi thất lưng ta, ta không có ngứa ở đó."

Thốc Ly cảm thấy không phải não tiểu ngu ngốc này chưa phát triển đầy đủ, mà căn bản là không có não.

"A a, người làm gì mà cời y phục của ta?"

Trên bầu trời có sao băng xẹt qua, hai tay Thụy Thụy ôm ngực vụt chạy ra, 'hừ' lạnh về hướng sơn động, "Đại sư huynh của ta đã từng nói qua, ngoại trừ huynh ấy thì ai cũng không được cời y phục của ta."

Lại là đại sư huynh, Thốc Ly cảm thấy vị đại sư huynh này thật sự phiền phức. Hần là yêu thú, mãnh thú ác độc, lễ nghĩa liêm sỉ với hần mà nói như là hư không, chỉ cần có thể đạt tới mục đích của chính mình thì không từ thủ đoạn cũng chẳng có sao, cho nên hần thành thói đi ra ngoài sơn động, dựa theo lối suy nghĩ của nàng mà mê hoặc nàng, "Đại sư huynh của nàng lại không ở đây, hơn nữa hần nói là không thể để cho người khác cời y phục của nàng, vậy tự nàng cời thì được rồi."

Thụy Thụy suy nghĩ một hồi, chỉnh lại vạt áo cho hoàn chỉnh, "Không được, đại sư huynh có dặn dò, không thể tùy tiện cời y phục."

Cố gắng thất bại, làn khí dày đặc cuốn lên, trong nháy mắt trong đầu Thốc Ly có ý nghĩ muốn giết chết Thụy Thụy, nhưng cũng đành chịu vì nội lực của hần còn đang ở trên người nàng. Tám vạn năm công lực đủ sức để hủy diệt phân nửa thiên địa, hần không thể buông bỏ.

Mặt nghiêm túc tối tăm quay đầu về phía trước, Thốc Ly không hề quan tâm Thụy Thụy. Thụy Thụy lúc chạy sang bên trái hần, lúc chạy sang bên phải hần, nghiêng đầu, "Không vui à?"

Hần không để ý tới nàng.

Thụy Thụy cảm thấy có lẽ mình đã làm cho hần khó chịu, cần phải bù đắp một chút, đây chính là ân nhân cứu mạng của nàng à. Nàng 'vèo' một cái nhảy đến trước mặt hần, chính nghĩa lâm liệt, "Nơi này có thể có yêu quái thưởng lui tới, ta bảo vệ người."

Thốc Ly đi về phía đông, nàng múa chổi nhảy đến phía đông bảo vệ, Thốc Ly đi về phía tây, nàng múa chổi nhảy đến phía tây bảo vệ. Cuối cùng sắc mặt Thốc Ly càng lúc càng phát trầm.

Rốt cuộc tiểu ngu ngốc này từ đâu đến đây? Các trưởng lão Nga Sơn làm sao có thể khiến cho nàng thành như vậy?

"Gừm Gừm Gừm~~~~" lại có vài tiếng gầm rú, u ám kinh khủng.

Kỳ thật Thụy Thụy rất sợ, thân thể run rẩy tựa như lá rụng, nàng đã không có can đảm đi ở phía trước Thốc Ly, càng chạy càng lùi ra sau, càng chạy càng lùi sau.

Bên cạnh có đồng lửa, còn có một lão nhân tóc tai bù xù, thấy ánh sáng Thụy Thụy mừng rỡ, "Lão bá lão bá cho ta sưởi ấm một chút."

Lão bá không để ý tới nàng, móng tay thật dài cào cào đám bùn đất, ngẩng đầu nhìn gương mặt nàng như nhìn con mèo, sau khi tầm mắt rơi xuống mặt nàng, thân thể cứng đờ.

Trong ánh mắt Thốc Ly bắn ra tia nhìn sắc nhọn, vung tay lên với lão bá, móng tay dài của lão bá trong nháy mắt đã thu hồi lại, sau đó tránh ra.

Thụy Thụy lại một lần nữa rung động, "Lão bá này làm sao vậy? Nhưng chỗ này cho chúng ta? Mọi người bên ngoài đều rất tốt nha."

"Ngu ngốc! Gặp phải yêu quái cũng không biết." Trong lòng Thốc Ly suy nghĩ như vậy, ngoài miệng cười lạnh, "Nàng là đệ tử Nga Sơn, biết hàng yêu trừ ma, vậy nàng có từng gặp qua yêu quái hay chưa?"

"Chưa từng, yêu quái có đáng về gì?" Tim được chỗ tốt như vậy để nghỉ chân, còn có đồng lửa sưởi ấm, Thụy Thụy vui vẻ đến chết, tùy tiện trải một chiếc áo khoác xuống rồi nằm lên, nằm một chút lại đổi sang chỗ khác, lại đổi sang chỗ khác nữa, chỉ chốc lát liền thay đổi mấy chỗ xung quanh đồng lửa, vui vẻ ung dung.

Thốc Ly day day khoảng gian mây, không muốn nhìn đáng về ngốc nghếch của nàng nữa. Nhưng mà kiên nhẫn của hắn hao tổn rất nhanh, quyết định tốc chiến tốc thắng, không muốn tự mình động thủ, vậy sai tiểu yêu khác thay hắn chế phục nàng làm cho nàng hôn mê say khướt rồi nói sau.

Tiểu ngu ngốc, lại cho nàng thêm một ngày ung dung tự tại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: TIỂU TỬ KỲ QUÁI CUỖI BÍ ĐỎ

Sáng sớm ngày hôm sau khi Thụy Thụy thức dậy phát hiện không thấy Thốc Ly đâu, tìm toàn bộ đỉnh núi cũng không tìm ra hắn, lập tức gấp đến độ chạy loạn xung quanh, cuối cùng vô cùng cảm phần ngồi trên tảng đá lớn nhỏ đám cỏ dại bên cạnh cho hả giận, một cây, hai cây, nàng muốn nhổ sạch toàn bộ đám cỏ.

Rất không có nghĩa khí rồi!

Những ngày tháng Thụy Thụy bị giam lỏng trên Nga Sơn, chỉ làm bạn với đại sư huynh, ngoại trừ các sư huynh ở Nga Sơn thì cũng chưa từng gặp qua những người khác, chưa tiếp xúc qua với thế giới bên ngoài, càng không biết thế giới dưới núi như thế nào, sau khi vội vàng trốn xuống, mặc dù nàng có bắt đầu rục rịch có chút hiểu kỳ, nhưng mà cũng cực kỳ sợ hãi, cho nên sau khi bình thủy tương phùng gặp gỡ Thốc Ly thì hi vọng hắn đi chung đường với mình.

Vậy mà hắn chạy trước, điều này làm sao mà không khiến cho nàng giận đến nước mắt lưng tròng, nảy sinh một cảm giác bị vứt bỏ.

Ô ô, nàng bị bỏ rơi một cách tàn ác vô nhân đạo!

Sau khi Thốc Ly trở về nhìn thấy tiểu ngu ngốc kia vừa ủy khuất lấy tay áo lau nước mắt, vừa nhỏ tiều tuyền đám cỏ, không khỏi cười lạnh, "Nàng là một đại nam nhân mà khóc cái gì!"

Tiếng nói này thật đột ngột, tiếng khóc lóc ào ào của Thụy Thụy cũng ngừng bật, quay đầu lại, thấy Thốc Ly từ hướng đông đi đến, ẩn trong ánh mặt trời mới mọc, quanh thân hình như có một vầng sáng, nàng nhất thời nhìn đến ngây ngốc, sau khi có phản ứng lại thì bỏ nhào qua, ôm lấy đùi của Thốc Ly, vui sướng, "Ta còn tưởng rằng ngươi đi rồi."

Thốc Ly cười nhạo, tầm mắt đầy tính toán nhìn nàng. Hắn quả thật đi rồi, nhưng mà đã trở về, trở về mang nàng đi xuống địa ngục.

"Đứng lên." Dù sao ngữ điệu của hắn cũng giống như mệnh lệnh.

Thụy Thụy nghe lời đứng lên, tiện tay lau nước mắt, vẻ mặt chờ mong, "Ngươi giúp ta đi tìm đại sư huynh được không?"

Tóc nàng dính mấy cây cỏ dại, nhìn qua càng thấy ngốc, Thốc Ly nhìn trời, thần nhiên trả lời qua loa với nàng, "Ừ."

"Được a." Thụy Thụy bật dậy, lúc này nàng thấy Thốc Ly thật sự rất tốt, nàng mới xuống núi thì gặp được một người tốt, vận khí thực khá hên rồi.

Thụy Thụy muốn đi về hướng nam, Thốc Ly mang nàng đi về hướng tây, Thụy Thụy buồn bực, "Đại sư huynh nói huynh ấy đi thẳng về hướng nam mà."

Thốc Ly nhún mày, cuối cùng bình tĩnh mà đánh lừa nàng, "Ngọn núi này chỉ đi về hướng tây mới ra được, đi ra ngoài lại đi về hướng nam."

Thì ra là thế, Thụy Thụy tiều sái múa may cây cỏ, "Xuất phát."

Đi về hướng tây, dần dần lan tỏa tiếng chim hót và hương hoa bay, ánh mặt trời xuyên thấu qua kẽ lá tỏa xuống những tia nắng rực rỡ. Thụy Thụy dẫn đường ở phía trước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn mặt làm trò, nói chuyện với Thốc Ly.

Một cô gái hoạt bát không rành thế sự đi cùng một nữ nam hung ác nham hiểm điềm tĩnh, chẳng những không có cảm giác xa cách, ngược lại tạo thành một bức tranh hài hòa làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Đi đến chân núi, bên cạnh xuất hiện một quán trà nhỏ, Thốc Ly không hề mong muốn mà phát tay áo tiến vào, Thụy Thụy quay đầu làm nửa mặt quỷ mới phát hiện hần đã ngồi xuống, nàng vội chạy theo tới ngồi xuống tò mò nhìn tới nhìn lui.

Tiểu nhị quán trà là một nam nhân trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi, mày rậm mắt to sinh động ngay thẳng, hần thừa dịp Thụy Thụy hết nhìn đông tới nhìn tây mà hướng mắt nhìn về tách trà trên bàn, nhướn mày với Thốc Ly, dùng công phu truyền âm nói với chủ tử: "Trong trà của nàng ta có bỏ thuốc."

Người này là thuộc hạ đặc lực của yêu thú Thốc Ly, báo tình Đinh Quy, hần phụng mệnh hạ thuốc mê Thụy Thụy ở chỗ này, sau đó để cho Thốc Ly ăn nàng.

Thốc Ly gật đầu nhẹ mà không để lại chút dấu vết, nâng tách trà lên uống một ngụm, ánh mắt lợi hại nhàn nhàn dừng ở trên người Thụy Thụy.

Thụy Thụy đang cảm thấy con khát khó nhịn, nhìn thấy một tách trà lớn lập tức cười đến ánh mắt còn đáng yêu hơn cả trăng rằm, hai tay nâng tách trà lên đưa đến miệng, Đinh Quy yên tâm, Thốc Ly cúi đầu nở nụ cười.

Thụy Thụy đột nhiên buông tách trà, trên cánh môi mềm mại chưa dính chút ẩm ướt nào, nàng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, "Thốc Ly, chúng ta rất ngốc nha, căn bản không cần đi bộ, cười chối của ta là được rồi."

Trong mắt Thốc Ly nàng và cây chối của nàng đều ngốc như nhau, mà nàng buông tách trà như vậy thì càng ngốc. Bàn tay từng hàng phục hàng nghìn hàng vạn yêu ma đang gõ nhẹ trên bàn, Thốc Ly giương mắt, "Ừ, uống nhanh, lên đường sớm một chút."

Lên đường trong lời nói của Thốc Ly có một ý nghĩa khác, Thụy Thụy lý giải thành gấp rút lên đường, vui rạo rực mà gật đầu, nâng tách trà lên đưa tới miệng, bỗng nhiên lại đặt xuống. Về mặt đoan chính của Đinh Quy run rẩy hần, nàng như thể nào không chịu uống đây?

Bởi vì Thụy Thụy lại nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng, ngăn khuôn mặt nhỏ nhắn cười gượng với Thốc Ly, "Thốc Ly, ngươi có phải là thần tiên hay không?" Ngày hôm qua hần đã dạy nàng pháp thuật sửa lại cây chối, mà hần là người đẹp như vậy, lại tốt như vậy, cho nên Thụy Thụy cảm thấy hần có thể không phải người phạm.

Ừ, nhất định là thần tiên.

Lời vừa nói ra Đinh Quy giật bắn, dưới chân trượt ngã xuống đất, Thốc Ly hí mắt không để ý tới nàng, Thụy Thụy có lòng tốt giúp Đinh Quy đứng lên, còn phui tro bụi cho hần, "Đại ca ngươi phải cẩn thận một chút."

Bây giờ Đinh Quy thập phần đồng tình với chủ tử của hần. Xung quanh chủ tử của hần đều là yêu nữ quyến rũ nhất hoặc thông minh nhất yêu giới, chưa từng gặp qua ai như vậy? Cho nên Đinh Quy dùng truyền âm biểu đạt sự đồng tình của mình, "Tôn thượng, không phải là người muốn cùng với nha đầu ngốc chưa dứt sữa này vu sơn mây mưa chứ? Có lầm hay không?"

Thốc Ly truyền âm quở trách hần, "Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý a? Làm chuyện của ngươi đi."

Mất thấy Thụy Thụy lần thứ ba nâng tách trà lên, Đinh Quy dùng tay ra hiệu, "Lần này sẽ không xảy ra sự cố ."

Thốc Ly cười nham hiểm, "Chỉ mong là vậy."

Thụy Thụy xác thực lại nhai xong rồi, cũng khát, trực tiếp uống một ngụm trà vào miệng, Đinh Quy phấn chấn làm bộ đáng tranh công với chủ nhân, Thụy Thụy đột nhiên giật bắn lên, một miệng trà đều phun ra trên mặt hần, Đinh Quy đưa tay phủ mặt, hóa đá.

Thụy Thụy vì sao phun? Bởi vì nàng thấy một nam nhân khoảng hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt dữ tợn từ trên trời bay đến, trong lòng ôm một trái bí đỏ lớn.

Nam nhân bí đỏ rơi xuống đất, trực tiếp vọt vào quán trà, nhìn trái nhìn phải, phun khí, "Nơi này có yêu khí."

"Yêu khí? Yêu khí ở nơi nào?" Thụy Thụy nắm lấy cây chối, nhanh như chớp trông mắt cảnh giác xung quanh, "Để cho đệ tử Nga Sơn ta đây giáo huấn cho hần một trận."

Nam nhân bí đỏ lập tức dụi mắt nhìn, "Ngươi là đệ tử Nga Sơn?"

Thụy Thụy mang theo cây chối đứng lên, giả vờ khiêm tốn, "Đúng vậy, trăm yêu trừ ma là trách nhiệm của chúng ta, đại ca ngươi đừng lo lắng, có ta ở đây."

Nam nhân bí đỏ nhìn nàng vài lần, cũng không thấy đáng vẻ đặc biệt gì, chỉ cảm thấy là thiếu niên gầy yếu môi hồng răng trắng, vì thế đem mục tiêu tập trung vào Thốc Ly. Thốc Ly còn đang tạo nhã uống trà, mặt không chút thay đổi, có thừa bình tĩnh, nam nhân bí đỏ đi vòng quanh Thốc Ly vài vòng, sờ râu, Thụy Thụy đi qua bỗng nhiên vô vào vai Thốc Ly, đảm bảo, "Hần là bạn tốt của ta, không thể nào là yêu quái."

Thốc Ly hất tay nàng, lại chán ghét phui phui vài cái. Hần đã sớm tu hành đến cảnh giới người khác không thể nhìn thấu, nam nhân bí đỏ đương nhiên nhìn không ra cái gì, nguy hiểm là Đinh Quy.

Quả nhiên, nam nhân bí đỏ rất nhanh cảm giác được yêu khí của Đinh Quy, hai người đánh nhau, ẩu đã lượn vòng trên không trung. Đây là lần đầu tiên sau khi xuống núi nhìn thấy trận đánh nhau thật, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy yêu quái, Thụy Thụy tròn mắt, một lát sau kích động tiến lên, "Rốt cuộc người là ai vậy?"

Trong không khí truyền tới giọng nói của nam nhân bí đồ, cũng vô cùng tự hào, "Ta là người giáng yêu, nhà của ta nhiều thế hệ đều giáng yêu."

Oa, Thụy Thụy ở phía dưới càng không ngừng chà tay, trong ánh mắt sáng tựa sao, tôn sùng, "Thật là lợi hại nha, giống với Nga Sơn chúng ta." Lại kéo Thốc Ly, "Này, ngươi là thần tiên, có phải ngươi lợi hại hơn hẳn hay không?"

Thốc Ly vẫn như cũ không để ý tới nàng, căn bản hẳn còn đang xem cuộc chiến, sau khi nghe nam nhân bí đồ nói là người giáng yêu, hẳn yên tâm. Người giáng yêu thôi, không có bản lĩnh lớn gì, Đinh Quy đủ sức đối phó với hắn.

Nam nhân bí đồ dần dần căng thẳng, hiển nhiên rơi xuống thế hạ phong, Thụy Thụy cắn ngón tay, cúi mặt buồn bã, "Hắn sắp thua." Lại phẫn chấn nắm tay, "Ta phải đi hỗ trợ."

Thốc Ly liếc nàng một cái, "Nàng ngồi xuống, đừng đi."

Thụy Thụy lại cảm động, "Ngươi đừng lo lắng, ta không có nguy hiểm, ta đi."

Thốc Ly chống cằm chú ý chặt chẽ hành động của nàng, phòng ngừa nàng nhảy vào nguy hiểm. Buồn cười, hẳn có thể không quan tâm nàng, chỉ là công lực của hắn đang trên người nàng, nàng không thể xảy ra chuyện gì.

Bên trái chen vào không lọt, bên phải chen vào không lọt, chỗ nào Thụy Thụy cũng không thể chen vào được. Trên thực tế khi nàng ở Nga Sơn nàng vẫn luôn là người không được như ý, cũng không có bản lĩnh gì, căn bản giúp không được gì.

Nam nhân bí đồ kia đang oa oa kêu to, Đinh Quy cũng đang hét to, hai người đang đấu đến giờ phút quan trọng, nam nhân bí đồ ném ra bảo khí bí đồ, Đinh Quy không biết vì sao hét lớn một tiếng, sau đó ngọn núi bên cạnh rung động, một quả cầu đá thật lớn từ trên đỉnh núi lăn xuống, tốc độ nhanh như tia chớp.

Thụy Thụy chỉ vào quả cầu lớn kia lắp bắp, "Thốc, Thốc Ly ngươi nhanh đi giúp, giúp hắn."

Thốc Ly nhẹ nhàng hững hờ, uống trà, "Ta không có nội lực." Đây là lời nói thật, toàn bộ nội lực của hắn đều ở trên người nàng, hơn nữa người giáng yêu thế nào dễ dàng bị hạ gục như vậy? Nam nhân bí đồ nhìn rồi không có việc gì chạy tới phá hư chuyện tốt của hắn, nên giáo huấn dọa唬 hắn ta một chút.

Quả cầu lớn giống như có linh tính, không ngừng lăn vây lấy nam nhân bí đồ, nam nhân bí đồ ôm bí đồ ôm đầu nhảy lung tung về phía trước, nhưng quả cầu lớn lại đang chạy theo hắn, lại còn biết rẽ ngoặt.

Sau đó có lẽ do kỹ thuật của nam nhân bí đồ quá kém, vừa chạy vừa té, tình thế cực kỳ nguy cấp, Thụy Thụy không chút suy nghĩ liền vọt tới phía trước cứu nam nhân bí đồ, hai cái thân thể một lớn một nhỏ ôm nhau thành một khối, mắt lớn trừng mắt nhỏ cùng run run, "Oa oa oa oa, cứu mạng a..."

Thấy nàng chạy ra, Thốc Ly vội bảo Đinh Quy thu hồi quả cầu lớn, Đinh Quy tuân lệnh, lại niệm sai thành khẩu quyết khởi động, ngược lại tốc độ quả cầu lớn càng lúc càng nhanh lăn về phía Thụy Thụy và nam nhân bí đồ.

Trong một khắc gần kề Thốc Ly cùng Đinh Quy đều kinh ngạc.

Rất cục quả cầu lớn đứng yên bất động, Thốc Ly cũng yên lặng bất động, đôi mắt hẹp dài lẳng lẳng nhìn chăm chú vào quả cầu lớn. Nếu Thụy Thụy bị đè thành bánh thịt, tám vạn năm công lực kia của hắn cũng tan biến theo...

Đinh Quy quỳ xuống, khó chọn từ để cứu vãn sai lầm, "Tôn thượng, thực xin lỗi, người phê ta đi."

Thốc Ly vẫn nhìn quả cầu lớn như cũ, không nói.

"A ~~~" một tiếng rống, nhưng không phải tiếng kêu của dã thú, mà là âm thanh tinh tế êm tai của Thụy Thụy.

Quả cầu lớn bỗng nhiên bị nhấc lên, mà người lấy tay nhấc nó lên chính là Thụy Thụy. Thân thể nho nhỏ nâng quả cầu sắt, hơn nữa biểu hiện của nàng đắc ý, vẻ mặt có chút khôi hài.

Nhưng mà những người khác càng khiếp sợ nhiều hơn, nam nhân bí đồ cả kinh ánh mắt run run lên, "Đệ tử Nga Sơn, quả nhiên... Thần lực... Rất giỏi..."

Đinh Quy hoàn toàn ngây người, thẳng đến khi Thụy Thụy hướng về phía hắn, "Yêu súc, để ta thu phục ngươi."

Bịch bịch bịch, Đinh Quy liều mạng chạy về phía trước, chạy đông chạy tây, Thụy Thụy nâng quả cầu đuổi sát theo sau, đuổi đông đuổi tây, trận đại chiến này nghiêm nhiên diễn biến thành một trò đùa.

Thụy Thụy đang cầm quả cầu đá còn có thể giậm chân, "Ngươi đừng chạy."

"Ta bỏ chạy." Cuối cùng Đinh Quy hóa thành nguyên hình, một con báo cường tráng, sau đó lấy tốc độ của báo mà bỏ chạy.

Thụy Thụy đẩy quả cầu lớn xuống, phát hiện bản thân mình không hề thở hổn hển, vui vẻ nhìn tay của mình, chột cười, "Ha ha ha, thì ra đại gia ta thế nhưng là cao thủ như vậy."

Nàng căn bản không biết trong cơ thể nàng đã có tám vạn năm công lực của yêu thú, nếu vận dụng thích đáng đừng nói một quả cầu lớn, công lực đó đủ

để nàng xưng bá thiên hạ. Nàng còn tưởng rằng chính mình có thiên phú dị bẩm.

Lúc này tâm tình phức tạp nhất không ai ngoài Thốc Ly. Công lực của hắn không phải là công lực bình thường, đã tu thành có linh khí, chỉ có ở trong cơ thể hắn mới phát huy được, nhưng vì sao cô gái kia có thể không chế? Điều này quả thực không thể tưởng tượng.

Nam nhân bí đỏ khen Thụy Thụy, "Quả nhiên trò giỏi hơn thầy, không nghĩ tới ngươi còn tuổi nhỏ lại có thần lực như thế."

"Cám ơn đại ca." Thụy Thụy đắc ý làm động tác giương cung bắn điêu, nàng cũng không nghĩ tới bản thân mình lại có sức mạnh như thế, lòng tự tin lập tức bành trướng cực độ.

Nam nhân bí đỏ bỗng nhiên nhìn về phía Thốc Ly, nhớ tới vừa rồi dưới quả cầu lớn hắn tựa hồ nghe thấy báo tình kia đang nói chuyện với ai đó, là hắn nghe nhầm sao? Nhưng mà thần lực của Thụy Thụy không gì sánh được hắn cũng không lo lắng, cho nên nam nhân bí đỏ chỉ kéo Thụy Thụy qua, cẩn thận kể tai nói nhỏ, "Ta phải đi rồi, ngươi cẩn thận người kia."

Thụy Thụy nhìn Thốc Ly, mặt mày hớn hở, "Không có việc gì, hắn là bạn tốt của ta. Ngươi phải đi sao? Không cùng chung đường với chúng ta sao?"

Nam nhân bí đỏ ho khan, "Không được a, ta còn phải đi thu phục yêu quái, tóm lại ngươi cẩn thận."

"Đã biết."

Nam nhân bí đỏ đi rồi, Thốc Ly cũng đi rồi, Thụy Thụy lon ton đuổi theo, chạy đến phía trước Thốc Ly khoe, "Có phải ta rất lợi hại hay không?"

Ánh mắt Thốc Ly đông lạnh, vẻ mặt lạnh nhạt.

Thụy Thụy nắm tay áo của Thốc Ly, chớp mắt, "Có phải ta rất mạnh mẽ hay không?"

Thốc Ly không nói gì, rốt cục nghiêng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt kia cực kỳ phức tạp, Thụy Thụy lý giải thành sùng bái, vác cây chổi trên vai nghênh ngang đi ở phía trước mở đường cho Thốc Ly. "Thốc Ly, sau này theo ta, để ta bảo vệ ngươi, tất cả yêu ma quỷ quái đều không thể gần người ngươi được, oa ha ha ha."

Nàng cười ha ha ở phía trước, ở phía sau Thốc Ly lộ ra vẻ mặt âm trầm.

Nàng có thể không chế công lực của hắn, thể hiện sự tình khó giải quyết hơn...

Trong rừng cây, dưới tàn cây màu lục biếc, vẻ mặt nghiêm chỉnh của Đinh Quy run rẩy, "Tôn thượng, làm sao bây giờ? Nha đầu kia khó đối phó."

Thốc Ly cũng đau đầu. Hắn tung hoành trong yêu giới mấy vạn năm, ngay cả đám thần tiên trên trời cũng không có biện pháp đối phó với hắn, nào biết xảy ra thay đổi bất ngờ, toàn bộ công lực của hắn thể nhưng lại chuyển sang trên người nữ nhân kia. Lúc này Thốc Ly thật hối hận không kịp, Đinh Quy từng đề nghị hắn luyện công trong Thủy Ly Điện, đúng lúc hắn thích luyện trong nước, cho nên chọn một cái đầm nhỏ màu ngọc bích trong suốt, không ngờ đến bước cuối cùng thì từ trên trời rơi xuống một tiểu ngu ngốc, trời xui đất khiến hút hết toàn bộ nội lực của hắn.

Hối hận không kịp, hối hận không kịp a.

Lúc Đinh Quy chạy trốn bị thương chân, xoa xoa nơi đó, đáng vẻ nồn nóng, "Tôn thượng, nếu không thì ta biến thân lại đi bắt nàng?"

Thốc Ly nhẹ nhàng lắc đầu, "Thôi, ngươi đi về trước đi." Có được công lực của hắn, nàng không dễ dàng bị bắt như vậy.

"Vậy..."

Thốc Ly phát tay áo, "Không thể dùng cách cứng rắn, để ta tự nghĩ biện pháp."

Đinh Quy đồng ý, nháy mắt ái muội ra hiệu, "Nha đầu kia thoạt nhìn rất tin nhiệm tôn thượng, không hề cảnh giác, tin chắc người tự mình xuất mã không mất bao lâu thì nàng ấy sẽ cắn câu."

Thốc Ly nheo mắt lại. Lời tuy như thế, nhưng khi hắn muốn dụ dỗ nữ nhân ngốc này thì luôn luôn bị người khác phá hoại, ô hô thương thay.

"Có cần thuộc hạ theo bảo vệ người hay không?"

"Không cần." Thốc Ly hiểu được Đinh Quy xuất phát từ tình cảm chân thật, người đáng tin nhất bên cạnh hắn sẽ không phản bội hắn chính là Đinh Quy, cho nên hắn mới báo cho hắn ta biết chuyện hắn mất công lực, nếu đổi lại là người bên ngoài có lẽ đã thừa dịp hắn suy yếu mà đoạt lấy Thủy Ly Điện của hắn. Nhưng mà hắn chỉ mất đi nội lực, nguyên thần vẫn còn, trên người còn có linh vật thiên địa, yêu ma cũng không thể đến gần hắn.

Đinh Quy sờ sờ vết thương trên chân mình đưa ra nghi ngờ của bản thân, "Tôn thượng, người có cảm thấy nha đầu kia có vấn đề hay không?"

Đầu chỉ có vấn đề, quả thực rất quái lạ.

Đinh Quy cố gắng nín cười, "Nàng ấy thực sự nghĩ đến mình là nam nhân?"

"Hình như vậy." Thốc Ly nhìn về phía trước, hẳn đã nghe được Thụy Thụy đang gọi hắn, hẳn liền tưởng tượng ra dáng vẻ ngốc nhếch đang hưng phấn của nàng.

Đình Quy nhìn theo bóng dáng Thốc Ly rồi đi mà cười trộm, yêu thú cao cao tại thượng, từ xưa đến nay luôn giỏi bày mưu nghĩ kế lại bị một tiểu cô nương không biết gì giam chân, tình huống này vạn năm khó gặp.

Tiếng gọi vang lên từng hồi một, "Thốc Ly, Thốc Ly người ở đâu? Đi ra đi."

Thốc Ly đi về phía tiếng gọi, cân nhắc nên thu phục Thụy Thụy như thế nào. Sự kiên nhẫn đối với nữ nhân của hắn nhỏ hơn cả con kiến.

Thụy Thụy tìm không thấy người, chỉ có thể giậm chân, "Người sẽ không vứt bỏ ta lại một mình nữa chứ?" Nàng chỉ mới đi ngoài một chút, mà hắn thế nhưng lại lên lút bỏ đi, trứng thối!

Thốc Ly cảm giác được của nàng, lại nhìn không thấy, hé mở đôi môi mỏng thông báo nàng, "Thụy Thụy."

Lỗ tai nàng nghe được, "Thì ra người ở đây."

Giọng nói vui sướng vang lên bên cạnh hắn, từ bụi rậm nở ra một đóa hoa, một gương mặt xinh đẹp lộ ra. Đóa hoa kiều diễm, khuôn mặt tươi cười sáng lạn, mọi tiếng động đều im bật, cảnh xuân tươi đẹp.

Đối mặt với một bức họa như vậy lòng Thốc Ly rung động, khung cảnh này rất quen thuộc, giống một đoạn nào đó trong một góc trí nhớ, chỉ là nghĩ không ra. Hắn xuất thần không hề miêng Thụy Thụy nhảy ra lấy tay búng vào mặt hắn, "Này, người đi đâu vậy, có phải đi ngoài hay không?"

Thốc Ly lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt kia vẫn như trước đây, luôn tựa như đang cười nhạo nàng.

Thụy Thụy còn đang nhiệt tình dào dạt, "Sớm biết rằng người cũng muốn đi ngoài chúng ta có thể miễn cưỡng đi cùng nhau a, hại ta tìm nửa ngày mà không thấy người."

Cùng nhau đi ngoài? Vậy mà nàng cũng có thể nghĩ ra, hẳn mặc kệ nàng, thân thể cao lớn đi thẳng về phía trước, Thụy Thụy cười ha ha theo sát bên cạnh hắn, nói những chuyện thú vị trên Nga Sơn với hắn, nói đến chỗ buồn cười thì tự cười một mình, Thốc Ly vẫn luôn xa cách không thèm nhìn nàng.

Nhưng mà rốt cuộc vì sao nàng lại biến thành dáng vẻ như vậy? Hắn không giấu được sự tò mò đối với điểm nghi vấn này.

"Vì sao ta lợi hại như vậy? Đệ tử Nga Sơn chúng ta không phải luôn có pháp lực rất mạnh sao? Ha ha ha!" Thụy Thụy còn đắm chìm trong niềm tự hào tự mãn về tài năng thiên phú của mình, không thể tự thoát khỏi.

Nhắc tới pháp lực, Thốc Ly cười lạnh, hận không thể lập tức đem thân thể duyên dáng mảnh mai của nàng đặt ở dưới thân.

Thụy Thụy nghiêng đầu, "Thốc Ly người biết Linh Nghi là ở đâu không? Đại sư huynh nói bọn họ đi đến chỗ đó, ta muốn cho đại sư huynh biết ta lợi hại cỡ nào."

Thốc Ly đương nhiên biết, nhưng mà không thể nói với nàng. "Từ nhỏ nàng và đại sư huynh của nàng ở cùng một chỗ?"

"Đúng vậy, đại sư huynh đối xử với ta rất tốt, ta làm chuyện xấu gì huynh ấy cũng giúp ta."

Nếu thật sự đối xử tốt với nàng sẽ không giấu giếm thân phận nữ nhân của nàng. Thốc Ly tùy ý liếc nàng một cái, lơ đãng giống như nhìn con mèo con chó. Nhưng mà nếu hắn phải dụ dỗ nàng làm cho nàng cam tâm tình nguyện quỳ gối ở dưới chân hắn, vậy hắn đương nhiên phải hiểu một chút về cuộc sống của nàng, trước mắt cũng đã biết nàng mười lăm tuổi, có đại sư huynh cùng chương môn sư phụ rất thương yêu nàng, mà bọn họ cùng nhau lừa nàng nói nàng là nam nhân, nàng tựa hồ cũng chắc chắn thân phận của nàng là nam nhân. Việc này thật là kỳ lạ.

Thốc Ly thăm dò, "Cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy qua thân thể của các sư huynh?"

Thụy Thụy nghiêm túc chính nghĩa, "Thanh quy Nga Sơn của chúng ta rất nghiêm ngặt, sao có thể không mặc quần áo mà chạy khắp nơi? Vậy là làm trái với ngũ luân cương thường (*tam cương ngũ thường*)."

Thốc Ly nhíu mày, "Còn đại sư huynh của nàng, nàng cũng chưa từng thấy qua?"

"Không..." Mặt Thụy Thụy đỏ ửng, xoay xoay cây chổi quanh thân. Nàng nói dối, kỳ thật nàng nhìn lên trong lúc đại sư huynh đang tắm, nhưng mà chỉ nhìn thấy lưng của đại sư huynh mà thôi. A, chuyện nhìn lên người khác đang tắm là rất bẽ mặt, trăm ngàn lần không thể cho người ta biết.

Thốc Ly vừa nhìn thấy dáng vẻ của nàng cũng biết nàng thầm mến đại sư huynh, đôi mày đẹp nhướng lên, mắt thấy nàng sắp va đầu vào thân cây cũng không nhắc nhở.

"Bình" một tiếng, vì đang nghĩ tới đại sư huynh Trang Thanh Thần mà Thụy Thụy va vào một cây đại thụ, bị đụng đến mức choáng váng đầu hoa mắt xoay vòng vòng, lại lao đảo vài bước. Thốc Ly thì đang thờ ơ lạnh nhạt ở bên cạnh.

Có kẻ ngốc này hẳn sẽ không buồn chán nữa.

Chống cây chổi để đứng vững, Thụy Thụy tìm một hồi lâu mới xác định được phương vị của Thốc Ly, hai mắt sáng lên hướng về phía hấn mà vẫy tay, "Thiếu chút nữa ta đã quên chúng ta không cần đi bộ, trực tiếp dùng cây chổi này bay đi là được."

Bay cái đầu nằng, để cho Thốc Ly hấn cười chổi thì không bằng giết hấn luôn đi, Thốc Ly tiếp tục đi về phía trước, trước mặt Thụy Thụy còn đang xoay tròn, vác theo cây chổi nghiêng phải nghiêng trái đuối theo, "Này này, có thể bay mà."

Hấn chỉ đành làm như không nghe thấy.

Đôi chân dài của hấn bước thật mau, ở phía sau, Thụy Thụy đuối theo rất vất vả, lại không thể bỏ lại hấn mà cười chổi bay một mình lên trời, quả thật nằng rất có nghĩa khí, cho nên nằng dứt khoát nắm lấy Thốc Ly làm cho hấn kéo nằng đi.

Đổi mặt với trò chơi xấu của nằng, Thốc Ly bắt đắc dĩ, "Buông ra."

Thụy Thụy sờ bụng bĩu môi, "Ta đi không nổi."

Sự làm nũng của nằng hoàn toàn vô dụng với hấn, hấn mạnh mẽ cạy tay nằng ra, không chút lưu tình nào mà cạy từng ngón tay nằng, về mặt nằng xám xịt, đôi mắt hồng hồng, ngay lúc Thốc Ly nghĩ nằng sắp khóc, lại phát hiện ánh mắt của nằng tràn ngập mong chờ và ánh sáng rực rỡ, chủ động buông tay chạy đi.

Thốc Ly kinh ngạc, đuối kịp mới phát hiện phía trước là hồ nước. Bầu trời như được gột tẩy, có màu xanh lam như ngọc, hồ nước có một màu xanh trong suốt, ánh sáng phản chiếu trên hồ lấp lánh dập dờn theo sóng nước, trong vắt khiến cho lòng người say mê.

Là hồ nước, thì sao? Thốc Ly liếc mắt, nhìn thấy Thụy Thụy đã vui vẻ đang cời giày cời áo, "Nằng đang làm gì?"

"Tắm rửa a, người muốn tắm cùng hay không?". Ánh mắt Thụy Thụy sáng sáng như sao. Nằng thích nhất là tắm, mỗi ngày đều phải ngâm mình trong nước, ngâm trong nước nằng liền cảm thấy bản thân nhẹ nhàng, cực kỳ thoải mái.

Thấy nằng không hề lo lắng mà cời y phục trước mặt hấn, Thốc Ly có cảm giác chao đảo, tựa hồ tất cả phạm trần tục niệm khuôn sáo đều hoàn toàn mất đi hiệu lực trên người nằng. "Nằng không sợ?"

Nằng hỏi lại: "Sợ cái gì?" Lại coi như nhớ tới cái gì, chỉ chỉ Thốc Ly, "Đứng nha, người canh chừng cho ta đi."

Thốc Ly ung dung khoanh tay nhìn nằng, "Nằng bảo ta canh chừng? Chẳng lẽ đại sư huynh nằng không dạy nằng rằng khi tắm không thể để cho người khác nhìn sao?"

Được hấn nhắc nhở, về mặt của Thụy Thụy cứng lại, sau đó chuyển sang nghiêm túc, "Cho nên mới bảo người canh chừng dùm a, đại sư huynh nói qua khi tắm nhất định không thể để cho người ta thấy, người canh chừng dùm ta vốn không có cơ hội thấy được."

... Đối với khả năng lô-gich và cách thức suy nghĩ kỳ quái của nằng, bây giờ Thốc Ly cũng có chút hiểu biết, rất là vui mừng, như vậy thu phục nha đầu ngốc này cũng không phải chuyện khó.

Thụy Thụy rất nhanh cời hết y phục, còn lại một vòng dây buộc ngực màu trắng, Thốc Ly quân tử xoay người, lại mím môi. Hấn vì sao phải kiêng kị? Trước sau gì nha đầu kia cũng là người của hấn.

"Ha ha ha ha!" Phía sau vang lên tiếng reo hò ồn ào của Thụy Thụy ngốc, xác thực đã nhảy vào trong nước.

Tắm rửa cũng có thể vui vẻ như vậy, đối với thế giới của nằng, hấn không thể lý giải được.

Thụy Thụy đắc ý khoe khoang, "Thốc Ly ta nói cho người nghe, ta trời sinh biết bơi, hơn nữa có thể nín thở ở trong nước thật lâu cũng không sao."

Chuyện này hình như không có liên quan gì đến hấn, cho nên Thốc Ly không quay đầu, cũng không có hé răng.

"Ta nói thật, khi ta năm tuổi có một lần rơi vào trong nước, sư phụ cùng đại sư huynh thiếu chút nữa gấp đến chết, bọn họ không nghĩ tới ta tự mình biết bơi."

"Ừ." Thốc Ly trả lời cho có lệ.

Thụy Thụy nghĩ đến hấn không tin, "Ta đây thử cho người xem, người tìm ta đi."

Thốc Ly chẳng trả lời, nhưng một hồi lâu phía sau không nghe chút động tĩnh nào, hấn quay đầu, trên mặt hồ yên tĩnh như vậy, không thấy bóng dáng của Thụy Thụy, nằng giống như hòa tan trong làn nước.

"Thụy Thụy?"

Kêu vài tiếng vẫn không có tiếng trả lời, tĩnh lặng giống như nằng chưa bao giờ xuất hiện, Thốc Ly nhú mày tìm một vòng chung quanh, đang định xuống nước tìm, bỗng nhiên nước bắn lên tung tóe.

"Thế nào, tin chưa? Ta luôn luôn ở trong nước." Nằng rất lợi hại, rất lợi hại.

Thụy Thụy cười tủm tỉm bên cạnh hắn, gần nửa thân mình lộ ra, thân thể bạch ngọc tron mượt lấp lánh lấp đầy tầm mắt. Thân thể của nàng vẫn còn non nớt, nhưng cũng đã có đường cong hoàn mỹ, mái tóc dài buông xuống đã đủ để có thể dụ dỗ nam nhân. Hồ nước trong suốt, ánh mắt Thốc Ly chỉ thoáng lướt qua, liền có thể thấy được rõ ràng cảnh xuân trước ngực nàng.

Thuần khiết vô tội dụ hoặc như vậy, dù đã nhìn quen yêu nữ quyền rũ, ngực cao mông lớn nhưng Thốc Ly cũng phải ngừng thở, mà Thụy Thụy vẫn vô tư mỉm cười như trước.

Đối với mấy chuyện đó nàng không hề có nhận thức đến.

Lúc này Thốc Ly mới xác thực tin tưởng, cô gái trước mắt mỉm cười rực rỡ hơn cả hoa xuân này thật sự không giống với nữ tử bình thường. Cảm giác kỳ dị lù vào trong đầu của Thốc Ly, nói không rõ, giải cũng chẳng ra, hắn tựa hồ nghĩ "cứu lấy" nàng, lại không biết đây là cảm xúc gì, nhưng mà ý niệm trong đầu này chỉ lướt qua trong giây lát, hắn lại khôi phục biểu hiện lạnh lùng, đè vai nàng, ấn vào trong nước, bao phủ cảnh xuân kia, "Sau này không được tùy tiện cởi áo tắm trước mặt người khác."

Thụy Thụy bĩu môi, "Vì sao? Mọi người đều là nam nhân."

Còn hỏi vì sao? Thốc Ly liếc nàng, "Bởi vì hình dáng của nàng xấu."

"Thiết ~" Thụy Thụy hất nước về phía hắn, mặt tức giận đến phồng ra, "Ta làm sao xấu, rõ ràng là một mỹ nam." Hơn nữa là mỹ nam có thần lực!

Nàng vừa động dậy, thân thể lại lộ ra, Thốc Ly dùng sức ấn nàng vào trong nước, mệnh lệnh: "Tắm nhanh rồi đi lên."

Thụy Thụy còn đang căm giận, "Cư nhiên dám nói đại gia ta xấu, sớm muộn gì đại gia ta cũng sẽ cho người xem mị lực mỹ nam của đại gia ta."

Xoay lưng đi, ở chiếc bóng bên cạnh, Thốc Ly nhìn thấy nàng đang đánh sau lưng hắn, hắn không chút biểu hiện gì mà nhìn về phương xa. Nha đầu này tốt xấu gì cũng không liên quan đến hắn.

Phía sau lại không hề nao động, xem ra nàng còn đang thật sự tắm rửa.

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai, Thốc Ly quay đầu, phát hiện Thụy Thụy khóc chạy lên bờ, khắp khiêng bỏ nhào về phía hắn, nhất thời nhuyển ngọc ôn hương lấp đầy cõi lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: KHÔNG PHẢI CHÚ! RÕ RÀNG TA LÀ NAM NHÂN

Thốc Ly quay đầu, phát hiện Thụy Thụy khóc chạy lên bờ, khắp khắp khiêng khiêng, cứ lỏa cả thân thể như vậy mà bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn. Hắn giật mình, trước mắt vẫn là cảnh tượng trắng nõn, kiều nộn, nhưng cũng nhuyển ngọc ôn hương đầy cõi lòng.

Lúc ấy với một Thốc Ly đã động nhân tâm thì phản ứng đầu tiên đó là lập tức ấn nàng thu hồi công lực, cơ hội tốt như vậy tuyệt không thể bỏ qua, cho nên hắn xoa lưng nàng, xúc cảm mang đến một cảm giác vừa mềm mại vừa mịn màng, thu hút tâm hồn người khác.

Thụy Thụy đang khóc, "Hu hu hu..."

Khóc đi khóc đi, đợt lát nữa khóc không nổi nữa đâu, Thốc Ly nghĩ như thế, khóe mắt hiện lên tư vị không có hảo ý, cánh tay ôm lên vòng eo vừa nhỏ vừa mềm của nàng.

Nếu đã tự dâng đến miệng vậy thì chớ trách hắn.

Thụy Thụy đã không phải là vị đại anh hùng sở hữu thần lực nữa, "Hu hu hu, Thốc Ly ta sắp chết rồi."

Những lời này cực kỳ sát phong cảnh, nhưng Thốc Ly không để tâm, tiếp tục "hành hung", phủ môi lên vành tai nàng trên chọc, "Làm sao vậy?"

Hương vị trên người nàng rất tươi mát, hòa trộn giữa hương trẻ thơ và nữ nhân, cũng không tệ lắm.

Thụy Thụy thì cùng hắn bằng hỏa lưỡng trọng thiên, khóc rất thương tâm, "Vừa nãy có cái gì cắn chân ta, có thể là rắn độc, ta sắp chết rồi." Các sư huynh đều nói qua rắn là rất loại động vật độc rất lợi hại, càng nghĩ Thụy Thụy càng cảm thấy mình đáng thương, nắm áo Thốc Ly lên lau nước mắt.

Căn bản Thốc Ly không muốn để ý chuyện chú vào thân thể của nàng, nhưng nàng khóc thật sự bi ai, xiêm y vùng ngực cũng bị nàng túm đến hắn không

thở nổi, không thể không dừng lại động tác kiểm tra chân của nàng. Thân thể mặt hợp vừa tách ra, cánh xuân lộ hết, hần tùy tay cầm lấy một cái áo đơn trong hành lý của nàng giúp nàng phủ lên.

Thụy Thụy mặc áo xong xuôi, che đi nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ lộ ra một đôi mắt ai oán còn mang lê, đôi mắt kia thấm đẫm nước mắt trông nàng càng tội nghiệp hơn.

Bàn chân nhỏ nhắn trắng mềm như dương chi (*mở dê*), non mịn đến cơ hồ trở nên trong suốt, hết sức đáng yêu, Thốc Ly lại cứng rắn lạnh lùng lướt qua bàn chân nhỏ của nàng, phát hiện lòng bàn chân có vết xước dài, đang chảy máu, khoe môi hần nổi lên tia đùa cợt, "Không phải chỉ là xước một đường thôi sao, có vậy cũng sợ."

Hần nhìn vết thương còn nhỏ hơn vết muỗi đốt kia, đáng khóc thành như vậy sao? Còn tự xưng là nam nhân, thật đúng là nực cười. Thật ra Thốc Ly không biết, thân thể của Thụy Thụy khác xa so với người thường, cảm nhận về đau đớn của nàng đặc biệt mãnh liệt, hơn nữa vết thương nhỏ xíu cũng đã chảy máu không ngừng. Từ nhỏ đến lớn, chương môn, chương môn sư phụ luôn vắn về nàng trong lòng bàn tay, ngăn chặn tất cả cơ hội làm nàng bị thương.

Thụy Thụy vui đầu khóc nức nở, "Sẽ chết đó."

Thốc Ly bác bỏ lời nàng, "Nàng không phải là nam nhân sao, nàng đã thấy qua tên nam nhân nào khóc sụt sùi như nàng chưa?"

Nàng dừng lại, "Ta..."

Thốc Ly nhú mày, "Vừa nãy nàng còn nói muốn cho ta nhìn thấy mỹ lệ mỹ nam tử của nàng, sao nào, là vậy hả?"

"Ta..." Nàng là mỹ nam tử, nhưng nàng cứ khóc, không ai quy định mỹ nam tử không thể khóc, "Oa ~~~~ "

Thấy nàng khóc càng thêm, mấy chú chim trên cây cũng bị dọa tới bay hết, Thốc Ly rất tức thời mà trầm mặc. Dưới loại tình huống này hần còn làm sao mà lật lọng được nữa? Sợ là nước mắt của nàng cũng có thể dim hần chết đuối rồi.

Một lát sau, "Đừng khóc nữa."

Cứ khóc, "Oa oa oa ~~~~ "

Hần gương giọng, "Đừng khóc nữa!"

Nàng gào lên, "Ta còn chưa tìm được đại sư huynh, ta không muốn chết."

Hần nổi cáu, "Khóc nữa ta bỏ nàng lại."

Như vậy nàng mới không khóc nữa, mở to hai mắt đỏ hồng, che miệng lại hít thở, trên mặt vẫn còn hai hàng lệ, trong mắt ẩn chứa nước, cứ rung rung không dám để chúng rơi xuống, sợ vừa rơi xuống hần liền bỏ nàng lại, bộ dáng ủy khuất đáng thương cực kỳ.

Thốc Ly sinh ra một loại ảo tưởng, tựa hồ hần đã làm quá nhiều chuyện xấu với nàng, bắt nạt nàng đến mức độ như vậy, hần rõ ràng cái gì cũng không làm "Được rồi, ta mang nàng đi tìm đại phu."

"Thốc Ly người thật tốt." Thụy Thụy chợt thấy ngọt lòng, giọt lệ trong hốc mắt vô tình rơi xuống, nàng vội vàng ba chân bốn cẳng lau đi, nhưng nàng không có khóc nha, hần không thể bỏ nàng lại.

Nàng ngay cả người tốt người xấu cũng phân không rõ, ánh mắt Thốc Ly nhìn nàng vẫn tràn đầy vẻ khinh thường, hần ném hành lý của nàng qua, "Đeo vào."

Như cũ, nàng thay y phục trước mặt hần, Thốc Ly đang do dự về tính an toàn khi xuống tay với nàng vào lúc này. Dù nàng có bị thương chút ít, nhưng nội lực vẫn còn, có ngốc cũng sẽ không để hần muốn làm gì thì làm, vạn nhất sau khi nàng biết ý đồ của hần thì thái độ sẽ phản ngược lại. Cho nên hần chỉ có thể nhìn mà không thể cường đoạt.

Hần là một yêu thú lãnh đạm chứ không phải là người lương thiện, hần không biết thương hương tiếc ngọc cũng không biết nhớ nhung nàng, mang nàng đi đại phu là vì đề mê hoặc nàng, trong lòng hần chỉ tồn tại toàn ý niệm xấu xa, xằng bậy. Lúc này Thốc Ly trăm ngàn lần không liệu được là sau này hần sẽ thích tiểu nữ nhân ngu ngốc này, thích đến điên cuồng.

Thấy nàng đã mặc xong y phục, Thốc Ly nhú mày, "Đi thôi."

Nàng bất động, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên về lấy lòng, "Ta không động được." Lúc mặc y phục nàng lại chảy không ít máu.

Thốc Ly chỉ có thể nhìn trời, tựa hồ sau khi gặp tiểu mợ hồ này thì cuộc sống của hần hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo, nhưng hần nhịn, vì công lực của hần nên hần phải nhịn, cho nên hần cúi người bế ngang nàng lên.

"Tốt quá!" Thụy Thụy nghịch ngợm mà ôm lấy hần, về mặt sùng bái, "Người thật tốt."

Hần đương nhiên là tốt rồi, lần bế nữ nhân đầu tiên của hần đã cho nàng. Yêu thú một thời mà bế một tiểu mợ hồ đi cầu y, tung hoành trên trời dưới đất

mấy vạn năm cũng tìm không ra loại chuyện lạ đời như vậy. Chẳng qua cũng tốt, nàng càng là tin tưởng hắn, hắn càng có thể ăn nàng sớm một chút.

"Là la lá la ~" Tiếng ca của Thụy Thụy vang lên từ trong lồng ngực hắn, thanh âm rất êm tai, nhưng hát rất khó nghe.

"Nàng có thể đừng hát hay không?" Giọng hát của nàng ngay lúc này đây đã nhắc nhở hắn rằng hắn đang ở cùng với một nàng ngốc.

Thụy Thụy chọc chọc vào ngực hắn, "Này, đại sư huynh của ta nói ta hát rất hay."

Tiếng Thốc Ly mang hai ý nghĩa, "Hắn lừa nàng."

Thụy Thụy dùng đầu cứng vào ngực hắn, "Không thể nào, đại sư huynh của ta tốt với ta nhất, ta rất nhớ huynh ấy."

Thốc Ly nhếch môi, cũng không chỉnh nàng, chợt nghĩ đến một vấn đề, lúc mới gặp nhau nàng ngay cả xiêm y cũng không cho hắn coi, vì đại sư huynh có dặn "Không được tùy tiện để người khác coi xiêm y của nàng", bây giờ đi tắm cũng không tránh hắn, có thể thấy được trong suy nghĩ của nàng thoát ý và tắm rửa là hai việc khác nhau, hoàn toàn phân biệt nhau, không thể coi ý phục của nàng nhưng có thể nhìn nàng tắm rửa... Như thế xem ra sau này hắn có thể thừa dịp nàng tắm mà hành hung?

Tiểu ngu ngốc này rốt cuộc suy nghĩ cái gì trong đầu, sao có thể có nữ nhân mà tư tưởng lại thất thường đến loại tình trạng này?

Trong rừng cây lại tràn ngập giọng hát "du dương" của Thụy Thụy, nàng một hồi khóc một hồi cười, không biết tư vị của nhân gian, vừa ngây ngốc lại khoái hoạt, " Là la lá la ~ "

Thốc Ly chỉ có thể lắc đầu. Hắn trầm luân để nghiên cứu một cách tinh tế hoàn cảnh của tiểu nữ nhân ngu ngốc này, còn phải nhân nhượng cái tư duy kỳ quái của nàng, nghĩ biện pháp thu phục nàng... Lại thêm một tiếng than "hời ôi".

Nhưng hắn rất nhanh đã phát hiện một vấn đề, vết thương nơi lòng bàn chân của Thụy Thụy tựa hồ rất khó khép lại, máu chảy suốt đường đi, cho nên ngay cả chính hắn cũng không phát hiện hắn đã gia tăng tốc độ, đến trán nhỏ gần đó tìm y quán.

Thụy Thụy sợ là bị rắn độc cắn, đại phu nhìn tới nhìn lui chẩn đoán chính xác là bị vật cứng trong hồ cắt xước, không độc không hại, bôi thuốc cho nàng, nàng rốt cuộc mới yên tâm.

Ra y quán Thụy Thụy lại vui vẻ nhảy nhót, Thốc Ly lẳng lặng nhìn chân của nàng, lâm vào đắm chìm.

Đại phu đuổi theo, "Hai vị hai vị, cây chổi này là của hai vị bỏ quên sao?"

Thụy Thụy gạt mạnh đầu, thân thiết chấp tay, "Thiếu chút nữa là mất rồi, cảm ơn đại phu." Cây chổi này là bạn đồng hành tốt nhất của nàng.

Thốc Ly không hề che dấu chút nào sự khinh thường của hắn đối với nàng và cây chổi kia. Nàng vốn đã ngốc, thêm cây chổi kia thì càng ngốc hơn.

Lão đại phu vuốt râu, lúc gần đi an ủi Thốc Ly, "Chân của tôn phu nhân không đáng lo ngại, nghỉ ngơi hai ngày là được rồi, người có thể yên tâm." Tắm rửa xong mái tóc dài của Thụy Thụy cứ thế xổ ra mà chưa buộc lên, diện mạo lộ ra không chút bỏ sót, lại là do Thốc Ly bế suốt đường đi đến đây, đại phu rất tự nhiên mà cho rằng bọn họ là phu thê.

"Tôn phu nhân?" Thanh âm trầm thấp, Thốc Ly nổi lên một chút không vui. Tên đại phu này thật biết nói đùa, nữ nhân của yêu thú hắn há có thể là nha đầu ngốc này?

Hắn không vui, có người càng kích động, Thụy Thụy không hiểu chuyện nam nữ, nhưng ba chữ "tôn phu nhân" kia vẫn là nghe hiểu, đại phu cư nhiên xem nàng thành nữ nhân, là nữ nhân, việc này khiến nàng khó mà chịu nổi. Theo trực giác nàng đuổi theo, bị Thốc Ly ngăn lại, Thụy Thụy sốt ruột, "Ta phải cùng đại phu nói rõ ràng, ta là nam nhân!"

Thốc Ly lườm nàng một cái, "Nàng có phải nam nhân hay không không phải do nàng định đoạt."

"Đương nhiên do ta định đoạt." Thụy Thụy chống nạnh, cố gắng ở trước mặt Thốc Ly làm ra một chút khí thế của nam nhân, đáng tiếc vóc dáng nàng quá nhỏ, nàng từ từ nhón chân lên, rón ra rón rén chạy ù về phía y quán, "Ta phải đi làm sáng tỏ a..."

Tâm tư này của nàng Thốc Ly sớm đã thấu, cũng đã đề phòng, nên dễ dàng kéo nàng lại, dứt khoát xem nàng như bao gạo mà khiêng lên, dù sao nàng cũng nhẹ đến không thể nhẹ hơn. Thụy Thụy bị lộn ngược trên vai hắn một mực đâm vào lưng hắn, thống khổ vạn phần, "Ta không phải nữ nhân."

Nàng là nữ nhân hay không, hắn không quan tâm.

"Ta không phải nữ nhân." Thụy Thụy lộn ngược trên vai Thốc Ly cắn ngón tay, hai mắt nhắm nghiền. Một người nam nhân bị xem thành nữ nhân, tôn nghiêm thuộc về nam nhi của nàng bị tổn thương rồi.

Đến một nơi yên lặng Thốc Ly mới đặt nàng ngồi xuống, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt nàng, thừa dịp nàng hết nhìn đông tới nhìn tây mà coi bỏ đôi giày, đôi vớ trắng tinh nàng mới thay, nâng bàn chân bị thương của nàng lên.

Lòng bàn chân một vết thương gì cũng không có...

"Không được chọc chân ta, nhột đó." Thụy Thụy cười hi hi tưởng hấn muốn giờ trò xấu, chọc chân nàng.

Vết thương từng chảy máu kia tự động khép lại, Thốc Ly đã phát giác từ khi nàng nhảy nhót bước ra khỏi y quán.

Chỉ là hấn không cảm giác được tiên khí hoặc yêu khí trên người nàng, nàng không phải phạm nhân, cũng không phải tiên, càng không phải yêu ma, vậy nàng là ai?

Nàng ngồi ở kia đánh giá con đường cái, trong sáng thuần khiết, tóc dài phiêu diêu, nhìn qua cực kỳ không hợp với thể tục phạm trần, nàng bỗng nhiên quay sang nhìn hấn, chỉ chỉ mặt mình, "Thốc Ly, ta giống nữ nhân sao?"

Câu hỏi này rất khó trả lời, cũng không nên để hấn trả lời, Thốc Ly đơn giản chỉ một nữ nhân đi qua bên cạnh, "Tự mình nhìn."

Thụy Thụy rướn cổ lên nhìn một hồi lâu, cuối cùng vui sướng kết luận, "Không giống, tóc các nàng ấy nhìn đẹp hơn nhiều, trên tai còn treo ngọc châu, miệng cũng hồng hồng, ta vẫn là giống người hơn, cho nên nói gia là nam nhân hàng thật giả thật, nếu giả bao trả."

... Thốc Ly mím môi, biểu tình khó dò, "Đi."

Hấn đi phía trước, Thụy Thụy nhảy nhảy đuổi theo. Đã xác định được thân phận nam nhân của mình, nàng một lòng một dạ tính toán nàng nên làm sao biểu hiện ra mị lực nam nhi của mình...

Nàng là nam nhân, hoàn toàn toàn toàn là nam nhân.

Tóc búi lên, Thụy Thụy lại hồi phục dạng một thiếu niên mất tính răng trắng, giờ say mê với Thốc Ly, "Gia thật sự rất soái a!"

Thốc Ly tựa hồ đã quen với tư duy của nàng. Hấn không muốn lãng phí thời gian dây dưa với nàng, nhưng lại không vội được, quả thật là nằm trong tình cảnh lưỡng nan. Cho nên Thụy Thụy dạo phố, hấn đi cách nàng không xa, đôi mắt sáng khép hờ trầm tư, rúc lấy không ít ánh mắt nóng bỏng ngượng ngùng của các cô nương, hấn tạm thời làm như không thấy.

Thụy Thụy thấy được, trong lòng có chút đổ kỵ, hừ, nàng rõ ràng cũng rất soái... Uồn ngực lại uồn ngực, cộng thêm miếng lót chuồng (*độn*) làm cao thêm, nàng học theo bộ dáng khê híp mắt của Thốc Ly, giả vờ thâm trầm, trộm nhìn xem có cô nương nào ngắm nàng hay không. Tuy rằng nàng với Thốc Ly quan hệ rất tốt, nhưng đề cập đến mị lực của nam nhi, vẫn là phải so một chút.

Đáng tiếc cô nương người ta ai cũng chê nàng nhỏ tuổi, lực chú ý của các nàng toàn bộ đều đặt trên người Thốc Ly. Đây quả là chán phèo, Thụy Thụy ở phía sau Thốc Ly giương nanh múa vuốt với hấn, "Sao ai cũng không nhìn ta?"

Thốc Ly nghiêm mặt, đầu cũng không quay lại.

Thụy Thụy vượt lên hấn, vron cánh tay ra, "Nhất định là các nàng ấy không thấy được thần lực của ta, các nàng không biết ta uy vũ cỡ nào đúng không?"

Ừ, nhất định là vậy.

Nàng không nhắc tới thần lực thì thôi, vừa nhắc tới thì đôi mày của Thốc Ly liền nhăn lại, vậy mà nàng còn cười sáng lạn như vậy, làm cho hấn hận không thể lập tức nuốt nàng vào bụng. Mắt thấy sắc trời hơi trầm xuống, mặt trời lặn về tây, lòng hấn khê động, "Sắc trời đã tối, tìm một khách điểm ngủ lại trước đã." Cô nam quả nữ ở chung với nhau thì hấn mới có cơ hội, hấn cũng không có thời gian cùng nàng dây dưa vớ vẩn.

Lời nói của Thốc Ly từ trước đến nay đều mang giọng điệu của mệnh lệnh, nhưng lần này Thụy Thụy không có động tĩnh, ngo ngác tại đó nhìn một đôi huynh đệ đi qua. Đệ đệ còn nhỏ, ca ca đối xử với đệ đệ thật tốt, mua kẹo hồ lô cho hấn ăn, vuốt đầu đệ đệ mà cười khanh khách, thoạt nhìn thật hạnh phúc, như vậy rất giống nàng cùng đại sư huynh.

"Oa ~" Thụy Thụy nhào vào lòng Thốc Ly, khóc nức nở, "Ta nhớ đại sư huynh của ta quá, rốt cuộc là hấn ở đâu?"

Vù ~ đối mặt với nàng lúc khóc lúc cười, Thốc Ly trấn định rất nhiều, chẳng qua hai nam nhân ôm đầu nhau khóc, lại là hai nam nhân vô cùng xuất sắc, người qua đường đều cảm thấy buồn cười, dừng lại khoa tay múa chân mà nhìn.

Thốc Ly không còn cách nào khác, chỉ có thể túm lấy cổ áo phía sau của nàng mà nhắc lên, Thụy Thụy ở giữa không trung khoa chân múa tay, nước mắt cứ như vậy được hong khô, "Này này này, thả ta xuống."

Xem, nàng có thể ép buộc hấn, hấn cũng có biện pháp trị nàng.

Thụy Thụy một đôi anh hào thần võ cứ như vậy mà ủ rũ uất ức bị Thốc Ly xách như xách gà con mà đi về khách điểm.

Thốc Ly xác định mục tiêu rõ ràng, muốn ăn nàng thu hồi công lực, cho nên hấn chỉ kêu chương quỳ khách điểm cho một căn phòng. Thụy Thụy không chủ trương gì, toàn bộ đều nghe theo chỉ huy của hấn.

Trong thoáng chốc bỗng Thụy Thụy nghe được tiếng thở dài, cực kỳ giống với tiếng của đại sư huynh Trang Thanh Thần, nàng quay đầu, hai tiểu nhị của khách điểm vừa lúc nâng một băng hiệu thật to đi qua trước mặt nàng, chặn mất tầm nhìn của nàng.

Ở bên kia của bảng hiệu thông qua cầu thang lên lầu hai, xác xác thật thật là có ba đạo sĩ mặc y phục trắng đi lên đầu, đợi tiểu nhị đi qua, phía cầu thang đã không còn một bóng người. Thụy Thụy quay đầu vẫn bàn tay nhỏ bé, bấu môi với Thốc Ly, "Hình như ta nhìn thấy đại sư huynh của ta, ta rất nhớ hần."

Nghe lời nói mang tính trẻ con của nàng, Thốc Ly cười.

Nữ nhân ngọc, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện gặp lại đại sư huynh của nàng.

Khách phòng đơn giản mà sạch sẽ, chỉ có một cái giường, vừa đúng với ý muốn của Thốc Ly. Hai người dùng qua cơm tối, sắc trời đã không còn sớm, liền chuẩn bị nghỉ ngơi. Thốc Ly sai tiểu nhị mang nước tắm vào.

Hần cố ý không tránh kị nàng, từ từ thoát y, dù sao mục đích của hần rất rõ ràng. Hần nhìn nàng, trút bỏ áo trên lộ ra thân thể rắn chắc, mang theo một loại cảm giác áp bức hỗn nhiên vốn có cùng mị lực của nam nhân, Thụy Thụy không khỏi đi qua giang hai tay ra so với hần.

Thảm bại!

Thanh âm Thụy Thụy run run, "Người quả nhiên rắn chắc hơn ta." Trách không được những cô nương đó thích hần.

Cái này cũng muốn so với hần, thật là một nàng ngọc không hiểu phong tình, Thốc Ly xoay người trút đi toàn bộ xiêm y bước vào nước.

Đại sư huynh từng dặn qua không nên nhìn lên người khác tắm, cho nên Thụy Thụy xoay người, nhìn trần nhà bóp ngón tay.

Phía sau truyền đến thanh âm lười nhác của Thốc Ly, "Thụy Thụy, lại đây tắm chung nào."

Đại sư huynh nói không nên nhìn lên người khác tắm, vậy người khác mời nàng nhìn cũng không tính là vi phạm lời dặn của đại sư huynh, nghĩ như vậy, Thụy Thụy hắc hắc xoay người, như một chú vịt con mà đi qua, gọi hần một cách nồng thắm, "Thốc Ly."

Nàng không thích nhìn người khác tắm, nàng là tối học hỏi hần, từ trong nước kéo một cánh tay của Thốc Ly ra, nàng cũng vén tay áo lên lộ ra cánh tay của mình, trên dưới đối chiếu hai cánh tay, một cánh rắn chắc, một cánh mềm mại, Thụy Thụy về mặt cầu xin, "Ta phải làm sao mới có thể luyện được như người?"

Nàng phải biến thành nam nhân cường tráng như hần vậy...

"Chờ nàng biến thành như ta thì chắc cũng phải khóc rồi." Thốc Ly giặt tay lại, không cùng tiểu ngu ngọc này thảo luận vấn đề cường tráng hay không, làm sao đề cường tráng.

Thể phách (*thân thể và khí phách*) rắn chắc kia chìm vào nước, Thụy Thụy rướn cổ nhìn qua. Ánh trắng màu bạc ngoài cửa sổ chiếu lên người hần, gió nhẹ khẽ thổi bay vài sợi tóc của hần, hần nhẹ nhàng dựa về sau, pha vài phần lười nhác lồi lạc, làm cho hần thoát ... thật ngon miệng.

Thụy Thụy mím môi dưới, phát hiện mình chảy nước miếng, vội che miệng lại.

Thốc Ly nghe được tiếng ấy, nhú mày. May mắn, nữ nhân ngọc này vẫn không đến mức hoàn toàn mất đi bản tính nữ nhân, việc này đối với hần mà nói là có lợi ích rất lớn. Vừa xoay người, con người đen của Thốc Ly chứa tia cười, giờ ra chiều mỹ nam kế mà bản thân xem thường nhất, sắc tựa mỹ ngọc, cảnh xuân kiều diễm, "Thụy Thụy? Tắm chung không?"

"Ta... ta... ta... đã tắm... tắm rồi." Bị hần nhìn thấy Thụy Thụy bỗng nhiên đỏ mặt, chân tay trở nên luống cuống. Loại cảm giác lạ lẫm này vẫn là lần đầu tiên gặp phải, cũng làm cho nàng quả thật có chút hoảng, không biết tìm mình làm sao mà đập đến lợi hại như vậy, mặt và tai lại nóng như vậy.

Chẳng lẽ nói vết thương ở chân nàng thật sự có độc, bây giờ độc phát tác rồi?

Thốc Ly dẫn dắt nàng, "Thụy Thụy, nàng tin ta không?"

Thụy Thụy mở to hai mắt vỗ ngực gạt đầu.

Nụ cười của Thốc Ly như loại mật ong chứa thuốc độc vậy, "Vậy mặc kệ sau này ta làm gì với nàng thì nàng cũng đừng phản kháng có được không?" Nàng khác với những nữ nhân hần đã gặp qua, vừa dễ lừa nhất, cũng khó thu phục nhất, chỉ có thể từng bước một mềm hoá nàng, khiến nàng cam tâm tình nguyện.

Hần nghĩ rất không sai, chỉ là tính sốt một chút, hần càng mê hoặc thì tìm Thụy Thụy càng đập mạnh, sau đó nàng lại càng cảm thấy mình đã trúng độc rồi, cuối cùng ôm đầu hét to một tiếng rồi xông ra ngoài.

"Này..." Thốc Ly ngăn ra, Nhưng đang ở trong nước, dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi một cách bất lực.

Thụy Thụy chạy ra bên ngoài một hồi thì khôi phục lại bình thường, thật là kỳ quái. Nàng sờ sờ ngực, nhìn ánh trăng, "Trăng ơi trăng à, sao lại thế này?"

Trăng xấu hổ đến mức trốn vào trong tầng mây.

Khách điểm này rất lớn, trước sau hai hàng đều là khách phòng, ở giữa còn có cái sân, Thụy Thụy đi bộ một vòng sân, nhỏ mấy cọng cỏ đá hai hòn đá,

nghe thấy thanh âm quái dị truyền ra từ trong góc khuất nhất của căn phòng kia, còn có cái bóng đang chuyển động.

Nhất thời tò mò, Thụy Thụy liền đi tới, mở cửa sổ ra, một nam một nữ đang vật lộn, y phục đều ném xuống đất, nam nhân cứ lên lên xuống xuống rất nhanh trên người nữ nhân.

Bọn họ đang làm gì đó?

Có người che miệng của nàng lại, Thụy Thụy ưm ưm ưm mà quay đầu, Thốc Ly làm một động tác chó lên tiếng với nàng, hạ giọng, “Đừng lên tiếng.”

Hạt giống tò mò nảy sinh trong nàng, Thụy Thụy phát ra thanh âm rất nhẹ rất nhẹ, đôi mắt không chớp lấy một cái, “Bọn họ đang làm gì đó?”

Kích tình triển miên lan khắp phòng, đôi mắt với tình huống hương sắc như vậy có nam nhân nào mà chịu cho được, huống chi Thốc Ly lại mang đầy tạp niệm trong lòng... Cho nên hẳn không lập tức lờ Thụy Thụy đi, mà là thảnh thơi không hề hao tâm mà dạy nàng, “Không có gì, bọn họ là phu thê, đang làm chuyện phu thê, nàng xem, bọn họ rất vui vẻ.”

Tên nam nhân gầy gò nói với giọng thô bạo, “Tiểu yêu tinh tra tấn người ta, hôm nay cho nàng biết mặt.”

Thanh âm nhu nhược của nữ nhân vang lên, “A ~ quan nhân ~ U ~, đừng a ~ đừng, ta không muốn ~ cứu mạng a ~”

Thịt trên mặt Thụy Thụy cũng nặn lại thành một khối rồi, môi run run, “Đã đến mức kêu cứu rồi mà còn vui vẻ sao? Ta thấy nàng rất thống khổ thì có.”

Thốc Ly cố nén mà thấp giọng nói: “Không, nàng ta đang nói dối đó.”

Tên nam nhân gầy gò tiếp tục gầm lên thô bạo, cầm lấy đai lưng cột hai tay nữ nhân vào đầu giường, nữ nhân lại kêu, “A a ~ U ư ~ ta không được rồi, ta sắp chết rồi, tha cho ta đi ~”

Thụy Thụy giờ hai nắm tay nhỏ lên, mắt trừng lên hết như con gà chọi, “Có chút khủng bố a.” Ngủ một giấc mà còn phải cột tay.

Thốc Ly vươn tay xoa xoa cặp mắt gà chọi của nàng, mặt không chút thay đổi, “Đây gọi là sở thích.”

“À ~.” Thụy Thụy cái hiểu cái không tiếp tục quan sát, nào biết cảnh tiếp theo càng đẫm máu hơn, nam nhân gầy gò kia tùy tay nắm lấy một cây roi nhỏ trên giường, một roi một roi mà quất lên người nữ nhân. Đôi mắt Thụy Thụy đã không còn là mắt gà chọi nữa, mà nó trực tiếp lệch đi, cả hàm răng trắng như tuyết cũng lòi ra, “Ta... ta... ta.”

Thốc Ly cũng không đoán được đôi nam nữ trong phòng lại có khẩu vị nặng như vậy, hẳn vốn là muốn cho nàng thấy mặt lạc thú tốt đẹp chốn khuê phòng, không nghĩ tới lại để nàng thấy được mặt u ám nhất, chỉ có thể lấy tay che mắt nàng lại. Thụy Thụy từ trong khe hở giữa các ngón tay của hắn lên nhìn ra, “Ta mới không cần tìm trượng phu, không phải, sau này ta nhất định sẽ không bắt nạt nương tử của ta, ta nhất định sẽ là một trượng phu tốt, không không, ta nhất định sẽ không lấy thê tử.”

“...” Đôi mắt với thứ ngôn ngữ rối rắm của nàng, khóe mắt Thốc Ly bỗng giật giật, cường chế bẻ nàng về phòng.

Tối hôm đó tất nhiên là Thốc Ly không đạt được ước nguyện...

Sáng ngày hôm sau Thụy Thụy rời giường với hai mắt sưng húp, vô lực mà nuốt bánh bao.

Thốc Ly lau tay ở kia, cũng không nhìn nàng. Qua cú chấn động của đêm qua, tư duy của nàng càng hỗn loạn, nhìn qua càng thấy ngốc hơn.

Trong bàn có ba đạo sủi áo trắng ăn điểm tâm xong thì mang theo hành lý rời đi, lúc bọn họ rời khỏi, Thụy Thụy giương mắt, dư quang liếc thấy thân ảnh của bọn họ, mặc ghen, “Đại sư huynh?”

Chạy như bay ra, thân ảnh quen thuộc ngay chỗ rẽ ở góc đường kia quả nhiên là Trang Thanh Thần, Thụy Thụy kinh hi kêu to: “Đại sư huynh đại sư huynh ~”

Khoảng cách không xa, thật ra Trang Thanh Thần nghe được, bước chân chậm lại, trong lòng bắt đầu gợn sóng, nhưng cuối cùng hắn cũng không nhìn ra sau, hạ quyết tâm tiếp tục đi sang con đường khác.

Thụy Thụy tưởng hẳn không nghe thấy, càng không ngừng kêu, “Đại sư huynh đại sư huynh ~” Đi theo qua, đã không còn thấy thân ảnh của Trang Thanh Thần.

Thốc Ly từ từ đuổi kịp, “Sao, thực sự nhìn thấy đại sư huynh của nàng?”

Thụy Thụy chấp tay, “Thốc Ly, tạm biệt tại đây, ta đi tìm đại sư huynh của ta, huynh ấy ở gần đây thôi.”

Nói xong, Thụy Thụy dạt chân ra lao đi, nơi này chỉ có hai con đường thông nhau, nàng cấp tốc chạy mỗi con đường một lần đuổi theo đại sư huynh. Đại khái là vì nóng vội, Thụy Thụy càng chạy càng nhanh, hai chân cứ nhiên dần dần lìa khỏi mặt đất, cứ giữ thế chạy mà đạp trên không trung.

Nội lực của Thốc Ly lại nổi lên tác dụng trong cơ thể nàng rồi.

Chuyện này Thốc Ly hoàn toàn không dự đoán được, nằng bay như vậy ước chừng rất nhanh là đã có thể đuổi kịp Trang Thanh Thần, đó cũng là chuyện Thốc Ly không muốn thấy nhất, mà bây giờ hẳn lại không có nội lực tất nhiên là đuổi không kịp nằng. Trong ánh nắng sớm, sắc mặt của hắn bình tĩnh như nước, vẻ trầm ổn lan ra do đã từng trải qua vô số chiến sự, thuận tiện nhắm mắt lại, lòng bàn tay khép mở.

Hắn đang thử dùng tay khống chế nội lực của mình, đây là biện pháp duy nhất.

Thụy Thụy vừa vui tươi hơn hờ lộn một vòng trên không trung, nhưng thân thể lại như bị trúng tà mà chạy ngược về, nằng ê a kêu lên, cố gắng chạy về trước, nhưng vẫn ngăn không được thân thể mình cứ chạy lui về sau một cách buồn cười, sau đó nằng rơi xuống.

Phía dưới Thốc Ly đỡ lấy nằng, tựa tiểu phi tiểu mà ôm lấy nằng.

Thì ra hai người bọn họ có thể đồng thời khống chế nội lực trong cơ thể nằng.

Thụy Thụy phát hiện mình không bị ngã thành thịt vụn, vui mừng mà vỗ vỗ tay, “Nhất thời thất thủ, cảm ơn người Thốc Ly, cáo từ.”

Nằng lại chạy, lại bay lên, bay vài giây xong lại lui về sau, lại ngã xuống, Thốc Ly lại như cũ mà đỡ nằng.

Lại chạy, lại bay, lại lui về sau, lại ngã... Cuối cùng Thụy Thụy sức cùng lực kiệt ngã lên người kẻ đã đạt được mục đích Thốc Ly, thân thể nhỏ nhỏ hoàn toàn dựa vào lồng ngực của hắn, “Già một quá.”

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Thốc Ly đã hơi buông lỏng, cảm thấy có nha đầu ngốc này ở bên người tựa hồ cũng không phải chuyện xấu, ít nhất nằng có thể làm hắn vui.

Hỏi phương hướng của Linh Nghi xong, hai người chậm rãi đi trên đường. Gặp qua đại sư huynh, tưởng niệm của Thụy Thụy dành cho hắn giống như dòng sông thoả thoả chảy mãi không thôi, cả người uest oái, mở miệng ngậm miệng đều là “đại sư huynh ta” như thế này như thế kia.

“Đại sư huynh ta sẽ đắp chăn cho ta vào ban đêm, chưa bao giờ để cho ta bị lạnh.” Đại sư huynh rất tốt.

Thốc Ly cười không chút để ý. Hắn sẽ chỉ xốc chăn lên lột y phục của nằng mà thôi.

“Đại sư huynh ta có đồ ăn ngon cũng sẽ để lại cho ta.” Tuy rằng trên Nga Sơn cũng không có gì ăn ngon.

Thốc Ly nhướng mày. Hắn chẳng những sẽ không cho nằng đồ ăn ngon, ngược lại còn có thể sẽ ăn nằng nữa.

“Đại sư huynh ta sẽ bảo vệ ta, không cho ta bị người khác bắt nạt.” Đại sư huynh là thân hộ mệnh của nằng từ nhỏ đến lớn.

Thốc Ly khinh thường. Hắn sẽ bắt nạt nằng, hung hăng mà bắt nạt nằng.

“Đại sư huynh ta...” “Đủ rồi.” Thốc Ly cắt lời nằng, liếc nằng, “Trên người của nằng còn tiền không?”

Thụy Thụy lấy ra vài đồng tiền, lắc lắc mặt, “Chỉ còn có bấy nhiêu.” Đến ăn vài cái bánh bao cũng không đủ.

Thốc Ly này hoành hành yêu giới mấy vạn năm, chưa bao giờ sống qua ở nhân gian, trên người tất nhiên là không có ngân lượng, may mắn Thụy Thụy có mang theo một chút, mới miễn cưỡng sống qua được ngày hôm qua. Nếu nói vì sao Thụy Thụy tiểu mợ hồ này làm sao có thể có ngân lượng trong người, đây cũng thật là một trùng hợp lớn. Ngày nằng lên bỏ chạy đã lấy trộm áo đại sư huynh mà mặc, vừa vặn trong xiêm y có bạc vụn, nên mới phát huy tác dụng.

Nhưng bây giờ thì sao đây? Cả hai đều phải chết đói rồi.

Thốc Ly trầm mặc nhìn nằng, suy tư một lúc rồi vẫn phải mở miệng, “Lại đây, ta dạy cho nằng cách biến.” Hắn không muốn để nằng biết nay trong người nằng mang năng lực dị thường, nhưng hai người cũng không thể chết vì đói được.

Đôi mắt Thụy Thụy sáng long lanh, “Còn có thể biến ra tiền sao? Thốc Ly người lợi hại quá!”

Chập hai ngón tay của cả hai tay lại, đặt chéo nhau, Thụy Thụy làm theo chỉ thị của Thốc Ly rồi đọc chú ngữ, sau đó: “Biến!”

Phía trước rất nhanh đã có hơn mười đồng bạc vụn rơi xuống, Thụy Thụy toét miệng chạy tới, “Ha ha ha, ta thật là lợi hại.” Quay đầu nhìn thấy Thốc Ly lạnh mặt, nằng lại cười hi hi, “Người thật là lợi hại!”

Lần trước biến cây chổi, lần này biến bạc, Thụy Thụy cảm thấy vui cực kỳ, lại làm thêm một lần nữa, “Biến biến biến!”

Giữa không trung lại rơi xuống mấy chục đồng bạc vụn, có mấy đồng đập lên đầu nằng, nằng nhảy trốn ra sau Thốc Ly, trong đó một đồng bạc vụn còn nện lên đầu Thốc Ly. Thụy Thụy chỉ vào hắn cười ha ha, véo véo mặt hắn, “Cười một cái đi, chơi vui mà.”

Thốc Ly đẩy tay nằng ra, “Nhặt lên, đi thôi.”

Thụy Thụy nhặt từng đồng bạc vụn cho vào trong túi, cuối cùng chứa không hết còn treo đầy cả cây chổi, Thốc Ly bắt lực đi về trước. Nằng ngốc này sợ trộm không nhớ thương nằng hay sao vậy?

Phía sau lại vang lên thanh âm mềm mại dịu dàng, “Biến biến biến!” Thốc Ly quay đầu, giữa không trung rơi xuống một túi nước, Thụy Thụy mừng rỡ chạy qua, uống ừng ực vài hớp, cười to, “Ha ha ha.”

Hắn đã sớm biết là không thể dạy nàng mà.

“Biến biến biến!”

Thụy Thụy đã có thú vui mới nên tạm thời vứt bỏ cảnh tượng đầm máu tối hôm qua, cũng tạm thời vứt bỏ tưởng niệm đối với đại sư huynh. Thấy nàng biến đến nghiện rồi, Thốc Ly vươn tay kéo lấy đồng bạc vụn trên cây chổi của nàng, gạt người khác mà cũng gạt đến vô cùng trấn tĩnh, “Pháp thuật này tông cộng chỉ có thể dùng ba lượt.”

“Ba lượt? Vậy ta không biến nữa.” Thụy Thụy tưởng thật, vội vàng thu lại hai tay, “Thốc Ly, ngươi thật sự không phải là thần tiên sao? Vậy ngươi làm sao mà biết nhiều tiên thuật như vậy?”

Khóe môi Thốc Ly nhếch lên. Thần tiên? Nếu nàng biết hắn là ai e là sẽ bị dọa đến ngất luôn quá.

Thụy Thụy cầm theo đồng bạc và bầu nước vừa biến ra mà vui tươi hơn hở, đưa bầu nước cho Thốc Ly, “Muốn uống không? Ngọt lắm đó.”

Hắn đẩy ra, hắn mới không uống những thứ nàng đã chạm qua.

“Uống đi uống đi, không lẽ ngươi không khát sao?”

“Uống a uống a.”

Cỏ xuân ven đường nhẹ nhàng đong đưa, hòa với thanh âm kêu gọi Thốc Ly của Thụy Thụy, ngay cả Thốc Ly cũng không phát hiện cảnh tượng này dị thường hài hòa.

Tối hôm qua bọn họ ngủ lại trong trần nhỏ hẻo lánh, trên đường không có gì cả, chỉ có vòn vẹn một khách điểm, tới trưa bọn họ vào trong thành, Thụy Thụy tròn tròn mắt, phóng mắt nhìn qua tất cả đều là tiểu quán, hai bên đều là cửa hàng, người đến người đi rộn ràng nhộn nháo, thì ra trong thành náo nhiệt như thế.

Thụy Thụy chơi từng cái một, ăn từng quán một, mới nửa vòng đã ăn no căng bụng, “Thốc Ly sao ngươi không ăn?”

“Không thích.”

Thụy Thụy mút ngón tay, “Ta thấy ngươi luôn ăn rất ít, có phải thần tiên không cần ăn hay không, hay là ngươi đang tu luyện cái gì?”

Người ngốc nói chuyện ngốc, Thốc Ly quyết định không nhìn nàng, nhìn thấy bên cạnh có tiệm vải, đôi chân dài liền bước vào. Hắn đã hai ngày chưa thay xiêm y, đây đối với người có chứng nghiện sạch như hắn mà nói quả thật là khó nhín.

Thụy Thụy cũng vui vẻ đi theo vào. Cô nương thích chưng diện, trong tiềm thức nàng vẫn có tính cách của cô nương, thấy xiêm y xinh đẹp vẫn là không dỗi mắt được, nàng nhìn trúng một bộ váy lưới Nguyễn Yên La màu vàng kim có thất lung hoa, lại không dám mua, sợ bị Thốc Ly chê cười, chỉ đứng tại đó cọ a cọ, sờ a sờ.

Đồ của nữ nhân tại sao nàng lại thích chứ? Thực đáng xấu hổ.

Lão bán tiệm nhiệt tình tiếp đãi, “Tiểu công tử, có phải muốn tặng cho người yêu phải không? Chiếc váy này đẹp, bảo đảm các cô nương sẽ thích.”

Thụy Thụy cong môi cười, “Ta không có.” Nàng còn chưa có người yêu, nếu có thì chính là đại sư huynh...

Cũng không biết đại sư huynh đi đâu rồi?

Đúng lúc Thốc Ly quay đầu, Thụy Thụy vội ném chiếc váy kia đi, xoa tay làm bộ như đang ngửa mặt lên nhìn nóc nhà. Thốc Ly thu hết vào mắt, cũng không để ý tới nàng, tùy tay lấy hai bộ xiêm y.

Như cũ, đồ hắn lấy đều mang màu đen, vừa gỡ xuống liền có một bàn tay nhỏ bé mềm mại dấp lấy hắn, “Thốc Ly, cái này đẹp, ta cảm thấy rất thích hợp với ngươi.”

Tay nàng rất tự nhiên rất thân thiết mà nắm hắn, thật giống như bọn họ quen rất thân vậy. Thốc Ly nhìn nàng một cái, nhiều năm qua vẫn chưa có ai dám đến gần hắn như vậy.

Một bộ trường bào ánh kim nằm trong tay nàng, đường viền kim tuyến, trong trầm ổn lộ ra vài phần quý phái, đặc biệt càng hiện ra cái tinh xảo của nó khi nằm trên bàn tay trắng trẻo non nớt của nàng.

Thụy Thụy tự khoa tay múa chân một hồi, cười đến không thấy mặt mũi, “Ta mặc quá lớn, vẫn là ngươi mặc đi.”

Thốc Ly hờ hững đáp lại, “Không cần.”

Thụy Thụy cười lấy lòng, “Mặc đi mặc đi mà, nhất định sẽ rất đẹp.”

“Không cần.” Thốc Ly bắt vì sở động, cầm lấy hai bộ màu đen đi về phía lão bản. Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ cần đến hảo ý của người khác.

Trực tiếp bị cự tuyệt, Thụy Thụy buông bộ trường bào ánh kim xuống rồi cúi đầu, biểu tình cô đơn, Thốc Ly nhìn thấy hết, nhưng ý chí vẫn sắt đá như cũ, “Còn không đến trả tiền?”

“Ừm.” Thụy Thụy mang theo đôi mắt đỏ hồng đi trả tiền. Lão bản nhìn bọn họ rồi cười hắc hắc, chỉ lo lấy tiền.

Tính xong xuôi, Thụy Thụy từ trong bọc lấy ra một vật nhỏ, bữu môi, thanh âm trầm thấp, “Tặng ngươi.”

Thốc Ly dừng một chút, liếc nàng, “Cái gì?”

Thụy Thụy vẫn cúi đầu, tâm tình lợt xuống, “Ta vừa mới nhìn thấy, vừa nhìn đã cảm thấy thích hợp với ngươi, nên mua tặng ngươi.”

Thốc Ly dò tìm mắt về hướng lòng bàn tay nàng. Một con hổ đeo thắt lưng bằng vàng, làm rất tinh xảo, tản ra một vàng sáng mờ nhạt.

Nguyên hình của hắn là một con thú cùng loại với hổ nhưng uy mãnh rất nhiều. . .

“Vì sao tặng đồ cho ta?”

Thụy Thụy chầm chầm trán, vẫn là bộ dạng suy sụp đó, “Thích ai thì tặng quà cho người đó a. Đại sư huynh của ta cùng những sư huynh khác đều thích ta, bọn họ đều tặng quà cho ta; ta thích bọn họ, cũng tặng quà cho họ. Người đã cứu ta, lại đi cùng ta giúp ta tìm đại sư huynh, còn biến ra nhiều thứ đồ cho ta, ta cũng thích ngươi, cho nên ta tặng quà cho ngươi.”

Tư duy của nàng chính là đơn giản, quái dị như vậy, tựa hồ rất khác so với thế nhân, nàng cũng là người đầu tiên nói thích hắn. Nàng đứng ở đó cúi thấp đầu, đôi vai nhỏ nhỏ cũng rụt lại, thoát nhìn qua là thật sự đáng thương. Tâm địa Thốc Ly dù có lạnh có cứng đến đâu thì cũng có chút dị động. Hắn là người sẽ đưa nàng đến địa ngục, mà nàng quả thật là vô tội.

Hắn tiếp nhận món đồ từ trong tay nàng, “Nàng mua hết bao nhiêu tiền?” Đại khái là lại bị lừa tiền nữa đây.

Ngon tay Thụy Thụy làm hình chữ thập, “Mười đồng bạc vụn, đại thúc kia nói đây là vàng nguyên chất, rất hiếm thấy, mười đồng bạc vụn là ít rồi, tiện nghi mà bán cho ta.”

Quả nhiên. . . Đây không phải vàng nguyên chất, e là không đến vài ngày là phai màu rồi. Thốc Ly thấy nàng thờ phào nhẹ nhõm thì hàng mi đậm rũ xuống che lại đôi mắt đen, làm người ta nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì, một lát sau hắn ngẩng đầu, “Còn không trả tiền?”

Hai ngón tay Thụy Thụy vắt vào nhau, “Đã thanh toán rồi.”

Thốc Ly chỉ vào xiêm y trong lòng nàng, “Ta nói cái này.”

Thật sự là tà môn, chỉ cần nàng mang về mặt suy sụp chực lệ đáng thương hề hề nhìn hắn, hắn đều phải thỏa mãn nàng, đây là sao. . . Chẳng qua Thốc Ly không muốn thừa nhận điểm ấy, hắn kết thúc chuyện này bằng cách nghĩ: Hắn muốn lung lạc tiểu nữ nhân này rồi sau đó ăn nàng.

Thụy Thụy khó có lúc thông minh, nghe hiểu ý của hắn, vẻ cười đầy mặt cùng đôi mắt tỏa sáng trong nháy mắt làm mặt nàng sáng rọi lên, “Được.”

Tiếp theo nàng lật đặt chạy đi giật lấy xiêm y một cách thần tốc, sau đó vọt tới chỗ lão bản tính tiền, động tác mau lẹ không khác gì cao thủ võ lâm.

Thốc Ly thấy hoa mắt, bỗng nhiên có loại ảo giác, toàn thân nàng có tầng ánh sáng nhàn nhạt, cả người nàng tựa hồ trở nên trong suốt. Nhíu mắt lại, loại cảm giác này lại biến mất.

Vô cùng vui vẻ tính tiền xong, Thụy Thụy nắm tay áo Thốc Ly đi ra, “Ta đã nói với ngươi, ngươi mặc cái này đẹp tuyệt.” Lại nghiêng mặt tự biên tự diễn, “Đương nhiên so với gia thì vẫn là kém một chút.”

Nàng một bên vai đeo hành lý, bên còn lại vác cây chổi, trên tay còn xách hai bọc thức ăn cùng túi nước, lại chủ động cầm xiêm y giúp hắn, khắp thân thể nhỏ nhỏ treo đầy đồ, còn vui vẻ mà cười ha ha.

Rất giống người hầu nhỏ bé của hắn. . . nhìn... thật ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: CÂN THẬN! ĐOẠN TỤ

Người hầu bé nhỏ này tựa hồ ở thời điểm nào cũng ung dung thong thả, Thốc Ly rất là khinh thường kiểu này.

Chẳng qua một cái nam nhân lạnh lùng cao lớn dị thường đi cùng một thiếu niên nhỏ gầy trên đường cái, thiếu niên xách bao lớn bao nhỏ, người bên ngoài đều đoán thiếu niên này chắc là thư đồng của nam nhân lạnh lùng kia.

Đã quen được người ta hầu hạ, nhưng để một nữ nhân, còn là một tiểu cô nương xinh đẹp lắm nhiều như vậy, trong lòng Thốc Ly vẫn là có chút không đành lòng. Đương nhiên hắn cũng sẽ không thừa nhận điều này. Tay hắn hướng về trước muốn giúp nàng xách đỡ một chút, nhưng lại dừng ở giữa không trung.

Thụy Thụy vỗ vỗ tay hắn, “Không sao, chút xú đồ như vậy gia có thể xử lý được.”

Đang nói, cây chổi cùng túi nước lại rơi xuống, nàng cười hắc hắc, nhặt lên, “Bảo Nhi nguoi ngoan ngoan nghe lời.”

Thốc Ly thật sự là khinh bỉ tràn lan vô tận với cây chổi của nàng, “Vứt nó đi!”

“Không được.” Thụy Thụy khẩn trương bảo vệ cây chổi, “Nó có linh tính, là một bảo vật.”

Một ngày của ba năm trước đây, nàng vì không thể xuống Nga Sơn mà cảm hận leo lên cây phá tổ chim, không cẩn thận ngã từ trên cây xuống, chính là cây chổi có linh tính này đã chặn trên mặt đất, để nàng hoàn hảo không bị thương.

Cho nên nàng tuyệt đối không thể bỏ rơi nó.

Hướng chi nàng cảm thấy vác chổi trên vai vẫn là rất uy mãnh, tuy có chút phiền toái...

Qua chuyện này Thốc Ly cũng coi như hiểu nàng hơn, tiểu ngu ngốc này mặc dù dễ lừa, nhưng ở một số phương diện lại cố chấp dị thường, thí dụ như với cây chổi, thí dụ như với đại sư huynh. Chẳng qua cả ngày vác theo cây chổi thực sự rất khó coi, nàng chịu được nhưng hắn thì không.

“Dùng pháp thuật của nàng biến nó nhỏ đi, cất trong túi, ta không muốn nhìn thấy nó nữa.”

Còn có thể biến nhỏ? Thụy Thụy nghĩ nghĩ lại thấy đúng, biến nhỏ vừa tiện lợi mà Thốc Ly cũng vui vẻ, nhưng, nàng nắm chặt hai nắm tay sợ mình không cẩn thận mà sử dụng pháp thuật, “Chỉ có một lần thôi.”

“...” Thốc Ly hơi hơi cau mày, “Nàng cứ dùng, ta còn có pháp thuật khác để dạy nàng.”

Thụy Thụy kinh hi vron ngón cái đặt lên trán Thốc Ly, “Thốc Ly nguoi thật lợi hại.”

Thốc Ly đẩy tay nàng về.

Cô gái nhỏ này sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện trong cơ thể nàng có thần lực, đến lúc đó không biết có bị nàng nghịch đến long trời lở đất không nữa...

Có thân hình cao lớn của Thốc Ly ngăn lại, Thụy Thụy ở trong góc làm bà làm bầm mà thi pháp, “Biến biến biến!”

Cây chổi cao cỡ nửa người biến nhỏ đi, thành một vật trang sức hình tròn, thoát nhìn rất đáng yêu. Thụy Thụy đeo nó lên cổ tay, làm thành vòng tay.

Thật tốt quá, sau này cây chổi này có thể mãi mãi ở bên nàng không sợ bị mất nữa. Trên gương mặt trắng nõn là nụ cười như tỏa sáng, Thụy Thụy vron tay, “Vật ta tặng nguoi đâu?”

Thốc Ly dòi tầm mắt, “Làm gì?”

“Đưa đây.”

Thốc Ly không rõ, nhưng vẫn lấy con hổ ra từ trong ngực. Vật đeo thắt lưng hình con hổ đã được mạ vàng đang phát sáng rực rỡ, rất nhanh đã được một bàn tay nhỏ tiếp nhận, sau đó nàng cúi đầu, đeo con hổ đỏ lên thắt lưng của hắn.

Động tác của nàng rất nghiêm túc rất nhẹ nhàng, như là đang đại sự gì vậy. Thốc Ly vừa rũ mắt là có thể thấy cái gáy non mịn của nàng, màu da trắng như phát sáng, còn có một mùi hương nhân nhạ như có như không...

Đeo xong, Thụy Thụy vỗ tay, “Được rồi, sau này nguoi thấy cái vòng tay này thì biết là ta, ta nhìn thấy con hổ này cũng biết là nguoi, như vậy chúng ta sẽ không bao giờ lạc mất nhau nữa.”

Như thế thì sẽ không đi lạc, nguyện vọng và suy nghĩ của nàng thật sự là tốt đẹp.

Đám người huyền não, ngã tư sầm uất, nàng vẫn thản nhiên thuần khiết như cũ, mỗi một đường nét đều trong suốt đến có chút hư ảo.

Thốc Ly chìm nổi rất nhiều rất nhiều năm trong giới yêu ma. Mới đầu là gió tanh mưa máu, chiến đến sứt đầu mẻ trán, về sau càng đánh càng hăng, cho

đến khi áp đảo lũ yêu ma, trở thành thú tôn, từ đó trở đi không yêu ma nào không kính nể hắn.

Hắn đã rất nhiều rất nhiều năm chưa từng có loại cảm giác bình thân này.

Tuy hắn không tin vào trời, nhưng cũng đang tự hỏi ông trời để nha đầu này chọt xông vào thế giới của hắn là có dụng ý gì.

...

“Thốc Ly, vì sao ngươi luôn không cần ăn cơm?” Thụy Thụy cảm thấy Thốc Ly rất kỳ quái, bởi vì mấy ngày nay Thốc Ly cơ hồ không ăn gì hết.

Lúc này, bọn họ đang dùng bữa tối trong một tửu lâu rất lớn, Thụy Thụy một hơi gọi bảy tám món cùng với vài thứ điểm tâm. Đương nhiên tất cả đều là món chay, Nga Sơn bọn họ cấm ăn mặn.

Thế chất của Thốc Ly không cho phép hắn ăn thực phẩm của loài người, nhưng bàn tay nhỏ bé của Thụy Thụy đang cầm một khối điểm tâm, cái miệng nhỏ nhắn vui rạo rục mà cắn một ngụm, bộ dáng thỏa mãn kia làm cho hắn cảm thấy mấy thứ trên bàn hết sức ngon miệng.

Hắn cứ nhiên cảm thấy có một chút đói...

Chẳng lẽ nói sau khi hắn đánh mất công lực, thân thể cũng bắt đầu dần dần biến đổi như người thường? Hay là bộ dáng của nàng quá ngon miệng?

Thụy Thụy thấy tầm mắt Thốc Ly dừng trên khối điểm tâm mình đang ăn, bèn lộ ra nụ cười sáng lạn, chọn một khối đưa đến bên miệng Thốc Ly, “A ~ nào, ăn một miếng đi.”

Nữ nhân ngọc này đang dùng phương thức đút trẻ mà đút hắn, Thốc Ly nghiêng mặt, chậm rãi lên tiếng, “Không ăn.”

Thụy Thụy không rút tay về, tiếp tục cố gắng đút, “Ngon lắm đó, loại Hoa Cao* này trước đây đại sư huynh có làm qua cho ta ăn, huynh ấy làm còn ngon hơn cả đầu bếp ở đây.”

Hu hu, nàng lại nhớ đại sư huynh rồi.

Thụy Thụy tự mình đút hắn, Thốc Ly vốn định thử một miếng, nhưng khi nghe nói như vậy hắn lập tức bỏ qua chủ ý này, đẩy tay nàng ra một cách vô tình.

Lại là đại sư huynh, nàng có thể một ngày không đề cập tới đại sư huynh không? Ba chữ đại sư huynh này rất là chói tai.

Liếc mắt ra xa, Thốc Ly nhìn thấy ngoài cửa có một bóng người rất quen thuộc, người kia trong lúc tìm chỗ trống trong tửu lâu cũng nhìn thấy bọn họ, nhất thời vui cười chạy tới, thanh âm vang dội, “Ồ chân trời có nơi nào mà không tương phùng, tiểu huynh đệ, chúng ta quá hữu duyên rồi.”

Người này đúng là nam nhân bí đỏ nhiều thế hệ giáng yêu mà bọn họ gặp trong rừng.

Bọn họ là người đã từng đồng sinh cộng tử qua a, Thụy Thụy cũng vui vẻ, vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, “Đại ca ngươi mau ngồi đi, chúng ta cùng ăn.”

Nam nhân bí đỏ rất quen thuộc mà đặt mông ngồi xuống, ôm quyền, “Vừa nhìn thấy tiểu huynh đệ là đã cảm thấy rất hợp nhau, ta là Trịnh Dục Sinh, nhà ta nhiều thế hệ giáng yêu.”

Thụy Thụy lần trước cũng nghe qua rồi, bội phục đến hàng lông mi tựa hồ cũng bay ngược lên, “Ta là Tiểu Thụy Thụy, đại ca ngươi gọi ta Thụy Thụy được rồi.”

Trịnh Dục Sinh thân thiết vỗ vỗ bả vai gầy yếu của nàng, “Thụy Thụy tiểu huynh đệ, quá hữu duyên.” Khóe mắt nhìn thấy Thốc Ly bình tĩnh ngồi một bên, chọt ngón người, vuốt cằm đánh giá Thốc Ly, “Thụy Thụy, ngươi còn đi chung với hắn sao?”

“Đúng vậy a, hắn là Thốc Ly, bạn tốt của ta.” Mới vài ngày mà nàng đã xem Thốc Ly là bạn tốt rồi.

Trịnh Dục Sinh lần trước đã hoài nghi Thốc Ly, chẳng qua nhìn tới nhìn lui nhìn không ra môn đạo, chỉ có thể tạm thời từ bỏ, cùng Thụy Thụy trò chuyện lung tung.

Thụy Thụy lần đầu tiên xuống núi, đối với thế giới này vẫn là ngây thơ, Trịnh Dục Sinh du lịch qua Đại Giang nam bắc, tuy kỹ thuật bắt yêu chỉ xếp vào hạng bình thường, nhưng được ở chỗ kinh nghiệm phong phú, Thụy Thụy nghe được đến cực kỳ háng hái.

“Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thái gia gia (ông cố) của ta xuất ra pháp bảo A Yêu gia truyền của Trịnh gia ta.” Trịnh Dục Sinh lấy bí đỏ ra, đây chính là pháp bảo gia truyền của hắn, tiếp tục kể, “Xà yêu ngàn năm kia vẫn xem nhẹ, nào biết pháp bảo này của bọn ta đã được Tinh Quân trên trời làm phép, thêm vào pháp lực cao cường của thái gia gia ta, xà yêu ngay lập tức hiện nguyên hình, để thái gia gia ta thu phục.”

“Oa ~” Bàn tay Thụy Thụy run run sờ lên bí đỏ, “Nhà của ngươi thật lợi hại.”

Gương mặt thanh tú của Trịnh Dục Sinh tràn đầy vẻ tự hào, nhưng rất nhanh lại thở dài, “Đáng tiếc đời nay khác đời trước, ta trời sinh chuộng vẫn không có khiếu luyện võ, ngay cả con báo tinh ta cũng đánh không lại, Trịnh gia ta cũng sắp suy tàn rồi.”

Thụy Thụy chính nghĩa lắm liệt “Trịnh đại ca ngươi yên tâm, có Trịnh gia các ngươi, có Nga Sơn chúng ta, nhất định có thể vệ đạo trừ ma, giữ gìn chính nghĩa cho nhân gian.”

Chương môn sư phụ cùng các trưởng lão Nga Sơn thả lỏng việc dạy dỗ Thụy Thụy, nhưng tư tưởng giáo dục chưa bao giờ thả lỏng qua, bởi vậy mười mấy năm nay Thụy Thụy đều được dạy nên cục cung tận tụy vì chính đạo của Nga Sơn, chết rồi lại chết cũng không tiếc.

Đúng vậy, cho dù chết cũng phải trừ ma vệ đạo.

Trịnh Dục Sinh cùng nàng kích chương, “Tri kỷ a tiểu huynh đệ.”

Thốc Ly bất động thanh sắc nhìn hai người đang thốt lên những lời nói hùng hồn, khóe môi khẽ nâng lên một vòng cung. Trịnh gia? Trong đầu óc hắc mị hô có một chút xú khí liên quan đến họ. Vị thái gia gia kia tựa hồ là người có pháp lực mạnh nhất Trịnh gia, chẳng qua có vẻ như là tráng niên mất sớm, năm ba mươi tuổi lúc ăn cơm bị nghẹn chết, toàn bộ võ lâm đầm ngực đậm chân lấy đó làm gương, từ đó về sau khi ăn cơm đã cẩn thận gấp bội, hận không thể cứng bãi rồi mới nói...

“Trịnh đại ca ngươi đây là muốn đi đâu?”

Trịnh Dục Sinh nghiêm mặt nói: “Nghe nói Nghiệp thành có yêu quái hoành hành, ta đang vội tới Nghiệp thành, tiểu huynh đệ ngươi muốn đi chung với ta hay không?”

Vừa nghe nói có yêu quái, đệ tử Nga Sơn Thụy Thụy lại bùng lên tư tưởng vệ đạo sớm đã bén rễ, vén tay áo lên, “Được, chúng ta cùng đi.” Lại nghĩ tới điều gì đó, đôi mày thanh tú lại bắt lực dựng lên, “Nhưng ta phải đi Linh Nghi tìm đại sư huynh của ta.”

Trịnh Dục Sinh cười rộ lên, “Thụy Thụy tiểu huynh đệ, muốn đến Linh Nghi phải đi qua Nghiệp thành.”

“Vậy thì tốt quá, ta và Thốc Ly sẽ lên đường cùng ngươi.” Thụy Thụy không hề suy nghĩ đã tính luôn phần của Thốc Ly, “Trịnh đại ca, ta, ta rất phần khích a.”

Lần đầu tiên trong đời đi bắt yêu, Thụy Thụy vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn.

Trịnh Dục Sinh trơ mắt ra cười, “Chuyện này thì cho là cái gì, chẳng qua chỉ là tiểu yêu, mục tiêu cuối cùng của Trịnh gia chúng ta và Nga Sơn các ngươi là đại Hung Thủ, hiện tại mỗi một lần gặp khó khăn đều là đang rèn luyện sức chiến đấu của chúng ta.”

Thụy Thụy suýt bị nghẹn cơm, thiếu chút nữa là đi tìm thái gia gia của Trịnh Dục Sinh rồi, “Hung Thủ?”

Nhắc đến Hung Thủ, Trịnh Dục Sinh nhìn nóc nhà, thờ dài, “Hung Thủ là tên bại hoại nhất tam giới chúng ta, không chuyện ác nào không làm, Nga Sơn các ngươi và Trịnh gia chúng ta trăm ngàn năm qua chính là đang tìm tung tích của hắn, nhưng hắn quá thần bí, chúng ta tìm mấy ngàn năm cũng không tìm được hắn.”

“Có chuyện này sao?” Thụy Thụy thiếu chút nữa lật bàn, nắm tay trắng mịn nhỏ nhắn nắm chặt, mắt cũng tròn tròn, “Gia nhất định sẽ không bỏ qua tên Hung Thủ kia.”

Thốc Ly liếc nhìn Thụy Thụy đang máu huyết sôi trào, cúi đầu uống trà, biểu tình không rõ.

Trịnh Dục Sinh từng thấy qua thần lực của Thụy Thụy, biết Thụy Thụy có năng lực, hắc ngậy ngốc nhìn bộ dáng chói lọi của Thụy Thụy một hồi, “Ây da tiểu huynh đệ, bây giờ Trịnh đại ca mới phát hiện thì ra ngươi đẹp như vậy.”

Nghe vậy, tự tin bị Thốc Ly phá hủy của Thụy Thụy đã trở lại. Nhìn đi, Trịnh Dục Sinh thấy nàng đẹp hơn Thốc Ly đó. Thụy Thụy cười hết như con mèo ăn vụng cá, nhảy nhót mắt với Thốc Ly, ngụ ý: thấy chưa, gia cũng đẹp.

Trịnh Dục Sinh càng nhìn càng thấy Thụy Thụy đáng yêu, vươn nắm tay, “Tiểu huynh đệ, khó gặp được một tri kỷ, hôm nay hai chúng ta ngủ chung đi, Trịnh đại ca và ngươi đốt nến trò chuyện thâu đêm.”

Thụy Thụy hào sảng đung quyền với hắn, “Được!”

“Không được.” Thốc Ly vẫn luôn trầm mặc bỗng ngắt đầu.

Đề nàng và Trịnh Dục Sinh đồng giường cùng gối? Nghĩ cũng đừng nghĩ, đó là chuyện không có khả năng. Thốc Ly không chút do dự quát bọn họ ngừng lại.

Trịnh Dục Sinh không phải kẻ ngốc, cùng ngủ chung một giường hắc sao có thể không nhận ra thân phận cô nương thật sự của Thụy Thụy chứ? Còn nữa, nha đầu kia sao có thể cùng nam nhân khác ngủ chung được.

Thụy Thụy và Trịnh Dục Sinh đang tán gẫu một cách thân mật, bỗng nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Thốc Ly, nàng ngẩn người, quay đầu làm mặt quỷ, “Ta cùng Trịnh đại ca có chuyện trọng đại phải bàn.”

Nha đầu kia là người đầu tiên dám một lần rồi hai lần cãi lại mệnh lệnh của hắn, nhưng hắn lại cứ bắt lực với nàng, “Ta nói không được là không được.”

Thụy Thụy cảm giác được Thốc Ly đang không vui, bèn dựa qua dùng đuôi tóc nghịch nghịch mặt Thốc Ly, “Ngươi đừng nhỏ mọn như vậy, đêm nào ta cũng ở với ngươi, khó được một lần ở với Trịnh đại ca, ngươi hào phóng một chút đi.”

Nàng nói đến hần như là bình dấm chua vậy, Thốc Ly hừ thầm, giả vờ như tùy ý mà hóp một ngụm trà, “Còn muốn học pháp thuật hay không?”

Một câu nói kia đã đâm trúng Thụy Thụy, “Ta...”

Thốc Ly nhìn nàng một cái, ý vị thâm trường nói: “Không muốn học thì đừng nghe lời ta nữa.”

Đối mặt với uy hiếp trắng trợn như vậy, khuôn mặt trắng nõn của Thụy Thụy cũng nhả lại rồi, “Ta...”

Pháp thuật mà nàng luôn thiết tha mơ ước lúc ở Nga Sơn a, nàng muốn học, rất muốn học.

Thốc Ly cảm thấy mình cư nhiên lại rơi vào hoàn cảnh như vậy, phải dùng phương thức này để uy hiếp một tiểu ngu ngốc, tựa hồ chỉ số thông minh của hần cũng theo đó mà giảm xuống rồi. Nhưng không còn cách nào khác, với nàng mà nói thì những thủ đoạn cao thâm khác đều vô dụng.

Mà sau khi Thốc Ly nhìn thấy biểu tình rối rắm kia của Thụy Thụy, cái cảm giác “khó chịu” rút đi không ít. Uy hiếp một chút tiểu ngu ngốc này cũng rất thú vị đó chứ.

Trải qua ngàn vạn lần đấu tranh tư tưởng giữa khuất phục và không khuất phục một cách gian nan, cuối cùng Thụy Thụy lệ đầy mặt mà cự tuyệt Trịnh Dục Sinh, “Xin lỗi Trịnh đại ca.”

“Không sao a tiểu huynh đệ, sau này chúng ta còn thời gian.” Trịnh Dục Sinh bày ra một biểu tình “ta hiểu mà”, ánh mắt lại quay tròn qua lại trên người Thốc Ly và Thụy Thụy.

Tìm được không gian, Trịnh Dục Sinh thần bí hề hề dùng tay ra hiệu cho Thụy Thụy đi sang hành lang bên kia với hần. Thụy Thụy tưởng hần có chuyện bí mật muốn nói với mình, hưng phấn mà bịch bịch chạy tới, “Trịnh đại ca?”

Trịnh Dục Sinh nhìn trái nhìn phải vài lần, “Tiểu huynh đệ, ngươi phải đề phòng cái tên Thốc Ly này.”

Thụy Thụy cười hắc hắc, “Hần làm sao vậy? Chẳng lẽ ngươi nhìn ra hần là yêu quái?”

Trịnh Dục Sinh xua tay, “Không phải không phải.” Lại nhìn nhìn xung quanh, “Mục đích của hần với ngươi không đơn giản.”

Thụy Thụy lắc đầu, “Sẽ không a, quan hệ của ta và hần rất tốt, chúng ta là huynh đệ tốt, hần sẽ không hại ta.”

Trịnh Dục Sinh bày ra bộ dạng “ngươi không hiểu đâu”, “Không phải là hại ngươi, là cái kia, cái kia...” Hai hàng mày rậm cứ nhếch qua nhếch lại, bộ dáng ái muội.

Thụy Thụy nhìn lông mày của hần bất giác hai hàng lông mày của mình cũng không khỏi nhếch qua nhếch lại, “Cái nào?”

“Chính là cái kia...”

Thụy Thụy choáng váng, “Rốt cuộc là cái nào?”

“Ngươi cùng hần ngủ chung thì có thể, ta lại không thể, cái kia...”

Thụy Thụy bị hần vòng vo đến hoa mắt, lơ mơ, Trịnh Dục Sinh dặm chân, “Chính là cái kia, hần là đoạn tụ, ngươi phải cẩn thận đó.”

Đoạn tụ, đó không phải là nam nhân thích nam nhân sao?

Thụy Thụy che miệng lại hít thở, ánh mắt trùng trùng đến tròn vo, “Không thể nào.” Những chuyện khác nàng không biết, chỉ biết là nam nhân phải thích nữ nhân, nữ nhân phải thích nam nhân, mà nàng là nam nhân chính gốc, Thốc Ly đương nhiên không thể đoạn tụ.

Trịnh Dục Sinh rất nghĩa khí, “Ta đã cảnh báo ngươi rồi, ngươi phải cẩn thận đó.”

“Oa ~” Thụy Thụy che miệng lại nửa ngày cũng không nhúc nhích.

Một lát sau Thụy Thụy khom thắt lưng lặng lẽ lên về phòng mình. Trong phòng tối đen, nàng vừa đi vào lập tức nền được thấp sáng lên, thân hình Thốc Ly dưới ánh nền mập mờ càng thêm cao to, cũng càng khiến thân hình nàng trông nhỏ nhắn không hề có khí thế.

Nàng nhìn hần, hần cũng cúi đầu liếc nàng.

Sau đó nàng kiểm chân, vươn tay chỉ hần, bộ dáng vô cùng chính nghĩa, “Thốc Ly, ngươi nói ngươi có phải có ý đồ bất lương với ta hay không?”

Không xong rồi, nha đầu kia cư nhiên có thể nhìn ra hần có ý đồ với nàng? Thốc Ly hơi híp mắt, “Vậy nàng cũng phải nói xem ta có ý đồ gì với nàng?”

Thụy Thụy ngửa đầu, cố gắng nặn ra một chút khí thế, ở góc độ này vừa vặn có thể nhìn rõ gương mặt tuần tú của Thốc Ly. Môi hần rất âm nhu, lần đầu

tiền gặp mặt cũng đã kể qua môi nàng, nghĩ đến đây bản thân Thụy Thụy cũng không rõ nguyên nhân vì sao lại đỏ mặt.

Vì để duy trì khí thế của mình, Thụy Thụy chống nạnh, “Ta là nam nhân, ngươi cũng là nam nhân, ngươi không thể có ý nghĩ không an phận với ta.”

Thốc Ly lộ ra vẻ mặt khinh thường. Nàng cùng cái tên bất yêu kia lên lên lút lút thì thầm nửa ngày chính là để thảo luận cái này? Nếu không vì thu hồi công lực của hắn, hắn mới lười đi theo tiêu ngu ngốc này. Bờ môi bạc tình phun ra những lời dối lòng: “Nàng có chỗ nào có thể khiến ta sinh ra ý nghĩ không an phận? Vừa lùn, vừa xấu, vừa gầy, nắm không ra mấy lượng thịt, nàng có thể tự mình đi soi gương xem.”

Cái gì cái gì? Thốc Ly cư nhiên dám nói nàng vừa nhỏ vừa xấu? Thụy Thụy cảm thấy mị lực mỹ nam tử của mình bị vũ nhục một cách quá đáng, bèn xông lên, dùng ánh mắt hung hăng mà giết hắn, “Ngươi dám nói gia không đẹp?”

Nàng là tiểu ma vương hồn thể đẹp nhất tiêu sái nhất Nga Sơn đó...

Thốc Ly không nhìn nàng nữa. Từ khuôn mặt nghiêng của hắn, Thụy Thụy nhìn thấy vẻ khinh miệt của hắn đối với mình, giận đến nổi lồng ngực phập phồng, vung một quyền vào ngực Thốc Ly, nhưng lại như đánh vào miếng sắt vậy, không làm đau Thốc Ly, ngược lại làm đau tay mình.

Thốc Ly quả thật cường tráng hơn nàng nhiều, nam nhân hơn nàng nhiều.

Thụy Thụy thôi nắm tay đang đau, trong lòng rất không phục, sau đó leo lên trên người Thốc Ly, hai nắm tay như hai hạt mưa liên tiếp hạ xuống người hắn.

Lực đạo không là bao của nàng với Thốc Ly mà nói quả thực là gãi ngứa, hai người cứ ôm nhau như vậy mà triển khai chiến đấu, thẳng đến khi nàng đánh đến sức cùng lực kiệt.

Thốc Ly một tay ném nàng lên giường, “Ngủ đi.”

Khẩu khí kia tự nhiên cứ như hai người là một đôi tình nhân đang tán tỉnh nhau vậy.

Thụy Thụy bị ném lên giường xong bò dậy, vỗ thái dương, “Gia hôm nay không xuất ra thần lực, bằng không thì ngươi thảm rồi, gia chính là cảnh cáo ngươi một chút, hừ ~” Ngụ ý là vừa rồi chính là nàng thủ hạ lưu tình, sau đó nàng rất tiêu sái quay lưng về phía Thốc Ly mà nằm xuống ở bên trong.

Nàng đã quên bình thường họ xưng huynh gọi đệ rồi còn tặng quà nhau một cách thân mật như vậy, đương nhiên cũng không nghĩ tới việc chia phòng ngủ với Thốc Ly...

Nhìn thân thể nhỏ nhỏ kia cơ hồ sắp dán cả vào tường, Thốc Ly phát ra một tiếng cười khê hiêm thấy, trút bỏ ngoại ý rồi nằm phía ngoài.

Trừ hắn ra, nàng đừng mong ngủ chung một phòng với nam nhân khác.

...

Tia nắng sớm đầu tiên xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng, Thụy Thụy tỉnh dậy, dụi dụi mắt rồi mở mắt ra, nhìn thấy Thốc Ly cũng tỉnh, nàng đang muốn trưng ra bộ mặt tươi cười, bỗng nhiên nghĩ đến cuộc đấu của đêm qua, rất mau đã quay mặt đi, ngẩng đầu ngồi dậy.

Thanh âm của Trịnh Dục Sinh vang lên từ bên ngoài, “Tiểu huynh đệ, hôm nay chúng ta xuất phát.”

Thụy Thụy sôi nổi đi ra mở cửa, trưng ra nụ cười hớn hở, “Chào buổi sáng Trịnh đại ca.”

“Mau đi ăn điểm tâm đi, ta đã gọi tiểu nhị rồi.”

Thốc Ly chậm rãi mặc ngoại y, nghiêng mắt nhìn hai người phía cửa. Thêm Trịnh Dục Sinh, thêm một phần phiền phức khi hắn ăn tiểu nữ nhân kia.

Thốc Ly bắn khoản rất đúng. Thụy Thụy cảm thấy nàng và Trịnh Dục Sinh đều là người trừ ma vệ đạo, bởi vậy quan hệ với Trịnh Dục Sinh rất không tệ. Hai người bọn họ lên lên lút lút đi phía trước, Thốc Ly chậm rãi đi phía sau.

Chẳng qua Thụy Thụy luôn nhìn về phía sau, suy cho cùng thì trong lòng nàng, Thốc Ly cũng không giống với những người khác, cụ thể không giống chỗ nào thì nàng lại không nói ra được, chỉ là nàng đã quen tìm nơi có hắn, sau đó cho hắn một cái mặt quỷ.

Lúc này Thụy Thụy đang thảo luận vấn đề bay với Trịnh Dục Sinh. Nghiệp thành tuyệt đối không gần, đi bộ thì phải mất mấy ngày, mà bay thì chạng vạng hôm nay là có thể tới nơi, tất nhiên là chọn bay. Khác nhau là ở chỗ này.

Thụy Thụy lại một lần bị khinh thường, “Vì sao các ngươi đều ghét bỏ Bảo Nhi của ta?” Hu hu, cây chổi đáng thương của nàng, không chỉ bị Thốc Ly xem thường, ngay cả Trịnh Dục Sinh cũng khinh bỉ.

Mặt Trịnh Dục Sinh lộ vẻ khó khăn, “Ngươi kêu ta một đại lão gia cười chổi, xấu quá đi.”

Thụy Thụy chu miệng, “Bí đỏ của ngươi cũng xấu.”

Bí đỏ của Trịnh Dục Sinh phải ôm mới có thể bay, thử nghĩ xem ba người bọn họ đều tranh nhau ôm cái quả bí đỏ kia bay trên trời, cảnh tượng đó nhìn

thế nào thì xấu thế đó... Thốc Ly càng không nguyện ý.

“Chối của người xấu.”

“Bí của người xấu.”

Hai người bắt phân thắng bại, sau đó Trịnh Dục Sinh lờm mắt, kéo Thụy Thụy qua, “Ta dùng bí đỏ, người dùng chối, người đi hỏi hấn xem hấn đi cái nào.”

Thụy Thụy gật gật đầu, vọt tới bên Thốc Ly rồi ngửa đầu, nói rất uy vũ: “Thốc Ly, người chọn một cái.” Nếu hấn dám chọn bí đỏ thì xem nàng thu thập hấn như thế nào.

Chối và bí đỏ đều ở trước mắt, mặt Thốc Ly không chút thay đổi, “Ta đi bộ đi.”

“Không được, quá chậm.” Thụy Thụy và Trịnh Dục Sinh cơ hồ là trăm miệng một lời. Bọn họ rất nghĩa khí, sẽ không bỏ lại một mình hấn.

Ánh mắt hai người đều sáng quắc bắn lên người Thốc Ly, biểu tình giống nhau hết như song sinh. Thốc Ly nhăn mày, xem ra hôm nay hấn không chọn ra một cái là tuyệt đối không thoát được thân.

Chối, bí, bí, chối...

Ánh mắt của Thụy Thụy và Trịnh Dục Sinh một khắc cũng không rời khỏi gương mặt Thốc Ly, chờ mong sự lựa chọn của hấn. Rốt cuộc Thốc Ly thờ dài một hơi, hai người bọn họ mừng rỡ, biết Thốc Ly đã có lựa chọn.

Thốc Ly không chọn chối cũng không chọn bí, mà là lấy ra một vật trong ngực của mình. Vật kia nho nhỏ, vừa chạm đất lại bắt đầu biến lớn, cuối cùng biến thành một vật tương đối lớn tựa giá cắm nền.

Kêu yêu thú hấn cười chối hoặc là ôm bí đỏ, không bằng hấn tự bóp chết mình cho rồi.

Hai mắt Trịnh Dục Sinh tỏa sáng, “Thốc Ly, thì ra người cũng có bảo bối.”

Thốc Ly bước lên giá cắm nền, nó khởi động rất nhanh, vừa bay lên là hấn có cảm giác khác thường, quay đầu lại, tiểu nữ nhân tối qua mới đánh nhau với hấn hiện giờ đang ngồi xồm bắm lấy đuôi giá, nàng đã lên leo lên...

Thụy Thụy làm bộ thương thức cảnh sắc xung quanh, hết nhìn trái lại nhìn phải. Không có biện pháp, cây chối Bảo Nhi của nàng thật ra rất không ôn, kỹ thuật của nàng cũng không thành thạo, lần đầu tiên cười đã từ trên trời rơi xuống đụng phải Thốc Ly... Mà bảo bối này của Thốc Ly nhìn qua rất vững chắc nha. Có bảo bối này, nàng có thể rất nhanh sẽ tìm được đại sư huynh.

“La la la la ~~~” Ma âm du dương của Thụy Thụy lại bắt đầu hả hê mà xướng lên.

Thốc Ly nhìn nàng một cái rồi quay người. Nam nhân kiên cường ở phía trước, nữ nhân mảnh khảnh ở phía sau, hai người một đầu một đuôi rất hài hòa.

“Này, các người đợi ta với.” Thấy thế, Trịnh Dục Sinh đang cầm bí đỏ rất không có hình tượng mà đuổi theo.

Thời tiết tựa hồ rất không tốt a...

Tuy rằng cái giá rất vững chắc, nhưng Thụy Thụy nhìn xuống dưới thì phát hiện mình tựa hồ sợ độ cao. Nơi này thật sự cách mặt đất rất cao, nàng vẫn còn dư âm của việc lần trước bị rớt xuống...

Mà Thốc Ly đứng ở đó, tầm mắt đưa về phía xa xa, vạt áo cũng tùy tiện bay về sau, bộ dáng cao ngất nhìn qua rất tạo cảm giác an toàn cho người khác, tựa như đại sư huynh – nơi ý lại của nàng lúc ở Nga Sơn.

Một đôi tay trắng xanh như trộm mà đưa đến gần, lại đưa qua một chút, đầu ngón tay động a động, muốn lên nắm lấy vạt áo sau của Thốc Ly.

Thốc Ly tất nhiên cảm giác được nàng đang tới gần, cũng chẳng muốn đi để ý tới nàng.

Đầu ngón tay lại dừng lại, bởi vì Thụy Thụy cảm thấy nàng là một đại nam nhân sao có thể nhát gan như vậy?

Sau đó một đạo sét đánh xuống, xuyên qua phía sau bọn họ, tay Thụy Thụy run lên, sợ tới mức lập tức xông lên ôm lấy Thốc Ly, hai cái đùi cũng vắt lên người hấn.

Được rồi, không sợ nữa rồi.

Thốc Ly cúi đầu nhìn đôi chân nhỏ đang vắt trên eo mình, lại nhìn xuống chủ nhân của chúng. Sự tiếp xúc không khoảng cách này làm thân thể hai người kề sát vào nhau, hấn có thể cảm giác được đường cong của nàng, mà đầu sở gây tội lại đang nghiêng đầu nhếch miệng với hấn...

Nha đầu kia hoàn toàn không biết nàng đang làm cái gì...

Trịnh Dục Sinh ôm bí đồ đuổi lên từ phía sau, vừa thấy đã giật mình, tiểu huynh đệ của hắn cư nhiên cùng nam nhân thần bí kia ôm nhau, hắn kêu to: “Tiểu huynh đệ mau đi xuống, nguy hiểm!”

Thụy Thụy đang bay rất vui vẻ, quay đầu cười, “Trịnh đại ca ngại mau lên.”

Về mặt Trịnh Dục Sinh nghiêm túc vươn tay muốn kéo nàng, lại mất thăng bằng cắm thẳng đầu xuống đất. Thụy Thụy vội vỗ mặt, “Thốc Ly, chúng ta trở về cứu hắn.”

Thốc Ly không hề có độ ám mà liếc nàng, “Hắn mạnh hơn nàng nhiều.” Ngụ ý không cần lo lắng.

Quả nhiên, chỉ chớp mắt sau Trịnh Dục Sinh lại bay lên. Thụy Thụy lúc này mới kịp phản ứng Thốc Ly là đang nói móc nàng, lại đánh không lại Thốc Ly, chỉ có thể nhào người lên, chọc chọc lưng hắn, ném ra những lời cay độc, “Gia có thần lực, ngại cẩn thận một chút, sẽ có một ngày cho ngại thấy sự lợi hại của gia.”

Bọn họ bay rất mau, buổi chiều là đã đến Nghiệp thành. Sợ dọa đến người thường, bọn họ dừng lại ở ngoài Nghiệp thành, đi bộ vào thành.

Mặt trời về Tây nhưng vẫn chói lọi, người trong thành đông như kiến, tiếng rao hàng liên tiếp không ngừng, thoạt nhìn không hề có cái gì khác thường, nào có yêu quái gì thường lui tới? Thụy Thụy quay vài vòng, “Trịnh đại ca, có phải ngại lắm nơi hay không?”

Trịnh Dục Sinh sờ đầu, cũng buồn bực như vậy, “Không biết a, được, ta có người quen ở đây, ta đi tìm hiểu tình huống trước, buổi tối gặp nhau tại khách điểm.”

“Được.”

Chia tay với Trịnh Dục Sinh, Thụy Thụy lời Thốc Ly chạy khắp chốn. Ở Nga Sơn nhiều năm như vậy, lại là tiểu hài tử, nàng vẫn thích đi dạo ở ngoài.

Hơn nữa đồ ăn ở bên ngoài rất ngon, dạo dạo phố nàng liền đi vào một cửa hàng điểm tâm ở mặt tiền, một hơi gọi mười mấy loại điểm tâm.

Lão bản nhìn thân thể nhỏ nhắn của nàng, “Tiểu huynh đệ, ngại ăn được hết sao?”

Thụy Thụy vỗ vỗ ngực, “Không thành vấn đề.”

Thốc Ly đối mặt với các món điểm tâm chất đầy bàn mà không nói lời nào, Thụy Thụy nuốt một ngụm nước bọt, lời lẽ chính nghĩa, “Đại sư huynh nói ta đang trong thời kỳ phát triển, cần ăn nhiều một chút.”

Bây giờ nàng còn nhỏ, chò nàng trưởng thành sẽ càng cao càng cường tráng hơn Thốc Ly... Trong đầu Thụy Thụy đã xuất hiện hình ảnh nàng toàn thân cơ bắp, càng lớn càng cường tráng hơn Thốc Ly.

“Ha ha ha...” Thỏa mãn trong ảo tưởng, nàng lau lau nước miếng, cầm lấy khối điểm tâm đầu tiên.

Chè bơ đường, vừa thơm vừa ngọt, ngon; sủi cảo chay nhân cần tây Phi Thúy, tươi mát vừa miệng, ngon; bánh mềm Tịnh Đế Hoa Khai, vừa mềm vừa có dư vị, ngon...

Thốc Ly ngồi bất động, chỉ nhìn nàng ăn. Ở chung vài ngày hắn cũng coi như là hiểu nàng, tiểu ngu ngốc này khẩu vị rất tốt sức ăn rất tốt, nhưng trên người lại không có mấy lượng thịt là bao, có lẽ hắn nên vỗ béo nàng một chút rồi mới ăn...

Thụy Thụy nào biết Thốc Ly đang nghĩ gì, chỉ lo ăn, bỗng nhiên nàng phát hiện một chuyện nghiêm trọng, ngẩng đầu, “Thốc Ly, ngại nhiều ngày như vậy vẫn chưa ăn qua, ngại không đói sao?”

Tu luyện cũng phải ăn đồ chứ.

Đối phương đáp lại hai chữ ngắn gọn đơn giản, “Không đói.”

“Không ăn đồ sẽ không có sức, ngại ăn một chút, những thứ điểm tâm này rất ngon.” Thụy Thụy cảm thấy những thứ đồ ngọt này thật sự quá mỹ vị, ăn xong rồi có rất nhiều sức lực.

“Phải không?”

“Đương nhiên, ta ở Nga Sơn chưa từng ăn qua cái gì mà ngon như vậy.”

Khẩu vị nàng tốt, đã cần quét sạch một phần tư điểm tâm, còn có một chút chè bơ Hoa Quế vừa ăn xong dính trên khóe môi nàng, bộ dáng thoạt nhìn quả thật hết sức ngon miệng.

Thốc Ly lại một lần nữa cảm thấy đồ ăn của nhân giới có sức mê người, mà những món điểm tâm trên bàn này tựa hồ cũng không ngon miệng bằng nàng, đôi mắt dài mảnh nhíu lại, hắn đã vươn tay ôm lấy nàng, cúi đầu mút lấy khóe môi nàng. Nếp bơ vào miệng, xác thực rất thơm ngọt, nhưng không biết là hương vị của ai.

Thụy Thụy chỉ biết là nam nhân thích nữ nhân, nữ nhân thích nam nhân, còn lại thì không hiểu, sau khi bị Thốc Ly hôn thì lơ mơ một chút, mờ to hai mắt

liếm liếm khoe môi, rồi không để ý nữa, còn nhiệt tình đưa điểm tâm lên, “Ngon lắm, nào.”

Lần này Thốc Ly tiếp nhận, Thụy Thụy vui mừng, khẩu vị càng tốt hơn.

Thốc Ly nhìn tiểu nữ nhân không biết tư vị nam nữ kia, đôi mắt trong phút chốc trở nên sắc bén. Không ai dạy nàng, nàng cái gì cũng cũng không biết, Nói vậy thì vị đại sư huynh cùng nàng sớm chiều ở chung kia cũng đã hôn qua nàng.

Thông thường nam nhân sẽ hiểu nam nhân nhất.

Mặt trời lặn xuống, mặt thấy trời sắp tối, chờ Thụy Thụy ăn đến mỹ mãn rồi đi ra thì mới hoảng sợ, con đường vừa mới rộn ràng nhồn nháo nhảy mắt trở nên tĩnh lặng, lão bản cửa hàng điểm tâm cũng đóng cửa rồi. Tình hình này thế nào cũng lộ ra một cô quái dị.

Khi bọn họ trở lại khách sạn thì Trịnh Dục Sinh cũng đã về, vẫn cẩn thận, Thụy Thụy nhảy lên tìm hiểu tình huống.

Thì ra nơi này quả thật có vấn đề, mỗi lần đến tối sẽ có người mất tích, cho nên mặt trời vừa lặn là đoàn người liền trốn không ra khỏi cửa. Mất tích đều là các nam đồng nữ đồng mấy tuổi cùng với nữ tử chưa xuất giá từ mười ba tới mười lăm tuổi, sau khi mất tích thì không còn tin tức.

Đệ tử Nga Sơn Thụy Thụy bỗng tỉnh ngộ, “Quá kỳ quái rồi!”

“Đúng!” Trịnh Dục Sinh nắm chặt quyền, “Tiểu huynh đệ, ngươi có trời sinh thần lực, ngươi nhất định phải giúp Trịnh đại ca một tay.”

“Trịnh đại ca ngươi yên tâm.”

Hai người ăn nhịp với nhau, xắn áo xoa tay, đôi mắt phun lửa chuẩn bị tối nay đại chiến một hồi.

Trông mặt Thụy Thụy chuyển hướng nam nhân ở một bên kia, “Thốc Ly, ngươi đi theo ta.” Không biết sao, tuy Thốc Ly luôn lạnh băng nói rất ít, nhưng mang theo hần Thụy Thụy cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Thốc Ly vẫn lạnh lùng như trước, “Không đi, không liên quan đến ta.”

Thụy Thụy chạy tới ngựa đầu nhìn hần, “Này, đã mất rất nhiều người rồi.”

“Vậy thì sao?” Thốc Ly hỏi lại, “Bọn họ có quan hệ gì với ta?” Hần là yêu thú, không có cảm tình với loài người, càng không có nghĩa vụ đi cứu người.

Thụy Thụy khuyên không được hần, cuối cùng chỉ có thể khinh bỉ hần, cùng Trịnh Dục Sinh vừa xem thường Thốc Ly vừa xuất phát, lúc bước ra cửa, bởi vì đang trọn trắng mắt vì phần nợ với Thốc Ly nên không thấy bậc cửa, cứ thế mà ngã chổng vó...

Sau khi bọn họ rời đi, gương mặt gập sóng cũng không sợ của Thốc Ly mang chút suy ngẫm. Cô nương mười ba tới mười lăm tuổi, nói như thế tiểu ngu ngốc này cũng có nguy hiểm.

Bảo tinh Đinh Quy luôn luôn ở lân cận, Thốc Ly cảm ứng được, triệu Đinh Quy đến.

Đinh Quy nhú mày cười, “Tôn thượng, có phải người chịu không nổi nha đầu kia, bảo ta đến đối phó nàng hay không?” Hần gặp qua Thụy Thụy, vừa nhìn là biết Thụy Thụy không phải loại chủ nhân nhà hần thích, mấy ngày nay chắc đã sớm chán ngấy rồi.

Chẳng qua Thốc Ly thoát nhìn còn chưa có vẻ không kiên nhẫn, hần chỉ hỏi: “Xung quanh có yêu nào đang hành động?”

Đinh Quy ngẩn người, suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu, “Hình như không có, ta thông thuộc vài ngọn núi ở đây, hôm qua còn gặp Hắc Thụ Yêu, không có nghe nói qua a.”

“Đi thăm dò một chút.”

“Dạ.” Đinh Quy lĩnh mệnh, “Sau khi tra được thì?”

Thốc Ly nhẹ nhàng băng quơ thông báo, “Hai ngày này có thể sẽ có hai nam nhân trẻ tuổi một lớn một nhỏ xuất hiện, đừng làm họ bị thương.”

“Thì ra là nha đầu kia.” Đinh Quy bưng tỉnh đại ngộ, lại cười hắc hắc, “Có vấn đề nha, vạn nhất bọn họ cũng nhìn ra nàng là thân nữ nhi, không phải thành một nam một nữ rồi sao, đã thương họ thì làm sao bây giờ?”

Đây không phải là không có khả năng, xét đến cùng tất cả đều là họa do giới tính không rõ gây nên, ánh mắt Thốc Ly chậm rãi đảo qua Đinh Quy, “Ngươi làm sao thì làm.”

“Thuộc hạ hiểu, nhất định giữ nàng an toàn.” Đinh Quy gật đầu, từ trong ngực lấy ra một viên thuốc, cười đến ái muội, “Tôn thượng, đây là Hợp Hoan Tán, lúc thích hợp thì cho nàng dùng đi.”

Hợp Hoan Tán, ý nghĩa cũng như tên gọi, cũng là mị dược.

Ánh mắt khê động, Thốc Ly nhìn về phương xa.

Thật sự phải dùng thuốc này với tiểu ngu ngốc kia sao?

Tối hôm đó Thụy Thụy cùng Trịnh Dục Sinh một mực thủ trên đường cái đến giờ Sửu (1 đến 3 giờ sáng), gió êm sóng lặng ngay cả con ruồi cũng không có, bọn họ chỉ có thể ngáp dài quay về ngủ.

Nhưng sáng ngày thứ hai nghe nói lại có một vị cô nương mất tích.

Trịnh Dục Sinh gõ gõ gáy ngồi đó ăn sáng, Thụy Thụy cũng xanh mặt ngồi cắn bánh bao, cuối cùng Trịnh Dục Sinh đập bàn, “Không được, chúng ta không thể khoanh tay chờ chết, phải chủ động xuất kích.”

Thụy Thụy không hiểu, “Xuất kích như thế nào?”

“Dụ rắn ra khỏi hang, dụ cá mắc câu, gây ông đập lưng ông, chúng ta tìm một cô nương làm mồi.”

Đây là cách thi hành đơn giản nhất dễ dàng nhất, Thụy Thụy gật gù đầu, “Tìm ai đây?”

“Để cô nương bình thường đi thì quá nguy hiểm” Bộ dáng Trịnh Dục Sinh thâm trầm, “Ba người chúng ta đều có năng lực tự vệ, chúng ta không nhập vào địa ngục, ai vào địa ngục? Chúng ta đi!”

“Chúng ta?” Thụy Thụy kinh ngạc, ánh mắt đảo qua đảo lại vài vòng, “Chúng ta đều là nam nhân.”

Trịnh Dục Sinh cúi đầu vuốt trán, “Không còn thời gian nữa, chúng ta nam giả nữ làm mồi.”

Thụy Thụy phun cả ngụm trà, lắc đầu, “Nhưng ta là đại nam nhân, ta không thể giả nữ nhân.”

Ánh mắt hai người giao nhau, cười xấu xa, dùng mắt trên người Thốc Ly, “Để hắn đi.”

Phải để cho một trong bọn họ giả nữ nhân, đây quả là chuyện kinh thiên động địa cỡ nào.

Thụy Thụy xuất phát từ góc độ cân nhắc mình là “đại nam nhân”, cảm thấy dứt khoát không thể mất mặt được, vì thế cùng Trịnh Dục Sinh như trộm mà để Thốc Ly đi, đáng tiếc nguyện vọng thì tốt đẹp, sự thật thì tàn khốc, Thốc Ly người ta không để ý tới họ.

Trịnh Dục Sinh lấy làm đại nghĩa, lấy trừ ma vệ đạo để cảm hóa, nước bọt văng tứ tung, nhưng Thốc Ly vẫn thờ ơ.

Thấy thế, Thụy Thụy bóp cổ tay, về mặt thương tiếc đi vuốt mông ngựa, “Thốc Ly, trong ba chúng ta chỉ có ngươi là tuần tú nhất xinh đẹp nhất.” Vừa nói vừa nhảy mắt với Trịnh Dục Sinh.

Trịnh Dục Sinh ôm bí đồ phối hợp nịnh nọt: “Đúng vậy đúng vậy, Thốc Ly ngươi đẹp nhất.”

Thụy Thụy xoay lưng chấm vài giọt trà lên khoe mắt, thuận thực xây dựng ra bộ dáng chực khóc, lại mang một gương đồng tới, xem như kính chiếu yêu mà chiếu Thốc Ly, “Thốc Ly ngươi xem bộ dáng của ngươi, mắt ra mắt mũi ra mũi, lại dùng mảnh vải tuần tú, ngươi không đi thì ai đi?” Nàng không có khái niệm cụ thể về đẹp xấu, cũng không biết hình dung, chỉ dựa vào cảm giác mà nói.

Da mặt Trịnh Dục Sinh run run. Đây là cái kiểu vuốt mông ngựa gì vậy, tất cả mọi người ai mà không phải mắt ra mắt mũi ra mũi. Nghiêng đầu nhìn Thốc Ly, hình như hắn không có nghe những gì họ nói, đang lấy vài miếng khăn lau pháp khí của mình, dáng vẻ chuyên chú như đang suy nghĩ gì đó.

Thụy Thụy vốn là vuốt mông ngựa muốn Thốc Ly đáp ứng, nhưng thật ra nàng cũng không cẩn thận chu đáo hơn Thốc Ly, lúc này đang nhìn mặt Thốc Ly, cảm thấy bộ dạng Thốc Ly thật sự là không tệ, không khác gì các món điểm tâm của hôm qua, nhất thời nuốt nuốt nước bọt, cười hi hi đựng đựng Thốc Ly, “Ngươi đi nha, ta đã định rồi.”

Trịnh Dục Sinh vội nói theo, “Đúng, Thốc Ly ngươi là người chọn lựa thích hợp nhất.”

Thốc Ly nâng mắt nhìn hai người đang suy nghĩ viển vông, buông vật trong tay ra rồi đứng lên, vươn người đứng thẳng, trong giọng nói là sự khinh bỉ rất tự nhiên: “Thấy qua nữ nhân nào cao như ta chưa?”

Trịnh Dục Sinh chỉ cao hơn Thụy Thụy một chút, mà Thốc Ly ước chừng có thể cao hơn bọn họ một cái đầu, cái loại oai phong kiêu áp lực này không cần che giấu, áp lực của thân hình cao lớn và khí thế áp thẳng vào mặt. Đối mặt với sự khinh bỉ trắng trợn này, toàn thân Thụy Thụy và Trịnh Dục Sinh run rẩy. Ai bảo bọn họ chỉ cao có một đoạn cơ chứ?

Thụy Thụy nâng cằm hữu khí vô lực, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Trịnh Dục Sinh cũng ủ rũ, chán chường gãi tay lên bí đồ, “Không biết...”

Hai người nhìn nhau, cơ hồ đồng thời nhảy lên chỉ vào đối phương, “Ngươi đi.”

“Ngươi đi.” Liên quan đến tôn nghiêm của nam nhi, Thụy Thụy liều chết không theo.

“Ngươi đi.” Trịnh Dục Sinh cũng kiên trì như vậy.

Nghe thanh âm bất phân thắng bại, Thốc Ly lướt qua bọn họ đi đến bên cửa sổ. Trong ngực là Hợp Hoan Tán Đình Quy cho hắn, mà nha đầu kia không biết chút gì mà còn nhảy tới nhảy lui trước mặt hắn.

Nàng sống mà không thấy nhàm chán.

Hai người cùng bảo vệ tôn nghiêm nam nhi của mình mà tranh chấp, cuối cùng Thụy Thụy vỗ bàn, thế như chẻ tre, “Đừng ồn nữa, chúng ta rút thăm, xem ý trời vậy.”

Trịnh Dục Sinh bắt lấy nắm tay của nàng, thông nhất, “Được!”

Hai người không biết tìm đâu ra một bộ xúc xắc, đồ xúc xắc để định đoạt, nếu điểm số của ai nhỏ hơn thì phải quang vinh ra trận. Trịnh Dục Sinh coi bỏ áo ngoài, Thụy Thụy hăm hở xắn tay áo.

Ở trong mắt Thốc Ly, hai kẻ trừ ma vệ đạo không biết tự lượng sức này đã đủ ngốc rồi, hắn dòi tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời khắc ra đường nét của hắn, từng góc từng cạnh rõ ràng mang theo một tia mộng ảo, Thụy Thụy thiếu chút nữa nhìn đến ngẩn người.

Sau đó Thốc Ly nghe được giọng cười to vừa mềm mại vừa thoải mái của Thụy Thụy, “Ha ha ha ha... Trịnh đại ca, tiểu đệ sắp thắng rồi.”

Ba viên xúc xắc của Trịnh Dục Sinh cộng lại chỉ được bốn điểm, hắn đang đắm ngực dậm chân với khuôn mặt đầy hắc tuyến.

Rất nhanh lại nghe thấy tiếng cười dữ tợn của Trịnh Dục Sinh, “Ha ha ha ~~~ trời cũng giúp ta.”

Ba viên xúc xắc của Thụy Thụy đều là một điểm, cộng lại là ba điểm...

Thụy Thụy khẩn trương đến mức lật một viên xúc xắc sang mặt sáu điểm, “Lần này không tính, chúng ta làm lại.”

Trịnh Dục Sinh liếc nàng, “Tiểu huynh đệ, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh sao ngươi có thể chơi xấu được? Vì đại nghiệp của chúng ta ngươi đành ừ khuất chút đi.” Nháy nháy mắt, “Thụy Thụy cô nương?”

Nghe cách xưng hô như vậy, Thụy Thụy khóc đến rất thương tâm, ánh mắt trông mong đi về phía Thốc Ly muốn được an ủi, “Thốc Ly, ta không muốn...” Tôn nghiêm nam nhi của nàng đã bị tổn thương quá lớn.

Nàng đứng ở kia níu góc áo lau nước mắt, Thốc Ly cảm thấy có chút vui sướng khi người gặp họa. Tiểu bôn qua (*tiểu ngu ngốc*), kết quả này không phải bình thường nhất sao? Chẳng lẽ còn thật sự để nam nhân giả trang nữ nhân?

Chẳng qua Thốc Ly cũng ần ần có chút chờ mong nàng lúc mặc nữ trang. Trong những ngày nhàm chán mưu cầu lấy lại công lực, nha đầu này thường thường có thể mang đến cho hắn chút lạc thú.

Cảnh tượng nàng gấp trở ngại khi mặc nữ trang cũng không tệ cho lắm...

Thụy Thụy trải qua cuộc đấu tranh tư tưởng long trời lở đất, cuối cùng dứt khoát kiên quyết hiến thân cho đại nghiệp trừ ma vệ đạo, bày ra quyết tâm thấy chết không sờn, xót xa mà khóa mình trong phòng, bắt đầu chiến đấu với những thứ trang sức son phấn nàng chưa từng thấy qua.

Trịnh Dục Sinh và Thốc Ly thì ở một phòng khác. Thốc Ly tất nhiên là không dễ dàng để ý tới người khác, biểu tình lạnh lùng, trong lòng Trịnh Dục Sinh thì có chút sợ hãi, vội vàng nằm lên giường đắp chăn lại.

Sắc trời biến đổi rất nhanh, mới vừa rồi còn trời trong mây trắng, đột nhiên sấm chớp dữ dội, còn mưa nữa. Trịnh Dục Sinh lẩn qua lộn lại, “Thốc Ly, cũng lâu như vậy rồi sao nàng ta còn chưa ra?”

Thốc Ly không nhìn hắn, cũng không trả lời.

Trịnh Dục Sinh nghe tiếng mưa rơi lộp độp, nhìn cửa phòng đang mở rộng, cảm thấy âm u lạnh lẽo, ngay sau đó một đạo sét giáng xuống, làm hoa mắt của hắn, một ma nữ tóc tai bù xù biểu tình phần uất đứng lững lờ ngay cửa...

“A!” Trịnh Dục Sinh sợ tới mức từ trên giường lăn xuống.

Thốc Ly dòi tầm mắt về phía cửa, cũng ngơ ngẩn. Ánh mắt hắn lợi hại hơn Trịnh Dục Sinh, liếc mắt một cái liền nhìn ra “ma nữ” đang hung hãn nhe răng kia là ai.

Ma nữ nhe răng, xoa thắt lưng, mái tóc bù xù, trên đỉnh đầu búi loạn một búi tóc, xiêm y cũng ăn mặc lộn xộn; trên mặt có hai mảng hồng hồng, cộng thêm cái mồm to và đỏ như chấu máu, khí thế bức người...

Trịnh Dục Sinh theo bản năng vội lấy bí đồ kêu to: “Yêu nghiệt, xem ta thu phục ngươi!”

Thốc Ly nhú nhú mày, quay đầu lại, mặt không chút thay đổi như trước, nhưng bờ môi mím chặt đã có chút độ cong.

Trên mặt ma nữ có vẻ như bị thương, “Người dám thu phục ta?” Nàng một cái đại nam nhân giả trang nữ nhân đã đủ bị thâm rồi, nay còn phải bị cười nhạo, nàng rất muốn đâm đầu vào tường tự sát.

Trịnh Dục Sinh cảm thấy thanh âm này hết sức quen tai, lập tức thu thế, ti mi đánh giá ma nữ rốt cuộc nhận ra Thụy Thụy, vẻ mặt khiếp sợ, “Người... Người sao lại trở thành hầu mẫu (*khỉ mẹ*) rồi?”

Cur nhiên nói nàng là hầu mẫu, Thụy Thụy vén tay áo lên xông tới đánh Trịnh Dục Sinh một trận toi bời, đánh xong trong lòng thấy thoải mái hơn nhiều, khoe mắt liếc thấy Thốc Ly nhìn cũng không nhìn nàng, trong lòng có chút tự ti. “Thốc Ly, người có phải cũng cảm thấy ta rất xấu phải không?”

Ngữ khí của Thốc Ly vẫn nhạt nhẽo như trước, “Không có.”

“Người nhất định là có, ngay từ đầu người đã cảm thấy ta xấu.” Hần không chỉ một lần nói qua lời này, đầu óc nhỏ bé của nàng nhớ rất kỹ.

Thốc Ly không muốn cùng nàng tranh cãi vấn đề này, chẳng qua ngẫu nhiên đã kích nàng một chút cũng là chuyện tất yếu, bằng không nữ nhân sẽ kiêu. “Nàng tự hiểu thì tốt rồi.”

Thụy Thụy chỉ vào hần, có chút chột dạ, “Nhưng gia là đệ nhất soái ca Nga Sơn đó!”

Thực tế thì đệ nhất soái ca Nga Sơn là đại sư huynh Trang Thanh Thần, nghe nói đại sư huynh vừa xuống núi đã có rất nhiều cô nương ái mộ huynh ấy, nhưng hiện tại danh hiệu này bị nàng chiếm mất...

Rốt cuộc ánh mắt Thốc Ly cũng nhìn đến đệ nhất soái ca Nga Sơn với cái mồm đỏ và to như chậu máu, tiếp theo cất bước đi ra ngoài, hoàn toàn xem như đó là chuyện không đáng lo.

Trịnh Dục Sinh phát hiện Thụy Thụy càng ngày càng có dấu hiệu của ma nữ, vội vàng kéo lấy nàng, “Đệ nhất soái ca Nga Sơn à người trăm ngàn lần đừng xúc động.”

Đôi môi đỏ mọng nồng cháy phun ra lời nói hùng hồn: “Gia nhất định phải làm cho hần nhìn thấy mị lực của gia.”

“Được.” Trịnh Dục Sinh cái hiểu cái không mà gật đầu.

...

Dưới vẻ trơn mắt há hốc mồm của Trịnh Dục Sinh, dưới sự khiếp sợ của lão bản nương khách điểm, một “Thụy Thụy cô nương” mới mẻ được ra lò. Trông mặt Trịnh Dục Sinh cũng sắp lợt xuống rồi, lão bản nương càng không ngừng vây quanh “Thụy Thụy cô nương”, trong mắt tràn đầy vẻ kinh diễm.

Chỉ trong chớp mắt, bóng dáng xinh đẹp kia đã lên ra bên ngoài.

Tiếng mưa rơi tí tách, mưa vẫn còn rơi, bức rèm che được kéo xuống, từng làn hơi tươi mát tràn vào. Một thân ảnh cũng tươi mát không kém xuyên khắp khách điểm, rốt cuộc ở đình viện nơi hậu viện nàng đã thấy được người nàng muốn tìm.

Mỹ mạo mỹ nam tử của nàng tuyệt đối không được phép khinh bỉ, lúc này đây nàng nhất định phải chứng minh cho Thốc Ly thấy, cho nên khi lão bản nương giúp nàng giả trang xong, người đầu tiên nàng muốn gặp nhất chính là Thốc Ly, vì thế nàng nhắc theo tầng tầng lên vẩy mà xông lên.

Nàng nhất định phải làm cho Thốc Ly nhìn nàng với cặp mắt khác xưa!

Từ xa Thốc Ly đã thấy nàng, nhìn nàng xong cũng chỉ là xoay người ngắm mưa. Hần đã sớm đoán được nha đầu kia thiếu kiên nhẫn, nàng nhất định sẽ tìm đến hần.

Từng bước một tới gần... Hai người đều thoáng ngừng thở, chờ mong một khắc gặp nhau kia.

“Huych!” Một thanh âm nặng nề vang lên, Thốc Ly quay đầu, phát hiện cái người vốn muốn đến khoe khoang kia bị vấp vấy ngã thành cái tư thế chó bò, hết sức là chật vật.

Ngón tay Thốc Ly run rẩy, ý niệm muốn đỡ nàng chột lóc qua trong đầu, nhưng người dưới đất kia đã ngẩng đầu đối mặt với hần.

Mười mấy tầng vẩy hoa rực rỡ kiêu diễm trải trên mặt đất, thanh khiết rất giống mặt hồ gọn sóng, trên gương mặt như được chạm trổ kia ló một lớp phấn nhạt, đôi mắt khi cười sẽ cong lên giờ phút này đang nhìn chăm chăm hần, vừa chớp mắt, hàng lông mi dài đen như cánh quạt cũng chớp theo, rất sinh động; cánh môi no đủ mím lại, màu môi kia thực mê người...

Thốc Ly đã sớm nhìn ra nàng rất đẹp, chỉ là lúc bỗng nhiên nhìn thấy thì vẫn nhìn đến xuất thần.

Tuyệt sắc nhân gian hần gặp qua rất nhiều, mỹ nữ yêu giới lại khỏi phải nói rồi, nhưng nàng không giống. Nàng thanh khiết, nhưng không giống như tiên tử nơi thiên giới, mà là loại thanh khiết hư ảo; nàng xinh đẹp, nhưng không có tính công kích, mà là loại xinh đẹp tràn đầy sức sống; có đôi khi nàng rất bướng bỉnh, nhưng vẫn là loại bướng bỉnh thường có của trẻ con, tựa hồ vẫn chưa lớn. Nàng hoàn toàn không giống với bất cứ một nữ nhân nào.

Thụy Thụy cảm thấy Thốc Ly nhìn nàng đến xuất thần, tròn mắt cuộn tròn vài vòng, sờ sờ tóc, “Gia đẹp phải không?”

Một tiếng “gia” đã kéo tâm tư đang lạc lõng của Thốc Ly trở lại hiện thực, hần ho nhẹ một tiếng, “Miễn cưỡng có thể nhìn được.”

Miễn cưỡng? Thụy Thụy xóc vẩy đứng lên, “Trịnh đại ca và lão bản nương đều nói đẹp cực kỳ.”

Thốc Ly không lưu tình mà đá kích nàng, “Bọn họ là nể mặt nàng.”

Nếu không phải mặc váy hoa thì Thụy Thụy đã sớm đá một cước qua, đang căm giận, Trịnh Dục Sinh tìm tới, không ngừng nhìn Thụy Thụy rồi chặc lưỡi than phục.

“Thốc Ly người cũng không biết lão bản nương khen nàng ra sao đâu, lão bản nương nói nàng ấy ở đây nhiều năm như vậy cũng chưa thấy qua cô nương nào xinh đẹp bằng Thụy Thụy.”

Thụy Thụy vung tóc, cười ha hả.

Trịnh Dục Sinh rất sùng bái Thụy Thụy, “Thật không nghĩ tới Thụy Thụy người vừa ra tay đã không tầm thường rồi.” Trước đó thì cứ tiểu huynh đệ này tiểu huynh đệ nọ, lúc này Trịnh Dục Sinh không xác định, hần không phải kẻ ngốc, có chút nghi hoặc liền sửa lại, gọi Thụy Thụy.

Thụy Thụy nắm váy quay một vòng, bộ dáng thanh xuân vô song quả thật là lay động lòng người. Tất nhiên đây cũng đều là khoe cho Thốc Ly xem.

Thốc Ly phát ra một tiếng cười giễu nhạo không thể nghe được. Nha đầu này chỉ cần có người khen là lại vênh đuôi lên trời, thật sự là không thể khen.

Nhưng bây giờ đuôi của Thụy Thụy đã ở trên trời rồi, nàng dựa vào cột hành lang bày ra một tư thế cực kỳ hấp dẫn, lại lắc lắc người đi lại vài bước theo chỉ thị của lão bản nương, rất đẹp mắt.

Trong lòng Trịnh Dục Sinh cảm thấy thích tiểu lão đệ này, cười đến hai mắt chỉ còn một đường, “Lão bản nương nói vừa rồi lúc người đi ra khách điểm, có rất nhiều khách nhìn người đến ngây người, nếu người đi ra ngoài đảm bảo sẽ mê chết một đám nam nhân.”

Thụy Thụy bị khen đến cả người lâng lâng, cảm giác mình sắp bay lên. Hai người lăm la lăm lét ghé vào một góc muro đồ bí mật cái gì đó, sau đó đi ra ngoài, lúc gần đi Thụy Thụy không quên thị uy với Thốc Ly, “Bây giờ bọn ta ra đường chơi một vòng, bữa tối không cần chờ bọn ta về, bọn ta trực tiếp đi bắt yêu.”

Theo động tác đi lại của nàng, làn váy dài tỏa ra từng hạt ba quang (*ánh sáng phản chiếu trên mặt sóng*), trông rất đẹp mắt, trong không khí tựa hồ cũng lưu lại tiếng cười thanh thúy trong sáng của nàng. Tiểu ngu ngốc này cả ngày không biết cười ngây ngô cái gì?

Lúc chạng vạng bọn họ quả thực chưa quay về khách điểm, chắc là chơi hết sức sáng khoái rồi, mãi đến đêm cũng không có động tĩnh.

Không có nha đầu kia cười đùa bên tai, Thốc Ly ngược lại cảm thấy có chút không quen, mặc cả ngoại y nằm ở trên giường, tầm mắt chuyên chú vào một vị trí khác bên cạnh.

Ngoài cửa bỗng nhiên có động tĩnh, nhưng không phải Thụy Thụy cùng Trịnh Dục Sinh trở về, mà là Đinh Quy.

“Tôn thượng.”

Thốc Ly có chút bất ngờ, “Sao lại là người? Chuyện gì?” Bình thường hần mà không triệu gặp thì Đinh Quy sẽ không xuất hiện.

“Chính là chuyện tôn thượng người giao hôm qua.” Trên mặt Đinh Quy có thần sắc nghi hoặc, “Hôm nay ta đã tìm đến các dị tộc khắp nơi này và trong phạm vi trăm dặm quanh đây, bọn họ đều nói gần đây bọn họ khá an phận chưa tiến hành hoạt động.”

Thốc Ly chỉnh lại ngoại y, ánh mắt thoáng trở nên nghiêm nghị, “Không có bỏ sót chứ?”

Đinh Quy rất chắc chắn, “Hần là không có, bọn họ cũng không dám lừa gạt tôn thượng, cho nên việc này cũng rất kỳ quái.”

Quả thật là kỳ quái, xung quanh không có yêu ma quỷ phá, nhưng lại có người mất tích... Mi tâm nhăn lại, Thốc Ly nhất thời cũng đoán không ra nguyên do.

Tiếp nối tiếng mưa rơi là tiếng bước chân rầm rập, nặng nề vang lên ở chỗ rẽ cầu thang, càng ngày càng gần, mang theo thanh âm gấp gáp của Trịnh Dục Sinh, “Thốc Ly Thốc Ly!”

Đinh Quy và Trịnh Dục Sinh lần trước đã giao thủ đối mặt qua, Thốc Ly ra hiệu cho hần rời khỏi, Đinh Quy vội thi pháp biến mất.

Trịnh Dục Sinh chưa gõ cửa đã xông vào, vẻ mặt nôn nóng, “Thụy Thụy về chưa? “

Thốc Ly tựa hồ có dự cảm gì đó, “Chưa.”

Trịnh Dục Sinh dậm chân, “Không xong rồi, bị lạc mất Thụy Thụy rồi.”

* Hoa Cao: tên chung của các điểm tâm làm bằng bột, có nhiều hình dạng, nhiều màu sắc. Ví dụ như Quế Hoa Cao, Yến Hoa Cao...

Bạn đang đọc truyện *Thủy Thủy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: NGUY HIỂM CỦA THỤY THỤY ĐẠI HIỆP

"Không xong, Thủy Thủy bị mất tích."

Thốc Ly vừa thấy bộ dáng nôn nóng của Trịnh Dục Sinh thì có dự cảm, thần sắc trong ánh mắt thay đổi vô số biến hóa, "Xảy ra chuyện gì?"

Tóc của Trịnh Dục Sinh có chút rối loạn, rõ ràng trước đó đã đi một vòng lớn tìm Thủy Thủy, "Buổi chiều ta với Thủy Thủy đi ra ngoài, nàng ấy xinh đẹp như vậy, vừa đi đến đường lớn còn có rất nhiều nam nhân nhìn theo nàng ấy, còn có người muốn đùa giỡn nàng ấy..."

Thốc Ly đánh gãy, "Nói trọng điểm." Hắn đương nhiên biết nha đầu kia mặc nữ trang đi ra ngoài sẽ gây xôn xao.

Trịnh Dục Sinh lau nước trên trán, đây không biết là mồ hôi hay là nước mưa, "Tình huống là như thế này, buổi chiều chúng ta vẫn đang dạo chơi, sau khi dùng qua cơm chiều muốn đi dẫn dụ yêu nghiệt xuất động vào lúc trời tối, cho nên sau khi bầu trời đã tối chúng ta còn đang dạo qua dạo lại trên đường, mãi cho đến khuya cũng không thấy động tĩnh gì. Sau đó trời mưa, cây dù của ta bị gió cuốn đi, ta xoay người nhặt dù, chỉ trong thời gian ngắn như vậy Thủy Thủy nàng ấy liền biến mất không thấy đâu. Nàng ấy nhất định bị con yêu quái kia bắt rồi."

Thốc Ly nhíu mày suy ngẫm, "Người xác định nàng ấy là bị bắt mà không phải tự mình bỏ đi?"

Trịnh Dục Sinh thất vọng ngồi xuống, "Ta xác định, dù của nàng ấy vứt trên mặt đất, nếu như tự nàng ấy chạy đi làm sao nàng ấy không bung dù, lúc đó trời mưa rất lớn. Nhất định là xảy ra chuyện rồi."

Trịnh Dục Sinh nói xong dài, nói tóm lại là đêm khuya hai người đang đi trên đường lớn, Trịnh Dục Sinh xoay người nhặt chiếc dù, ngay lúc này Thủy Thủy bị người ta bắt đi.

Đôi mắt hẹp dài của Thốc Ly hiện lên nghi ngờ, "Lúc ấy người không có cảm giác gì sao?"

Trịnh Dục Sinh lơ mơ lắc đầu, "Không có, không hề có cảm giác gì."

Thốc Ly nhẹ nhàng nói, "Như vậy." Mặc dù pháp lực của Trịnh Dục Sinh bình thường, nhưng dù sao cũng là hậu nhân của thế gia bất yêu, hẳn nhất định có thể cảm giác được yêu nghiệt bình thường.

Trịnh Dục Sinh lại nghĩ tới cái gì, "Đúng rồi, lúc ấy quả thật ta không có cảm giác gì, nhưng mà trận gió kia rất kỳ quái, chính là bỗng nhiên thổi lên trận gió lớn, Thủy Thủy còn cười ta không giữ được cây dù trong tay, nhưng chờ sau khi ta đi vài bước nhặt lại cây dù thì không thấy nàng ấy đâu."

Thời gian ngắn như thế mà có thể bắt Thủy Thủy đi ngay trước mắt của Trịnh Dục Sinh, nói vậy không phải là yêu nghiệt bình thường. Ánh mắt Thốc Ly dò về phía ngoài cửa sổ, Đinh Quy vẫn ở bên ngoài nghiêm chỉnh chờ đợi. Thốc Ly nhớ tới lời nói vừa rồi của Đinh Quy, tâm vừa động. Đinh Quy cũng đã từng hỏi qua mấy tên yêu quái trong vòng vài trăm dặm xung quanh đây, bọn họ quả thật không dám lừa gạt hắn.

"Nhưng mà?" Trịnh Dục Sinh càng nghĩ càng buồn bực, "Thủy Thủy nàng không phải có thần lực sao? Như thế nào dễ dàng bị bắt đi như vậy? Nàng không có việc gì chứ?"

"Về chuyện thần lực của nàng ấy..." Thốc Ly nhin không được phát ra một tiếng thở dài không thể nghe thấy.

Nàng có thần lực, nhưng mà theo hắn quan sát nàng căn bản không biết cách vận dụng như thế nào, lần trước nhắc được tảng đá lớn chẳng qua là đúng lúc phát ra được mà thôi.

Trịnh Dục Sinh thật sự thực vội vàng, "Vậy Thốc Ly người nói bây giờ nên làm cái gì đây? Thủy Thủy nàng ấy không có nguy hiểm chứ?" Mặc dù Trịnh Dục Sinh thấy tiểu tử Thốc Ly này vừa kỳ lạ vừa lạnh lùng lại thần bí, nhưng là thời khắc mấu chốt chắc là có thể đáng tin.

Thốc Ly trầm giọng đáp: "Không có manh mối, chờ."

Hiện giờ cũng chỉ có thể như thế, Trịnh Dục Sinh vỗ mạnh đầu, ân hận lúc đầu đã làm sai, "Ta thực không nên đưa ra chủ ý mớ meo này, hại nàng ấy, sớm biết vậy để ta già làm nữ nhân."

Thốc Ly nhìn hắn một cái, đi về hướng ngoài cửa, Trịnh Dục Sinh ở phía sau gọi hắn lại, "Này người đi đâu?"

"Đi ra ngoài thăm dò xem."

"Thụ Thụ..." Trịnh Dục Sinh gãi đầu muốn nói lại thôi, rốt cục lại hỏi ra miệng, "Nàng ấy có phải là cô nương hay không?"

Tay đang đẩy cửa của Thốc Ly ngừng lại, vẫn chưa trực tiếp trả lời, Trịnh Dục Sinh hiểu rõ, "Hiểu rồi, vậy các người có quan hệ gì?" Cô nam quả nữ ngủ cùng một giường, trao nhận mà không cưới a.

Thốc Ly xoay người lại, ánh mắt sắc bén, "Không có quan hệ gì."

Hắn và tiểu bốn qua kia có thể có quan hệ gì? Nhưng chính là nàng đoạt vật của hắn mà hắn muốn đòi lại thôi.

Chắc Trịnh Dục Sinh lý giải về mặt của Thốc Ly là về mặt ghen tuông, vội vàng nhíu mày làm sáng tỏ, "Thốc Ly người đừng hiểu lầm, ta không có tâm tư kia với Thụ Thụ, ta thích nàng ấy, như nàng là tiểu đệ đệ, tiểu muội muội."

Thốc Ly xoay người ra khỏi cửa, "Các người như thế nào cũng không liên quan tới ta."

"Phải phải phải." Trịnh Dục Sinh kêu lên với bóng lưng đang rời khỏi của Thốc Ly, "Vậy người trước hết cứu Thụ Thụ trở về rồi nói sau a."

Nhưng là đi đâu cứu đây?

Đình Quy xác định việc này không phải là những yêu nghiệt mà bọn họ biết làm ra, Thốc Ly nhất thời cũng không rõ ràng, chỉ có thể cho Đình Quy tiếp tục đi điều tra; Trịnh Dục Sinh cũng nhờ bằng hữu trong thành giúp đỡ tìm kiếm.

Đảo mắt đã là buổi chiều ngày hôm sau, không thấy tăm hơi.

Trịnh Dục Sinh gấp đến độ cơm không ăn, đêm không ngủ, hốc mắt đều thâm, mà Thốc Ly cứ ngủ theo thường lệ, cứ đi tản bộ theo thường lệ, có nề nếp trật tự như cuộc sống bình thân trước kia, tựa hồ không để ở trong lòng chút nào.

Trịnh Dục Sinh nhìn thấy, tức giận không thể phát hết ra ngoài, nổi giận dùng dùng chạy tới chất trách (*chất vấn, trách móc*), "Người nam nhân này có lương tâm hay không? Thụ Thụ tốt xấu gì cũng theo người lâu như vậy, người thế nhưng không lo lắng chút nào sao?"

Nhấp một ngụm trà, Thốc Ly nhướn mày, "Ta có biện pháp nào? Cũng không phải ta bắt nàng ấy đi, nói thả thì có thể thả."

Trịnh Dục Sinh nín nghen, tròn tròn đôi mắt, "Người cùng Thụ Thụ mỗi ngày chung giường chung gối đã có quan hệ xác thịt, nàng chính là người của người, người phải chịu trách nhiệm với tiểu cô nương nhà người ta."

Nếu có thể Thốc Ly cực hy vọng bọn họ xác thực đã có quan hệ xác thịt, đáng tiếc chưa như nguyện vọng.

Trịnh Dục Sinh mi thanh mục tú tuổi còn trẻ, cũng có cái tính tình thích lải nhải, một khi nhận định Thốc Ly không có trái tim, ý miệt thị không che giấu chút nào, cả buổi chiều theo sát bên cạnh Thốc Ly tỏ vẻ xem thường.

Bất luận đi đâu Trịnh Dục Sinh đều theo sát, Thốc Ly nhất thời cũng không cách nào thoát thân để đi gặp Đình Quy.

Thụ Thụ đã mất tích một ngày một đêm, Trịnh Dục Sinh canh giữ ở trong phòng Thốc Ly đi tới đi lui, nhắc đi nhắc lại: "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Càng trễ Thụ Thụ càng nguy hiểm."

Đạo lý này Thốc Ly đương nhiên rõ ràng. Hơn nữa tối nay là mười lăm, bình thường mà nói đây là thời cơ tốt cho đám yêu súc tăng thêm công lực, nếu đêm nay Thụ Thụ cũng chưa về, vậy tình thế không thể lạc quan.

Thốc Ly trời sinh tình cảm đậm bạc, cũng không biết là bản thân mình có bao nhiêu lo lắng cho nha đầu ngốc kia, hắn nghĩ cứu nàng chỉ bởi vì hắn muốn thu hồi công lực, nhiều nhất cũng là không muốn nhìn thấy nữ nhân của hắn gặp chuyện không may thôi, nếu nàng có thể tính là nữ nhân của hắn...

Nhưng mà theo ánh trăng không ngừng treo lên cao, quả thật nha đầu kia càng ngày càng nguy hiểm.

Trịnh Dục Sinh vây quanh Thốc Ly đi tới đi lui, "Người không ngừng nhìn ánh trăng làm cái gì? Ánh trăng có thể nói cho người Thụ Thụ ở chỗ nào sao?"

Thốc Ly không nói lời nào, chính là nhìn thấy nam nhân trước mặt thật tình vì Thụ Thụ mà gấp gáp. Trịnh Dục Sinh đưa tay quơ quơ trước mặt Thốc Ly, "Này, phát ngốc cái gì? Người nói chúng ta kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?"

Thốc Ly chuyển đổi nét mặt, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa mở rộng, "Nàng đã trở lại."

"Đã trở lại?" Trịnh Dục Sinh mờ mịt, vừa quay đầu, một cái ấm trà đánh thật mạnh lên vai hắn, hắn bị không người vô sĩ nào đó đánh lên.

"Người, đồ trướng thối..." Hai mắt sụy xuống, Trịnh Dục Sinh choáng váng ngã xuống đất chổng vó lên rất không tao nhã.

Dàn xếp xong Trịnh Dục Sinh, rốt cục Thốc Ly có thể rời rảnh đi gặp Đình Quy. Đình Quy đã ở trong rừng cây chờ đợi hồi lâu, ngênh đón, "Tôn thượng, sự tình không hay."

Thốc Ly nhướng mắt, "Nói."

Đình Quy nói: "Ban ngày thuộc hạ đã đi gặp mặt những người khác, hỏi qua từng người. Việc này xác thực không phải bọn hắc làm, hơn nữa Hắc Thụ Yêu và Chương Tử Tinh còn tiết lộ ra tiêu yêu thủ hạ có đạo hạnh kém cỏi của bọn họ gần đây cũng mất tích vô có, cho nên ta nghĩ nha đầu kia có nguy hiểm."

Như thế xem ra quả thật không ổn. Đã không cho phép trì hoãn thêm thời gian, Thốc Ly rất nhanh nhắm mắt khởi động khẩu quyết, từng gợn sóng dường như ẩn hiện hoa văn càng khuếch rộng ra.

Hắn đang triệu hồi vạn năm công lực có linh tính kia của hắn.

Chỉ là sau khi đường hoa văn lan rộng hồi lâu lại khôi phục trở về, cuối cùng biến mất, Thốc Ly mở mắt ra, thất thần trong nháy mắt.

Đình Quy gãi lỗ tai, "Thế nào tôn thượng, tìm không thấy sao?"

"Cảm ứng không được, nàng hẳn là vào trong nơi có kết giới rồi." Bị kết giới ngăn trở, mà hiện tại thân thể hắn giống như người thường cũng không có công lực, không thể đột phá kết giới triệu hồi thần lực.

"Vậy làm sao bây giờ?"

Thốc Ly nhìn thẳng Đình Quy, "Mượn thân thể của người dùng một chút, có sẵn lòng hay không?"

Đình Quy cười, lúc này khom người tỏ thái độ, "Mạng của thuộc hạ là do tôn thượng cứu trở về, mặc cho tôn thượng xử trí."

"Được, sau này tính dưỡng mấy ngày thì có thể khỏe lại."

Như thế, Thốc Ly lấy công lực Đình Quy làm vật dẫn, một lần nữa khởi động triệu hồi. Lúc này đây độ cong gợn sóng có chút sáng ngời, khuếch tán lan rộng xa xa, tại một chỗ nào đó gặp phải chướng ngại không thể vào được, Thốc Ly thi pháp xông vào, sau một lát phá vây tiến vào.

Lúc này Thốc Ly cảm giác thật sâu được hắn phải mau chóng thu hồi công lực, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không thể thu hồi cũng phải làm cho nha đầu kia biết không chế như thế nào, nếu không với mỹ mạo và công phu mèo ba chân của nàng đi lại trên giang hồ thì nhất định chịu thiệt.

Về phần sau khi dạy xong nha đầu ngốc kia rèn sắt thành ra cái gì thì không phải nằm trong khả năng có thể không chế của hắn...

...

Thụy Thụy vẫn còn ở trạng thái hôn mê, sau khi mê man tỉnh lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ. Mí mắt chớp chớp, nàng mơ hồ nhớ tới mình và Trịnh Dục Sinh đang tuần tra trên đường lớn, dù của nàng chưa động chút nào, dù của Trịnh Dục Sinh lại bay đi.

Lúc ấy nàng còn khỏe có thần lực thiên phú dĩ bẩm thụ, nào biết đôi mắt bỗng nhiên bị sụp xuống, tiếp theo đã không có tri giác, sau khi tỉnh lại lập tức ở chỗ này.

Giật mình một cái, Thụy Thụy ý thức được có lẽ nàng đã thành công dẫn rắn ra khỏi hang, bây giờ nhất định nàng đang ở trong hang ổ của con yêu quái.

Bên cạnh quả nhiên có vài vị cô nương xinh đẹp và đồng nam đồng nữ đáng yêu, bọn họ đều bị cột, Thụy Thụy cúi đầu nhìn mình, phát hiện tay chân mình cũng bị trói, ngẩng đầu cười trấn an bọn họ: "Các người đừng sợ, ta tới cứu các người."

Tất cả những người khác đều nhìn qua, trong đó có một vị cô nương áo vàng lác đác, "Người đừng nói lời ngốc nghếch, vào được nhưng không ra được, đều phải chết."

"Sẽ không, ta có thần lực, chúng ta lập tức có thể đi ra ngoài." Thụy Thụy cho các nàng ăn thuốc an thần, sau đó sử dụng sức lực bẩm sinh muốn làm đứt đoạn dây thừng, "A ~~~~~"

Không chút sứt mẻ.

Mí mắt giật giật, da mặt non nót cũng giật giật, Thụy Thụy vụng trộm nhìn vào hai mắt bọn họ, "Ngựa có lúc sút móng, người có lúc lỡ tay, làm lại, a a ~"

Tư thế của nàng thực uy mãnh rất dọa người, nhưng mà kết quả không nhúc nhích chút nào, trở thành trò cười. Cuối cùng những người khác cũng lười nhìn nàng, quay đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thụy Thụy rất xúc động rơi lệ, làm thế nào mà nàng không thể sử dụng được thần lực vậy?

Cô nương áo vàng có lòng tốt khuyên nàng, "Tiết kiệm chút sức lực đi, chúng ta đầu không lại hắn, người xem bên kia."

Theo ý chỉ dẫn của cô nương áo vàng, Thụy Thụy nhìn qua, lập tức run rẩy như lá rụng mùa thu.

"Đây là người bị hại tháng trước, hôm nay vừa vận đến phiên chúng ta."

Có thể hiểu ra vì sao những người bị bắt này lại có ánh mắt ngơ ngốc và trống rỗng, bị nhốt cùng người bị hại mấy ngày chắc chắn tinh thần lẫn tâm hồn cũng đã suy sụp rất nhiều.

Thần lực không phát huy được, Thụy Thụy đành phải ừ rừ từ bỏ. Nhìn xung quanh, phát hiện nơi đó giống một hoa viên bình thường, xung quanh đều là những đóa hoa muôn màu, nhưng không có cành và lá, mỗi đóa hoa nở to bằng miệng bát rất rực rỡ, cũng rất dọa người.

Cô nương áo vàng rõ ràng đã chết lặng, "Hắn bắt chúng ta về nuôi dưỡng rất tốt, chọn ngày lành ăn những cánh hoa với máu của chúng ta."

"Rất biến thái." Thụy Thụy cảm thấy đầu ngón chân lạnh ngắt, "Rốt cuộc là ai?"

"Không phải người."

"Vậy là yêu quái gì?"

"Cũng không phải yêu quái."

Không phải người không phải yêu quái vậy là cái gì? Chẳng lẽ vẫn là thần tiên? Thần tiên cũng không biến thái như vậy. Thụy Thụy chưa từ bỏ ý định tiếp tục dùng sức, phí công, nản lòng ánh mắt lướt nhìn cây chổi treo trên cổ tay, đôi mắt lập tức lóe sáng, "Có rồi."

Cây chổi yêu quý của mình là bảo bối vang danh có thể phát huy khả năng đặc biệt, Thụy Thụy nghiêng đầu dùng sức nhìn qua cán Bảo Nhi rút xuống niệm khẩu quyết độc môn của Nga Sơn, "Khởi, đi tìm Thốc Ly."

Bảo bối khôi phục nguyên trạng, đứng dựng lên trả lời, 'vèo' đứng lên bay ra bên ngoài, Thụy Thụy nhìn cây chổi bay đi, rất sùng bái chính mình, "Đại gia ta rất thông minh chứ!"

Cây chổi là thần vật của Nga Sơn, vốn không bị kết giới ngăn cản, nào ngờ lúc bay đi thì chạm phải cái gì đó, một âm thanh 'rắn rắc' vang lên, "Ai đang giờ trò?"

Bỗng nhiên cô nương áo vàng thay đổi sắc mặt, sợ hãi đến cực điểm, "Hắn đến đây." Những người khác cũng run rẩy.

"Ở nơi nào ở nơi nào?" Thụy Thụy không nhìn thấy cái gì, chỉ nhìn thấy Bảo Nhi yêu quý của nàng nhào tới quét ngay trước mặt nàng.

Tiểu phản đồ này!

Thụy Thụy mở to mắt, con mắt nhìn đông nhìn tây, vẫn không nhìn thấy người bên ngoài, cũng không biết sợ hãi, "Các ngươi nói hắn ở đâu?"

Cô nương áo vàng run run, "Ngay trước mặt ngươi."

Gần sát phía trước không có người a, Thụy Thụy còn nhắc chân đạp vài cái, chỉ có không khí hư vô, đôi mắt dùng sức mở to, nhìn lại, "Chỗ nào?"

"Mỗi người khi mới bị bắt vào cũng có biểu hiện giống ngươi, nhưng mà rất nhanh sẽ thay đổi thôi."

Một giọng nói âm trầm tối tăm đột nhiên vang lên trước mặt nàng, thậm chí còn có hơi thở, âm u lạnh lẽo, môi Thụy Thụy run run run run, "A ~"

Vì sao yêu quái kia không có hình thể, vì sao ẩn hình?

"Ha ha." Yêu quái kia tựa hồ rất vừa lòng với biểu hiện sợ hãi của Thụy Thụy, "Chắc chắn, nhìn làn da này, gương mặt này, ngươi thật sự là cô gái xinh đẹp nhất mà ta tìm được, chỉ cần một người tuyệt đối còn hơn mười người, vẫn là hoàng hoa khuê nữ (còn trinh tiết) chứ?"

"Có mắt không vậy? Thấy rõ ràng chưa, đại gia ta là nam nhân!" Thụy Thụy tựa hồ cảm thấy có cái gì đó đang sờ mặt nàng, cảm giác này rất kinh khủng, nhưng mà yêu quái nhìn nàng thành nữ nhân thì càng buồn cười.

Yêu quái giống như nghe được cái gì rất buồn cười liền cười to ha ha, "Thân thể này sao có thể là nam nhân? Ngươi cho ta là đứa ngốc sao? Hử?"

Thụy Thụy lộ ra hàm răng trắng đều như sò biển mà khinh bỉ hắn, "Ngay cả nam nhân hay nữ nhân cũng không phân biệt rõ, ngươi chính là đứa ngốc."

Giọng nói kia lập tức vang lên từ bên trái, "Nam nữ không quan trọng, quan trọng là ta giết ngươi ngay lập tức."

Mặt Thụy Thụy mới vừa chuyển sang trái, giọng nói của yêu quái kia lại vang lên bên phải, "Hút khô máu của ngươi, được không?"

Đầu của Thụy Thụy xoay qua xoay lại, mặt chết rồi, nhưng vẫn không xác định được vị trí của yêu quái. Không nhìn thấy hình thể, giọng nói lại vang lên liên tục, cảm giác này thật kinh khủng. Thụy Thụy chỉ có thể ngẩng đầu ra sau, "Ngươi, ngươi, lão huynh ngươi đừng xúc động, ngươi nhìn xem sơn động này cũ nát như vậy, ngày mai ta giúp ngươi sửa chữa một chút, chúng ta có chuyện gì thì từ từ..."

A ô, ngay cả chính nàng cũng không biết mình đang nói sảng gì. Yêu quái kia chắc là còn đang ở bên cạnh âm thầm nhìn nàng, những người khác đang khóc, Thụy Thụy cũng khóc lóc thảm thiết, ngửa mặt lên trời, "Đại sư huynh, Thốc Ly, các ngươi mau tới cứu ta."

Nhưng bọn họ cũng không có ở đây.

Hình như yêu quái kia đã đi xa, Thụy Thụy vừa nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện toàn bộ những đóa hoa to bằng miệng bát chen chút hướng đến nàng, một đám hoa nở to ra kinh khủng dường như muốn nuốt người.

Cô nương áo vàng nhắm mắt lại, "Đám hoa này sắp ăn hết chúng ta, chúng ta xong rồi."

Hoa càng ngày càng gần, toàn bộ tụ lại. Thụy Thụy bị trói, không thể hành động được, chỉ có thể nhếch miệng nhẹ răng tròng mắt nhìn những bông hoa đó.

Một đời thiếu hiệp của nàng không những phải chết sớm, mà còn mặc quần áo nữ nhân mà chết, lưu truyền đến Nga Sơn toàn bộ anh danh cả đời của nàng đều bị hủy.

"Thụy Thụy? Nghe được ta nói không?"

Ngay thời khắc cuối cùng, Thụy Thụy nghe được ảo thanh, giọng nói kia rất giống của Thốc Ly.

"Nghe được tiếng của ta không? Đừng lên tiếng."

Lúc nghe giọng nói đó một lần nữa, Thụy Thụy biết không là ảo thanh, đó thật sự là giọng của Thốc Ly.

Thụy Thụy cảm giác được mình có thể nghe được tiếng nói của Thốc Ly, nghe lời ngừng thở, trong ánh mắt có cái gì đó sáng long lanh. Lúc khủng hoảng bất lực có thể nghe được giọng nói của hắn, còn hạnh phúc hơn chuyện cho nàng ăn mấy cân điểm tâm bánh ngọt.

Thốc Ly nhẹ giọng hỏi: "Bây giờ nàng đang ở đâu?"

Thụy Thụy ứ ớ muốn nói, lại ngoan ngoãn nhếch miệng, sợ làm cho quái vật kia nghe được. Thốc Ly "Ừ" một tiếng, "Nàng đang ở trong một hang động, vậy có thể ra hay không?"

Thật sự là rất thần kỳ, Thụy Thụy thể nhưng phát hiện chính mình có thể sử dụng ý niệm trao đổi với Thốc Ly, vội vàng tròn tròn mắt nói cho hắn: "Ta bị trói, nơi này có quái vật, nhưng ta không nhìn thấy hắn, bây giờ hắn đang muốn giết bọn ta."

Yêu quái kia đang ở bên ngoài đám hoa, thường thức tình cảnh bị thảm của những người bên trong, không nghe được tiếng kêu thảm thiết của Thụy Thụy thì cực kỳ không vui, "Như thế nào mà ngươi không kêu la?"

Thốc Ly đang chỉ thị: "Nghe lời hắn kêu la vài tiếng đi."

Thụy Thụy bày ra một gương mặt khóc lóc, kêu là một tiếng rồi lại một tiếng càng thảm thiết hơn, "A ~~~" "A a ~~~" "A a a ~~~"

"Tốt lắm" Thốc Ly ở bên kia cảm ứng được, không nhanh không chậm nói: "Bây giờ ta chỉ nàng làm thế nào thoát thân, nàng cứ làm theo từng câu nói của ta."

Về mặt Thụy Thụy sùng bái, "Thốc Ly người rất lợi hại." Đột nhiên trên chân căng thẳng, mấy đóa hoa to bằng miệng bát này đã bò lên chân của nàng, mà cô nương áo vàng bên cạnh đang đau đớn vì bị cắn chảy máu.

"Thốc Ly, không kịp rồi, có cái gì đang cắn vào chân ta, sắp chảy máu rồi." Thiện tai, nàng lại muốn được treo lên.

Xa tại trong rừng, Thốc Ly chợt nghe nói như thế thì trầm tư một lát, trái tim luôn luôn lạnh lẽo bỗng nhiên hiện lên một tia đau lòng. Hắn không biết quái vật gì cắn nàng, nhưng biết thể chất nàng đặc biệt sợ đau, mà một khi nàng chảy máu thì sẽ khó cầm được, hậu quả thật đáng lo lắng.

"Vậy nàng đừng nhúc nhích, cũng không cần làm gì." Sau vài phút do dự ngắn ngủi Thốc Ly quyết định thật nhanh, lập tức cương quyết khởi động nội lực trong cơ thể của Thụy Thụy.

Thụy Thụy chỉ cảm thấy thân thể bỗng nhiên nóng lên, từng dòng nước ấm dâng lên, giống như có cái gì đó đang thức tỉnh, cả người phát ra một vòng hào quang, mơ hồ còn có một tiếng thét 'A'; hai tay vừa động, dây mây trói tay vang lên tiếng đứt gãy rồi rơi xuống, dây mây trói chân cũng đồng thời đứt ra.

Nàng cũng chưa làm gì, chân đã mất điều khiển, đá văng mấy bông hoa ra, theo một tư thế xoay tròn tao nhã. Theo động tác bay lên của nàng, tầng tầng cánh hoa tuyết mỹ rơi rụng, mấy chục đóa hoa ăn thịt người bị văng đi.

Thực... Thực tàn bạo...

Yêu quái kia có chút kinh ngạc, mệnh lệnh cho hoa: "Toàn bộ tấn công."

Toàn bộ hoa trong hoa viên của sơn động đông nghìn nghịt tiến về phía của Thụy Thụy, Thụy Thụy cảm giác được bản thân mình hoàn toàn không thể chống chế được nữa, "Thốc Ly, tay của ta."

Tay nàng "khôi phục" thần lực, tự động đánh ra một quyền, chưởng phong đã đánh bay một đóa hoa lớn; giống như bùng nổ lên trong nháy mắt.

"Chân của ta." Chân của nàng giống như đạp trên đám mây, rất dễ dàng có thể bay đông bay tây, hơn nữa tất cả đều là tự động .

Thân thể nhỏ nhỏ kia có năng lượng vô hạn, cô nương và mấy đứa bé có thể thoát thân đều tụ ở trong góc, trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, hoàn toàn không dự đoán được tiểu mỹ nữ đại nguoi khoác lác vừa rồi thế nhưng lại giống như có thần linh giúp đỡ vậy.

Thấy thế, yêu quái kia tự mình ra tay. Thụy Thụy không nhìn thấy quái vật, nhưng mà nói chung tay cùng chân của nàng lại có thể xác định được vị trí của hân, còn ra tay rất chuẩn xác.

Yêu quái kia cảm thấy kinh sợ vì chạm trán với cao thủ trước nay chưa từng thấy, lộ ra lo lắng hơn, "Rốt cuộc nguoi là ai?"

Thụy Thụy còn đang không thể khống chế bản thân mình, cuối cùng tay nàng nguệch ngoạc như gà bới múa mấy cái giữa không khí, phía trên tay xuất hiện một chút ánh sáng, theo hướng chỉ của ngón tay, điểm sáng đó bay về phía bên trái nàng.

"A" một tiếng, yêu quái kia bị đánh trúng, tiếng kêu cực kỳ thảm thiết, chặt vật chạy trời chết, điểm ánh sáng đó đuổi sát theo sau.

Toàn bộ hoa ăn thịt người héo tàn rơi rụng trong nháy mắt, mọi người được cứu, quả thực Thụy Thụy không thể tin được đây là do nàng làm. Nhất định là đang nằm mơ rồi? Thử nhúc nhích tay, tay lại là của nàng; nhúc nhích chân, chân cũng là của nàng; xoay xoay cổ, cổ cũng là của nàng. Lại vỗ vỗ mặt mình, vỗ đau, nàng không phải đang nằm mơ.

Năm sáu người đi đến nói lời cảm tạ: "Đa tạ nữ hiệp."

Nàng vội vàng xua tay, "Không cần không cần." Vừa vội vàng làm sáng tỏ, "Ta là nam nhân."

Vài người nhìn nhau, không biết nguyên do, cô nương áo vàng cười nói: "Nguoi rõ ràng là cô nương giống như chúng ta."

"Làm sao có thể?" Thụy Thụy ưỡn ngực chống nạnh, chỉ vào mũi của mình, "Ta là đại lão gia, vì bất yêu quái này ta mới giả nữ nhân ."

Cô nương áo vàng che miệng cười một tiếng, "Được rồi, đa tạ thiếu hiệp, chúng ta rời khỏi nơi này đi."

Cách xưng hô 'thiếu hiệp' này khiến cho Thụy Thụy cực kỳ thích thú, vui tươi hơn hờ vừa cất bước, Thốc Ly gọi nàng, "Nàng đừng đi, ở lại đó chờ ta."

Thụy Thụy suy nghĩ, quyết định nghe lời của Thốc Ly, nghe lời hân bao giờ cũng đúng. Những người khác nghĩ nàng có chuyện phải làm, vì thế đi về nhà trước. Nhất được cái mạng về, suy nghĩ duy nhất của bọn họ là chạy thật nhanh về nhà gặp người thân.

Ở trong sơn động Thụy Thụy càng không ngừng nhìn chính mình, càng nhìn càng tự đắc, "Ha ha ha ha!"

Nàng thành thiếu hiệp rồi, đại sư huynh nhất định sẽ kinh ngạc.

Đã nhiều ngày thời tiết dị thường, nửa đêm về sáng lại bắt đầu đổ mưa to, đợi đến khi Thốc Ly ướt đẫm đội mưa chạy đến sơn động, Thụy Thụy đang ôm cây chồi mừng rỡ lúc nhảy sang đông, lúc nhảy sang tây.

Thốc Ly nhướng mày. Nhảy đi, đợi xem nha đầu ngốc này vui về tới khi nào.

Chân Thụy Thụy đang nhảy nhảy bỗng nhiên mềm nhũn, cũng thoáng nhìn thấy Thốc Ly đang đứng ở cửa động, kích động chạy tới, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, "Thốc Ly."

Nàng có rất nhiều chuyện muốn hỏi hân, nhưng mà thân thể có hơi lão đạo, mí mắt đang muốn sụp xuống, tự nói một mình: "Như thế nào mà thiếu hiệp Thụy Thụy lại mệt rồi rồi?"

Thiếu hiệp? Khóe miệng Thốc Ly nhếch lên mang theo sự mỉa mai không dễ nhìn thấy, một chút thôi, nàng chậm rãi ngã vào trong lòng hân.

Mới đầu hân muốn để tự nàng khống chế nội lực đột phá vòng vây, nào ngờ không kịp, bắt đắc dĩ đành phải miễn cưỡng khởi động nội lực. Căn bản nội lực ban đầu trong cơ thể nàng rất yếu, có thể nói là không có, trong giây phút nội lực của hân bộc phát ra, thân thể của nàng nhất thời không thể thích ứng, phải nghi ngại là chuyện đương nhiên, hơn nữa một mình nàng hưng phấn nhảy qua nhảy lại, nên tốc độ mệt mỏi càng nhanh chóng hơn... Vì thế thiếu hiệp Thụy Thụy quang vinh ngã xuống..

Yêu thú Thốc Ly nổi danh lại trở thành bảo phụ[1] của nha đầu ngốc này —— bé nàng trở về.

[1]Bảo phụ: *kiếm tiền bằng công việc chuyên chở mướn, giống như kiệu phu (người khiêng kiệu mướn), xa phu (người kéo xe mướn). Bảo phụ là người ôm, bế, bồng, ẵm mướn.*

Vừa trở lại khách sạn, Thốc Ly phát hiện Trịnh Dục Sinh đứng ở cửa phòng giống như môn thần hùng hực lửa giận, hai tay chống khung cửa, dáng vẻ sắp phát con thịnh nộ, "Tiểu tử nguoi cư nhiên dám đánh lên ta?"

Tầm mắt hạ xuống, Trịnh Dục Sinh nhìn thấy Thụy Thụy nằm trong lòng Thốc Ly, vui mừng không nói nên lời, "Thụy Thụy?"

Lúc này Thụy Thụy đang ôm cổ của Thốc Ly ngủ ngon lành, sau khi bị Thốc Ly đặt trên giường còn không chịu buông hân ra, giống như đứa trẻ nhỏ tiếp tục bám vào thân thể hân, không ngừng cọ cọ vào ngực hân.

Trịnh Dục Sinh cực kỳ vui mừng, tạm thời đã quên mất ân oán cá nhân, "Thốc Ly ngoroi tìm được nàng ấy ở đâu?"

Thốc Ly chỉ nói ngắn gọn "Bên ngoài."

Mắt Trịnh Dục Sinh tròn trắng, "Cái này chẳng phải nói lời vô nghĩa sao?"

Thốc Ly giữ lấy cổ tay Thụy Thụy, dừng một chút, "Bây giờ ta phải thay quần áo cho nàng ấy, ngoroi tránh sang chỗ khác đi."

"À, ta chờ ở bên ngoài." Trịnh Dục Sinh phối hợp đi tới cửa, nhớ tới cái gì đó, nghiêng răng, "Thụy Thụy đã trở về, mỗi thù trước giữa chúng ta, ta sẽ nhớ kỹ."

Thốc Ly không để ý tới hân, trực tiếp cởi y phục nữ ẩm ướt trên người Thụy Thụy.

Eo nhỏ, làn da trắng, đường cong lưng linh hấp dẫn, khiến người ta nảy sinh những ý tưởng sâu xa... Đôi mắt Thốc Ly lập tức nhuộm màu sâu thẳm, hơi thờ nặng nề, hân nhần nhin, cơ hồ từ từ nhắm hai mắt lại thay y phục sạch cho nàng.

Trịnh Dục Sinh đang ở ngoài cửa, nàng lại thật sự rất mệt, hân tuyệt đối không thể làm chuyện mây mưa vào lúc này.

Thụy Thụy bị nhìn thấy hết, vậy mà còn đang ngủ ngáy o o, hoàn toàn không biết nam nhân nào đó có ý đồ bất lương.

Cảm giác vừa mới ngủ mà đã qua đến trưa hôm sau.

Vừa rời giường, Thụy Thụy đã quán lấy Thốc Ly hỏi chuyện tối hôm qua thần lực của nàng tăng lên rất nhiều. Thốc Ly đương nhiên không nói rõ thần lực thật sự trên người nàng, nói qua loa rằng đó là một loại pháp thuật.

"Quá tuyệt vời." Thụy Thụy giống như người hầu nhỏ ngồi bên chân của hân, nâng cằm nhìn thần tượng.

Điều này cho thấy Thụy Thụy rất sùng bái Thốc Ly, lại bắt đầu xưng huynh gọi đệ với hân, bọn họ là bạn bè sinh tử.

Áo bào trắng tiêu sái, búi tóc thiếu niên, Thụy Thụy khôi phục lại trang phục nghiêm túc cảm thán với tấm gương: "Rốt cuộc nam nhân mặc đồ nam nhân mới đẹp nhất."

Trịnh Dục Sinh phun ngụm trà trong miệng ra.

Tránh được một kiếp, lại đuổi quái vật đi, tâm trạng Thụy Thụy rất tốt, lôi kéo Thốc Ly và Trịnh Dục Sinh đi ra ngoài dạo chơi.

Bây giờ nàng là thiếu hiệp Thụy Thụy.

Nhiệm vụ đi dạo phố của nàng chính là ăn, ăn không ngừng, được ăn ngon, mặt của nàng cười đến cong lên hết. Thấy hai người còn lại không ăn, nàng nhiệt tình đưa đến, "Hai người ăn đi."

Trịnh Dục Sinh chép miệng chặc lưỡi, "Nam nhân không thích ăn đồ ngọt."

Thụy Thụy sắc mặt ngưng hoa cao (*bánh ngọt*). Còn có chuyện này? Chẳng trách có vài người nói nàng giống nữ, mị lực nam nhi của nàng nghênh đón một mối nguy cơ trước nay chưa từng có, cho nên nàng phải thể hiện rõ ràng một chút mị lực nam nhi của nàng với người khác.

Trong tầm mắt thấy một lầu các màu phấn hồng, trên lầu có vài vị vị cô nương mặc y phục hồ trang, nóng bỏng, dưới lầu có một vị đại thẩm hơi lớn tuổi một chút, toàn bộ lầu các nhìn qua cực kỳ rực rỡ.

"Hồi Hương Lâu." Thụy Thụy đọc từng chữ trên tấm bảng hiệu, "Đây là nơi nào?"

Thốc Ly liếc liếc mắt một cái, liền biết đây là nơi uống rượu hoa của con người.

Không khéo lời nói của Thụy Thụy bị đại thẩm nghe được, đại thẩm trang điểm cực kỳ đậm nhìn qua, thấy ba thanh niên tuấn tú, trong đó người cao nhất cũng là người đẹp trai nhất, thấp nhất là một nha đầu già nam trang cũng khá xinh xắn, vì thế vẫy vẫy chiếc khăn trong tay, "Nơi này là nơi tìm niềm vui, là nam nhân đều phải vào đây."

Thụy Thụy chỉ tùy tiện hỏi, nhưng nghe được câu cuối cùng của đại thẩm, mắt sáng rực lên. Ý? Là nam nhân thì phải vào? Xắn tay áo, cánh tay nhỏ vùng lên, hùng hổ, đi đầu khí thế đại ca, "Đi vào."

Trịnh Dục Sinh vội vàng kéo nàng, Thụy Thụy nhìn tay hân, "Bên trong có thể có thức ăn ngon."

Trịnh Dục Sinh lúng ta lúng túng không biết nên nói cái gì, Thụy Thụy quay đầu nhìn Thốc Ly, Thốc Ly không nói tiếng nào túm cổ áo sau của nàng mà nhấc lên.

"Này này này Thốc Ly ngươi làm gì?" Hai chân của Thụy Thụy bay lên không, đập đập tại chỗ.

Thiếu hiệp Thụy Thụy như thế nào có thể bị người khác xách đi như vậy? Thực uất ức, hơn nữa là lần thứ hai.

"Sau này ta không cho nàng đi đến nơi nào thì nàng không thể đi."

Nha đầu này hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài, Thốc Ly cảm thấy hần nhất định phải trấn giữ nàng. Tính ra hần còn phải quản nhiều chuyện rồi.

Thụy Thụy thật vất vả mới nhảy xuống được, vỗ vỗ tay, "Vì sao không thể đi?"

Nguyên nhân cụ thể Thốc Ly cảm thấy có nói nàng cũng không hiểu. Thế giới của nàng rất rối loạn, muốn sửa đúng lại không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được.

Mà nàng có thuận theo sự uốn nắn của hần hay không, hần còn chưa xác định...

"Tóm lại nàng nghe lời ta là được rồi."

"Đã biết." Thụy Thụy lại thấy đồ chơi vui trước mặt, nhảy dựng chạy tới.

Nàng là con chim nhỏ bị nhốt ở trên Nga Sơn, sau khi xuống núi nhất định phải đi dạo chơi, hôm nay sau khi chơi cho thỏa thích mới vui vẻ về khách điểm.

Công lực Đỉnh Quy hơi bị hao tổn, cần tĩnh dưỡng mấy ngày, Thốc Ly bớt chút thời gian đi thăm Đỉnh Quy. Đề cập đến quái vật kia, bọn họ đều có chút nghi hoặc. Quái vật này trước đây bọn họ chưa gặp qua, hơn nữa đánh một cái liền tan biến, thật là quái dị.

Trở về khách điểm nghỉ ngơi, Thốc Ly nghe được Thụy Thụy ca hát ở trong phòng. Lúc nàng ở Nga Sơn không được tiếp xúc với âm luật gì, hát cũng chỉ là ngâm nga 'là là là' như vậy thôi.

Mở cửa ra, một trời đầy sương mù... Nàng đang tắm.

Đương nhiên, nàng không kiêng kị gì, còn thật sự đang tắm rửa, "Ngươi đi đâu?"

Hơn nữa bờ vai trắng tròn mảnh khảnh lộ ra bên ngoài, như ẩn như hiện cực kỳ trên chốc người khác; làn da trời sinh non mềm trơn lán tuyết mỹ dưới sự chiếu sáng của ngọn đèn tỏa ra ánh sáng tròn bóng nhân nhật, nõn nà vô cùng. Nàng còn non nớt, nhưng tuyệt đối mê người.

Nàng đưa lưng về phía hần, hần tiến lên từng bước liền có thể nhìn thấy cảnh đẹp trong nước.

Hôm qua do tình hình đặc biệt, hần không tiện làm gì, đêm nay thiên thời địa lợi nhân hoà, nàng hoàn toàn tin tưởng không hề phòng bị hần, rốt cục hần có thể ăn nha đầu ngọc này thu hồi công lực, đúng như nguyện vọng.

Suy nghĩ đến đó, khuôn mặt từ xưa đến nay luôn lạnh lùng giờ lại tỏa ra một chút nguy hiểm. Chân dài bước nhanh từng bước, hần đã đứng ở bên cạnh nàng.

Nước rất trong nhìn thấy không sót thứ gì, từ trước đến nay Thốc Ly không nhận mình là quân tử, một đôi mắt suông sã dao động qua thân thể của nàng.

Thụy Thụy không hề có cảm giác nguy hiểm đang đến gần, đưa một ngón tay lên, "Ta mua cho ngươi một bộ đồ mới, cảm ơn ngày hôm qua ngươi cứu ta."

Trên giường là một bộ nam trang mới tinh, Thốc Ly nhìn thoáng qua, cúi người xuống. Trên người nàng có mùi hương thật trong lành, thoang thoang, Thốc Ly cảm thấy mình rất thích, cũng có chút quen thuộc.

Mặt hai người gần sát vào nhau, hô hấp càng gần, Thụy Thụy chớp mắt mấy cái, "Thốc Ly ngươi làm gì vậy?"

"Thụy Thụy, ta sẽ không làm tổn thương nàng, đợi lát nữa mặc kệ ta làm cái gì thì nàng cũng đừng phản kháng." Thốc Ly làm thế nào cũng đều cảm thấy mình đang dụ dỗ một cô gái, hơn nữa còn thường xuyên trình diễn tiết mục này.

Thụy Thụy không ngừng gật đầu, "Ngươi và đại sư huynh ta rất giống nhau, cả hai người đều là người tốt."

Không, hần cũng không phải là người tốt, cúi đầu, Thốc Ly đã phủ kín đôi môi mềm mại của nàng.

Lúc mới gặp mặt, hần đã lập tức hôn nàng, lướt qua rồi ngừng lại, không mang theo suy nghĩ dụ dỗ gì, không có chút cảm tình, nhưng lần này không giống.

Thụy Thụy tròn tròn mắt mặc cho hần mút đôi môi của mình, suy nghĩ trong đầu hỗn loạn, Thốc Ly đưa tay che đôi mắt của nàng, nàng cũng thuận thế ngoan ngoãn nhắm lại.

Không chỉ là đơn giản chạm vào, mà là môi răng quần lấy nhau, từng chút từng chút giữ lấy đối phương.

Thụy Thụy nói không rõ cảm giác của mình là gì, chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng mềm ra, càng ngày càng nóng muốn bám vào một cái gì đó mới được, sự gắn bó trần trọc dịu dàng có thể hòa tan cả thân thể nàng.

Mà hương vị của nàng thật sự là hương vị ngọt ngào, Thốc Ly cũng có cảm giác choáng váng mê hoặc.

Lúc ngừng lại, thật khó khăn để xa rời, Thốc Ly ôm lấy gương mặt của nàng, trong ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng hiếm thấy, "Thích không?"

Thụy Thụy không biết vì sao mà mặt đỏ, phòng quai hàm ngượng ngùng gật gật đầu.

Giờ phút này bỗng nhiên Thốc Ly nghĩ đến một nam nhân đã từng nghe nói nhiều nhưng chưa bao giờ gặp mặt, trong lòng có chút cảm giác khác thường, "Đại sư huynh của nàng... Hắn cũng làm vậy với nàng sao?"

Thụy Thụy suy nghĩ một hồi, chỉ chỉ môi, "Huynh ấy cũng từng hôn qua nơi này."

Nàng nói hôn, Thốc Ly không phân biệt rõ ý là hôn hay là chạm vào, cảm giác không hiểu này càng thêm mãnh liệt, hắn ôm chặt nàng càng hôn như vũ bão.

Thụy Thụy bị sức lực của hắn làm sợ hãi, nhưng mà cảm giác này nàng cũng rất thích, rất thân mật, rất tuyệt...

Sau một nụ hôn trời đất quay cuồng hai người mới rời nhau.

Trong nội tâm của Thụy Thụy chung quy vẫn là một cô nương, có chút thận trọng cúi đầu, một hồi lâu không thấy Thốc Ly có động tĩnh gì, ngẩng đầu, Thốc Ly đang nhẹ nhàng day trán, nàng tò mò, "Người làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Kỳ quái, hắn thế nhưng cảm thấy choáng váng.

Thốc Ly lắc đầu, đứng lên, rời từ từ ngã xuống.

Hắn hôn mê, hắn hôn mê như thế nào hôn nàng một cái liền hôn mê? Nàng lợi hại như vậy sao?

Thụy Thụy che miệng hít khí, đưa ngón tay chạm vào hắn, "Thốc Ly, Thốc Ly."

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: SOÁI CA! SOÁI CA! NGƯỜI LÀM SAO MÀ HÔN MÊ RỒI?

Thụy Thụy lấy ngón tay chọc chọc vào hắn, "Thốc Ly? Thốc Ly?"

Không hề có động tĩnh, hình như không tốt rồi.

Thụy Thụy vội vàng từ trong nước đứng dậy, mặc quần áo. Hơi thở của Thốc Ly thật không ổn, cả người bị rơi vào trạng thái hôn mê, Thụy Thụy lập tức sốt ruột, lại không thể di chuyển hắn, chỉ có thể chạy gọi Trịnh Dục Sinh tới để cùng nhau đỡ hắn lên giường.

Trịnh Dục Sinh há hốc mồm nhìn Thốc Ly, "Không phải chứ, hắn làm sao vậy?" Cái tên vừa khó chịu vừa lạnh lùng thế nhưng hôn mê ?

Thụy Thụy gấp đến độ mí mắt cũng giật giật, "Ta không biết, bỗng nhiên hắn hôn mê."

"Không có dấu hiệu gì?"

"Không có." Hôn nàng một cái, không, hai cái.

Nụ hôn của hắn và nụ hôn của đại sư huynh không giống nhau, Thụy Thụy cũng mơ hồ không thể nói rõ là không giống ở điểm nào, chỉ cảm thấy rất kỳ diệu rất thoải mái, cả người đều nhẹ nhàng run run.

Trịnh Dục Sinh thâm trầm sờ cằm, "Cái này thật kỳ lạ." Ánh mắt đảo qua một vòng trong phòng, nhìn thấy thùng tắm của Thụy Thụy, nhú mày, "Vừa rồi muội đang tắm?"

Thụy Thụy là một đứa trẻ không biết nói dối, "Ừ."

Trịnh Dục Sinh đảo bói hỏi cho ra bí mật, "Vậy vừa rồi hai người đang làm gì?"

"Chúng ta đang..." Thụy Thụy cúi đầu nắm góc áo của Thốc Ly, cảm thấy chính mình nhất định là đã làm chuyện xấu, bằng không Thốc Ly làm sao có thể chỉ hôn nàng mà hôn mê đây?

Trịnh Dục Sinh đã là một thanh niên, biết rõ ràng khi một người nam nhân thấy một nữ nhân đang tắm thì có cảm giác gì, chắc là tiểu tử Thốc Ly này suy nghĩ lệch lạc, nhất thời bật ra tiếng cười lớn điên cuồng.

Lúc này cư nhiên còn cười được, thật sự là cái tên không có nghĩa khí, Thụy Thụy quyết định khinh bỉ hắn.

"Ta đoán là không có chuyện gì đâu, ta đi tìm đại phu đến xem sao." Trịnh Dục Sinh cảm thấy tiểu tử kia chẳng qua là đang trong trạng thái triều tình mênh mông thì ngắt đi thôi.

Thụy Thụy vội vàng lo lắng, "Vậy Trịnh đại ca người đi nhanh đi."

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ sau thời gian một tách trà đại phu đã được mời đến.

Thấy vẻ mặt khẩn trương của Thụy Thụy nhìn lại, đại phu mang theo hòm thuốc ngồi xuống, lòng đã có suy tính trước, "Tiểu huynh đệ người đừng lo lắng, ta nhất định chữa khỏi cho ca ca người."

Thụy Thụy cúi đầu nói lời cảm tạ, lòng thoáng thả lỏng, "Cảm ơn đại phu."

Đại phu hí hóp mắt bắt mạch cho Thốc Ly, dần dần sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, Thụy Thụy không dám hít thở, "Làm sao vậy?"

Đại phu đứng lên, thân hình lão đảo một chút, sau đó liên tục xua tay, "Thứ lỗi cho tại hạ vô năng vô lực, người này đã mắc bệnh nguy kịch thuốc thang và châm cứu cũng không có hiệu quả, các người phải nhanh chóng lo chuyện hậu sự."

Cái gì? Thốc Ly sắp chết? Hai hàng nước mắt của Thụy Thụy ào ào rơi xuống, "Hu hu hu..."

Miệng Trịnh Dục Sinh há to có thể nuốt vào hai quả trứng gà, "Đại phu người hay nói đùa thật, người xem hắn cường tráng như vậy đâu thể nào có chuyện được!"

Đại phu cực kỳ khẳng định, "Thực xin lỗi hai vị, ta bắt mạch tượng của hắn quả thật như thế, cũng có thể do y thuật của tại hạ nông cạn, hai vị có thể mời đại phu khác đến đây chẩn trị."

Trong phòng tràn ngập không khí bi thương, Thụy Thụy thiếu hiệp không ngừng lau nước mắt, Trịnh Dục Sinh lại đang bi ai.

Bọn họ đã mời cả ba vị đại phu, cùng nói là thuốc và châm cứu cũng không có hiệu quả, xem ra Thốc Ly thật sự dữ nhiều lành ít.

Kỳ thật không phải vậy, Thốc Ly căn bản không phải con người, cấu tạo thân thể, mạch tượng và kinh lạc của hắn cũng không giống người bình thường. Lúc này mạch tượng hỗn loạn không đều, càng như có cái gì đang đối chọi nhau, đại phu loài người đương nhiên chẩn đoán thành chứng bệnh trầm trọng, rõ ràng đây là một trò cười.

Ban ngày Thụy Thụy thiếu hiệp vẫn còn hăng hái canh giữ bên cạnh Thốc Ly khóc lóc không ngừng. Nàng cảm thấy chính mình quả thực rất không tốt, hơn nữa cũng là miệng của nàng gây họa, cho nên nàng càng không ngừng vỗ miệng mình.

Sau này nàng sẽ không bao giờ hôn Thốc Ly nữa, chỉ cần hắn tỉnh lại.

Trịnh Dục Sinh vội vàng kéo nàng, "Thụy Thụy muội đừng như vậy, nói không chừng là đại phu chẩn đoán lầm, ta cảm thấy hắn không đến mức bỗng nhiên liền..."

"Thốc Ly của ta a a." Thụy Thụy vừa kêu khóc vừa vỗ mạnh ngực của Thốc Ly, đáng vẻ không khác gì lúc trước khi khóc cho cây chổi bị tàn tàn, lại còn có chút thương tâm hơn nữa. Lúc nàng mới xuống núi liền gặp được Thốc Ly, Thốc Ly đối với nàng mà nói có ý nghĩa rất khác biệt, hắn rất quan trọng, vượt trội hơn cả, nàng như thế nào có thể không tan nát cõi lòng?

Thốc Ly bị nàng vỗ vỗ khí thuận rất nhiều, nhưng vẫn chưa có sức lực tỉnh dậy.

Khóc mất Trịnh Dục Sinh run rẩy. Đã thành Thốc Ly "của nàng" rồi, tiểu tử này thật có phúc.

Thụy Thụy tiếp tục đắp hai quyền, khóc lóc, "Đều là ta hại người!"

Thốc Ly ho khan một tiếng. Lại đắp hắn như vậy nữa chắc hắn bị nha đầu ngốc này đắp chết.

Nghe được âm thanh Thụy Thụy lập tức ngừng rơi nước mắt, nắm cái mũi, "Có phải người sắp tỉnh hay không?"

Yên lặng không một tiếng động.

Đợi một hồi lâu vẫn không động tĩnh, Trịnh Dục Sinh vỗ vỗ lưng của nàng, "Bây giờ trễ quá rồi, còn rất nhiều đại phu chưa đến khám, sáng mai ta lại đi mời đại phu khác, nhất định có thể chữa trị cho hần."

Thụy Thụy liều mạng gạt đầu, "Đúng đúng đúng." Tay chân lu loát bò lên giường, tiến vào ổ chăn, "Trịnh đại ca ngại đi về nghỉ ngơi trước đi, ta trông chừng hần."

"Được." Trịnh Dục Sinh gạt đầu. Tình huống này hần ở lại đây cũng vô dụng.

Giờ phút này thân thể của Thốc Ly rất nóng, khuôn mặt tuấn tú có chút tái nhợt, Thụy Thụy nhìn thấy mà đau lòng, vẫn sờ mặt của hần, "Thốc Ly rốt cuộc ngại làm sao vậy? Đừng dọa ta, mau tỉnh lại."

Trong mê man Thốc Ly cảm giác được có người đang gọi hần, hơi thoáng mở mắt ra, Thụy Thụy lại không nhìn thấy, ôm hần, "Đều là ta không tốt, sau này ta sẽ không bao giờ hôn ngại nữa."

Nàng ôm lấy toàn bộ thân người hần, làm cho mặt của hần chôn vào trong ngực nàng. Tắm rửa xong nàng không buộc ngực, đường cong hiện rõ, còn có mùi hương của riêng nàng quanh quẩn, Thốc Ly vô lực khẽ động khoe môi.

Tiểu bốn qua này đang làm gì, không biết nàng đang dụ dỗ một nam nhân sao? Đêm nay tuyệt đối là cơ hội tốt để mây mưa, nhưng hần bị sao vậy?

Giọng nói mềm mại dịu dàng đang an ủi hần, "Ngại đừng lo lắng, ta sẽ vẫn ở cùng của ngại."

Hần rất muốn đứng lên bỏ nhào vào nàng, nhưng cả người mệt mỏi.

Thụy Thụy ôm hần, tay vỗ nhẹ lưng của hần, "Ngày mai chúng ta lại đi xem đại phu, ngại ngoan ngoãn, đừng sợ nha."

Tiểu bốn qua này rõ ràng tự mình ngây thơ, cho rằng hần giống đứa trẻ nhỏ mà ôm dỗ vô cùng thân thiết, Thốc Ly cảm thấy chính mình sắp hôn mê sâu kèm theo dấu hiệu muốn học máu.

Thần trí hơi tỉnh táo một chút, hần bắt đầu tự hỏi nguyên nhân mình ngất đi, nhưng dù sao đi nữa cũng không thể giải thích được. Trước khi hần ngất đi căn bản không có bệnh gì mà không khỏe cả, vì sao sau khi hôn nàng thì xảy ra chuyện? Mặc dù nội lực của hần đang ở trong cơ thể nàng cũng không có khả năng tương khắc với hần.

"Vốn ngày mai ta sẽ xuất phát đi tìm đại sư huynh, hiện tại ngại bị bệnh, chăm sóc ngại trước, ngại nhất định phải khỏe lại, ta sẽ vẫn ở bên cạnh ngại." Bây giờ trong mắt của Thụy Thụy "bệnh" của Thốc Ly là quan trọng nhất.

Thốc Ly hiểu được một khi bọn họ tìm được Trang Thanh Thần, kế hoạch mây mưa của hần sẽ có muôn ngàn trở ngại, thôi được, trước hết phải tạm thời giữ chặt tiểu bốn qua ở bên cạnh hần rồi nói sau.

Ta sẽ vẫn ở bên cạnh ngại... Thốc Ly rất khinh thường lời thề nguyện tương tự như vậy, nhưng mà những lời này nghe vào tai coi như dễ nghe, có tiểu bốn qua này ở bên cạnh hình như cũng không tệ. Trong trí nhớ mơ hồ xa xôi trước kia tựa hồ có hình dáng nhỏ bé nào đó đã từng nói qua câu này, nhưng mà cuối cùng vẫn tan biến đi.

Một trận hoa mắt chóng mặt lại đánh úp, Thốc Ly lại hôn mê bất tỉnh.

Làn gió mát dễ chịu, thổi lay nửa bức màn dương liễu ở bên ngoài phòng, trong phòng Thụy Thụy ôm Thốc Ly đang hôn mê, nằm trong chăn mà đếm cừu.

Sáng sớm hôm sau nàng cùng Trịnh Dục Sinh lại mời hai vị đại phu trong thành đến, mỗi vị đại phu đều thờ dài lắc đầu, nói rằng thời gian của Thốc Ly không còn nhiều.

Thụy Thụy khóc rầm rầm, ôm Thốc Ly, động tác dụi nước mắt giống như đứa trẻ nhỏ.

Trịnh Dục Sinh cũng không đành lòng, nặng nề thở dài.

Cuối cùng một vị đại phu nói tình trạng của Thốc Ly không ổn, có lẽ cả đời sẽ như vậy, cũng có lẽ rất nhanh sẽ ra đi, tốt nhất chuyển đến một nơi yên tĩnh để tĩnh dưỡng, có lẽ có thể sẽ gặp kỳ tích hoặc là kéo dài thêm thời gian cũng không chừng, ở trong thành rất nhiều phiền nhiễu ở lại cũng không thoải mái.

Thụy Thụy đang trong tâm trạng cực kỳ bi thương, thương lượng với Trịnh Dục Sinh, tính chuyển Thốc Ly đến một nơi non xanh nước biếc, không khí trong lành ở ngoài thành để tĩnh dưỡng.

Dù sao nàng có tiền, khoa tay múa chân vài cái liền có thể biến lá bùa thành thoi bạc, mua nhà mua xe ngựa cũng không thành vấn đề. Thốc Ly xấu xa này lừa nàng, nói pháp lực chỉ có thể dùng được năm lần, mà bây giờ nàng cũng dùng rất nhiều lần.

Mua một căn nhà nhỏ ngay ngoài thành, có phong cảnh hoa thơm hiếm có ở bên cạnh bờ sông, lúc này bọn họ tạm thời chuyển tới đó.

Thụy Thụy đứng ở trước căn nhà gỗ, xoa thắt lưng, cảm thấy mình giữ một trách nhiệm thật trọng đại.

Nàng nhất định sẽ chăm sóc Thốc Ly cho thật tốt!

Thụy Thụy có cảm giác mình là ‘người giám hộ’, bây giờ Thốc Ly hoàn toàn dựa vào nàng sự chăm sóc của nàng, cái cảm giác được người khác cần khiến cho nàng rất thỏa mãn. Đương nhiên cũng rất áy náy, bởi vì là nàng làm cho hắn ngã xuống hôn mê, cho nên nàng càng phải chăm sóc hắn cho tốt.

Phong cảnh nơi này rất đẹp, ở bên cạnh có con sông chảy ngang. Nước sông trong suốt, hoa dại nở hai bên bờ sông dịu dàng động lòng người, không khí cũng thật trong lành.

Vấn đề duy nhất là nơi đây xa nội thành một chút, mà bọn họ cũng không biết nấu ăn, nhưng không đến mức mỗi ngày phải bôn ba đi mua đồ ăn...

Trịnh Dục Sinh gánh vác trách nhiệm lớn lao, đi vào trong thành mua vật phẩm, Thụy Thụy thì đang cân nhắc làm bếp như thế nào.

Trước hết nấu cháo là đơn giản nhất, đối với sức khỏe của người bệnh cũng tốt.

Thụy Thụy vẫn luôn được đại sư huynh và chương môn sư phụ che chở mà lớn lên, chưa từng nấu nướng, nhiều lần cũng chỉ xem qua vị sư huynh ở phòng bếp làm thế nào mà thôi. Nay lại đổi thành tự nàng làm, nhất thời làm cho anh hùng thiếu hiệp cảm thấy luống cuống tay chân.

Nhưng mà, khi nàng cầm cái xẻng thì mắt tỏa ra hào quang: "Không có gì có thể làm khó Thụy Thụy thiếu hiệp!"

Trong căn bếp đơn giản vang lên tiếng đập phá ‘loảng xoảng’ nửa ngày, sau vài lần thử nghiệm cuối cùng nàng cũng nấu ra được nửa nồi cháo, lập tức vui như nở hoa, vội vàng múc chén cháo mang đi thăm Thốc Ly.

Thốc Ly im lặng nằm ở trên giường, Thụy Thụy vừa nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng thất vọng, khó chịu, đi qua vỗ vỗ mặt của hắn, giọng nói bi thương mà lại dịu dàng, "Thốc Ly, người mau tỉnh lại đi."

Lần này thật đúng lúc, nàng vỗ, đôi mắt dài hẹp thường ngày lạnh lùng của Thốc Ly từ từ mở ra. Đây thật sự là niềm vui không ngờ đến, bởi vì các đại phu đều nói hắn có thể vĩnh viễn không tỉnh lại nữa, trong giọng nói của Thụy Thụy xen lẫn vui sướng, "Cuối cùng người đã tỉnh rồi, thật tốt quá."

Thốc Ly dùng đôi mắt lạnh lùng lướt nhìn xung quanh, "Đây là nơi nào?"

"Không phải khách điểm, là căn nhà nhỏ mới xây." Thụy Thụy vô cùng vui mừng nắm tay hắn, "Mấy đại phu nói người bệnh nặng, bảo chúng ta mang người đến một nơi yên tĩnh để có thể tiện cho việc tĩnh dưỡng, người tỉnh rồi, thật tốt quá."

Thật sự là một đám lang băm... Thốc Ly thầm mắng, giãy dụa đứng dậy, Thụy Thụy tiến lên dìu hắn, "Thốc Ly sức khỏe của người không tốt, bỗng nhiên lên hôn mê, sau này phải tập luyện thân thể nhiều hơn, giống như ta nè."

Tiểu bồn qua này cư nhiên nói sức khỏe của hắn không tốt? Thốc Ly lười tranh cãi với nàng, cũng không có sức lực tranh cãi, bởi vì một ngày nào đó nàng sẽ biết hắn khỏe mạnh bao nhiêu... Lúc đang vô lực thế này mà hắn còn có thể nghĩ đến những chuyện không thuần khiết như thế, thật thật là...

"Ta ngủ mấy ngày rồi?"

Thụy Thụy nghiêm túc đưa ra hai ngón tay, "Hai ngày, thiếu chút nữa hù chết ta."

Thốc Ly nâng cằm ra hiệu: "Đi lấy nước cho ta đi."

"Ồ."

Thụy Thụy mang theo khuôn mặt tươi cười chạy tới bờ sông lấy nước trong, lại dùng chậu gỗ chứa nước rồi mới mang vào cho hắn rửa mặt, đáng vẻ rất giống nàng dâu nhỏ làm việc siêng năng chăm chỉ.

Tuy rằng Thốc Ly đã tỉnh, nhưng cả người vẫn mệt mỏi, sau khi rửa mặt xong lại ngã lên giường, nhìn nàng dâu nhỏ cười ngây ngô trước giường, tầm mắt xẹt qua tay nàng, "Tay làm sao vậy?"

Thụy Thụy nhìn mu bàn tay, vẩy tay, "Vừa mới bị bỏng lúc nấu cháo, không có việc gì."

Tiểu bồn qua đúng là tiểu bồn qua, vì thứ hắn không cần mà tự làm bản thân bị thương, ánh mắt Thốc Ly nhìn sang một bên, quả nhiên nhìn thấy có một chén cháo trên bàn. "Nàng còn biết nấu cơm?"

Nói đến chỗ này Thụy Thụy rất tự hào, ra vẻ Vương Bà bán dưa[1] mang cháo đến, "Đương nhiên, lần đầu tiên nấu thì ta đã nấu ngon như vậy rồi, người nếm thử?"

Đôi mắt của nàng sáng long lanh, giống như trong đó có ánh sáng, hàm chứa sự mong chờ. Thốc Ly có thói quen đọc lại độc vãng (*đi lại một mình*), đột nhiên thấy có người thật lòng quan tâm, chăm sóc hắn, nhưng nha đầu ngốc lại không hề cảnh giác với hắn, nói trong lòng hắn không hề xúc động thì đó là chuyện không thể nào.

Thụy Thụy thổi thổi cháo nóng trong thìa, sau đó đưa tới miệng hắn, "A, ăn một miếng đi, ta cất công nấu rất lâu."

Thốc Ly chán chờ cuối cùng vẫn hé miệng, Thụy Thụy cười tủm tỉm dứt, "Ăn ngon chứ?"

Thốc Ly nhẹ nhàng nâng ngón tay đầy ra, "Đợi lát nữa."

"Được, đợi lát lại ăn nữa." Thụy Thụy đặt cháo xuống, ngồi ở bên giường, đặt tay ngay ngắn trên đầu gối, kể lại mọi chuyện đã xảy ra cho hần nghe, "Đại phu nói người mắc bệnh rất nặng, trước hết chúng ta chuyển tới nơi này, Trịnh đại ca đi vào trong thành mua vài thứ, chúng ta có thể ở đây một thời gian, chờ người hết bệnh rồi đi."

Nàng nhắc nhở hần, bây giờ hần đang mắc "bệnh", nhưng rốt cuộc làm sao mà hần bị bệnh chứ? Thốc Ly hơi nghiêng người dựa vào thành giường, ánh mắt hướng về đôi môi hồng nhuận của Thụy Thụy.

Hay là thật sự do nộ hôn gây họa? Hần phải thử lại.

Cho nên hần ngoắc ngoắc tay, giọng nói mềm nhẹ, "Lại đây."

Thụy Thụy không rõ lý do, tiến sát một chút, mở to hai mắt, "Thốc Ly?"

Biểu hiện của nàng thật vô tội thật đáng yêu, trên môi hồng có nước thấm nhuận tỏa ra ánh sáng trơn bóng nhàn nhạt, con ngươi tối đen như ngọc của Thốc Ly u ám thêm một chút, "Lại gần một chút."

Thụy Thụy nghe lời lại tiến đến một ít.

"Lại gần chút."

"A?" Thụy Thụy mờ mịt, lại gần nữa thì mặt sẽ chạm vào nhau mất.

Thấy nàng ngây người, Thốc Ly dứt khoát động thủ, không, động khẩu. Hơi nghiêng về phía trước, hần dán lên đôi môi mềm mại của nàng, vuốt ve, còn chưa thâm nhập vào thì Thụy Thụy đã bật ra, lấy chiếc quạt che miệng lại, "Không được, người sẽ ngất đi."

"Nào có đạo lý này?" Mặc dù là choáng váng ngất đi, Thốc Ly cũng muốn làm rõ ràng nguyên nhân, trên đời này còn không có chuyện gì mà hần không dám làm "Lại đây."

"Không qua." Thụy Thụy biết chắc chắn miệng của mình sẽ hại Thốc Ly, lui tại góc tường, kiên quyết không nhúc nhích.

"Vừa rồi ta không có việc gì phải không? Nếu không nàng lại thử một lần nữa đi?" Thốc Ly không có sức lực mà đến bắt nàng, chỉ có thể sử dụng thuật dụ dỗ lừa gạt. Nhưng mà lừa gạt nha đầu ngốc này thực không có cảm giác thành tựu nha.

Nhưng lần này Thụy Thụy quyết tâm không hôn hần, mím chặt môi, "Không."

Nàng kiên trì như vậy trong nhất thời Thốc Ly cũng không có cách nào, ngược lại nhú nhú mày, nhắm mắt lại. Lòng Thụy Thụy căng thẳng, sợ hần lại xảy ra chuyện, "Người làm sao vậy?"

Bên trong đôi môi mỏng bay ra một chữ: "Khát."

Thì ra là muốn uống nước, bả vai căng thẳng của Thụy Thụy thả lỏng xuống, xoay người rót ly nước đi đến, nâng Thốc Ly dậy giúp hần uống nước. Thốc Ly lắc đầu, "Uống không được, không có sức lực."

Thụy Thụy muốn khóc, "Vậy làm sao bây giờ?"

Nàng khóc, Thốc Ly thì thanh thản, có cách khác, "Nàng dứt ta."

Cái đầu nhỏ của Thụy Thụy làm thế nào mà phản ứng kịp, "Không phải là ta đang dứt cho người sao?" Cũng đưa đến bên miệng rồi còn muốn thế nào nữa?

Thốc Ly nhin không được thờ dài, chỉ vào môi của nàng, "Dứt bằng cái này."

Thụy Thụy nhìn nóc nhà, chớp mắt mấy cái mới lý giải được ý tứ của Thốc Ly, hần muốn nàng dùng miệng đối miệng dứt cho hần. "Không được, ta sẽ hại người."

Thốc Ly quay đầu đi, "Vậy để ta chết khát cho xong."

Yêu thủ tung hoành trong yêu ma giới mấy vạn năm lại lắng nghe qua lại cùng với tiểu bổng qua này, còn phải dùng biện pháp ngây thơ như vậy ép buộc nàng đi vào khuôn khổ, Thốc Ly nhìn trời, truyền ra ngoài nhất định mọi người sẽ cười đến rơi hàm răng.

Thụy Thụy vừa nghe có chút sốt ruột, vừa không muốn để Thốc Ly ngất xỉu, lại không thể nhìn hần chết khát, ngấm lại vừa rồi lúc hai người hôn nhau, Thốc Ly cũng không có triệu chứng không khỏe gì, có lẽ nguyên nhân không phải là do nàng...

Sau khi trải qua nhiều lần suy nghĩ, đấu tranh tư tưởng, nàng thỏa hiệp, "Vậy được rồi." Uống một ngụm nước, từ từ cúi xuống.

Thấy gương mặt nàng hướng về phía mình, bên môi Thốc Ly hiện lên ý cười thỏa mãn.

Tuy rằng thủ đoạn cường bức nha đầu kia có chút thấp kém, nhưng mà cảm giác của hắn cũng không tệ, hắn tựa hồ có chút vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của nàng, sự ngốc ngếch của nàng, đây xem như là một nét đặc biệt, cũng như là một bí mật nho nhỏ trong thời gian bọn họ ở chung với nhau đi.

Thụy Thụy có chút nơm nớp lo sợ dán lên môi của hắn, đem từng chút nước nhập vào miệng hắn, Thốc Ly tiếp nhận từng chút một, sụn giáp ở cổ gồ lên khi nuốt xuống, cảm giác phập phồng, bốn phía tĩnh lặng chỉ có tiếng nuốt nước.

Sau khi uống xong hắn vẫn không tách ra, ngược lại quấn lấy, tiến vào trong miệng nàng. Hương vị nước trong trẻo nhưng lạnh lùng dễ chịu, hương vị của nàng càng thêm ngọt ngào, làm cho hắn nhịn không được mà hút lấy một lần nữa.

Lông mi dài run lên, Thụy Thụy như nghĩ tới cái gì, vội vàng ngừng đầu nhìn hắn, "Có cảm giác choáng váng hay không?"

"Không có." Quả thật không có.

Rốt cục Thụy Thụy yên tâm, tươi cười, Thốc Ly lại bảo nàng, "Còn khát."

"Ừ." Thụy Thụy lại nhấp một ngụm nước cho hắn.

Lại hôn như vậy, Thốc Ly đã có chút không rõ ràng cuối cùng là hắn muốn tìm kiếm nguyên nhân ngất đi của mình hay chỉ thuần túy vì muốn hôn tiểu bản qua kia.

Ngoài phòng có tiếng bước chân, hai người đang xuất thần nên đều không nghe thấy. Trịnh Dục Sinh chạy đến cửa phòng vừa muốn lớn tiếng hét to, một màn trước mắt lại làm cho trông mắt hắn muốn lòi ra, mỉm cười, rón ra rón rén đi ra ngoài giống như kẻ trộm.

Làm chuyện xấu quấy rầy người ta sẽ bị sét đánh.

"Thốc Ly ta nói cho ngươi biết, ngươi làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng là ta làm ngươi ngất đi, may mắn là không phải." "Sau này khi khỏe lại rồi thì ngươi phải chú ý, trăm ngàn lần đừng hôn mê nữa." "Đợi Trịnh đại ca trở về nhìn thấy ngươi tỉnh nhất định sẽ bị dọa đến nhảy dựng." ...

Một ngụm rồi lại một ngụm, nàng chậm rãi miệng đối miệng đút cho Thốc Ly, trong lúc uống nước còn muốn nói chuyện phiếm với hắn.

Loại không khí thân mật mà lại ái muội này, giống như tình nhân, chỉ có nàng không hiểu.

Trải qua mấy ngàn năm Thốc Ly cũng chưa từng có cảm giác vô cùng thần thiết như vậy, đưa tay muốn vuốt mái tóc của nàng, trước mắt lại hoa lên, cảm giác chóng mặt, trời đất quay cuồng này lại kéo đến.

Không xong, có lẽ nguyên nhân hắn hôn mê thật sự là vì nha đầu kia?

"Chờ sau khi ngươi khỏe rồi, ngươi phải giúp ta đi tìm đại sư huynh, đã lâu rồi ta không gặp huynh ấy." Thụy Thụy uống một ngụm nước, kề sát lên môi của hắn, nhưng lần này Thốc Ly không động đậy gì.

A? Thụy Thụy buồn bực, ngừng đầu, "Thốc Ly?"

Thốc Ly lắc đầu, vỗ vỗ trán, "Lại sắp hôn mê."

Dứt lời, quả thực hắn hôn mê bất tỉnh, Thụy Thụy luống cuống tay chân kéo hắn đập hắn cũng chẳng có phản ứng gì, kinh sợ kêu oang oang.

Nàng lại làm cho hắn hôn mê...

Trịnh Dục Sinh nghe được tiếng gọi xông tới, thấy Thốc Ly hôn mê Thụy Thụy gào thét, "Làm sao vậy?"

Thụy Thụy đầm ngực, "Hắn vừa mới tỉnh lại, bây giờ lại hôn mê, có thể chết hay không a?"

Trịnh Dục Sinh chép miệng, an ủi nàng, "Muội suy nghĩ kỹ đi, lần đầu tiên hắn hôn mê có thể tỉnh lại, điều này chứng minh sẽ không có việc gì, đừng quá lo lắng."

Thụy Thụy suy nghĩ cũng đúng, mấy đại phu đều nói hắn không xong nhưng hắn vẫn tỉnh, "Nhưng mà ta còn lo lắng cho hắn."

Ánh mắt Trịnh Dục Sinh nhìn hai người kia từ trên xuống dưới, "Ta nói Thụy Thụy, muội với Thốc Ly cũng quá đói khát rồi?" Vừa vừa tỉnh dậy đã trình diễn ngay một màn sống động.

Về mặt Thụy Thụy cầu xin, "Đúng là rất đói khát a." Vài ngày rồi, Thốc Ly không ăn cái gì vừa đói vừa khát, rõ ràng chính là rất đói khát.

Nàng giải thích từ "đói khát" như thế này...

Da mặt mỏng manh của Trịnh Dục Sinh phát run, rốt cuộc nhin không được vịn vào khung cửa cười ha ha.

Lần đầu tiên Thốc Ly hôn mê một ngày một đêm, lần thứ hai ba ngày ba đêm còn chưa tỉnh lại.

Thụy Thụy lộ ra hai con mắt thâm đen, vẻ mặt xanh xao nhìn Thốc Ly thì thào nói: "Như thế nào còn chưa tỉnh?"

Trịnh Dục Sinh đứng ở bên cạnh nàng, không ngừng an ủi nàng, "Nhất định sẽ tỉnh, muội đừng vội." Khi hắn nhìn thấy tiểu tử Thốc Ly này thần thần bí bí, ung dung bình thản cứu Thụy Thụy trở về, nói vậy có lẽ có lai lịch rất lớn, một giờ nửa khắc cũng không chết được.

Nói là nói như vậy, nhưng Thụy Thụy hơi lắc đầu. Hai lần ngoài ý muốn làm cho nàng hiểu được nàng nhất định không thể môi chạm môi với Thốc Ly nữa, đó là thứ tai hại giống như yêu ma quỷ quái, nàng sẽ làm hại hắn.

Nàng rất sợ cuối cùng Thốc Ly cũng không tỉnh lại.

Trịnh Dục Sinh cũng buồn phiền, "Vì sao muội hôn hắn, hắn liền hôn mê vậy? Điều này không hợp với lẽ thường à."

Thụy Thụy chống cằm, "Nhất định là ta có vấn đề."

Trịnh Dục Sinh gõ đầu nàng, "Vấn đề cái đầu muội." Vấn đề lớn nhất của nàng chính là nhìn nhận lầm giới tính của mình. Nhưng mà điểm này tựa hồ Thốc Ly và đại sư huynh của nàng đều không nhắc nhở nàng, cho nên Trịnh Dục Sinh cảm thấy mình cũng tạm thời giữ bí mật cho thỏa đáng.

Thụy Thụy nằm sấp ôm Thốc Ly gào khan, "Nếu cuối cùng hắn vẫn chưa tỉnh lại ta sẽ tự làm mình chết đuối."

"Phụt." Trịnh Dục Sinh bị làm cho cười ra tiếng, "Muội tội gì mà phải tự tử vì tình chứ?"

Một nam nhân muốn chết muốn sống quả thật rất dọa người, Thụy Thụy vỗ vỗ mặt, ổn trọng lại chút khí thế nam nhân, "Không được, ta lại đi tìm xem có thần y nào có thể trị khỏi cho hắn hay không."

"Hay là để ta đi đi." Trịnh Dục Sinh luôn có thái độ của một người làm đại ca.

Thụy Thụy lắc đầu, "Không cần, ta tự mình đi mới có thành ý, dù sao hắn là vì ta mà hôn mê."

Thấy Thụy Thụy cố ý muốn đi, Trịnh Dục Sinh đành phải từ bỏ, dặn dò nàng đi một mình phải cẩn thận một chút.

Kỳ thật Thụy Thụy cũng không biết nơi nào có thần y, nàng chỉ cảm thấy mình không thể cứ ngồi chờ như vậy. Sau khi rời khỏi đấy thấy người bên ngoài liên hồi nơi nào có thần y, hỏi một vòng thì tất cả mọi người đều nói không biết.

Khi chán nản thì nhìn thấy có vài vị cô nương mang theo các loại nhang đèn đi bái thần, nàng quan sát bốn phía, không biết gì cũng lên lên đi theo, cầu thần phù hộ Thốc Ly sớm tỉnh lại.

Tuy nói nam nhân đi bái thần có chút mất mặt, nhưng mà trong chữ thiện nam tín nữ cũng bao gồm thiện nam a... Đây là phương pháp an ủi của nàng.

Đến miếu, phía sau nàng có một thân ảnh, váy tím nhạt nhẹ nhàng bay bay, chỉ là nàng chưa phát hiện.

Thụy Thụy cúi người thất vọng chuẩn bị trở về, trên đường càng nghĩ càng lo lắng, nhin không được mở hai tay ra hét lớn một tiếng: "A ~~~ "

Âm thanh mềm mại, thét lên với cường độ cực lớn, tiếng thét của nàng làm cho dòng sông bên căn nhà gỗ chấn động gợn lên mấy tầng sóng nước, vỗ vào bờ, làm ướt đôi giày của nàng.

"Oa!" Thụy Thụy nhảy sau vài bước, bị uy lực của mình dọa, nhìn tay của mình, có chút không thể tin được đó là do mình làm ra, vì thế lại thét lên với con sông nhỏ trước mặt, "A ~~~ "

Ánh tà dương phản chiếu trên làn sóng nước dập dờn yên tĩnh, lần này con sông nhỏ không chấn động chút nào.

Thật sự là kỳ quái, có lẽ lần đầu là trùng hợp thôi.

Phía sau có một giọng nói dịu dàng, hiền kỳ, "Ngươi ở đây làm cái gì?"

Thụy Thụy quay đầu, nhìn thấy một vị cô nương mặc áo tím nhạt.

Cách ăn mặc và kiểu tóc của vị cô nương kia rất đơn giản, một màu váy tím tự nhiên, một búi tóc bên tai trái, một cây trâm dài cố định, trừ cây trâm ấy ra cũng không có vật gì. Có nụ cười thần nhiên, biểu hiện cũng rất lạnh nhạt ôn hòa, cả người nhìn đều thấy hiện lên sự ôn hòa tao nhã.

Thụy Thụy chỉ vào mũi của mình, "Ngươi đang nói chuyện với ta sao?"

"Đúng vậy." Cô nương mỉm cười gật đầu, "Ngươi tên là Thụy Thụy đúng không?"

"Làm sao ngươi biết tên của ta?" Thụy Thụy xác định mình chưa từng gặp qua vị cô nương này, thật thần kỳ.

Cô nương kia giải thích: "Vừa rồi trong miếu, ta nghe thấy mấy lời người nói." Kỳ thật nếu không nghe được, nàng cũng sớm nhận ra Thụy Thụy, nhưng mà không thể xác định chính xác.

Thì ra là thế, Thụy Thụy đã hiểu rõ, lúc nàng cầu nguyện quả thật đã nói ra tên mình.

Vị cô nương kia tự giới thiệu, "Ta gọi là Mộc Dương."

"Ừ, xin chào." Thụy Thụy chào hỏi.

Mộc Dương tò mò, "Vừa rồi người làm sao có sức lực lớn như vậy có thể làm cho nước cuộn lên?"

Thụy Thụy vò đầu, "Ta cũng không biết a, lúc có thần lực, lúc lại không có."

"Thật sự rất kỳ quái." Đôi mắt thu thủy của Mộc Dương cũng nghi hoặc khó hiểu, "Sự phụ người chắc là sẽ không dạy người mấy chuyện đó mới đúng."

Thụy Thụy càng nghe càng mơ hồ, "Người biết sự phụ ta?"

Mộc Dương vén mái tóc bên tai, "Người là đệ tử Nga Sơn, tên là Thụy Thụy, năm nay mười sáu, sự phụ người là Minh Hư đạo trưởng, ta nói đúng chứ?"

Thụy Thụy há miệng lớn nửa ngày, nhìn thấy một con côn trùng bay về phía miệng, nàng mới vội che miệng lại, "Người rất cao cường, rốt cuộc người là ai?"

Mộc Dương lộ ra nụ cười làm cho người ta an tâm, "Đừng lo lắng, ta không phải người xấu, môn phái của ta vừa vặn có quan hệ sâu xa với phái Nga Sơn các người, cho nên ta đã gặp sự phụ người, biết hẳn thu người làm tiểu đệ tử."

"Thì ra là như vậy." Đại khái là môn phái trừ ma vệ đạo khác, Thụy Thụy rất muốn cười với nàng ta, nhưng mà khi nhớ đến Thốc Ly thì cười không nổi, ngồi trên mặt đất vẽ đường tròn.

Mộc Dương cũng ngồi xổm xuống với nàng, hỏi, "Người làm sao mà vụng trộm chạy ra khỏi Nga Sơn?"

Thụy Thụy nhăn mặt, "Ta là đi tìm đại sư huynh." Đáng tiếc không tìm được đại sư huynh, còn làm cho Thốc Ly hôn mê.

Mộc Dương nhìn ra nỗi lo lắng bất an của nàng, "Người làm sao vậy? Vừa rồi trong miếu làm cách nào cũng không nghe rõ người nói gì, có phải người bị bệnh hay không?"

Thụy Thụy nhìn con sông nhỏ ngăn người, "Không phải, là một người bạn tốt của ta. Hắn bỗng nhiên hôn mê, qua vài ngày rồi cũng không tỉnh, đại phu cũng tìm không ra bệnh, ta lo lắng hẳn gặp chuyện không may."

"Có rất nhiều nguyên nhân gây bất tỉnh mấy ngày, có thể là bệnh cấp tính, cũng có thể là trúng yêu thuật, tà thuật." Mộc Dương can đảm suy đoán, lại chủ động đề nghị, "Như vậy đi, ta có biết chút ít về y thuật, cũng biết thuật trừ ma trừ yêu, ta đi xem bằng hữu của người."

Căn bản từ đầu Thụy Thụy chính là đi ra ngoài tìm thần y, nay có người có lẽ có thể trị khỏi bệnh cho Thốc Ly, nàng đương nhiên cực kỳ vui mừng, nhảy bật dậy, "Tốt quá, Mộc Dương cảm ơn người."

"Chỉ tiện tay thôi."

Không biết vì sao Thụy Thụy lại cảm thấy ánh mắt của Mộc Dương nhìn nàng mang theo một chút thương xót, nhưng mà nàng cũng không suy nghĩ nhiều, hưng phấn nhảy nhót thúc giục Mộc Dương trở về. Mộc Dương từ từ đi ở phía sau, thỉnh thoảng buồn cười nhìn nàng. Hai người một động một tĩnh, rốt cục sau gần nửa canh giờ đã về đến căn nhà gỗ.

Nếu đại sư huynh Trang Thanh Thần có ở đây, hẳn có thể nói cho Thụy Thụy biết trên Cửu Trọng Thiên có vị thượng tiên cũng có tên Mộc Dương giống như vị cô nương này.

Trịnh Dục Sinh đang buồn bực chờ đợi, nhìn thấy Thụy Thụy trở về mang theo khuôn mặt tươi cười, "Cuối cùng muội đã về." Dừng một chút, "Vị cô nương này là?"

"Ha ha, thần y a!" Niềm hi vọng quét đi nỗi lo lắng trong lòng Thụy Thụy.

Trịnh Dục Sinh nhìn thấy Mộc Dương tuổi còn trẻ, "Thật có thể chữa khỏi sao?"

Mộc Dương mỉm cười lúm đồng tiền tươi sáng, "Tạm thời thử một lần." Chữa trị cho người thường dường như chỉ là chuyện nhỏ.

Thụy Thụy vội hỏi Trịnh Dục Sinh, "Thốc Ly, hôm nay hẳn tỉnh lại chưa?"

"Thốc Ly?" trên mặt Mộc Dương hiện lên hoang mang, suy nghĩ lại, chắc không phải. Người đó tuyệt đối không thể nào bệnh thành như vậy.

Trịnh Dục Sinh lắc đầu, "Giờ Mùi có dấu hiệu tỉnh, sau đó thì không có động tĩnh nữa."

Thụy Thụy chuyển hướng sang Mộc Dương, cung tay khăn cầu, "Mộc Dương ngơoi mau vào xem đi, cầu xin ngơoi ."

"Được." Bóng dáng nhẹ nhàng, Mộc Dương đi vào buồng trong.

Cửa sổ chính mở ra, gió nhẹ nhàng thổi vào, người trên giường xoay mặt vào trong, lòng Mộc Dương bỗng nhiên lay động, bước nhanh như bay, xoay người nhìn mặt Thốc Ly.

Khuôn mặt tuần lẳng mang theo tà khí riêng biệt, cho dù mê man cũng giấu không được phong cách riêng của mình. Mộc Dương trố mắt, vạn lần cũng không nghĩ tới sẽ gặp hân ở đây, đôi mắt ần nước ngơ ngạc thất thần.

Về mặt Thụy Thụy tha thiết, "Thế nào?"

Cuối cùng Mộc Dương cũng lấy lại tinh thần, nhìn nàng, lại nhìn Thốc Ly, càng thêm mê hoặc, sau một lát trầm mặc, lắc đầu, "Thực xin lỗi Thụy Thụy, ta bất lực." Nàng có thể nào trị khỏi cho yêu thú công lực vô cùng cường đại?

Mặt Thụy Thụy lập tức khó chịu suy sụp, cầu xin, "Ngơoi còn chưa bắt mạch, ngơoi chẩn bệnh trước có được không?"

Mộc Dương không đành lòng nghịch tâm ý của Thụy Thụy, thở dài, "Được."

Mộc Dương ngồi xuống, bắt mạch môn của Thốc Ly, thần sắc dần dần càng thêm nghi hoặc, chuyển sang xem xét cổ, ngực hân, cũng không phát hiện được sự tồn tại của nội lực, "Sao lại thế này?"

Thụy Thụy lui đến bên giường mắt tròn trừng, "Có phải không cứu được hay không?"

"Không phải." Mộc Dương cười xoa dịu nàng, sau một chút suy tư, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc cho Thốc Ly nuốt vào.

Trước kia đan dược tiên gia sẽ không có tác dụng với Thốc Ly, nhưng mà hiện tại công lực của Thốc Ly không có trong cơ thể, ngược lại có thể thử một lần.

Chỉ chớp lát Trịnh Dục Sinh kêu lên, "Thần kỳ thật, hân cử động."

Quả nhiên Thốc Ly rất nhanh có tri giác, từ từ tỉnh dậy. Thụy Thụy rất bội phục Mộc Dương, tiến lên đỡ Thốc Ly.

Đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi mở ra, hình ảnh đầu tiên mắt Thốc Ly nhìn thấy đó là nụ cười vui sướng của tiểu bốn qua, tựa hồ mỗi lần hân tỉnh đều nhìn thấy nàng đầu tiên.

Thụy Thụy thân thiết sờ trán của hân, "Thốc Ly ngơoi cảm thấy thế nào? Có phải cả người còn mệt mỏi hay không?"

Thốc Ly cũng không đẩy nàng ra, chỉ nhìn khuôn mặt chảy mồ hôi đang tươi cười của nàng, "Khá tốt." Lần này tựa hồ có chút sức lực.

"Vậy ta an tâm." Thụy Thụy vỗ vỗ ngực, an tâm.

"Tĩnh lại rồi thì khẳng định không có việc gì, yên tâm đi." Mộc Dương dịu dàng, giọng nói mang theo ý cười.

Lời này nhắc nhở Thốc Ly trong phòng còn có những người khác, hân ngẩng đầu, hí mắt nhìn về hướng Mộc Dương, lúc tầm mắt giao nhau, hân cũng giống như Mộc Dương vừa rồi, ngân ra, "Là ngơoi?"

A? Nghe cách nói này. hai người biết nhau? Thụy Thụy và Trịnh Dục Sinh lén lút trao đổi ánh mắt với nhau.

Mộc Dương mỉm cười cười, "Đã lâu không gặp."

Ánh mắt Thốc Ly lướt đến trên người Mộc Dương, "Quả thật đã lâu không gặp." Sơ sơ chắc ngàn năm rồi.

Mộc Dương cũng nhìn thẳng hân, "Chỉ là không nghĩ tới gặp lại trong tình cảnh này."

Thật là, Thốc Ly ngồi dậy, phát hiện mình tốt hơn rất nhiều, hình như không khác gì lúc bình thường, có thể Mộc Dương đã cho hân ăn cái gì đó. Nghiêng đầu, Thốc Ly ra hiệu cho Thụy Thụy, "Hai người đi ra ngoài trước đi."

"À." Thụy Thụy nghe lời, lôi kéo Trịnh Dục Sinh đi ra ngoài, lúc gần đi ra không quên nhìn trộm bọn họ.

Mới tỉnh lại hân đã nói chuyện phiếm với Mộc Dương, nàng cũng không thể nghe, thần bí như vậy...

Ở gian ngoài, Thụy Thụy đi tới đi lui lúc ần lúc hiện, qua lại liên tục làm cho Trịnh Dục Sinh hoa mắt, "Thụy Thụy muội ngồi xuống đi."

Thụy Thụy ngồi xuống uống vài ngụm nước, "Trịnh đại ca ngơoi nói bọn họ có quan hệ gì?"

Trịnh Dục Sinh ném đầu phụng lên không trung, "Không biết, nhân tình cũ."

Nhân tình cũ? Chính là ý tứ thích nhau sao? Bỗng nhiên Thụy Thụy cảm thấy trong lòng trống trải.

Dáng người của Mộc Dương cao gầy, rất xinh đẹp... Thụy Thụy sờ mặt mình, nàng cũng miễn cưỡng có thể tính là soái ca...

Thắt lưng Mộc Dương rất nhỏ, làn da rất trắng... Thụy Thụy vội vàng buộc dây lưng chặt một chút, thắt lưng của nàng cũng coi như rất nhỏ...

Giọng nói của Mộc Dương rất dịu dàng... Nàng háng hống mấy cái...

Pháp lực Mộc Dương rất cao, có thể trị khò cho Thốc Ly... Nàng chỉ biết làm cho Thốc Ly hôn mê thôi...

Còn có vấn đề quan trọng hơn một chút, Mộc Dương là cô nương xinh đẹp dịu dàng, nàng là đàn ông, nàng làm sao có thể so sánh với người ta.

Tựa vào bàn, trong lòng Thụy Thụy có chút chua chua, hận không thể mọc mắt ở sau đầu để nhìn một cái xem bọn họ đang làm gì.

[1]Vương Bà bán dưa: điển cổ TQ, câu này ý chỉ “mèo khen mèo dài đuôi”

Vương Bà, họ Vương tên Pha, là người đời Tống. Bởi vì hắn nói năng lằng nhằng lái nhãi, làm việc thì lè mề nên có ngoại hiệu là Vương Bà. Quê của Vương Bà ở Tây Hạ (bây giờ là vùng Tân Cương –Cam Túc), sống bằng nghề trồng dưa. Vùng đó trồng một loại dưa gọi là Hồ Qua, là giống dưa Ha-Mi hiện nay, Khi đó vùng biên giới của Tống Triều xảy ra chiến loạn, Vương Bà vì tị nạn nên chuyển đến sống ở một vùng quê, trồng dưa Hồ Qua. Nhưng về bề ngoài của dưa Hồ Qua rất xấu, người Trung Nguyên không biết đến giống dưa này, cho nên, mặc dù dưa Hồ Qua ngon ngọt hơn dưa hấu thông thường (Tây Qua) rất nhiều lần, nhưng không ai mua.

Vương Pha rất lo lắng, liền khoe trước mặt người đi đường rằng dưa của mình ngon ngọt, đồng thời cắt vài miếng mời người qua đường nếm thử. "Loại dưa này rất ngọt, dưa này rất ngọt, mới ngài nếm thử, mời thím nếm thử..." Mới đầu không ai dám ăn, sau đó có một người can đảm nếm thử, chỉ cảm thấy ngọt như mật vì thế, một đồn mười, mười đồn trăm. Từ đó buôn bán của Vương Bà càng thêm thịnh vượng. Người đến người đi tấp nập.

Một hôm, hoàng đế Thần Tông ra cung tuần tra, nhất thời cao hứng đi vào chợ, chỉ thấy người đông nghịt, liền hỏi lính: "Có chuyện gì mà huyền ảo?". Tùy tùng hỏi bẩm: "Có người bán dưa Hồ Qua dẫn đến mọi người tụ tập mua dưa"

Hoàng đế liền nghĩ dưa gì mà khiến mọi người tụ tập, liền bước đến xem, chỉ thấy Vương Bà đang hoa tay múa chân, tự khen dưa của mình ngon, thấy hoàng đế, hắn cũng không hoảng mà cắt một miếng dưa Hồ Qua của mình cho hoàng đế nếm thử

Hoàng đế nếm thử thấy quả nhiên thơm ngọt vô cùng, liền tục khen ngợi liền hỏi hắn: "Giống dưa này ngon như vậy, vì sao còn phải kêu gọi chào bán không ngừng vậy?"Vương Bà nói: "Đây là giống dưa Tây Hạ, người Trung Nguyên chưa biết đến, không mời chào sẽ không ai mua".

Hoàng đế nghe xong xúc động nói: "Buôn bán có lẽ nên khoa trương, giống như Vương Bà bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi, có gì không tốt" Kim khẩu của hoàng đế đã mở, không bao lâu sau, người ta truyền khắp Nam Bắc Hoàng Hà, cho đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: KHÔNG GÌ CÓ THỂ LÀM KHÓ ĐƯỢC THIẾU HIỆP THUY THUY

Cửa sổ bằng gỗ ngăn cách vầng mặt trời bên ngoài, trong phòng rộng rãi thoáng mát. Thốc Ly dựa trên ghế dài, Mộc Dương thì đứng, trên mặt vẫn mang ý cười tao nhã.

"Thật không nghĩ tới ta còn có thể có một ngày cứu yêu thú đại nhân."

Ngón tay dài nhẹ nhàng gõ gõ trên tay vịn, ngữ điệu Thốc Ly cũng đồng dạng, "Thượng tiên Mộc Dương sao lại hạ phạm vậy? Lễ nào lại là phụng mệnh tới bắt ta?"

Mộc Dương trêu chọc, "Đạo hạnh nhỏ bé của ta đây thật sự là không dám ra đây tự làm mất mặt mình."

“Nay khác xưa rồi, Thốc Ly nay đã không khác gì người thường.” Có thể làm cho hấn tỉnh lại, chắc chắn là đã biết được sự thật công lực của hấn không ở trong cơ thể, điểm này Thốc Ly không một chút kiêng kỵ.

Mộc Dương cười, “Ngươi biết ta sẽ không nói ra.”

Hai người quen biết đã mấy ngàn năm, số lần gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng nàng quả thật sẽ không để lộ ra chuyện này, đây là ký kết ngầm giữa hai người.

Mộc Dương lại hỏi: “Công lực của ngươi bị sao vậy? Linh thú làm sao có thể rời ngươi mà đi?”

“Ta cũng không rõ.” Điểm này Thốc Ly cũng mờ mịt, “Vừa rời ngươi nhất định đã nghiệm qua giúp ta, có phát hiện gì không?”

“Không có.” Mộc Dương lắc đầu, nhớ ra cái gì đó, đổi mi thanh tú chột giần ra, “Bây giờ nội lực của ngươi ở trên người Thụy Thụy?”

Thốc Ly ngẩng đầu, “Ngươi thông minh hơn trước kia.”

“Đa tạ đã quá khen.” Mộc Dương mỉm môi cười, “Lúc ta tới thấy nàng ta hơi khác thường, nàng ta không hề có nội lực mà lại có thể làm gọn lên mấy tầng sóng nước, ắt hẳn là có năng lực khác tương trợ, lại liên tưởng đến sự khác thường của thân thể ngươi, chân tướng đã rõ ràng rồi.”

Suy nghĩ của Thốc Ly vô cùng tỉ mỉ, đã nắm được hàm ý, “Ngươi biết nàng ta sao?”

Mộc Dương tự biết mình lỡ lời, vội giấu đi bằng nụ cười, “Nga Sơn phái có quan hệ sâu xa với Tiên gia bọn ta, biết nàng ta chẳng có gì lạ.”

“Có quan hệ sâu xa?” Thốc Ly cũng cười, mang theo chút thích thú, “Cho nên ngay cả Tiểu Thụy Thụy một đệ tử nhỏ nhỏ của Nga Sơn ngươi cũng biết?”

Mộc Dương không thể trực tiếp nói rõ, vội nói sang chuyện khác, “Bây giờ ngươi định làm như thế nào?”

Thốc Ly nhìn thẳng phía trước, “Thu hồi công lực rồi nói sau.”

Mộc Dương thăm dò: “Hình như Thụy Thụy không biết gì hết.”

Thốc Ly nói rất rõ ràng, “Nàng ta không cần thiết phải biết, sau khi thu hồi công lực thì bọn ta không còn quan hệ gì nữa.”

Mộc Dương bật cười, “Đừng nói đến tuyệt tình như vậy, ngươi biết cách nhanh nhất để thu hồi công lực, nhưng ngươi không dùng, có thể thấy ngươi vẫn là lo ngại cho nàng ta.”

Nội lực chuyển lên người một người khác, nếu như phương pháp thu hồi nhanh nhất không lộ chút sơ hở nào nhất đó chính là giết chết người nọ hút hết tất cả tinh nguyên khí thần của người đó, nhưng như vậy người đó sẽ bị câu diệt mấy đời thậm chí mãi mãi không thể luân hồi. Thụy Thụy đơn giản không hề phòng bị, dọc theo đường đi Thốc Ly có rất nhiều cơ hội xuống tay với nàng, nhưng hấn không làm, cho nên Mộc Dương đoán Thốc Ly bận tâm đến Thụy Thụy nên mới định chọn một phương pháp khác.

Nghĩ đến điểm này, trong lòng Mộc Dương thoáng trào ra một cảm giác khó hiểu... Phương pháp khác chính là âm dương điều hòa.

Thốc Ly không lên tiếng trả lời, xem như thừa nhận.

Hấn ngưng mắt trầm tư, từ góc độ nhìn của Mộc Dương lại vừa vặn có thể nhìn thấy gương mặt nghiêng vừa cương vừa nhu ẩn dưới ánh mặt trời của hấn. Yêu thú lớn nhất trời đất này, nhưng cũng cực kỳ tuấn mỹ, mà nàng là một trong một số lượng ít những người biết được hình dáng và tên thật của hấn. Bọn họ là địch hay là bạn cũng cực kỳ khó phân biệt.

Dừng một chút, Mộc Dương nhẹ giọng nhắc nhở: “Ngươi có nghĩ tới việc nàng ta có thể chịu đựng được không?”

Lòng Thốc Ly khẽ động, híp mắt, “Có ý gì?”

Mộc Dương khẽ cười nói: “Thể chất của mỗi người khác nhau, năng lực chịu đựng cũng khác, trong cơ thể nàng ta vốn là không có nội lực, năng lực cường đại của ngươi tồn tại trong cơ thể nàng ta lâu như vậy, đột nhiên bị hút ra, có thể tổn thương đến thân thể hay thậm chí là sinh mạng của nàng ta hay không?”

“Bình thường sẽ không vấn đề gì.” Nhiều nhất là hao phí thể lực nghỉ ngơi vài ngày.

“Nhưng nếu nàng ta không phải người bình thường thì sao.”

Vết thương của nàng có thể tự động khép lại, nàng quả thật không phải người bình thường. Thốc Ly nhìn Mộc Dương dưới ánh mặt trời, “Xem ra ngươi biết rất nhiều chuyện, vậy ngươi nói cho ta biết vì sao nàng ta có thể hút đi nội lực của ta?”

Mộc Dương có ý bày ra tư thái của một Tiên gia xuất trần, vẩy dài lay động, “Đây là thiên cơ, không thể tiết lộ.”

Thốc Ly liếc nàng một cái, “Ghét nhất những người gọi là thần tiên, chuyện gì cũng giấu giấu điểm điểm nhìn như chính nghĩa hào hùng, thật ra cả đầu đều

chứa ý nghĩ xấu.”

Mộc Dương cười ha ha, không phủ nhận.

...

Chén trà trong tay Thụy Thụy bị siết đến sắp nát rồi.

Trịnh Dục Sinh liếc nhìn nàng, “Muốn vào sao? “

“Ta mới không muốn.” Thụy Thụy bấu môi, tiếp tục siết chén trà.

Hừ, vì sao nói chuyện mà không cho nàng nghe? Bạn tốt cái gì chứ! Điều này làm cho nàng cảm thấy mình là người ngoài.

Trịnh Dục Sinh tiếp tục ném đậu phộng lên ăn, làm rõ: “Muội nhất định là muốn vào.”

Thụy Thụy là muốn nghe lén, nhưng nàng cảm thấy một đại nam nhân sao có thể làm những chuyện nghe lén mèo mả gà đồng này? Quay đầu đi, nàng nuốt mạnh một ngụm trà.

Trịnh Dục Sinh suy cho cùng thì vẫn đa tâm hơn nàng một chút, “Thụy Thụy, ta cảm thấy Thốc Ly rất kỳ quái, muội có biết rốt cuộc hắn là ai không? Hai người quen nhau như thế nào?”

“Kỳ chỗ nào?” Thụy Thụy cảm giận cướp đậu phộng của hắn, bây giờ toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt cả vào hai người trong phòng kia.

“Chính là rất kỳ quái a, hắn có pháp thuật, có thể cứu muội về từ tay yêu quái, hắn cũng thần thần bí bí nữa, còn có một người bạn xinh đẹp có thể làm hắn tỉnh dậy, muội không cảm thấy thân phận của hắn rất khả nghi sao?” Trịnh Dục Sinh nhớ tới lần đầu gặp nhau, Thốc Ly tựa hồ đã cùng xuất hiện với báo tinh, càng thêm hoài nghi hơn.

Thụy Thụy nhai đậu phộng, chu miệng, “Rất khả nghi.” Vừa tỉnh lại chuyện đầu tiên chính là giấu nàng đi nói nói cười cười với cô nương xinh đẹp, tuyệt đối khả nghi! Tuy rằng nàng cũng rất thích rất bội phục Mộc Dương...

“Muội và hắn quen nhau thế nào?”

Thụy Thụy học hắn ném hạt lên ăn, “Lúc ta cười Bảo Nhi bay thì bị rơi từ trên xuống, rơi lên người hắn.”

“Phụt!” Trịnh Dục Sinh bị sặc đậu phộng, ho tại chỗ, “Hai người, thật là, có duyên.”

Đang nói, hai người trong phòng một trước một sau đi ra. thân thể Mộc Dương thon dài, cao hơn nàng rất nhiều, đứng bên Thốc Ly quả là trai tài gái sắc, thật sự là đẹp mắt, không lùn như nàng vậy, mỗi lần nhìn Thốc Ly là mỗi lần nàng môi cỏ. Vì thế Thụy Thụy bắt đầu khát vọng mình trưởng thành sớm một chút, tốt nhất là có thể cao như Thốc Ly vậy.

Thụy Thụy không nhìn Thốc Ly mà chỉ nhìn Mộc Dương, thật ra nàng rất sùng bái bản lĩnh khê vung tay là đã có thể làm Thốc Ly tỉnh lại của Mộc Dương, “Mộc Dương ngươi dùng cách gì làm hắn tỉnh lại?”

Mộc Dương đáp trả bằng nụ cười, nhìn Thụy Thụy với ánh mắt có chút phức tạp, “Nhà ta hành nghề y đã nhiều năm, ta cũng biết được chút y thuật.”

Thụy Thụy cảm thấy không chỉ đơn giản là biết chút y thuật như vậy, là thần y a, vội vàng châm trà cảm tạ, “Cảm ơn ngươi Mộc Dương.”

Mộc Dương tiếp nhận chén trà lễ phép nhấp một ngụm nhỏ, quay qua cười với Thốc Ly, “Ta về trước, hai ngày nữa sẽ đến.”

Thốc Ly đáp lại đơn giản, “Ừ.”

Nghe đi, hai người khó chia lìa cỡ nào, hai ngày nữa còn muốn gặp mặt...

Thốc Ly nói thêm một câu: “Chuyện ngươi nói ta sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.”

Nghe đi, còn có bí mật. mùi chua trong lòng Thụy Thụy bốc lên, ngay cả dư quang cũng không nghĩa lấy Thốc Ly một cái.

Nàng nhìn hắn không vừa mắt.

Thốc Ly lại đang tỉ mỉ mà đánh giá nàng. Mộc Dương xuất phát từ lập trường của mình nên không thể tiết lộ nhiều chuyện, nhưng hắn đã nghi ngờ. Tiểu bôn qua này không phải loài người, cũng không phải tiên, cũng không giống yêu ma, nàng rốt cuộc là cái gì? Xem ra hắn phải điều tra kỹ càng một phen mới được.

“Thụy Thụy.” Mộc Dương kéo tay Thụy Thụy, “Ngươi đi theo ta một chút.”

“Được a.”

Hai thân ảnh rời khỏi nhà gỗ đi dọc theo dòng sông nhỏ, Thụy Thụy lén lút quay đầu, thấy Thốc Ly tựa vào cột nhà gỗ nhìn chăm chú qua bên này, nàng đa tâm cảm thấy hần nhất định là muốn tự mình tiến Mộc Dương...

Mộc Dương hỏi: “Thụy Thụy, ngươi không trở về Nga Sơn sao?”

Thụy Thụy lắc đầu lại lắc đầu, “Không về, mỗi ngày đều chờ người ở Nga Sơn rất buồn, các sư huynh ai cũng có thể xuống núi chỉ mình ta là không thể, bọn họ còn cười ta là đang ngồi tù. Bây giờ đại sư huynh cũng không ở Nga Sơn, ta càng buồn, muốn nói chuyện cũng tìm không ra người để nói.”

“Vậy à.” Mộc Dương cũng đồng cảm, “Nghe qua quả là buồn thật.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Thụy Thụy liếc mắt gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến quan hệ giữa môn phái của Mộc Dương với Nga Sơn, dừng bước lại liên tục xua tay, “Mộc Dương ngươi trăm ngàn lần đừng nói cho người khác biết ngươi gặp qua ta, bằng không sư phụ sẽ bắt ta trở về đó.”

Mộc Dương cười cười, “Vậy ngươi mãi mãi cũng không trở về Nga Sơn à?”

Thụy Thụy cúi đầu, bàn chân cọ cọ mặt đất, “Chờ ta chơi đã mới về.”

Nhìn biểu tình cô đơn của Thụy Thụy, Mộc Dương thở dài, “Cũng được, ngươi chơi trước đi, ta sẽ không nói cho sư phụ ngươi biết.”

“Thật tốt quá.” Thụy Thụy hận không thể nhảy dựng lên.

Mộc Dương rũ mắt xuống, lại nâng lên, “Vừa rồi nắm tay ngươi ta phát hiện hơi thở của ngươi không ổn, thể chất của ngươi tựa hồ không tốt lắm, chờ ta trở về lấy chút thuốc bổ cho ngươi.”

Có sao? Thụy Thụy vỗ ngực biểu hiện thực lực của mình, “Gia rất khỏe mạnh, không cần đâu.”

Mộc Dương nhìn nàng cười, “Bổ dưỡng thân thể luôn luôn không đủ.”

Thụy Thụy nghĩ cũng đúng, hơn nữa bây giờ nàng cần mau trưởng thành chút, vì thế vô cùng vui vẻ mà đáp ứng.

“Thuận tiện ta lấy mấy viên thuốc về cho Thốc Ly, nếu lần sau hần lại ngất thì ngươi cũng không cần thúc thủ vô sách như vậy.”

Thật sự là thân y nha! Thụy Thụy cười lộ ra hàm răng đều đặn, “Mộc Dương ngươi thật lợi hại.”

Mộc Dương mỉm môi cười, “Nhưng ta còn chưa hiểu vì sao hần lại ngất? Trước khi ngất hần đã làm cái gì?”

Không phải là chơi trò hôn nhau với nàng sao? Mấy ngón tay của Thụy Thụy cứ vắt lại nhau, tròn mắt cũng chuyển đông chuyển tây, bộ dạng như chọc khóc, “Ta chỉ hôn hần một cái.”

Nàng quả là tội ác tày trời!

Đầu tiên thì Mộc Dương ngăn người, tiếp theo là che miệng cười rộ lên, sau một lúc thì nghiêm mặt nói: “Rốt cuộc ta đã hiểu rồi, nhưng ngươi phải nhớ thời gian mỗi lần hôn sẽ dài hơn, lần đầu tiên có thể là một ngày, lần thứ hai có thể là vài ngày, lần thứ ba có thể là nửa tháng, sau đó có thể là một tháng hay thậm chí là một năm...”

Thụy Thụy bị dọa đến lác mắt, “Tại sao có thể như vậy? Thuốc của ngươi dùng được hay không?”

“Thuốc dùng được, nhưng chỉ có mấy viên, không thể dùng lâu dài được.” Vài viên đã là mạo phạm thiên quy (*luật trời*) lắm rồi, nàng lén đưa cho bọn họ.

“Ta biết rồi.” Thụy Thụy gật đầu, cảm thấy chỉ cần không hôn thì chắc chắn sẽ không sao.

Mộc Dương như là đại tỷ vậy sờ sờ đầu Thụy Thụy, “Vậy ta đi đây, hai ngày nữa sẽ trở về.”

Thụy Thụy nhìn thân ảnh Mộc Dương rời khỏi, dùng sức vẫy tay, “Cảm ơn ngươi Mộc Dương.”

Mộc Dương quay đầu cười với nàng, lại nhìn về phía Thốc Ly nơi nhà gỗ, rồi mới xoay người rời khỏi.

Mặt trời lặn về tây, đã là chạng vạng, lúc Thụy Thụy trở lại nhà gỗ thì Trịnh Dục Sinh đã chuẩn bị xong một bữa tối vô cùng thâm thúy, đứng ở kia kêu: “Thụy Thụy, lại đây dùng bữa tối.”

Thụy Thụy xua tay, “Trịnh đại ca ngươi ăn trước đi, ta muốn đi ra ngoài luyện công, cường thân kiện thể.”

Trịnh Dục Sinh cảm thấy thích thú, “Trời cũng sắp tối rồi muội luyện cái gì?”

Về mặt Thụy Thụy nghiêm túc, “Ta muốn cao thêm một chút.”

Trịnh Dục Sinh nhìn nàng từ trên xuống dưới, “Muội một chút cũng không lùn a, rất tốt.” Hơn nữa, cô nương mười sáu tuổi còn có thể cao sao?

Thụy Thụy hất tóc, dùng tay khoa tay múa chân, “Đại sư huynh của ta nói ta còn nhỏ nên chưa nẩy nở, nói rèn luyện thân thể nhiều cao lên, sau này ta muốn cao được như Thốc Ly.”

“Đại sư huynh của ngươi...” Trịnh Dục Sinh cười hắc hắc, lúc này Thốc Ly từ trong phòng đi ra, ánh mắt Thụy Thụy vừa tiếp xúc với hắn liền quay đầu đi, hừ mũi một tiếng, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Thấy cô nương xinh đẹp liền choáng đầu, cái tên thấy sắc quên bạn!

Thốc Ly chuyển hướng về phía Trịnh Dục Sinh, trong thanh âm còn mang chút khàn khàn do mới tỉnh lại, “Nàng ta làm sao vậy?”

Trịnh Dục Sinh lấy đũa dùng bữa một mình, “Hình như là bị kích thích.”

“Kích thích?”

Tiểu bốn qua này có thể chịu cái kích thích gì?

“Ta phải nỗ lực!”

Thụy Thụy dang hai tay ra quyết định sẽ nỗ lực, cả trời đất đều dao động.

Đầu tiên là chạy qua chạy lại vài vòng dọc theo sông nhỏ để khởi động, sau đó đọc tâm pháp của Nga Sơn để cần luyện võ nghệ. Tâm pháp Nga Sơn nàng nhớ không nhiều lắm, chỉ nhớ vụn vặt, sau đó nàng ngồi xếp bằng trên cỏ, ngồi ngồi rồi ngủ lúc nào chẳng hay.

Không biết qua bao lâu, nàng cảm giác được có người đang động nàng, mở mắt ra, trước mắt tối như mực, “Oa, ai dám động đến gia?”

Thanh âm quen thuộc mang theo vẻ khinh thường, “Còn có thể là ai?”

Trời tối đen mà vẫn không thấy nàng trở về, Thốc Ly liền đi ra tìm, đi đến tận đây mới phát hiện nha đầu kia nằm trên mặt đất ngáy o o. Nghe Trịnh Dục Sinh nói mấy ngày nay nàng vẫn lo lắng cho hắn nên ngủ không ngon, nói vậy thật sự là mệt quá mới ngủ tại đây rồi.

Nghe ra thanh âm có một không hai của Thốc Ly, Thụy Thụy mới an tâm, lập tức nhớ đến “việc ác” của hắn, vội mím môi lại không nói chuyện với hắn.

Thấy nàng mệt như vậy, Thốc Ly theo bản năng muốn bế nàng về. Hắn tựa hồ càng ngày càng có thói quen đảm nhiệm chức “bảo phu” rồi.

Đáng tiếc Thụy Thụy không để ý tới hắn, trong bóng đêm làm cái mặt quỷ với hắn lật đật chạy khỏi hắn. Thốc Ly cảm thấy rất kỳ quái, theo lý thuyết tiểu bốn qua này thấy hắn tỉnh dậy hẳn là phải thật vui mừng mới đúng, phản ứng này thật sự rất khác thường.

Trở lại nhà gỗ, Thụy Thụy ra vẻ thần bí triệu tập mọi người, công bố: “Gia có chuyện trọng đại phải tuyên bố.”

Con buồn ngủ của Trịnh Dục Sinh lập tức tiêu tan, hưng trí bừng bừng trừng lớn hai mắt, “Chuyện trọng đại gì? Muội tu thành chánh quả, trở thành tiên rồi?”

Thụy Thụy quay đầu về bên trái, “Không phải.”

“Vậy là luyện được thần công?”

Thụy Thụy quay đầu về bên phải, “Cũng không phải.”

“Đó là cái gì?” Trịnh Dục Sinh nghĩ tới nghĩ lui nghĩ không ra nàng có chuyện trọng đại gì, chỉ có thể dùng ánh mắt cầu Thốc Ly giúp đỡ. Thốc Ly nhất thời cũng làm không rõ Thụy Thụy đang giờ trò gì, nhưng hắn không có hứng thú gì với “chuyện lớn” chó mèo gãi ngứa của nàng, cho nên thân hình hắn cứ thế mà đi vào phòng.

Thấy bọn họ đều đoán không ra, Thụy Thụy cười thần bí, chống bàn đứng lên, tướng lĩnh phong phạm mà vẩy tay, “Nói cho các ngươi biết, ha ha ha ~” gần từng tiếng đến nỗi thanh âm rơi xuống đất cũng phát ra tiếng: “Ta, muốn, lấy, vợ!”

Thế nào? Đủ lớn rồi chứ!

Thốc Ly ngừng bước chân; Trịnh Dục Sinh ngây người, “Keng” một tiếng, chén trà nhỏ trong tay sợ hãi rơi xuống đất, quay vài vòng nhanh như chớp ở chân bàn, tựa hồ cũng khiếp sợ vì lời nói của nàng.

Trong phòng tĩnh lặng một lúc lâu.

Thụy Thụy rất vừa lòng chuyện lớn của mình làm bọn họ khiếp sợ, đứng ở đó vui rạo rức, “Có phải rất lớn hay không?”

Trông mặt Trịnh Dục Sinh sắp bị lột xuống rồi, “Quả thật rất lớn... Muội không phải đang nói đùa đó chứ?”

Thụy Thụy nghiêm mặt, “Ta nghiêm túc đó.”

Thốc Ly cũng đã có cô nương phải lòng rồi, nàng cũng phải tìm một người, thế này mới công bằng, cũng không thể để cho Thốc Ly chiếm ưu thế. Đây là suy nghĩ trực tiếp nhất của nàng.

Thốc Ly ném ánh mắt lại đây, “Nàng biết lấy vợ là có ý gì không?” Hắn dám cam đoan tiểu bốn qua này không biết.

Thụy Thụy nháy mắt, “Lấy vợ chính là lấy vợ, là lấy một nương tử a.”

Thốc Ly truy vấn: “Vậy lấy một nương tử thì cần làm những gì?”

Vấn đề này đã làm khó Thụy Thụy rồi. Nàng chỉ biết là muốn giành ưu thế với Thốc Ly thì phải lấy vợ sớm hơn hắn, cụ thể nên làm gì nàng thật sự không biết.

Trịnh Dục Sinh rút cuộc cũng hoàn hồn, cười rất khoa trương, đến gần khuyên giải, “Thụy Thụy a, muội còn nhỏ vẫn chưa thể lấy vợ, chờ muội trưởng thành rồi nói sau.”

Thụy Thụy làm như có thật, “Hôm nay ra ngoài ta thấy có người mười lăm tuổi đã thành thân, ta mười sáu rồi.” Ngụ ý là tuổi không thành vấn đề, nàng rất thành thực.

“Vóc dáng muội không cao, chờ muội luyện công cao thêm một chút rồi nói sau.” Trịnh Dục Sinh cảm thấy mình cũng bị rối loạn rồi.

Thụy Thụy khoa tay múa chân, “Hôm nay cái người thành thân kia còn không cao bằng ta.”

“Phụt, nhưng muội là cô...” Trịnh Dục Sinh thốt ra sự thật, nàng là cô nương bị một ánh mắt của Thốc Ly ngăn lại, thật sự nhìn không được cười, “Không được đâu.”

“Sao không được? Nam nhân ai cũng đều lấy vợ.” Thụy Thụy tự gật đầu, cảm thấy quyết định của mình hết sức chính xác.

Trịnh Dục Sinh cười đến che bụng, nháy mắt liên tiếp với Thốc Ly, “Nói chuyện đi.”

Thốc Ly mà mở miệng thì tất nhiên sẽ không phải là khen rồi, “Nàng lùn như vậy xấu như vậy, nàng xác định sẽ có cô nương nguyện ý gả cho nàng?”

Nói cái gì vậy? Thụy Thụy bực mình, “Nhưng gia lâm ý nam tử đệ nhất Nga Sơn đó.”

Thần sắc Thốc Ly bình tĩnh như nước, nhẹ nhàng nói ra sự thật, “Nàng cũng biết nàng là đệ tử Nga Sơn? Người tu đạo sao có thể lấy vợ?”

Ánh mắt Trịnh Dục Sinh sáng lên, “Đúng đúng đúng, đệ tử Nga Sơn không được lấy vợ.”

“Vậy sao?” Thụy Thụy xoa xoa búi tóc trên đầu, “Nhưng đại sư huynh và sư phụ của ta không nói qua ta không thể lấy vợ a, vậy có nghĩa là có thể.”

“Cái này...” Trịnh Dục Sinh cũng cười vãn về búi tóc của nàng, trong lòng thấy thích tiểu cô nương đáng yêu tư duy điên đảo lộn xộn này.

Thụy Thụy siết tay, “Quyết định như vậy đi, ngày mai hai người vào thành xem mắt với ta.”

“Không được.” Thốc Ly tỏ vẻ phản đối, “Ta nói không được là không được.”

Thụy Thụy câu cú chuẩn xác, lời lẽ chính nghĩa: “Ngăn cản người khác lấy vợ là đáng xấu hổ!” Hơn nữa, Thốc Ly càng phản đối, nàng càng muốn thành thân. Hắn có Mộc Dương cô nương nàng nhưng không có, nàng rất không có mặt mũi a...

Lấy vợ, chẳng qua chỉ là giận dỗi mà thôi.

Khoanh tay ngửa mặt lên trời, Thụy Thụy thâm trầm nghênh ngang đi vào phòng.

Trịnh Dục Sinh dùng đầu ngón tay đâm Thốc Ly, “Vì sao không nói cho nàng ta biết mình là cô nương?”

Thốc Ly ngược lại nhìn sang hắn, “Sau đó thì sao?”

Trịnh Dục Sinh sững sốt, đây quả thật là một vấn đề lớn. Nàng nhận định mình là nam nhân, đại sư huynh nàng thân nhất và sư phụ cũng chưa bao giờ làm sáng tỏ qua với nàng, một khi chân tướng bị bại lộ chắc chắn sẽ tạo ra một con lốc thật lớn.

Trịnh Dục Sinh than thở: “Đây là chuyện lạ nhất mà ta thấy từ trước đến nay.”

Ai nói không phải đâu chứ? Thốc Ly không trả lời, ngược lại đi ra ngoài, Trịnh Dục Sinh kêu lại từ phía sau: “Này, trở như vậy người đi đâu?”

Câu trả lời chỉ có hai chữ: “Tàn bộ.”

Tối như mực tàn bộ cái gì chứ? Trịnh Dục Sinh lải nhải, nhưng hắn cảm thấy tên vừa kiêu căng vừa lạnh lùng kia có thể trả lời hắn thì đã là rất tốt rồi.

Thật ra Thốc Ly đi ra ngoài gặp Đình Quy. Lời của Mộc Dương khiến cho lòng hấn gợn lên không ít sóng, cũng dẫn ra một vấn đề rất nghiêm chỉnh, cho nên hấn muốn kêu Đình Quy đi dò tra nguồn gốc của nha đầu kia, cái gì cũng phải tra.

...

Nghĩ đến phải thành thân, Thụy Thụy vừa sợ hãi vừa hưng phấn vừa kích động, trong đầu ngửa thần lướt gió tung mây, cả buổi tối ngủ không yên. Ngày hôm sau trời còn chưa sáng nàng đã rời giường, ăn diện đẹp đẽ một phen, vội vã lôi Thốc Ly và Trịnh Dục Sinh vào trong Nghiệp thành với nàng.

Trịnh Dục Sinh cẩn thận thăm dò: “Thụy Thụy, muội sẽ không phải là thật sự muốn lấy vợ chứ?”

Thụy Thụy ra sức ưỡn ngực, “Đại trưởng phu nói được thì làm được, Trịnh đại ca ngời giúp ta nhìn xem vị cô nương nào thích hợp làm nương tử của ta.”

Lời tuy là nói như thế, nhưng tầm mắt nàng không dừng trên người các cô nương, mà là dừng trên người nam nhân, tựa hồ nam nhân nào cũng không dễ nhìn bằng Thốc Ly và đại sư huynh. Trong tiềm thức nàng vẫn có tâm tính của một cô nương bình thường.

Trịnh Dục Sinh cho nàng một hạt dẻ, “Lấy vợ không phải nói tùy tiện tìm một người trên đường là được đâu.”

Thụy Thụy không hiểu ra sao, “Vậy nên tìm như thế nào? Các cô nương thường thích dạng nam nhân gì?”

Trịnh Dục Sinh thật ra cũng là một kẻ lơ mơ, nhưng lại không biết mà làm như biết, “Đừng sôi nổi khắp chốn, phải ôn trọng một chút, thâm trầm một chút, có lẽ tiết một chút, quân tử một chút.”

Trừ lãnh khốc một chút ra thì đây không phải là đang nói Thốc Ly sao? Thụy Thụy phi thường khinh thường trừng mắt nhìn Thốc Ly một cái, hai tay vòng trước ngực thâm trầm đi ở phía trước.

Trừ độ cao ra, nàng có chỗ nào không đẹp bằng Thốc Ly chứ?

Phía trước có cô nương dáng người thon thả ăn mặc thanh nhã đánh rơi ví tiền, Thụy Thụy nổ sấm trong lòng, nhất thời như nóng lòng cống hiến vậy, nhặt ví lên, bộ dạng cung kính, “Cô nương, nàng rơi đồ.”

Đây là quân tử và lễ tiết mà Trịnh Dục Sinh nói, xem nàng học nhanh chưa, đây quả thực là ông trời tác hợp.

Cô nương quay đầu, thấy đúng là ví của mình bị rơi, đang muốn nói lời cảm tạ, “Tiểu đệ đệ, cảm...” Ánh mắt liếc thấy Thốc Ly bên cạnh Thụy Thụy, nhất thời nhìn đến không nổi dãi, trong ánh mắt tựa hồ có chút hoa đào đang lóe lên, “Công tử, đa tạ.”

Thụy Thụy há hốc mồm, vươn cánh tay nhỏ bé lay lay vài cái trước mặt cô nương kia, “Nè, là ta.” Kêu nàng là “tiểu đệ đệ” cũng thôi đi, nhưng rõ ràng là nàng nhặt được ví mà, cô nương kia lại cảm tạ Thốc Ly...

Cô nương vẫn không chú ý tới nàng, siết khăn tay xấu hổ với Thốc Ly, bộ dạng then thùng, “Đa tạ công tử đã tương trợ, không biết công tử sống ở nơi nào, ngày khác tiểu nữ từ sẽ đến thăm nói lời cảm tạ.”

Thốc Ly vẫn là động tác bài bản cũ, nhìn cũng không nhìn nàng liền nhấc chân đi khỏi, bộ dáng tàn khốc càng dẫn phát ra nhiều làn sóng hảo sắc hơn.

Cô nương ôm ngực si mê nhìn theo phương hướng hấn rời khỏi, hồn nhiên mà quên đi sự tồn tại của Thụy Thụy.

Trịnh Dục Sinh ở một bên cười đến ngồi xổm xuống, chỉ vào Thụy Thụy nói không ra gì, “Muội muội muội...”

Cả người Thụy Thụy tan ra lửa giận hùng hực, tóc cũng hận không thể từng sợi từng sợi mà dựng lên. Nàng chính là nhìn thấy Thốc Ly có người yêu nên bị kích thích, mới nảy sinh ý nghĩ lấy vợ, kết quả các cô nương vẫn không nhìn nàng mà chỉ nhìn Thốc Ly, quá ức hiếp người đi. Thấy sắc quên bạn còn muốn cướp nương tử của bạn, điều này có thể không làm cho nàng chống nạnh cuồng nộ sao?

Nàng tức giận rồi, phi thường phi thường tức giận.

Thốc Ly quỳ trên mặt đất, một bộ dáng đáng thương, nước mắt giàn giụa ôm đùi Thụy Thụy, miệng không ngừng nói: “Ta không dám nữa ta không dám nữa, thiếu hiệp Thụy Thụy nàng bỏ qua cho ta đi.”

Thụy Thụy ngửa mặt lên trời cười dài, “Ha ha ha ha ha ~~~ Thốc Ly ngời cũng có ngày hôm nay, nói, sau này có nghe lời ta hay không?”

Thốc Ly dụ ngoan tiếp tục ôm đùi nàng, “Nghe, nghe, cái gì cũng nghe theo thiếu hiệp Thụy Thụy.”

“Vậy sau này ngời có còn dám tìm cô nương xinh đẹp nữa hay không?”

Thốc Ly rất ngoan, “Không dám nữa.”

Sáng khoái, rất sáng khoái, Thụy Thụy cười đến bá vai run lên sáng khoái cực kỳ, khoe mắt cũng nhếch cả lên, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có người lay nàng, nàng lấy lại tinh thần, Trịnh Dục Sinh nhìn nàng như nhìn ma, “Muội làm gì vậy, lúc thì giận lúc thì cười, ngốc rồi sao?”

Ở phía trước, Thốc Ly đang nhìn nàng, trong biểu tình hiện lên vẻ khinh bỉ quen thuộc.

Nàng vừa mới xuất hồn du ngoạn ảo tưởng liền miên.

Một ngọn lửa chưa dâng lên như lúc phát hiện Thốc Ly có gian dú với Mộc Dương, lúc này càng rạo rức hơn, Thụy Thụy xắn tay áo đuổi theo tới bên trái của Thốc Ly chất vấn: “Ngươi dám tranh nương tử với gia?”

Đôi chân dài của Thốc Ly không hề có dấu hiệu dừng lại.

Thụy Thụy lại chạy đến bên phải, lời lẽ chính nghĩa, “Ngươi cũng đã có Mộc Dương cô nương rồi còn muốn tranh với ta, ngươi có ý gì, hảo huynh đệ là như vậy sao?”

Thốc Ly nhìn nàng hỏi lại: “Chúng ta là huynh đệ sao?” Hắn không muốn làm huynh đệ với một nữ nhân.

Thụy Thụy căm giận, chỉ vào hắn nói không ra lời. Tên hỗn đản vô lương tâm này ngay cả huynh đệ cũng không nhận. Nàng tức giận, nàng nhất định phải cho hắn biết hậu quả của việc làm nàng tức giận là phi thường nghiêm trọng.

Trịnh Dục Sinh cười đến không ngừng được, miệng cũng thiếu chút nữa cười đến lệch đi, “Thụy Thụy, muội cứ như vậy mà lấy vợ sao?”

Thụy Thụy dùng ánh mắt lăng trì Thốc Ly ở phía trước. Nàng không phải là không lấy vợ không được, nhưng Thốc Ly đã có Mộc Dương cô nương, nàng cũng phải tìm một cô nương mới được.

Trịnh Dục Sinh an ủi nàng, “Nào nào nào đừng tức giận, chúng ta đi ăn đồ, ăn món điểm tâm muội thích nhất.”

Vốn điểm tâm có lực hấp dẫn cực lớn, nhưng hiện tại Thụy Thụy cảm thấy không buồn ăn, chẳng qua vì đã kích Thốc Ly nàng vẫn mãnh liệt gặt đầu giận dữ, “Được, chúng ta đi ăn đồ, không cho hắn ăn.”

Trịnh Dục Sinh nhú mày, “Hắn vốn cũng ăn rất ít.”

Thụy Thụy ngẫm lại cũng đúng, ngược lại kéo Trịnh Dục Sinh đi đến một tiệm vải, “Trịnh đại ca ta mua xiêm y cho ngươi, không mua cho hắn.” Dù sao thì hắn cũng phải mặc xiêm y chứ.

Thốc Ly dừng lại nhìn bọn họ, hơi có chút bức. Tiểu bốn qua này hai ngày nay làm sao vậy, bỗng nhiên trở nên khó tính, còn muốn mua xiêm y cho nam nhân khác?

Thụy Thụy hướng về phía hắn, “Hừ!”

Trịnh Dục Sinh liếc trái liếc phải một chút, cười cự tuyệt, “Không cần, Trịnh đại ca có xiêm y mặc rồi.” Tên gia hỏa lạnh băng băng kia thoát nhìn sắc mặt không tốt lắm a.

Thụy Thụy đánh giá Trịnh Dục Sinh từ trên xuống dưới, “Ngươi xem ngươi mặc đi mặc lại cũng là hai bộ xiêm y này, sao đủ? Mua nhiều chút, như vậy cô nương mới thích ngươi.”

Trịnh Dục Sinh cười mỉm, “Cô nương có thích hay không thì có liên quan gì tới việc chỉ có mấy bộ xiêm y.”

Thụy Thụy đoán không ra những chuyện nam nam nữ nữ, chỉ một lòng một dạ muốn đã kích Thốc Ly, kiên quyết kéo Trịnh Dục Sinh đi vào tiệm vải chọn mấy bộ xiêm y.

Thốc Ly trầm mặt xuống, trên mặt không hề có chút độ ấm.

Tiểu bốn qua này là nữ nhân của hắn, mua xiêm y cũng phải mua cho hắn, lúc này nàng cư nhiên mua xiêm y cho nam nhân khác... Hắn cũng không cảm thấy tâm tính mình có vấn đề, càng không cảm thấy hắn đang ghen tuông. Tiểu bốn qua kia trời sinh nên là người của hắn mới phải.

Mua xong xiêm y Thụy Thụy thần thanh khí sảng, nghênh ngang giành đi ở phía trước với Trịnh Dục Sinh, thỉnh thoảng quay đầu lắc lắc mông thị uy với Thốc Ly, cuối cùng Thốc Ly dứt khoát dời mắt đi.

Thấy thế, Thụy Thụy vẫy vẫy nắm tay. Ở chỗ rẽ có tiếng pháo nổ và tiếng kèn, nàng rướn cổ lên, lực chú ý bị hấp dẫn, “Làm cái gì vậy?”

Trịnh Dục Sinh liếc mắt một cái đã nhìn ra, “Có người thành thân.”

“Oa!” Nàng ganh tị.

Một hàng người thật dài, phía trước nhất là tân lang mặc hi phục đỏ thắm cười con ngựa cao to, tân lang kia trong mắt Thụy Thụy trở nên cực kỳ oai hùng. Lòng bàn tay hợp lại, Thụy Thụy tính toán, “Thì ra tân lang phải cười ngựa, ta sẽ không cười đâu.”

Trịnh Dục Sinh sửa lại, “Muội không cần cười ngựa.” Nàng là người ngồi trong kiệu hoa kia.

Mắt Thụy Thụy sáng ngời ngời, trán ngập ngưỡng mộ với tân lang, “Gia nhất định phải học cười ngựa, Trịnh đại ca ngươi dạy ta đi.”

Trịnh Dục Sinh khó xử, “Ta, ta, ta cũng không biết...”

Thụy Thụy nhảy về sau một bước, “Ngươi cũng không biết? Vậy ngươi học với ta, bằng không ngươi cũng không thể lấy vợ.”

Nói đến lấy vợ thì da mặt mỏng manh của Trịnh Dục Sinh bắt đầu phồng hồng, “Trịnh đại ca vô dụng, đã qua nhũ phòng (20 tuổi) vẫn chưa thành thân.”

Thụy Thụy an ủi hần, gạt đầu, “Trịnh đại ca ngươi rất hữu dụng rất tốt, nhất định sẽ có cô nương tốt nguyện ý gả cho ngươi.”

Trịnh Dục Sinh rất cảm động, “...”

Thụy Thụy chống nạnh, “Chúng ta cùng nhau lấy vợ, đừng để ý tới hần.” Nàng hiện tại có người làm bạn, không để ý tới Thốc Ly, xem hần làm sao bây giờ.

Trịnh Dục Sinh tiếp tục cảm động, “Được.”

Bên cạnh có người bán ngựa, Thụy Thụy đi qua, “Bây giờ chúng ta mua ngựa về tập, chuẩn bị cho thành thân.”

Đôi mắt đầy sao của Trịnh Dục Sinh cũng đang đắm chìm trong thành thân, “Được.”

Thụy Thụy ôm đầu ngựa tiếp tục ảo tưởng một cách hạnh phúc, “Sau này ta lấy vợ rồi, cái gì nàng ta cũng phải nghe lời ta.”

“Cái này không được.” Trịnh Dục Sinh nhìn trộm Thốc Ly. Tên kia thoát nhìn cũng không giống như loại nam nhân biết nghe lời nữ nhân.

Thụy Thụy nghi hoặc, “Không nghe chúng ta, vậy nam nhân chúng ta phải nghe lời nữ nhân sao?”

“Cũng không phải.” Trịnh Dục Sinh cảm thấy mình tựa hồ cũng có dấu hiệu của thần kinh điên loạn rồi, loạn càng thêm loạn với nàng.

Thụy Thụy nở một nụ cười đáng yêu, tay nâng mặt, “Vậy quyết định như vậy đi, nhưng ta nhất định sẽ đối xử rất tốt rất tốt với nương tử của ta, ta là nam nhân tốt mà.”

Trịnh Dục Sinh lặng lẽ cười hai tiếng, lựa chọn trầm mặc.

Dưới sự thổi phồng ba hoa chích choè của chủ ngựa, Thụy Thụy không chút do dự ném bạc qua, làm chủ ngựa mừng rỡ cười đến lộ răng cửa.

Thụy Thụy dắt theo hai con ngựa cảm thấy mình uy vũ lạ thường, cũng cười đến lộ hàm răng trắng.

Chẳng qua nàng vốn định dùng hạnh phúc của nàng để đã kích Thốc Ly, nhưng nàng nhìn tới nhìn lui cảm thấy Thốc Ly không có phản ứng gì, tựa hồ hoàn toàn không đặt nàng trong mắt, điều này làm nàng rất nóng nảy, lời ngựa có sức chạy lên trước, đã kích hần không lưu tình chút nào, “Vô dụng nhất là ngươi, vừa hôn đã ngắt, chắc chắn Trịnh đại ca hữu dụng hơn ngươi.”

Thốc Ly vẫn như cũ không để ý tới nàng, Thụy Thụy quyết định giờ ra đòn sát thủ trọng hình nhất, “Được, ngươi không tin đúng không, vậy ta chờ về nhà thử cho ngươi xem, Trịnh đại ca nhất định sẽ không ngắt.”

Nghĩ đến việc phải hôn người khác, Thụy Thụy cũng cảm thấy rất không được tự nhiên rất quái lạ, chẳng qua vì chứng minh cho sự thật Thốc Ly là kẻ vô dụng, nàng quyết định mạo hiểm thử một lần, hiện tại nàng vô cùng nhìn không vừa mắt tên thấy sắc quên bạn trước mắt này.

Lúc này Thốc Ly đã có phản ứng, siết quyền nhìn về phía nàng. Thụy Thụy ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vui vẻ nhìn trời, còn làm ra vẻ dắt ngựa.

Lời nói và biểu tình của Thốc Ly đều không có độ ấm như nhau, “Nàng nói thật?”

Sợ rồi sao? “Đương nhiên là thật, gia nhất ngôn cửu đỉnh.”

Thốc Ly nhìn chằm chằm nàng, không nói lời nào, Thụy Thụy cũng không biết hần đang nghĩ gì.

Đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, và thanh âm kinh hi, “Thật trùng hợp tiểu sư đệ, đúng là đệ, chúng ta tìm đệ lâu lắm rồi.”

Thanh âm quen thuộc như vậy, Thụy Thụy tìm bốn phía, nhất thời ngạc nhiên tới mức méo mặt. Kia cư nhiên là vài vị sư huynh ở Nga Sơn tới tìm nàng.

Trên mặt Thanh Mộc sư huynh lóe ra hào quang, “Tiểu sư đệ, sư phụ ra lệnh chúng ta nhất định phải mang đệ trở về, theo chúng ta về đi.”

Thụy Thụy theo bản năng tránh sau thân ảnh cao lớn của Thốc Ly, “Ta không về.”

Hai tay Thanh Mộc sư huynh đứng hình giữa không trung, để nguyên tư thế đại bàng bắt gà con, “Thụy Thụy tiểu sư đệ, chống cự là vô dụng, sư phụ nói, hiện tại nhiệm vụ trọng yếu nhất của Nga Sơn chính là đưa đệ trở về, đệ ngoan ngoãn theo chúng ta đi, sau này mỗi ngày chúng ta cũng sẽ làm đồ ăn ngon cho đệ.”

Các sư huynh bắt đầu ép bức dụ dỗ, Thụy Thụy túm lấy xiêm y của Thốc Ly, “Ta không về, nhất định sau khi trở về rồi đừng mong sẽ lại được đi ra.”

Các vị sư huynh cười ha hả rất có khí thế của sơn tặc, “Tiểu sư đệ, ngươi trốn không thoát đâu.”

Nhìn xem, đây là các đệ tử danh môn ra về đạo mạo, chuyên thích bắt nạt người khác của Nga Sơn a! Mắt thấy các sư huynh từng bước ép sát, Thụy Thụy oa một tiếng kêu lên, lưu loát xoay người một cái nhảy lên con ngựa trắng, con ngựa hí một tiếng rồi phi đi như tên bắn.

Thốc Ly trấn định nhất có phản ứng nhanh nhất, xoay người một cái nhảy lên con ngựa đen còn lại, hai con ngựa một trước một sau lao đi. Trịnh Dục Sinh một lúc lâu mới kịp phản ứng lại, đầm ngực, “Các người đều đi rồi ta làm sao bây giờ, ta không mang theo bí.”

Các vị sư huynh há hốc mồm một thoáng, tiếp theo giậm chân, “Mau đuổi theo.”

Con ngựa trắng một đường chạy như điên ra khỏi thành, ra hướng dã ngoại. Thụy Thụy cả người dính sát lên lưng ngựa, một hồi miệng toét sang bên trái, một hồi lệch sang bên phải, “Cứu mạng a!”

Nàng không biết cười ngựa, nhất thời bối rối cũng không nhớ nổi mình có thần lực.

Giữa không trung có tiếng hô: “Tiểu sư đệ ~ “

Thụy Thụy ôm ngựa quay đầu, thấy vài vị sư huynh đang bay bằng kiếm, bộ dáng trang trọng rất giống mấy con bướm.

“Oa đuổi tới rồi!” Thụy Thụy trở mặt, thân thể nho nhỏ còn hỗn độn hơn so với lá rụng trong gió.

Làm sao đây làm sao đây? Nàng tựa hồ đã nhìn thấy gương mặt rắn dầy nàng của chương môn sư phụ và cuộc sống như kẻ tù tội sau này, nàng không còn được ra ngoài nữa, không còn được ăn không còn được chơi nữa, không còn được nhìn thấy tên Thốc Ly vô lương kia nữa, nàng không muốn a...

Các sư huynh bướm bay đến bên hông, vươn mào trào ra, “Thụy Thụy, dừng lại.”

Thụy Thụy luống cuống tay chân đạp một phát, con ngựa càng chạy như điên hơn, bỏ lại các sư huynh ở phía sau; các sư huynh bướm lại bay đến bên trái, Thụy Thụy kéo dây cương lại bỏ bọn họ lại phía sau. Chẳng qua tình thế rất nguy cấp, các sư huynh bay bằng kiếm nhanh hơn ngựa của nàng, hơn nữa sớm muộn gì con ngựa cũng sẽ mệt.

Có tiếng vó ngựa tới gần, còn có cái gì đang níu lấy góc áo của nàng, Thụy Thụy bùm mặt nhìn lên qua các khe hở ngón tay, phát hiện là Thốc Ly đuổi theo, đôi mắt ngân ngấn nước sắp biến thành mắt gà chọi lại khôi phục bình thường, “Thốc Ly ta ở đây.”

Ngựa của Thốc Ly cũng chạy rất nhanh, cuối cùng cũng đến gần nàng, hần ngấm đúng thời cơ xoay người phóng qua, ngồi chắc phía sau Thụy Thụy giành lấy quyền điều khiển. Con ngựa trắng rốt cuộc không còn chạy loạn nữa, tiếp tục chạy theo sự điều khiển của Thốc Ly.

Thụy Thụy bật cười ha hả, giang hai tay ra tự do hô hấp, “Thốc Ly người thật lợi hại.”

Các sư huynh bay bằng kiếm vẫn còn đang múa may loạn xạ, “Tiểu sư đệ, người đừng chạy, theo bọn ta về.”

Thụy Thụy đặt tay ở hai bên mặt làm vài cái mặt quỷ với bọn họ. Trời cao thoáng mát gió nhẹ mây nhạt, tựa hồ Thốc Ly vừa ngồi vào sau thì nàng liền cảm thấy an toàn, nhưng Thốc Ly không có hành động gì, chỉ giục ngựa chạy như bay. Thụy Thụy càng ngày càng thấy kỳ quái, không ngừng quay đầu chọc chọc hần, “Này, dùng Truy Hỏa Lưu Tinh của người mà bay.”

Các sư huynh sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp nàng, Bảo Nhi của nàng bay không lại kiếm, chỉ có thể dựa vào bảo bối của Thốc Ly mà bỏ chạy.

Thốc Ly nhìn thẳng phía trước, “Ta vô dụng như vậy, sao có thể đưa nàng bỏ trốn được.”

“Người đừng nhỏ mọn như vậy.” Thụy Thụy quay đầu niết mặt hần, “Mau bay.”

Thốc Ly nắm dây cương, cả người bao bọc lấy nàng. Gió thổi bay tóc của nàng, thổi lên trên mặt hần, Thốc Ly bỗng cảm thấy ánh mặt trời rất chói mắt, trong không khí ả ả bay tới hai thanh âm.

“Ta muốn cười ngựa ta muốn cười ngựa.”

“Nàng quá nhỏ chờ lớn lên một chút rồi nói sau.”

Gió thổi qua, thanh âm bị phiêu tán. Thốc Ly lắc đầu, có chút kinh ngạc với việc bản thân tự dưng lại nhớ đến chuyện xa xưa kia, mà tiểu bôn qua trong lòng đã xoay nửa người đối diện với hần, niết mặt của hần, “Mau lên mau lên.”

Nàng càng vội hần càng bình tĩnh, “Không phải là nàng rất lợi hại hay sao? Tự mình chạy đi.”

Mặt Thụy Thụy lập tức ử rử, đôi con ngươi bỗng động vươn tay vào ngực Thốc Ly tìm, sờ tới sờ lui sờ không thấy, tiếp theo lại là sờ loạn một trận, “Người lấy ra đi.”

Tay nàng sờ loạn trên người hần, nàng hồn nhiên không biết hậu quả sẽ như thế nào, thân thể Thốc Ly nóng lên, ngăn lại bàn tay lộn xộn của nàng. Hần cũng không muốn làm ra cái gì trên lưng ngựa khiến hai người đều ngã chết.

Một thanh âm cầu xin mềm mại cất lên, “Thốc Ly nguoi lấy ra đưa ta bỏ trốn đi.”

Thốc Ly nhường mày, “Vậy nàng có nghe lời ta không?”

Muốn nàng nghe lời của hần? Thụy Thụy quay đầu đi, nàng còn đang giận hần. Thấy sắc quên bạn tội ác tày trời.

Thốc Ly ra vẻ không sao cả, “Vậy được, ta lập tức dừng lại.”

“Đừng.” Thụy Thụy túm lấy vạt áo hần, một bên lại nghe thấy tiếng gọi thâm tình của các sư huynh, nhất thời xịu mặt. Một bên là quay về Nga Sơn, một bên là chịu bị Thốc Ly uy hiếp, nàng cảm thấy rối bời. . .

Thốc Ly cũng cảm thấy mình bắt nạt một tiểu bối qua thật sự là rất không có phong phạm của yêu thú, nhưng không còn cách nào khác, ở chung với nàng chỉ sợ thông minh và hững hờ của hần quả thật giảm trên phạm vi lớn.

“Sau này còn muốn lấy vợ hay không?”

“Ta... không lấy nữa.” Cư nhiên ác độc ngăn cản nàng lấy vợ, Thụy Thụy quyết định không đội trời chung với Thốc Ly.

“Vậy còn việc không mua xiêm y cho nam nhân khác thì sao?”

Thụy Thụy gửi hần một khuôn mặt khổ qua, “... Không mua nữa.”

“Còn muốn hôn nam nhân khác hay không?” Điểm này quan trọng nhất.

“Không hôn nữa.” Vì che dấu sự vô dụng của mình Thốc Ly cư nhiên ép nàng không được hôn nam nhân khác, rất nham hiểm a, Thụy Thụy tặng hần một gương mặt mếu.

Sau khi được thỏa hiệp, Thốc Ly mím môi, vừa lòng gật đầu. Lúc này tiểu bối qua đã biến thành tiểu khổ qua, biểu tình rất đau khổ.

“Tiểu sư đệ ~~~” Thanh âm hùng hồn gian trá của Thanh Mộc sư huynh lại vang lên.

“Bọn họ đến rồi đến rồi.” Thụy Thụy bị phần bày ra bộ mặt khổ qua, Thốc Ly đứng lúc không biết từ đâu lấy ra bảo bối, ôm nàng nghiêng người nhảy lên. Con ngựa hí một tiếng rồi tiếp tục chạy như điên, bọn họ đã đứng trên Truy Hóa Lưu Tinh bay giữa không trung.

“Tốt quá!” Thụy Thụy vỗ tay mừng rỡ, mãnh liệt làm mặt quỷ và lắc mông một cách há hê với các vị sư huynh phía sau. Các sư huynh tăng tốc hơn nữa, rạn ra toàn bộ sức lực, cuối cùng vẫn là bị bỏ lại ở phía sau, dần dần mất hút.

Rốt cuộc đã thoát hiểm, Thụy Thụy hận không thể lộn nhào vài vòng để ăn mừng, đảo mắt nhìn thấy mình còn ở trong lòng Thốc Ly, thu lại nụ cười hung hăng nhảy ra khỏi lòng ngực hần.

Nàng nhảy quá xa, nửa thân đều ngã ra ngoài, Thốc Ly vươn hai ngón tay kẹp lấy vạt áo sau cổ nàng, rốt cuộc có thể kéo được nàng về, tránh cho vận mệnh tệ xuống biến thành thịt vụn.

“Hừ!” Đối với người nham hiểm vô sỉ uy hiếp nàng thì một tiếng “hừ” không thể biểu đạt hết nỗi phẫn uất của nàng.

Thốc Ly đứng ở phía trước nhìn nàng, “Vì sao sư phụ nàng lại muốn tìm nàng đến vậy?” Một tiểu đệ từ vô công tư chất bình thường thật sự không đủ để trở thành người mà chương môn Nga Sơn quan tâm nhất.

Thụy Thụy hất tóc, “Bởi vì gia là đệ nhất soái ca Nga Sơn.”

Sự quan tâm của chương môn Nga Sơn có quan hệ trực tiếp với việc nàng soái hay không soái sao? Mối Thốc Ly giật giật, hần sớm nên biết là sẽ hỏi không được gì từ miệng của tiểu bối qua này. Hần bỗng nhiên thấy tò mò với cuộc sống ở Nga Sơn của tiểu tử này, tạm thời chờ Đinh Quy quay về trước rồi hỏi.

Thụy Thụy đang tự hỏi làm sao để ứng phó với sự đe dọa khi này.

Thấy trông mắt nàng quay tròn, Thốc Ly đã hiểu, “Nàng không phải là muốn giờ trò nuột lòi đó chứ?”

Bị Thốc Ly nói trúng tim đen, Thụy Thụy áp ứng ánh liêu mạng chớp mắt, “Nguoi nói bậy bạ gì đó, thiếu hiệp Thụy Thụy ta là hạng người như vậy sao?”

Thật ra nàng đã nghĩ là sẽ nuột lòi, trên mặt nàng cũng đã viết ra hết rồi. . .

Thốc Ly thuận theo lời của nàng, “Không phải là tốt rồi, nàng đừng quên nàng là thiếu hiệp, nói không giữ lời truyền ra sẽ bị thế nhân chê cười.”

Lại uy hiếp nàng, Thụy Thụy rất muốn bóp hần như bóp một con kiến, đáng tiếc nàng đầu không lại hần. Hất mặt qua, nàng gỡ chiếc vòng chỗi xuống, chỉ chốc lát cây chỗi khôi phục nguyên trạng, nàng xoẹt một tiếng cỡi chỗi bay đi, không ngồi chung một bảo vật với hần.

Bộ dáng nàng cười chỏi không thể nghi ngờ là rất buồn cười, trên thực tế mặc kệ ai cười chỏi thì tư thế cũng đã buồn cười rồi, khước mắt Thốc Ly run run, cũng bay xuống dưới.

Xuống đất, Thụy Thụy tiêu sái phui phui tay, đảo mắt nhìn thấy Thốc Ly ở ngay sau, lập tức méo miệng, nàng đi nhanh về phía trước. Đi một bước nàng quay đầu, “Bây giờ ta phải đi tìm đại sư huynh, người tính đi theo ta?”

Ánh mắt bắn ra những tia nguy hiểm, Thốc Ly nhìn nàng, “Nàng xác định?”

“Đương nhiên, đại sư huynh của ta ôn nhu, không giống người.” Cái gì đại sư huynh cũng chiều nàng.

Thốc Ly đi nửa vòng quanh nàng, “Nàng xác định đại sư huynh của nàng sẽ không mang nàng về Nga Sơn?”

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng làm nổi lên sóng gió, Thụy Thụy vỗ trán rồi lại vỗ trán. Tuy Thốc Ly xấu xa, nhưng lời hắn nói rất có lý. Đại sư huynh luôn nghe lời sư phụ, tất nhiên sẽ đưa nàng trở về. Nàng thật sự rất nhớ đại sư huynh, nhưng nàng cũng không muốn quay về Nga Sơn... Nội tâm của nàng đang tiến hành giao chiến thống khổ.

Hắn thêm dầu vào lửa, “Nếu nàng muốn quay về Nga Sơn, vậy nàng cứ việc đi tìm đại sư huynh của nàng.”

Nàng che mặt, “Không muốn.”

“Về đi, cả đời này nàng cũng đừng mong được đi ra.”

Nàng khóc lóc, “Không muốn.” Như vậy quá kinh khủng, để nàng chơi thêm một chút rồi đi tìm đại sư huynh...

Bên môi Thốc Ly lộ ra một nụ cười không ai thấy. Lúc này hắn cảm thấy mấy vị đệ tử Nga Sơn kia xuất hiện thật là đúng lúc, bọn họ dễ dàng giải quyết hộ hắn vấn đề nan giải của Trang Thanh Thần.

Thụy Thụy rũ mặt ngồi trên một tảng đá lớn, ôm ngực, nghĩ nghĩ rồi oa oa khóc lên. Nàng nhớ đại sư huynh, lại không thể gặp hắn, Thốc Ly còn bắt nạt nàng, nàng rất đau khổ rất thâm.

Thốc Ly nhìn trời, sớm đã quen với việc nàng lúc khóc lúc cười, “Nước mắt của nàng thật không đáng giá.”

Thụy Thụy lườm hắn một cái, tiếp tục gào, dụng ý như muốn dùng nước mắt chìm chết hắn. Nàng muốn cười là cười muốn khóc là khóc, người khác không quản được, thiếu hiệp cũng có quyền khóc.

Cạnh tảng đá dưới thân nàng có chút cỏ còn chưa mọc, nước mắt một giọt một giọt rơi lộp bộp xuống, rơi trên đám cỏ, chúng như gặp kỳ tích vậy đồng loạt mọc cao lên, trong nháy mắt đã trưởng thành.

Trước đó Thốc Ly chưa chú ý, lúc này đã thu lại thần sắc cẩn thận quan sát, phát hiện đám cỏ thật sự vì lý do đó mà mọc. Hơi nhú mị, hắn cúi người nhẹ nhàng liếm gương mặt trắng mịn của nàng.

Nước mắt cũng ngọt y hệt như nàng...

Thụy Thụy trừng đôi mắt dâm lệ, xoa nơi bị hắn hôn, “Người làm gì? Sau này không được hôn ta.” Nàng không cho tên nham hiểm này hôn.

Thốc Ly âm ừ. Những thứ quái dị trên người tiểu bốn qua này không phải chỉ có một chút ít, hắn đã có thể xác định nàng không phải người.

Thụy Thụy khóc một hồi lâu cảm thấy mệt, bụng bắt đầu réo ọc ọc, “Đói, tìm đồ ăn.”

Phóng mắt nhìn nơi thôn quê này, căn bản không có khách điểm hay tửu quán, ngay cả trà quán nhỏ cũng không thấy. Nàng tìm vài vòng không có kết quả, vỗ vỗ bụng, “Vậy phải làm sao đây?”

Thốc Ly cũng không chinh nàng, chỉ nhẹ nhàng mắng một tiếng, “Ngốc.”

Thụy Thụy dương dương tự đắc nắm quyền, quyết định hào phóng khải khái không so đo với hắn, tầm mắt liếc thấy cách đó không xa có một rừng đào, đôi mắt trừng thành vòng tròn, “Nhiều đào quá.”

Mang theo gió ung dung đi qua, Thụy Thụy vừa muốn hái đào, đột nhiên nhớ tới lời dạy bảo ở Nga Sơn: trộm đồ của người khác là hành động bất nghĩa. Trong lòng nàng thấm nhuần lời dạy bảo của chương môn sư phụ, đệ tử Nga Sơn phải đi con đường chính nghĩa, những chuyện trộm cắp đều phải cảm kị. Mau mau ra khỏi rừng đào, mót đầu ngón tay vừa đi vừa quay đầu lại, Thụy Thụy thêm chết được.

Thốc Ly không nhanh không chậm ngồi xuống tảng đá nàng mới ngồi qua, giương mắt thành thoi nhìn nàng, đang nghĩ xem tiểu bốn qua này đến khi nào mới mở mang đầu óc.

Thụy Thụy thêm một hồi lâu mới nhớ tới cái gì đó, búng tay một cái, “Thật sự rất ngốc a.” Nàng rõ ràng có thể biến.

Hai ngón trỏ đáng yêu hợp lại một chỗ, miệng lẩm bẩm niệm hai câu thuật ngữ, điểm một phát, “Biến biến biến!”

Trước mắt lập tức xuất hiện một đồng đào chín màu, Thụy Thụy sát tay ha hả chạy qua, lột vỏ đào ra hung hăng cắn một ngụm, trong miệng thấm đầy vị ngọt mát, nhất thời cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng nàng là người nghĩa khí, vì nàng là thiếu hiệp mà, tự mình ăn một quả, nàng không quên lấy một quả qua cho Thốc Ly, mũi hướng lên trời, “Thường cho người.”

Thốc Ly vươn tay tiếp nhận, đặt trong tay nắm. Trước kia hắn quả thật không ăn những thứ phạm tục, nhưng hắn ngày từng ngày cảm giác được con đói của mình, đây là sao?

Thụy Thụy cứ thế ngồi dưới đất cắn quả đào mỹ vị, tạm thời đã quên hết mọi nguy hiểm lúc trước, trong mắt trong tim cũng chỉ còn lại những quả đào này.

Bên cạnh có tiếng ồn ào, còn có tiếng sủa của động vật, một đám người xông lại đây, ở phía xa bắt đầu ồn ào: “Ai dám trộm đào của bọn ta?”

Thụy Thụy phòng quai hàm, mờ mịt nhìn qua, vài người đang dẫn theo mấy con chó lớn hùng hổ xông lại. Thụy Thụy chỉ chỉ đồng đào, “Đây không phải là đào trong rừng của các người, là của ta.”

“Cái gì?” Tên nông dân cầm đầu càng hung mãnh hơn, “Mở to mắt nói dối, ăn đào ngay cạnh rừng đào của bọn ta mà lại còn nói không phải trộm của bọn ta? Quá vô lý, xông lên cho ta.”

Ra lệnh một tiếng, xông lên không phải nông nhân, mà là mấy con chó săn. Thụy Thụy chưa từng gặp qua trận thế này, lập tức sợ tới mức chân cùng nhũn ra, ôm đầu lùi điên cuồng.

Tiếng chó kêu càng thêm hùng hồn, “Gâu ~~~”

Thụy Thụy chột vật một hồi chạy sang đông, một hồi chạy sang tây, một hồi chạy qua trái, một hồi chạy qua phải, nhưng bọn chó vẫn đuổi theo rất nhanh, thiếu chút nữa cắn trúng vạt áo của nàng.

“Oa, Thốc Ly cứu mạng.” Cuối cùng Thụy Thụy không còn cách nào khác, vọt tới bên Thốc Ly, ba chân bốn cẳng quắp lên lưng hắn, không dám động nữa.

Thốc Ly vẫn đưa lưng về phía họ, lúc này xoay người lại. Nói cũng lạ, mấy con chó dữ tợn kia xông lại đây, lúc gần tới thì dừng bước lại, chậm rãi tới gần, sau đó quỳ rạp trên mặt đất tro mắt nhìn bọn họ.

Thụy Thụy úp mặt trên cổ Thốc Ly kêu lên: “Mông của ta.” Đừng bị cắn nát đó.

Đếm vài tiếng thấy không có động tĩnh, Thụy Thụy hí hóp mắt nhìn lên ra từ cần cổ Thốc Ly, chỉ thấy mấy con chó kia đang ngoan ngoãn vểnh đuôi ngược mặt nhìn họ.

Sao lại thế này?

Thốc Ly thông báo cho tiểu bốn qua trên lưng, “Xuống.”

Thụy Thụy càng dùng sức ôm cổ của hắn, “Không, xuống sẽ bị cắn.”

Thốc Ly dùng dư quang khỏe mắt miệt thị vị thiếu hiệp nhát như thỏ đế này. Hắn là yêu thú vạn năm, nói ngắn gọn chính là Thú Vương, chỉ mấy con chó làm sao dám chọc đến hắn?

Nhưng Thụy Thụy không biết, hai tay nhỏ bé hung hăng bám lấy cổ hắn. Thốc Ly không còn cách khác, chỉ có thể công nàng đi.

Các nông dân há hốc mồm, tiếp tục hét to, “Cẩn bọn chúng cẩn bọn chúng đi.”

Mấy con chó thủy chung không chấp hành mệnh lệnh, nằm trên mặt đất lăn qua lăn lại chào mừng.

Đi xa chút, rốt cuộc Thụy Thụy cũng thở ra nhẹ nhàng, trong giọng nói có chút ủy khuất, “Những người này sao có thể không nói đạo lý như vậy, không hỏi rõ ràng thì đã thả chó cắn người.” Rõ ràng nàng không có trộm đào.

“Con người là giống loài dối trá nhất, đôi khi càng nguy hiểm hơn yêu ma.” Thốc Ly chìm nổi trong trời đất mấy vạn năm, sớm đã nhìn quen sự giả dối và tà ác của con người.

“Sẽ sao?” Thụy Thụy nắm các ngón tay. Trong mắt nàng con người là loài thân nhất đáng yêu nhất, cũng là đối tượng mà Nga Sơn bọn họ phải bảo vệ, nhưng đám người vừa rồi thật sự rất hung dữ.

“Bước ra đời lâu nàng sẽ hiểu, cùng sống với con người thì nàng phải để một ngàn cái tâm, lại càng không nói tới những vấn đề liên quan đến lợi ích cá nhân.” Trước kia hắn cũng từng bị lừa gạt bán đứng bởi cái gọi là người thiện lương, điểm này Thốc Ly đã khắc sâu vào tim, “Cho nên ta thà là kết giao với yêu ma, cũng tuyệt không kết bạn với con người.” Ừ, phải thêm thần tiên vào nữa. Thần tiên cũng đồng dạng là những kẻ ra vẻ đạo mạo.

Bàn tay ôm cổ hắn rũ xuống, cổ có lại một tia hô hấp, Thốc Ly quay đầu, thấy tiểu bốn qua trên lưng đã ngủ, gương mặt yên bình điềm tĩnh đang kể bên

tai hấn.

Khóc xong ăn, ăn xong ngủ, ngủ xong chơi... Nha đầu này quả thực là... Đáng thương hơn chính là hấn còn phải cõng nàng về, Thốc Ly càng thêm bất đắc dĩ.

Lúc này nàng không hề đề phòng mà say giấc nồng, nếu hấn cưỡng chế muốn nàng thì lập tức có thể thu hồi công lực, thời cơ tốt đẹp như vậy không thể bỏ qua.

Nhưng lời nói của Mộc Dương thủy chung vẫn quanh quẩn bên tai hấn: công lực cực đại bị hút ra, không chắc nàng có thể chịu đựng được.

Nếu không chịu nổi, nàng sẽ mất mạng hoàn toàn... Thốc Ly vươn tay chạm vào mặt nàng, có chút do dự: một bên là công lực của mình, một bên là tính mạng của tiểu bốn qua...

“Bốp!” Cảm giác được có cái gì đang bò trên mặt mình, Thụy Thụy đánh mình một cái, “Muỗi!” Đáng giận!

Bàn tay nhỏ đánh mình một cái thoát nhìn càng choáng váng, Thốc Ly thở dài, lắc đầu tiếp tục cõng nàng đi về trước. Ánh mặt trời làm ngấn lại bóng của hai người, thoát nhìn tựa hồ hợp lại làm một.

Hấn chung quy vẫn không có lựa chọn lấy tính mạng của nàng làm vật đặt cược.

Lúc Thụy Thụy tỉnh lại đã là chạng vạng, ánh tịch dương âm áp màu quýt chiếu vào trong nhà, nàng xoa đôi mắt nhập nhèm còn buồn ngủ, hoảng sợ nhảy dựng lên sau khi nhìn rõ các vật bày trí trong nhà.

Cư nhiên vẫn là căn nhà gỗ kia.

Thốc Ly đang ngồi bên bàn chuyên chú đọc một quyển sách, Thụy Thụy căng thẳng chạy tới, “Tại sao lại trở lại? Các sư huynh sẽ tìm tới đây.”

Thốc Ly cũng không ngẩng đầu lên, “Bọn họ có thể đoán được nàng về tới đây sao?” Đây là cái gọi là nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, bọn đệ tử Nga Sơn ngốc kia có nghĩ nát óc cũng sẽ không đoán được bọn họ không có chạy trốn mà ngược còn trở lại chỗ cũ.

Thụy Thụy nghĩ cũng phải, lập tức cười tủm tỉm, chạy như bay vào phòng Trịnh Dục Sinh kiểm tra một chút rồi chạy ra, kinh sợ, “Bí của Trịnh đại ca mất rồi, nhất định là đuổi theo chúng ta rồi.”

Thốc Ly gật đầu, “Ừ.” Hấn biết hết rồi.

Trịnh Dục Sinh cũng đoán không được bọn họ lại trở về, nhất định sẽ đuổi theo. Hành động này có thể nói là một công đôi việc, vừa trốn thoát khỏi truy binh, lại phân đường với Trịnh Dục Sinh. Tuy rằng tiểu tử Trịnh Dục Sinh kia cũng coi như là đáng yêu, nhưng hấn muốn ăn tiểu bốn qua kia thì tất nhiên là người bên ngoài càng ít thì chương ngại càng ít. Thế giới của hai người rất quan trọng, chỉ có hai người tại nơi non xanh nước biếc này rất thích hợp để làm “chính sự”.

Đối phó với tiểu bốn qua này chỉ cần động ngón út là được rồi.

Thụy Thụy đầu thấu hiểu được tâm tư quanh co của Thốc Ly, vỗ mặt, “Vậy chúng ta mau đuổi theo Trịnh đại ca.”

“Đuổi theo?” Thốc Ly ngẩng đầu hỏi lại, “Đuổi theo đâu, nàng biết hấn đi đâu sao?”

Thụy Thụy sờ mặt lắc đầu.

Thốc Ly lại rử mắt, “Cho nên cứ chờ ở đây, nói không chừng hấn sẽ trở về.”

Thụy Thụy ngẫm lại thấy có đạo lý, nhưng lại không muốn thừa nhận Thốc Ly suy nghĩ rất thông suốt và lợi hại, xoắn tóc nhìn trộm Thốc Ly. Thốc Ly không có biểu tình gì, trong lòng lại đang cười thầm.

Đến bước này, thế giới của hai người đã hình thành.

Nhưng Thụy Thụy rất căm phẫn.

Thốc Ly không cần ăn, chỉ có thể nàng cần, cho nên nàng phải tự mình xuống bếp, chuyện này đối với kẻ ngốc nhà bếp là nàng mà nói quả thực là một loại tra tấn. Nàng chỉ biết nấu cháo, ăn cháo cháo thì thử nấu cơm làm thức ăn, kết quả thiếu chút nữa làm cháy bếp, nàng bị hun đầy mặt tro, tóc cũng dựng thẳng lên trời, hoàn toàn biến thành một con nhóc đen ngốc. Thốc Ly nhìn bộ dáng của nàng mà lắc đầu thở dài, Thụy Thụy dưới con giận chỉ có thể biến đồ ăn bằng pháp thuật, ăn một miếng nếm một câu: “Tên xấu.”

Có một lần nàng lên lút biến y phục của cô nương ra mặc thử, kết quả bị Thốc Ly nhìn thấy, nàng lúng túng đến mức mặt mặt, buổi tối lúc ngủ dùng sức đạp hấn một cái.

Còn nữa còn nữa, lúc bọn họ dạo phố trong thành hấn luôn đi trước giành hết mọi nổi bật mỹ nam tử của nàng, nàng khinh hấn.

Đại sư huynh cái gì cũng chiều nàng, Thốc Ly cái gì cũng không chiều nàng, nên hấn là người xấu. Thụy Thụy không biết là những lời nói của Thốc Ly ở

trước mặt nàng cơ hồ là tương đương với tổng hòa mấy nghìn năm của hần, hần đối xử với nàng khác so với những người bên cạnh, tuyệt đối không có hung ác lãnh khốc như vậy.

Oán niệm là oán niệm, Thụy Thụy lại không nghĩ tới sẽ chia tay với Thốc Ly. Trừ việc hần chê cười nàng, thì nàng sống rất vui vẻ.

Bờ sông phản chiếu ánh sáng, gió xuân ấm áp, cảnh liễu cỏ xuân dịu mềm, đều là phong cảnh tươi đẹp. Lúc Thốc Ly tới nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhỏ ở giữa sông, nàng cuộn ống quần xắn tay áo lộ ra cặp chân nhỏ và cánh tay trắng nõn, đang chuyên tâm tìm cái gì đó, miệng còn không ngừng lầm bầm.

Thốc Ly tựa vào bên cây liễu, ném ánh mắt qua, “Đang làm gì đó? Tìm cá?”

Thụy Thụy đang “mắng” hần, nghe tiếng thì quay sang hần bĩu môi, “Cái gì mà tìm cá? Đệ tử Nga Sơn bọn ta không ăn mặn, ta đang tìm vô sò xâu vòng cổ.”

“Vô sò?” Thốc Ly dĩ nhiên đã đạt đến mức nhìn thấy nàng thay đổi vẫn không kinh ngạc, “Vậy phải ra biển tìm, bên sông rất ít.”

“Thì ra phải ra biển.” Ánh mặt trời chiếu lên vẻ mặt nghi hoặc của Thụy Thụy, trách không được một con nàng cũng tìm không thấy. “Vậy ta nhặt đá hoa được rồi.”

Ở Nga Sơn nàng sống một cuộc sống khép kín hơn các đệ tử khác, rất nhiều những thường thức cơ bản cũng không biết, điểm này Thốc Ly xem như rất hiểu, cho nên hần chỉ tựa vào bên bờ nhìn nàng.

Thụy Thụy chuyển mắt thò tay vào nước tìm đá, sò qua sò lại cũng là những viên đen đen xấu xấu, lại vớt rồi lại tiếp tục tìm, dư quang thoáng nhìn thấy có cô nương đi ngang qua bờ sông, nàng theo bản năng tưởng là Mộc Dương, sau khi nhìn kỹ mới phát hiện là không phải.

Mộc Dương nói qua sẽ còn đến nữa, lòng Thụy Thụy động a động, ngoắc ngoắc ngón tay với Thốc Ly, “Ngươi qua đây.”

Thốc Ly đi qua, chưa bước vào trong nước đã nói, “Làm cái gì?”

“Hỏi ngươi vài vấn đề quan trọng.” Rất quan trọng rất quan trọng.

Thốc Ly cười xùy, không phải hần xem nhẹ nàng, nhưng nàng còn có thể có vấn đề quan trọng gì chứ? “Nói.”

Lúc này Thụy Thụy cuộn ống quần rất giống nữ ngư dân, “Ngươi làm sao quen được Mộc Dương? Nói cho ta biết đi.” Mấy vấn đề này đã nghẹn trong lòng nàng rất nhiều ngày.

Đây là vấn đề quan trọng sao? Thốc Ly trầm mặc, nhưng vẫn trả lời nàng: “Ta quen nàng ấy đã rất nhiều năm rồi, khi đó nàng ấy còn là một tiểu...” Tiểu tiên.

Từ nhỏ đã quen nhau rồi? Trong lòng Thụy Thụy lại bắt đầu lên men chua, tay không tự giác đập lên mặt nước, “Ồi ~ thanh mai trúc mã.”

Thốc Ly đang nhớ lại chuyện của mấy ngàn năm trước, “Nhiều thế hệ qua, nhà nàng ấy có cừ oán với nhà ta, có một lần nàng ấy lọt vào tay ta, ta không tổn thương nàng ấy mà là thả nàng ấy đi, cứ như vậy là quen nhau.”

“À ~.” Chữ à kéo dài này của Thụy Thụy thấm đầy vị chua.

Chịu ơn cứu mạng, nên lấy thân báo đáp.

“Nàng ấy là một người không tệ.”

Thụy Thụy xoay lưng lại. Muốn nghe, nghe xong lại khó chịu, nàng cũng không rõ mình làm sao nữa, chỉ biết là nghĩ đến những điều này đã cảm thấy Thốc Ly rất đáng giận, cực kỳ đáng giận, phi thường phi thường đáng giận. Hơn nữa nàng còn có một vấn đề quan trọng nhất không có cách nào mở miệng hỏi...

Thốc Ly nhướng mày, “Có vẻ nàng cảm thấy rất hứng thú với chuyện của nàng ấy?”

Thụy Thụy bộp bộp bộp đi từ trong nước lên tới bên hần, lúc đến gần thì hất cả một vốc nước lên người hần. Nàng cảm thấy hần đáng giận, nhưng có thể hất nước hần nàng đã cảm thấy rất hả giận, phương pháp xả giận của nàng hết sức đơn giản. Thốc Ly nhất thời không phòng bị nên bị nước hất vào người, nhắm mắt lại, trên gương mặt như điêu khắc thấm đầy nước càng gia tăng thêm vẻ nganh nganh và mỉa mai.

“Ha ha ha!”

Bên tai là tiếng cười đạt được mục đích của nàng, gương mặt, trước mặt là nàng với gương mặt quý nhếch miệng lệch mắt. Thốc Ly không hiểu nàng lấy đâu ra nhiều biểu tình như vậy, mỗi cái đều sinh động như vậy, còn chưa bao giờ lặp lại, nhưng đã kích tiểu ngu ngốc là thói quen của hần, “Thật là xấu.”

“Ai nói?” Thụy Thụy phản bác, “Gia mới không xấu, đại sư huynh của ta nói ta đẹp.” Vội vàng không cam lòng yếu thế lại nói thêm một câu: “Ta và đại sư huynh của ta cũng là thanh mai trúc mã.”

Nhìn xem, nàng một chút cũng không thua hần, nàng cũng có thanh mai trúc mã... Nàng đang phân cao thấp với hần.

Thốc Ly rất tin vào điểm hay khoác lác của nàng, hẳn cũng tin vị đại sư huynh thần bí kia tuyệt đối không chỉ có tình cảm huynh đệ với nàng, thậm chí hẳn có chút đồ kỵ với vị đại sư huynh kia vì có thể lớn lên cùng nàng.

Thụy Thụy mang giày vào, hào quang vạn trượng chống nạnh dưới ánh mặt trời, “Ta cho ngươi biết, sáng mai ngươi đừng để cho ta phát hiện ngươi ôm ta, bằng không ta nhất định sẽ đá ngươi xuống giường!”

Mỗi sáng nàng tỉnh lại đều phát hiện mình đang nằm trong lòng Thốc Ly, nàng có chút chột dạ là mình tự bỏ vào ngực hắn, cho nên tiên hạ thủ vi cường đùn đẩy trách nhiệm lên người hắn. Hưng hăng trừng Thốc Ly một cái, Thụy Thụy giẫm hài lạch bạch lạch bạch trở về, trên đường còn quay đầu nhìn một cái, lại kiêu căng nâng cằm lên đi tiếp.

Thật ra câu nàng muốn hỏi hắn nhất chính là nàng và Mộc Dương ai xinh đẹp hơn? Nhưng nàng một đại nam nhân lại đi so với một cô nương, nàng không muốn mất mặt, hơn nữa Thốc Ly xấu xa nhất định sẽ cảm thấy Mộc Dương xinh đẹp hơn nàng.

Nghĩ đến đây Thụy Thụy càng cảm thấy Thốc Ly còn đáng giận hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: THÂN THỂ CỦA NÀNG LÀ MỘT CÂU ĐỒ

Bên kia bờ sông có bóng người to lớn đang chờ, Thốc Ly vòng ra sau nhà gỗ xuyên qua cây cầu nhỏ đi sang bờ bên kia, người nọ liền nghênh đón, “Tôn thượng.”

Thốc Ly hỏi: “Thân thể khôi phục như thế nào rồi?”

“Đã khá tốt rồi, xin tôn thượng yên tâm” Đinh Quy gật đầu mỉm cười, lập tức chấp tay, “Chuyện tôn thượng dặn dò, thuộc hạ đã điều tra rõ.”

Thốc Ly hướng tầm mắt về nhà gỗ, “Nói nghe xem sao.”

“Nàng là tiểu hài tử được Minh Hư chú trọng môn của Nga Sơn nhất được, lúc khoảng bốn năm tuổi thì lên núi, nghe nói là tiểu đồ đệ mà Minh Hư lão đạo và các vị đại trưởng lão cùng chiều nhất, có một lần trên Nga Sơn đồn rằng nàng là con riêng của Minh Hư lão đạo.”

“Con riêng? Buồn cười.” Trên mặt Thốc Ly lộ ra ý cười, “Còn gì nữa?”

Đinh Quy tiếp tục bẩm báo: “Mười năm này Minh Hư lão đạo cực kỳ yêu thương nàng, cái gì cũng chiều nàng, mặc nàng nghịch Nga Sơn đến gà bay chó sủa cũng coi như không thấy, còn chấp thuận cho nàng có thể không tuân theo quy củ của Nga Sơn, khiến cho chúng đệ tử đều ghen tị. Có một lần nàng chơi trong phòng bếp vô ý bị dao cắt vào tay, chỉ một vết nhỏ ấy mà Minh Hư lão đạo và Trang Thanh Thần phải canh giữ trong phòng nàng suốt một đêm. Nhưng Minh Hư lão đạo lại không dạy pháp thuật cho nàng, cho nên nàng cơ hồ không có nội lực và võ công. Nói một cách đơn giản, nàng chính là một tiểu sư đệ ăn không ngồi rồi trên Nga Sơn.”

Những điều này đều là điều mà ai cũng biết, Thốc Ly tạm dừng, “Những cái khác đâu? Vì sao Minh Hư lão đạo lại giấu thân phận nữ nhân của nàng?”

Đinh Quy cũng tỏ vẻ khó hiểu, “Cái này không rõ lắm. Minh Hư lão đạo là người mang nàng trở về, chắc chắn biết nàng là cô nương, mà sau khi lên Nga Sơn nàng luôn được đại đệ tử cao nhất Nga Sơn là Trang Thanh Thần chăm sóc, theo thuộc hạ phỏng đoán Trang Thanh Thần hẳn là cũng biết chuyện. Còn chuyện vì sao bọn họ giấu diếm thân phận thật sự của nàng thì thuộc hạ đoán không ra, chúng đệ tử Nga Sơn trừ Trang Thanh Thần ra cũng không người nào biết nàng là nữ nhân.”

Tiểu bọn qua này thật sự là sống trong một đồng những lời nói dối mà không biết, Thốc Ly nhẹ nhàng nói ra, “Vậy thân thể của nàng ấy như thế nào?”

“Oa, rất kỳ quái.” Đinh Quy rất có thiên phú của kẻ kể chuyện, biểu tình khoa trương, “Cuộc sống trước khi lên Nga Sơn của nàng ấy thì thuộc hạ tra không ra, Đệ tử Nga Sơn cũng không người nào biết thân thể của nàng ấy, ngoài mặt thì đồn đãi nàng ấy là cô nhi được Minh Hư lão đạo nửa đường nhặt về, nhưng bên trong đều nói nàng ấy là con riêng. Nhưng các vị trưởng lão cũng đều rất tốt với nàng ấy, cho nên lời đồn là con riêng không đáng tin.” Nếu là con riêng của chú trọng môn, các vị trưởng lão nhất định sẽ thanh lý môn hộ trực xuất Minh Hư đạo trưởng khỏi Nga Sơn, mà sẽ không cùng Minh Hư đi che chở nàng ấy.

Thốc Ly khẽ nhủ mảy. Ngay cả Đinh Quy cũng tra không ra chân tướng của nàng, có thể thấy là vô cùng bí ẩn.

“Trang Thanh Thần là một người như thế nào?”

“Đại đệ tử Nga Sơn, võ công nhân phẩm đều xếp nhất trong chúng đệ tử, là ứng cử viên cho chức chú trọng môn, có quan hệ thân mật nhất với nàng ấy,

cơ hồ như hình với bóng. Nàng ấy cả ngày đại sư huynh đại sư huynh không rời miệng, Nga Sơn đồn bọn họ...” Đinh Quy che miệng muốn cười, ho một tiếng, “Đoạn tụ.”

Ánh mắt Thốc Ly ánh lên tia sắc bén, trầm mặc trong chốc lát.

“Còn có một chuyện lạ.”

Thốc Ly dời mắt qua, ý bảo nói tiếp.

“Lúc Minh Hư lão đạo ôm nàng về thì nàng đang hôn mê, qua mấy ngày mới tỉnh, sau khi tỉnh lại nàng như đang tìm ai đó, người được tìm chính là Trang Thanh Thân, nghe nói lúc ấy nàng vẫn ôm cánh tay Trang Thanh Thân mà cười ngây ngô. Tất cả mọi người nói đây là nghiệt duyên, lần đầu tiên gặp mặt đã hết sức hợp nhau, đoạn tụ cũng là do định mệnh sắp đặt.”

Về mặt Thốc Ly hồ hững, biểu tình tựa hồ có chút lạnh, cố ý xem nhẹ cảm giác khó chịu sau khi nghe được những lời này. Nàng từng đi lại thân mật với những nam nhân khác, nghĩ đến liền cảm thấy không thoải mái.

Đinh Quy nhíu mày loạn xạ, “Tôn thượng, còn có chuyện lạ hơn, thuộc hạ bí mật tra được.”

Thốc Ly hất tay, “Ngươi nói một lần cho hết đi được không?”

Đinh Quy cười hắc hắc, sắc mặt nghiêm nghị, “Là như thế này, vốn là thuộc hạ có thể về từ hai hôm trước để gặp tôn thượng, nhưng thật sự là tra không được bao nhiêu, thuộc hạ cũng có chút không cam lòng, vì thế tiếp tục tra, rốt cuộc cũng tra được chút tin không tầm thường.”

Đinh Quy cố ý dừng lại, Thốc Ly liếc hần một cái. Đinh Quy thấy thừa nước đục thả câu đủ rồi, nói ra kết quả: “Thuộc hạ tìm được một vị sư phụ nhóm lửa đã về hưu của Nga Sơn. Vị sư phụ này từng ở Nga Sơn mấy chục năm rồi, thuộc hạ phải tốn rất nhiều tiền hần mới chịu nói ra. Năm đó là hần lái xe ngựa đưa Minh Hư lão đạo và nàng quay về Nga Sơn, hần nói Minh Hư đạo trưởng làm việc rất cẩn thận, một mực thủ trong xe ngựa, không cho hần nhìn hoặc là chạm vào Thụy Thụy. Hần lén lút nhìn qua một cái, nhìn thấy trong xe ngựa có một tiểu hài tử đang hôn mê, cả người phát sáng. Có trách thì trách vài ngày sau! Vị sư phụ kia nói bộ dáng Thụy Thụy sau khi tỉnh lại không giống với tiểu hài tử hần thấy trước đó, cũng chính là bộ dáng sau khi nàng tỉnh lại cũng thay đổi rồi, đương nhiên hần cũng nói có thể là do hần trông gà hóa cuốc.”

Điểm này Thốc Ly cũng không thấy kỳ quái. Thụy Thụy vốn không phải loài người, bộ dáng có biến hóa cũng không ngạc nhiên, đây là một chuyện rất bình thường trong giới yêu ma.

“Chỉ vậy thôi sao?”

Đinh Quy buông tay, “Tạm thời chỉ có bấy nhiêu, những chuyện khác phải hỏi Minh Hư lão đạo và Trang Thanh Thân.”

Thốc Ly khẽ gật đầu, “Rất tốt, ngươi về trước đi, có việc sẽ tìm ngươi.”

“Vâng, vậy thuộc hạ đi đây.” Đinh Quy hoàn thành nhiệm vụ vắn cái eo mỗi, nháy mắt ra hiệu, “Tôn thượng người định tiếp tục đi theo nha đầu kia sao? Theo thuộc hạ thấy người hạ mê được nàng ấy quả thật là dễ như trở bàn tay, dây dưa như vậy không phải phong cách nhất quán của người.”

“Tự ta có chừng mực.” Chừng mực của hần thật ra đang dao động.

Đinh Quy chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên: “Thật sự không được thì dùng Hợp Hoan Tán, nếu không nữa thì còn loại cường hiệu hơn.”

...

Thụy Thụy đã tìm Thốc Ly được một hồi lâu, rốt cuộc tìm được hần bên cây cầu nhỏ, vui vẻ đi qua.

“Kỳ quái, vừa rồi ngươi nói chuyện với ai?” Nàng tựa hồ nhìn thấy một bóng người.

Thốc Ly mắt không chớp thờ không gấp, “Một lão nhân hỏi đường.”

... Nếu như Đinh Quy nghe được nhất định sẽ khóc.

“Ừ.” Thụy Thụy tỉnh ngộ, tiếp đó như dâng bảo vật lấy ra món đồ giấu sau lưng, liếc mắt cười tủm tỉm, “Thốc Ly ngươi xem, ta làm được rồi, thế nào?”

Trên tay nàng là một sợi dây dài được khâu đầy đá. Tuy rằng nàng không đội trời chung với Thốc Ly, nhưng có thành quả nàng vẫn là chia sẻ với hần đầu tiên.

Thốc Ly lạnh lùng liếc một cái, “Đây là cái gì?”

Thụy Thụy đặt sợi dây vào tay hần, so so, “Xâu từ đá hoa a, ta làm hai ngày rồi. Chúng ta có thể treo nó trên cửa, rất đẹp đó.”

Thốc Ly nhìn nhìn món trang sức vụng về trong tay, mi tâm giựt giựt. Hần cũng không nên treo cái xích ngu xuẩn này trước cửa.

Thụy Thụy chống cằm lên ngón trỏ nói ra kế hoạch của nàng: “Hôm nay ta còn phải đi hái hoa, trong phòng chúng ta đặt mấy bồn hoa mới ra đáng.”

Thốc Ly dời tầm mắt. Cho dù nàng có muốn đi làm tiểu hái hoa tặc, hẳn cũng không nguyện làm đạo tặc hái hoa với nàng.

Thụy Thụy vòng hai tay trước ngực, “Còn nữa, trên tường trụ lồi khó coi, ngày mai ngươi vào trong thành với ta mua mấy bức tranh chữ về trang hoàng một chút.”

Bộ dáng của nàng rất giống nàng dâu nhỏ bé đang trang hoàng tân phòng, từng món từng món đều phải tự mình làm, Thốc Ly ném sợi dây cho nàng, “Tự nàng đi.”

“Như vậy sao được?” Thụy Thụy trừng mắt, lại dùng sợi dây gỗ gõ hấn, “Ngươi đừng lười như vậy, cùng lắm thì mua thêm mấy bức mỹ nhân đồ cho ngươi treo lên.”

Nàng từng ngầm nghe có vài vị sư huynh nói qua, nam nhân thích nhất là các cô nương xinh đẹp, Thốc Ly khẳng định cũng vậy. Nàng rất khinh bỉ hấn.

“Mỹ nhân đồ?” Thốc Ly liếc nàng, “Có một mình nàng đã đủ phiền toái rồi, còn muốn bao nhiêu nữa?”

Thụy Thụy vốn đang khinh bỉ hấn, nghĩ thấy không đúng, chớp nhanh đôi mắt, “Ngươi có ý gì, ngươi cư nhiên đánh đồng ta với các cô nương, gia là nam nhân.”

Đề cập đến vấn đề giới tính Thốc Ly hiểu là không thể câu thông, thức thòi im miệng không lên tiếng.

Thụy Thụy cảm thấy tôn nghiêm nam nhi của mình đã bị vũ nhục, trên thực tế tên Thốc Ly xấu xa này đã nhiều lần hạ thấp mị lực nam nhi của nàng, quả thực là xấu xa cực kỳ. Nàng kiêu ngạo muốn tăng chút khí thế, “Ta không để ý tới ngươi.”

Thốc Ly chỉ xem lời nàng nói như lời nói nhảm của đứa trẻ. Do khí trời và kích động nên trên trán nàng có chút mồ hôi, Thốc Ly theo bản năng nâng tay áo lau giúp nàng, hồn nhiên không biết động tác này có bao nhiêu là thân mật.

Thụy Thụy chuyển tới một bên khác của hấn, nhón chân kéo gần khoảng cách, “Ta thật sự không để ý tới ngươi.” Hừ!

Thấy phản ứng bình thường của Thốc Ly, Thụy Thụy hạ xuống lời nói ngoan độc: “Sau này ngươi còn dám chọc ta ta sẽ hôn ngươi để ngươi ngất đi.” Đây nghiêm nhiên trở thành đòn sát thủ của nàng.

Lời này quá độc ác, làm cho Thốc Ly không thể không nhìn về phía nàng. Thấy thế, Thụy Thụy cười thầm không thôi.

Cách đó không xa xuất hiện thân ảnh màu tím thanh nhã, dần đi tới gần. Mộc Dương đứng hẹn đến đây, vừa tới gần nhà gỗ liền nhìn thấy bên bờ sông có hai người đang đấu võ mồm: một cao một thấp một lớn một nhỏ, kẻ lớn thì tinh táo bình tĩnh, người nhỏ thì căm phẫn chỉ trích, một bức tranh sinh động được phân chia trình tự rõ ràng.

Trong lòng Mộc Dương dấy lên một tia cảm xúc khác thường. Bảo trì trạng thái thấy sóng cũng không sợ hãi của tiên gia mấy ngàn năm qua, nàng bỗng nhiên có chút hâm mộ tư thái của người thường.

Thụy Thụy đang nhìn chăm chăm Thốc Ly, dư quang thoáng nhìn thấy phía sau Thốc Ly có người, “Mộc Dương ngươi tới rồi.”

Mộc Dương khẽ mỉm cười đi qua, gật đầu chào hỏi Thốc Ly, lại chuyển sang Thụy Thụy, “Các ngươi đang âm ỷ cái gì?”

Thụy Thụy nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, “Hắn không phải người tốt.”

Mộc Dương che miệng cười. Thốc Ly xác thực không phải người tốt, nhưng tựa hồ cũng không tính là người xấu, không phải chỉ dăm ba câu là có thể định hấn là người tốt hay người xấu được.

“Thụy Thụy ngươi theo ta lại đây.”

Thụy Thụy tặng Thốc Ly một cái liếc mắt, theo Mộc Dương đi sang một bên. Mộc Dương từ trong lòng ngực lấy ra một bình thuốc nhỏ, “Thuốc bổ đã hứa với ngươi, mỗi ngày một viên, cường thân kiện thể.”

Thụy Thụy mở nắp bình ra ngửi được một hương hoa mai quen thuộc, lập tức đổ một viên ra nhét vào miệng, gật đầu lia lịa, “Giống với cái sư phụ cho ta ăn.”

“Là giống nhau.” Mộc Dương lại lấy ra mấy viên khác, “Đây là chuẩn bị cho Thốc Ly, nếu như hấn lại ngất, ngươi chỉ cần đút hấn ăn cái này là được, đương nhiên có thể không ngất thì là không còn gì tốt hơn.”

Thụy Thụy nói đồng thanh, “Hấn sẽ không ngất nữa.” Bởi vì hấn quá đáng giận, nàng sẽ không để hấn hôn nàng nữa. Vừa rồi chẳng qua chỉ là hù dọa Thốc Ly mà thôi.

Mộc Dương cười, “Giữ đi, phòng cho bất cứ tình huống nào.”

“Vậy được, cảm ơn ngươi Mộc Dương.” Thụy Thụy nhận lấy toàn bộ, lộ ra gương mặt cười. Tuy rằng Thốc Ly rất đáng giận, nhưng Mộc Dương là người tốt, nàng phân rõ trắng đen chỉ chán ghét một mình Thốc Ly.

Mộc Dương nhìn nàng, “Thụy Thụy, ngươi còn nhớ những chuyện lúc ngươi lên Nga Sơn không?”

“Đương nhiên không nhớ, khi đó ta quá nhỏ.” Thụy Thụy làm ra vẻ mặt đương nhiên, lại giống như phát hiện cái gì đó, vẻ mặt chờ mong túm lấy bàn tay Mộc Dương, “Mộc Dương có phải ngươi biết ta đến từ đâu không? Ngươi cũng biết tin tức về cha mẹ ta đúng hay không?”

Mộc Dương rất muốn nói cho nàng biết nàng không cha không mẹ, cuối cùng lại không đành lòng nhìn thấy bộ dáng cô đơn đau lòng của nàng, chỉ có thể lắc đầu, “Ta không biết, thuận miệng hỏi một chút mà thôi.”

“Ừ.” Thụy Thụy cũng không để trong lòng, rất nhanh đã vui trở lại.

Đưa xong thuốc Mộc Dương đi sang phía Thốc Ly, hai người chậm rãi đi dọc theo con sông. Mộc Dương vấy dài phiêu diêu, Thốc Ly cao lớn ngọc lập, thật sao rất xứng đôi. Bọn họ nhỏ giọng trò chuyện câu được câu không, Thụy Thụy đi theo phía sau được một lúc thì thấy ngực rất khó chịu, xoay người lên lúi đi về hướng ngược lại.

Thốc Ly phát hiện nàng tránh ra, chỉ tưởng nàng ham chơi, cũng không có gọi nàng về.

Thụy Thụy tùy ý đi trên đường, bẻ một cành liễu, vừa đi vừa quét mặt đất, “Thốc Ly xấu xa, Thốc Ly xấu xa, thấy cô nương xinh đẹp thì không để ý đến ta, quát ngươi!”

Hu hu, nàng lại bị Thốc Ly từ bỏ một cách tàn nhẫn.

“Nhưng ta nhất định cũng sẽ có nương tử!”

Bên cạnh một cây đại thụ truyền tới thanh âm sần sật, một con hắc điều từ trong rừng cây ló đầu ra, tinh quang trong mắt hùng hổ dọa người, khóa lại thân ảnh nhỏ nhắn phía trước.

Gió xuân ấm áp, Thụy Thụy lại đau đớn, hái lá cây không ngừng dậm, “Đâm ngươi đâm ngươi đâm ngươi.”

Hắc điều cứ bám theo một cây lại một cây, móng vuốt sắc nhọn ngo ngoe, nơi khoe miệng đẹp là nụ cười ác độc.

Thụy Thụy cảm ứng được cái gì đó, buồn bực quay đầu lại, vân đạm phong khinh ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

“Áo giáp.” Thụy Thụy ngờ ngác lắm bầm lâu bầu, tiếp tục đi về phía trước, đâm lá cây đâm đến ngón tay cũng thấy đau, cuối cùng nàng đưa ra một quyết định vĩ đại: “Được, ba ngày nay gia không nói chuyện với ngươi cho ngươi ném mùi!”

“Công tử ~” một tiếng gọi duyên dáng

Bước chân Thụy Thụy dừng lại giữa không trung, máy móc xoay người, thấy một vị cô nương áo đen đứng trước mặt. Thụy Thụy chỉ chỉ mũi mình, “Ngươi đang gọi ta?”

Cô nương áo đen với bộ dáng liễu yếu đào tơ, “Công tử, cứu ta với a!”

Thanh âm kia uốn éo đến mềm mại, làm Thụy Thụy run rẩy một trận, cẩn thận tiến lên hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Cô nương áo đen đột nhiên khóc hu hu lên, Thụy Thụy luống cuống, vội đưa chiếc khăn sạch qua, “Ngươi đừng khóc.”

Cô nương áo đen lau nước mắt, “Tiểu nữ từ nhà nghèo, phụ thân sinh bệnh nặng không có tiền chữa trị, tiểu nữ từ chỉ muốn chết cho xong.”

Thật sự rất đáng thương, Thụy Thụy móc ra mấy thỏi bạc trên người, “Ngươi cầm đi đi, nếu không đủ ngươi lại đến lấy.”

Cô nương áo đen nhận lấy bạc, ánh mắt lại không rơi trên bạc mà là rơi trên người Thụy Thụy, ánh mắt kia hiển nhiên là ánh mắt nhìn con mồi, Thụy Thụy bị nàng nhìn đến run mình.

“Đa tạ công tử trượng nghĩa tương trợ, tiểu nữ từ không có gì để báo đáp, chỉ có lấy thân báo đáp.” Dứt lời, cô nương áo đen nhào lên ôm lấy nàng.

“Oa!” Bị một cô nương ôm lấy, cả người Thụy Thụy không được tự nhiên, lập tức đẩy nàng ra, nhảy ra xa vài thước, “Không cần không cần không cần, ta đi.”

“Công tử đừng đi, tiểu nữ từ muốn tạ ơn ngươi.”

“Không cần không cần không cần.”

“Rượu mời không uống uống rượu phạt.”

Thụy Thụy còn chưa xoay người đã nghe thấy lời nói âm lãnh của nam nhân, nàng cả kinh há to mồm, bởi vì thanh âm kia là từ trong miệng cô nương áo đen phát ra. Một người đồng thời có thể nói cả giọng nam và nữ, quá kinh khủng.

Thụy Thụy ôm đầu cất bước bỏ chạy, chạy chạy một lúc thì thân thể bay lên không trung. Thân lực của nàng lại khôi phục.

Cô nương áo đen hóa thành hắc điều đuổi theo.

Thụy Thụy bay được một đoạn mới dừng lại, thở hồng hộc vuốt lồng ngực, quay đầu lại, hắc điều kia đã đuổi tới. Hắc điều đáp xuống đất biến thành một người đàn ông, khuôn mặt đầy khói mù.

“Mẹ ơi!” Cái thứ lúc nam lúc nữ này là gì vậy?

Thụy Thụy vội chạy tiếp, nhưng lần này không thể bay lên, thân lực của nàng tựa hồ rất mơ hồ bất định. Nàng lại lấy Bảo Nhi ra, hắc điều ném một viên đá lại đây, Bảo Nhi rơi xuống đất.

Thụy Thụy rặn lên một khuôn mặt tươi cười, “Ngươi đừng làm loạn, ngươi muốn làm gì?”

Hắc điều lộ ra thần sắc tham lam, “Chỉ thiếu một người là ta đã có thể luyện thành hình người mãi mãi, ta đã không đợi kịp đến tối nay rồi, bây giờ ta sẽ phải hút cạn máu ngươi, ngươi có vui hay không? Ngươi có thể bắt tử cùng với ta rồi.”

Nói đi nói lại tên bất nam bất nữ này là muốn ăn nàng, Thụy Thụy rất muốn thu phục hắn, nhưng nàng đánh không lại hắn, chỉ có thể chạy, mới vừa dạt chân ra chạy trốn đã bị hắc điều bắt được.

Hắc điều trực tiếp kéo nàng vào một bên rừng, vội vàng hóa thành nguyên hình nửa người nửa điều, chiếc mỏ nhọn găm lên cánh tay nàng.

Một cơn đau đớn truyền đến, Thụy Thụy biết cánh tay mình đã bị cắn, hắc điều đang hút máu của nàng, nhưng nàng không thể động đậy.

Lần này Thốc Ly và đại sư huynh cũng không ở bên người, không có người có thể cứu nàng, nàng chết chắc rồi.

Ánh nắng rất rực rỡ, Thụy Thụy hép mắt nhìn mặt trời trên cao, cắn môi mở mắt chờ chết. Nàng không đấu võ mồm với Thốc Ly nữa, cũng không lấy vợ rồi, nàng nhất định sẽ ngoan.

“Ngươi...” Khóe miệng hắc điều còn lưu lại chút máu tươi, bỗng nhiên ngẩng đầu, “Chuyện gì xảy ra?”

Thụy Thụy mở mắt ra, thấy hắc điều nửa người nửa điều đang co quắp, tiếp theo hắc điều che cổ, thống khổ khó chịu vô cùng, “Chuyện gì xảy ra? Sao ta lại nóng như vậy?”

Thụy Thụy ngồi dậy, che cánh tay bị thương, “Ngươi hút xong nhanh như vậy?”

“A ~” Hắc điều bộc phát ra tiếng gầm thét thống khổ, đôi mắt đỏ ép hỏi một cách dữ tợn: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Máu trên cánh tay Thụy Thụy đang không ngừng chảy, nàng cũng rất đau, nhưng vẫn chưa trả lời thì hắc điều đã giựt tóc mình lẫn lộn trên mặt đất, lầm bầm “Không thể nào, không thể nào.”

Chỉ trong chớp mắt hắc điều bắt đầu chảy máu, tiếp đó cả cơ thể nổ vụn, một con hắc điều cứ như vậy bị hình thần câu diệt (tiêu diệt về thể xác lẫn tinh thần).

Lần đầu tiên tận mắt thấy cảnh này Thụy Thụy bị dọa đến choáng, cũng kêu lên, “A a ~”

Mặt trời đang trên đỉnh đầu, ánh nắng ngày xuân đã có chút nóng, Thốc Ly và Mộc Dương đi song song bên bờ sông, chậm rãi trò chuyện. Lúc xưa gặp nhau không nhiều, bây giờ cách mấy ngàn năm mới gặp lại, cũng có chút quen thuộc của lão bằng hữu.

Thốc Ly hỏi: “Vừa rồi ngươi cho nàng ăn cái gì?”

Mộc Dương cười khéo tươi đẹp làm sao, “Một chút thuốc bổ mà thôi.”

Ngữ điệu Thốc Ly giương cao, mang chút mỉa mai, “Một thượng tiên như ngươi thật đúng là quá quan tâm một đệ tử nhỏ nhỏ của Nga Sơn.”

Mộc Dương biết Thốc Ly đã nghi ngờ, chỉ cười không nói.

“Việc Minh Hư lão đạo nhận nuôi nàng không hề đơn giản, nhưng ta nghĩ ngươi cũng sẽ không nói cho ta biết đầu đuôi câu chuyện.”

Mộc Dương mỉm môi gật đầu, “Do chức trách, thật sự không tiện tiết lộ.”

Hai người rất ấn ý ở phương diện này, Thốc Ly tất nhiên cũng sẽ không hỏi tới, không khí trở nên trầm mặc. Mộc Dương đánh vỡ tĩnh lặng, “Ngươi định cứ tiếp tục như vậy sao?”

Thốc Ly hỏi ngược lại: “Nếu không thì có thể làm gì?” Chẳng lẽ kêu hắn mặc kệ tiểu bọn qua cường chế thu hồi công lực?

Trên mặt Mộc Dương lộ ra biểu tình phức tạp, “Đúng vậy a, thật có chút khó khăn.” Một bên nàng muốn khuyên Thốc Ly rời khỏi Thụy Thụy, một bên khác lại biết Thốc Ly không lấy công lực về thì sẽ không từ bỏ. Không lấy được công lực về, Thốc Ly sẽ mãi mãi đi theo Thụy Thụy; âm dương điều

hòa thu hồi công lực, bọn họ sẽ càng không thể tách ra. Chuyện đời thật khó đoán, duyên phận lại càng khó dò. Mộc Dương có chút cảm khái: “Nàng ấy như bây giờ rất vui vẻ, nếu như có thể thì đừng nên tổn thương nàng ấy.”

Thốc Ly như nghe được chuyện đáng cười, nghiêng mặt qua, “Có ý giấu giếm thân phận nữ nhân của nàng ấy, cho nàng ấy một quá khứ đầy dối trá, rốt cuộc là ai đang tổn thương nàng ấy?”

Về mặt Mộc Dương có chút tối, “Đây không phải chuyện ta muốn, cũng không phải là ta có thể quyết định, nếu như có thể mà nói ta nghĩ tận lực bồi bổ lại nàng.”

Ánh mặt trời chiếu lên đôi mắt hẹp dài, “Đền bù như thế nào? Có thể cho nàng khôi phục cuộc sống của người thường sao?”

Mộc Dương lắc đầu, nụ cười nơi khóe môi có chút miễn cưỡng. Nàng nhiều lắm chỉ có thể che giấu hành tung của Thụy Thụy.

Thốc Ly không nói, không khí lần nữa lâm vào trầm mặc. Ánh mắt của hắn thỉnh thoảng chuyển sang hướng nhà gỗ, xung quanh lại thủy chung không thấy bóng dáng của Thụy Thụy.

Bờ sông truyền đến tiếng trẻ con chơi đùa, mấy đứa trẻ nhảy tới nhảy lui, khuôn mặt tươi cười đơn thuần khả ái dập dờn dưới ánh mặt trời. Mộc Dương nhìn nhìn rồi ngáy người, bỗng nhiên nghĩ đến một thân ảnh trong tận cùng của kí ức, lại cười, “Phải rồi, Thốc Ly, người tìm được chuyển thế của Bình Bình chưa?”

Nhắc tới cái tên quen thuộc này Thốc Ly hơi thất thần.

Ánh mắt Mộc Dương hơi lóe lên, thử dò xét: “Hơn ba nghìn năm, hẳn là muội ấy đã chuyển mười mấy đời rồi nhỉ?”

Ngón tay thon dài xẹt qua khóe môi, ánh mắt Thốc Ly có chút trầm, “Đáng tiếc, cả đời ta cũng tìm không thấy.”

Ánh mắt Mộc Dương tiếp tục lóe lên, “Nói cũng thấy thật kỳ lạ, đừng nói người, ngay cả ta cũng không tìm được ghi chép về muội ấy trên sách luân hồi.”

Thốc Ly nhìn nàng, trong ánh mắt mang chút tìm tòi nghiên cứu. Chuyện không thể tiết lộ Mộc Dương sẽ không nói ra, mà lời đã nói ra chắc chắn không phải giả, nàng nói không có cái nào thì tức là không có. Huống chi hắn đã từng tự mình tra sách luân hồi, lần ấy đã làm cho Tiên giới náo động một phen.

Mộc Dương tự mình suy đoán, “Có thể là do tiên hữu trông coi giới luân hồi bỏ sót rồi, cũng có thể là do nguyên nhân khác, Tiên giới cũng không nhất định là mọi chuyện đều toàn vẹn không có chút sai sót nào.”

Suy nghĩ của Thốc Ly đã bay xa, thân ảnh nhỏ nhắn mơ mơ hồ hồ kia từng chút một chấp trở lại trong tầm mắt hắn. Những năm nay hắn chưa bao giờ dừng tìm kiếm, đã nhiều lần đánh lên Thiên Đình và đánh xuống Địa Phủ cũng là vì tìm kiếm tin tức của nàng, chỉ là không có kết quả. Bọn yêu có lai lịch trong Thủy Ly Điện đều biết tôn thượng của chúng vẫn một mực tìm kiếm cô bé tên là Bình Bình ấy.

Chẳng qua là, toàn bộ yêu thú của cả thế hệ cũng tìm không ra, e là đã sớm hồn phi phách tán trong trận ác chiến năm đó rồi.

Nụ cười của Mộc Dương có chút sâu, “Tìm không được thì dứt khoát đừng tìm nữa.”

Thốc Ly liếc nàng một cái, “Có thể sao?”

Mộc Dương cười nhìn về phía mặt hồ, “Người quen biết muội ấy cũng không được lâu, chỉ hơn một năm thôi, không đáng để lên trời xuống đất mà tìm như vậy.”

Thốc Ly còn đang bắt lại bóng dáng ấy trong hồi ức. Thời gian không là vấn đề, hơn một năm đối với thời gian tồn tại của hắn mà nói quả thật chỉ là một giọt nước nhỏ trong bờ biển rộng lớn thôi, nhưng cũng đủ để hắn nhớ mãi.

Mộc Dương nhẹ nhàng chớp chớp mắt, “Ta nghe những tiên hữu tiên tôn khác nhắc qua, nói yêu thú đại nhân người mấy vạn năm cũng không để mắt qua bất cứ nữ nhân nào, lại vì một nữ nhân mà đánh lên Thiên Đình cướp sách luân hồi càng nghe rộn cả người, thật sự là có chút không thể tưởng tượng nổi...”

Thốc Ly dừng bước, “Cho nên? Người muốn ám chỉ cái gì?”

Mộc Dương cười lắc đầu, giấu đầu hở đuôi, “Không có a.”

Thốc Ly vạch trần nàng, “Người muốn ám chỉ Thốc Ly ta đã yêu muội ấy?”

Mộc Dương pha trò, “Tự người nói, ta không có nói nha.”

Gió thổi bay vạt áo Thốc Ly, có chút phiêu dật, hắn như mảy may, “Các người cảm thấy Thốc Ly ta đã yêu một đứa trẻ ba bốn tuổi?”

Không sai, là đứa trẻ, một cô bé ba bốn tuổi! Những tên thần tiên kia điên rồi!

Mộc Dương nhin không được bật cười to, hắng hắng giọng, “Mọi người ai cũng nói như vậy, rất giống đó.”

Thốc Ly cho nàng một ánh mắt khinh thường, cố chấp mà lắc đầu. Hắn sẽ không thừa nhận, trên thực tế hắn sẽ không thừa nhận hắn yêu bất kỳ một nữ nhân nào. “Muội ấy là một đứa trẻ nên ta mới mang theo bên người, là nữ nhân thì ta đã sớm ném đi xa rồi.”

Mộc Dương cười không ngừng gật đầu, “Ừ ừ ừ, vậy ta đợi, xem sau khi ngươi tìm được muội ấy rồi thì làm sao ném đi đây.”

Thốc Ly chuyển mắt qua đám trẻ con trước mắt, “Còn chẳng biết lúc nào mới có thể tìm được.” Thật sự không được thì hắn có thể xét đến phương pháp nguy hiểm nhất nghịch thiên nhất.

Mộc Dương vẫn khuyên nhủ: “Tìm không được thì đừng tìm nữa.”

Thốc Ly vẫn là câu nói kia: “Tự ta biết chừng mực.”

Thấy thế, Mộc Dương cũng không nói nữa. Xét về lập trường của bạn bè thì thật ra nàng đã tiết lộ rất nhiều rồi, tiết lộ nữa chính là vi phạm thiên quy (quy định của trời).

Trên sách luân hồi chuyển thế tìm không thấy, có thể là do tiên hữu bỏ sót, có thể là hồn phi phách tán, cũng có thể là cơ thể căn bản không có chết đi. Nếu chưa chết vậy thì đâu cần luân hồi chuyển thế? Nếu đã không cần chuyển thế vậy trên sách luân hồi tất nhiên là không có bất kỳ ghi chép nào.

Bỗng nhiên đầu ngón tay Thốc Ly đau buốt, nhăn mày lại, Mộc Dương ân cần hỏi: “Sao vậy? Có phải lại có chỗ nào khó chịu hay không?”

“Không phải.” Hắn chỉ là có chút cảm giác bất an, hơn nữa cái loại cảm giác lo sợ này càng ngày càng mãnh liệt. Kéo dài tầm mắt quét một vòng, tiểu bồn qua vô ảnh vô tung, Thốc Ly mở miệng, “Ta đi tìm nàng ấy.”

Mộc Dương mỉm cười tạm biệt, “Ta cũng phải trở về rồi, tạm biệt tại đây nhé.”

Thốc Ly gật đầu.

Sau khi cáo biệt Mộc Dương Thốc Ly vội trở về nhà gỗ, nhưng không thấy bóng dáng của Thụy Thụy, trầm tư trong chốc lát hắn chuyển vòng ra ngoài, đi theo phương hướng Thụy Thụy rời khỏi.

Tìm hơn nửa canh giờ cũng không có tung tích, Thốc Ly có chút dự cảm không ổn. Dư quang liếc thấy trên một thân cây thấp bên cạnh có gì đó, hắn thuận tay gỡ xuống, phát hiện là một mảnh vải bị rách, chất liệu rất giống với y phục của tiểu bồn qua kia.

Dừng một chút, Thốc Ly nhắm mắt, dựa vào sự nhạy cảm thì hắn có thể cảm ứng được xung quanh có vật không tầm thường, tựa hồ là yêu.

Hướng bên trái truyền đến tiếng thét chói tai: “A a!”

Bàn tay cầm mảnh vải bỗng căng thẳng, Thốc Ly bước nhanh về phía phát ra thanh âm, chuyển qua mấy cây đại thụ, ánh mắt của hắn bỗng ngưng lại.

Một bãi gì đó đen thùi đang từ từ biến mất, mà Thụy Thụy té trên mặt đất không rõ tình trạng ra sao, bên cạnh có một bãi máu.

Hô hấp chợt ngưng lại, Thốc Ly vội đi tới đỡ nàng dậy, dò mũi nàng, hơi thở rất yếu ớt, môi của nàng cũng cơ hồ không có huyết sắc. Một loại cảm giác đè nén khó chịu quen thuộc đánh đi lên, Thốc Ly không ngừng vỗ mặt của nàng, “Thụy Thụy, tỉnh dậy đi.”

Gương mặt ngày thường rất yêu cười bây giờ tái nhợt vô lực, bờ môi mềm mại, xinh đẹp cũng mím thật chặt, nàng nằm ở kia, có loại cảm giác hư ảo thoát khỏi trần thế, ánh mắt Thốc Ly ngưng lại, nhịp tim tựa hồ cũng dừng lại.

Vết thương của Thụy Thụy như cũ rất khó cầm máu, máu vẫn đang chảy, ánh vào mắt Thốc Ly nhìn thấy mà giật mình, hắn vội bế nàng lên.

Loại cảm giác đau đớn trong lồng ngực là cái gì? Thốc Ly không rõ.

Vừa động, Thụy Thụy khóc oa lên, Thốc Ly khẽ chấn động, hàng lông mày nhíu chặt cũng hơi nói lỏng chút ít. Có thể khóc là tốt. Ôm chặt chút ít, Thốc Ly nhẹ giọng trấn an nàng: “Không sao rồi không sao rồi.”

Thụy Thụy không nói lời nào, khóc thút thít tựa vào trong lồng ngực của hắn, ánh mắt yếu ớt có chút rã rời, tương như hai người so với bộ dáng hăng hái lúc bình thường.

Tận mắt thấy con nừa người nừa điều bất nam bất nữ bị xé từng miếng thịt cho đến vỡ vụn rồi biến mất, nàng bị dọa đến choáng, “Hu hu hu.”

Thốc Ly biết một vết thương thật nhỏ cũng có thể làm nàng đau rất lâu, chớ nói chi là vết thương lớn như vậy, vội xé góc áo sạch xuống giúp nàng băng lại vết thương, “Không sao không sao, về rồi.”

Dọc theo đường đi Thụy Thụy không nói lời nào, cũng không khóc, chẳng qua là ngoác trong lồng ngực Thốc Ly. Thỉnh thoảng Thốc Ly nhìn nàng một chút, dùng cảm động đung trăn của nàng.

Lúc trở lại nhà gỗ thì vết thương của nàng đã tự động khép lại, vì bị mất máu nên nàng suy yếu cực độ. Thốc Ly đặt nàng trên giường, Thụy Thụy lại nắm chặt hắn không cho hắn đi.

Thốc Ly ôm nàng ngồi trên giường, Thụy Thụy khóc lóc kể lể một cách ủy khuất: “Ta gặp phải một quái điều bất nam bất nữ, hấn muốn hút cạn khí công của ta, sau đó không biết vì sao hấn lại chết, ta rất sợ; sau đó lại tới thêm một con yêu quái nữa, hấn cứ tát mặt ta, tát rất nhiều, oa ~~~.” Thụy Thụy lau nước mắt, khóc đến cực kỳ đau khổ.

Bờ vai dày rộng của Thốc Ly run rẩy, có chút cảm giác dờ khóc dờ cười. Con yêu quái thứ hai mà nàng nói chính là hấn, là hấn vỗ mặt nàng đánh thức nàng, nhưng hấn không thể nói cho nàng biết, nếu không chắc nàng sẽ khóc đến sập xà nhà luôn.

Hấn vỗ lưng nàng như vỗ trẻ con, “Chờ thân thể nàng tốt lên ta liền dạy nàng pháp thuật, sau này yêu quái gì nàng cũng không cần sợ.”

Thụy Thụy ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên, “Có thật không? Ta có thân lực, nhưng vừa này ta muốn chạy, lại xuất không ra thân lực.”

“Thật sự.” Vốn là lần trước lên kế hoạch dạy nàng, bởi vì việc hấn ngắt nên bị trì hoãn, lần này xem ra không nhanh chóng tiến hành thì không thể rồi.

Ánh mắt Thụy Thụy mê mẩn càng ôm chặt hấn, “Thốc Ly người thật tốt.”

Thốc Ly lại buông nàng ra, “Nàng nằm một chút trước đi.” Nàng mất máu quá nhiều, hấn phải đi lấy chút ít linh vật cho nàng bổ dưỡng thân thể, nếu không thì cũng phải nấu nước cho nàng uống, mặc dù hấn chưa bao giờ làm những việc này.

Thụy Thụy cắn lại mảnh áo trên lồng ngực hấn, “Không cho đi.” Nàng có tâm tính của đứa trẻ, lúc sợ sẽ phải tìm kiếm cảm giác an toàn, mà cảm giác an toàn lớn nhất đến từ Thốc Ly, đương nhiên phải ôm chặt không tha.

“Ta đi tìm một ít thức ăn.”

“Không cần.” Thụy Thụy cảm thấy một mình nàng ở nhà nói không chừng lại đụng phải yêu quái.

“Cũng được.” Đi không được, Thốc Ly dứt khoát không đi, ôm Thụy Thụy nằm xuống. Nàng bị dọa, hấn muốn ở bên cạnh nàng.

Nằm một cái là nằm từ trưa đến tận đêm, Thụy Thụy bị dọa nên khó ngủ, cho dù ngủ được cũng rất nông, Thốc Ly vừa có động tĩnh nàng liền tỉnh lại, tiếp đó càng ôm chặt hấn dán chặt vào hấn không thả hấn đi.

Thốc Ly cảm thấy hấn trong một khoảng thời gian sẽ không đi đâu được, tựa hồ nên cho đòi Đinh Quy tới xử lý những việc vặt còn lại, nhưng Đinh Quy thấy loại tình huống này nhất định sẽ cười chết, mặt mũi của hấn a...

Tạm thời cứ ôm trước đi...

Sáng sớm, hoa đại xung quanh nhà gỗ dần hé nở, trong không khí tựa hồ cũng có mùi thơm nhàn nhạt, cùng ánh mặt trời luồn vào nhà gỗ. Bên trong nhà gỗ, trên giường, dưới chăn, là hai người ôm nhau thật chặt.

Thốc Ly mở mắt, từ từ buông Thụy Thụy ra. Nàng cơ hồ đã có một ngày một đêm không ăn cơm không uống nước, cộng thêm mất máu, sắc mặt có chút tái nhợt, hấn phải làm chút gì đó.

Chỉ là Thụy Thụy rất nhanh đã cảm ứng được, nửa mở mắt ra, ba chân bốn cẳng bò đến trên người Thốc Ly ngăn chặn một cách kỹ càng, sau đó thỏa mãn gục ở trên người hấn tiếp tục nghỉ ngơi.

Như vậy rất giống như nàng đang cưỡng ép hấn đi vào khuôn khổ... Thốc Ly ngưng mắt nhìn hàng lông mi dài của nàng, nhẹ giọng nói: “Ta đi lấy chút đồ ăn cho nàng.”

Thụy Thụy nhắm hai mắt chu môi: “Không cần.” Nàng chỉ cần như vậy là được. Thân thể Thốc Ly rất hữu dụng đấy, nàng ôm sẽ không lạnh không sợ nữa.

Bên trái bên phải của mình cũng đi không được, Thốc Ly từ bỏ lần thử cuối cùng, ngược lại cho gọi Đinh Quy, cũng sai hấn mang chút ít linh vật của Thụy Ly Điện tới đây.

Đinh Quy vội vã chạy tới nhà gỗ, đập vào mắt là một cảnh tượng hấn chưa từng thấy qua: tôn thượng của bọn họ bị một cô bé vây ở trên giường không thoát thân được...

Mặc dù Thốc Ly từng dặn là không thể hiện hình, Đinh Quy vẫn là không nhịn được bật cười lên ngoài cửa phòng, “Ha ha ha ha!”

Tiếng cười kia làm kinh động Thụy Thụy, Thụy Thụy mở mắt ra, nhận ra Đinh Quy con báo tính hôm ấy nàng và Trịnh Dục Sinh gặp phải, ánh mắt lập tức bị dọa đến căng tròn, càng dán chặt vào Thốc Ly, “Yêu quái yêu quái!”

“Nàng nhìn lầm rồi.” Ánh mắt Thốc Ly bắn qua, Đinh Quy lập tức biến mất.

Thụy Thụy mở một con mắt ra, phát hiện quả nhiên không thấy báo tính ngoài cửa; chuyển qua mở con mắt còn lại, vẫn như cũ không có con yêu quái nào, “Thật kỳ quái!”

Thốc Ly vỗ vỗ vai của nàng, “Là ảo giác của nàng.”

Có lẽ là ảo giác thật, Thụy Thụy gật đầu, chà chà lồng ngực hần, “Thốc Ly, ta cảm thấy mình rất vô dụng.”

Muốn thiếu hiệp Thụy Thụy thừa nhận mình vô dụng thật không dễ dàng, khỏe môi Thốc Ly dương dương tự đắc, “Nàng mau khỏe lại một chút, vừa khỏe lại ta liền dạy nàng pháp thuật.” Lúc trước luôn luôn muốn lấy công lực trở về, lúc này Thốc Ly tự nhiên cảm thấy công lực có thể tồn tại trong cơ thể tiêu bản qua này để bảo vệ nàng thì tựa hồ cũng khá tốt.

Đôi mắt vô lực cười đến cong lên, Thụy Thụy lặp lại câu nói kia: “Thốc Ly nguoi thật tốt.”

Phía ngoài có tiếng cười rất nhỏ, Thốc Ly nhìn cửa phòng một chút, biết Đinh Quy đang ở bên ngoài dựng thẳng lỗ tai nghe lén cộng cười trộm, hần thật muốn hung hăng may lại hai cái tai báo của Đinh Quy.

“Thốc Ly, ta không muốn lấy vợ nữa.” Thụy Thụy cào ngực hần nói. Hắc điều biến cô nương áo đen kia đã tạo ra một bóng ma rất lớn cho nàng, làm nàng có cảm giác sợ hãi với nương tử, hơn nữa nàng có thể sẽ không có thời gian lấy vợ và học pháp thuật.

Thốc Ly đáp: “Tốt.” Tốt không còn gì bằng.

Thân thể Thụy Thụy suy yếu, nhưng bộ óc nhỏ vẫn đang tiếp tục hoạt động, nàng bỗng nghĩ đến nàng không lấy vợ thì vô dụng a, Thốc Ly vẫn sẽ lấy vợ, cho nên nàng cố gắng chống thân thể suy yếu ngẩng đầu lên, “Vậy còn nguoi?”

“Ta cái gì?”

Thụy Thụy cảm thấy phải hỏi cho rõ, “Nguoi có lấy vợ hay không?”

Thốc Ly cảm thấy câu hỏi này có chút buồn cười, “Việc này có liên quan gì?”

Đương nhiên là có liên quan, Thụy Thụy nói một cách nghiêm túc: “Ta không lấy vợ, nguoi cũng đừng lấy vợ có được hay không?”

Thốc Ly hỏi ngược lại: “Tại sao?” Nhưng tựa hồ hần còn chưa gặp phải nữ nhân có thể làm cho hần này sinh ý niệm thành thân. . .

Thụy Thụy nói không ra lý do, nàng chính là không muốn Thốc Ly ở bên cạnh những cô nương khác, thấy Thốc Ly ung dung không đáp ứng, nàng sốt ruột, bóp cổ của mình, thanh âm lập tức thay đổi, “Nguoi có phải thích Mộc Dương hay không?”

Tiểu bản qua thật là. . . Muốn bóp cũng nên bóp hần chứ không phải tự bóp nàng, Thốc Ly kéo tay nàng xuống, “Liên quan gì đến nàng ấy?”

Thụy Thụy úy khuất nhìn hần, “Nàng ấy vừa xuất hiện thì nguoi đã không quan tâm ta!”

“Có sao?” Tiểu bản qua này không khỏi suy nghĩ quá nhiều rồi.

Thụy Thụy dựng hai mí trên lên, “Tóm lại ta không lấy vợ nguoi cũng đừng lấy vợ.”

Thốc Ly hiểu rất rõ quy luật kì quái của nàng, cũng rất hưởng thụ sự quan tâm của nàng dành cho hần, nhưng Đinh Quy ở ngoài cửa, hần vẫn là giữ vững trầm mặc thì tương đối thỏa đáng hơn.

Hần trầm mặc, Thụy Thụy tất nhiên cho rằng đó là không đáp ứng, trong lòng khổ sở một trận. Nàng vốn thiếu hụt cảm giác an toàn, bây giờ còn có cảm giác cô đơn sâu sắc, vành mắt đỏ lên, buồn Thốc Ly ngồi dậy, cảm giác mình lại bị ném đi, trong vành mắt chứa đầy nước mắt, cứ rung rung, một đôi mắt to vừa phát sáng vừa sâu khổ.

Thốc Ly hiểu rõ, “Lại muốn khóc rồi.”

Thụy Thụy vốn là muốn khóc, nhưng lại không muốn để hần đoán trúng, trừng mắt, “Ai nói? Gia mới không khóc.” Vừa trừng mắt, hai giọt nước mắt tròn vo chảy xuống, tan vào trong chấn. Nàng như làm trộm vậy vội lấy tay che lại, cảnh giác nhìn Thốc Ly.

Khỏe môi Thốc Ly giật giật, dời tầm mắt đi, Thụy Thụy biết hần đã thấy rồi. Ở trước mặt hần nàng công khai lấy thân phận thiếu hiệp khóc rất nhiều lần rồi, nhưng lần này cảm thấy mình rất uất ức, hất chấn lên nằm, ngo ngác nhìn nóc giường.

Thân thể nho nhỏ bất lực nằm ở kia, bầu môi, một bộ dạng đáng thương.

Thốc Ly chưa bao giờ mềm lòng với những nữ nhân khác, nhưng mỗi lần tiểu bản qua này cứ như vậy là hần liền chịu không được. Huống chi nàng bị kinh sợ, lại mất máu quá nhiều. . .

Đinh Quy ở bên ngoài ra vẻ ho một tiếng, “Khụ ~~~” Hần đang chờ xem kịch vui.

Thốc Ly nhìn về phía cửa, dùng truyền âm cảnh cáo: “Đi nấu nước.”

Đinh Quy cũng dùng truyền âm trả lời: “Oa, có thuộc hạ nấu nước, có tôn thượng nguoi chăm sóc, nha đầu này thật may mắn. . .” Một người là người tài đức lực nhất trong đám yêu thú, một người là bản tôn của đám yêu thú, đãi ngộ với nha đầu này thật là cao.

Thốc Ly đưa tới một ánh mắt cảnh thị, quay đầu, nhìn về mặt tái nhợt của Thụy Thụy. Hôm qua lúc phát hiện nàng loang lổ vết máu, tim của hắn đau như bị ai hung hăng nhéo một cái vậy. Nàng ôm hắn cả đêm không buông tay, nói nàng sợ, hắn để mặc nàng ôm, an ủi nàng, lúc này thấy một Thụy Thụy yếu ớt tim của hắn lại bắt đầu phát đau.

Vừa bắt đầu rõ ràng hắn chỉ muốn ăn nàng thu hồi công lực, tình trạng hiện tại có phải hơi thất không(*không không chế được*) và thái quá hay không?

“Thốc Ly, ta sắp chết rồi.” Đây là thanh âm chán chường của Thụy Thụy.

Thốc Ly lấy lại tinh thần, “Đừng nói những lời ngốc nghếch này.”

Thụy Thụy vẫn như khúc gỗ ngổ chùng nóc giường, “Sur phụ nói ta không giống với các sư huynh khác, ta không thể chảy máu, nếu như chảy nhiều máu quá thì sẽ chết. Lần trước chân của ta chảy máu, ngày hôm qua lại chảy nhiều máu như vậy, ta sắp chết rồi.” Cho nên nàng không ăn không uống, ôm Thốc Ly chờ chết.

Thốc Ly đột nhiên nhớ tới lần hồi báo trước của Đinh Quy, nghe đồn có một lần Thụy Thụy bị dao làm bết cắt xước đầu ngón tay, Minh Hư lão đạo và Trang Thanh Thần cư nhiên trông nàng một đêm. Bây giờ xem ra cũng không phải là khoa trương, xác thực là đúng như vậy.

Nơi nào đó trong lòng bắt đầu thấy thương cho nàng, Thốc Ly lại ôm Thụy Thụy vào lòng, chạm chạm vào gương mặt tái nhợt của nàng, “Có ta ở đây nhất định sẽ không sao.”

Bà vai gầy yếu của Thụy Thụy run lên một cái khẽ lâm lâm, “Thốc Ly...”

“Được rồi, không sao rồi, ta hứa với nàng nàng không lấy vợ ta cũng tuyệt đối sẽ không lấy vợ.” Lúc này nàng nói gì hắn cũng sẽ đáp ứng.

“Thật sao?” Nhận được lời đáp ứng Thụy Thụy lại vui vẻ, chà toàn bộ nước mắt lên y phục của Thốc Ly, cười đến híp mắt lại, “Này, ta rất nghĩa khí đó, chờ khi ta chết rồi thì người có thể lấy vợ.” Bây giờ nàng chỉ cần hắn ở bên nàng, sẽ không tội ác tày trời mà làm trở ngại việc Thốc Ly lấy vợ, đó là chuyện đáng xấu hổ.

Thốc Ly hơi giận nhìn nàng, “Đừng nói nữa, ta đi chuẩn bị đồ ăn cho nàng, nàng ngủ một chút đi.”

Thụy Thụy siết chặt cổ của hắn, “Ta không ăn, cũng không ngủ, ăn ngủ cũng vô dụng.” Sư phụ đã nói máu của nàng không giống với những người xung quanh, máu của họ sẽ được tái tạo, mà máu của nàng chảy hết cũng sẽ không trở về. Nàng chết chắc rồi.

Thốc Ly lắc đầu, “Nàng không ăn vậy cái gì ta cũng không hứa với nàng.”

Dưới tình thế này Thụy Thụy quỳnh lên, nàng cứ như vậy từng chút một mà “di nguyện”... Thốc Ly tốt bụng đặt nàng lên giường, đắp kín chăn, “Nghe lời, ngủ một chút trước đi.”

Mặt Thụy Thụy bị che ở trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt phát ra ánh sáng thâm thiết, “Ta sợ ta không tỉnh lại được.”

Sắc mặt Thốc Ly nhu hòa chút ít so với bình thường, “Nàng không tin ta? Có bao giờ ta lừa nàng chưa? Ta nói nàng tỉnh thì nhất định sẽ tỉnh.”

Thụy Thụy nghĩ cũng đúng, bản lĩnh Thốc Ly rất mạnh, nàng vẫn rất sùng bái hắn. Ra sức chống người bò dậy, nàng dán mặt lên môi Thốc Ly hôn chụt một cái, lại vội vàng che miệng lại sợ làm Thốc Ly ngất xỉu. Một lát sau phát hiện Thốc Ly không có động tĩnh nàng mới nằm xuống lại, “Vậy ta ngủ.”

Thốc Ly giúp nàng chỉnh lại góc chăn, “Ừ, ngủ dậy là có thể ăn.”

Thụy Thụy cười híp mắt nhắm mắt lại. Nói thật nàng thật sự rất đói rất đói.

Nàng vừa ngủ, Thốc Ly lập tức khởi động nội lực linh thú tồn tại trong cơ thể nàng. Vô luận nàng nói nàng sẽ chết là thật hay giả, hắn cũng không thể đánh cược, chỉ có thể dùng linh thú bảo vệ tâm mạch bảo vệ thân thể của nàng.

Chỉ chớp lát trên mặt Thụy Thụy đã có vẻ hồng nhuận, Thốc Ly lúc này mới yên tâm, đi ra khỏi cửa phòng.

Đinh Quy làm bộ làm tịch chuyên chú nấu nước, ánh mắt quăng vào trong phòng, cười nói: “Trừ Bính Bính ra, thuộc hạ vẫn là lần đầu tiên thấy tôn thượng dễ một nữ nhân như vậy.”

Phải không? Thốc Ly ngây ngốc, trước mắt đồng thời xuất hiện thân ảnh của Bính Bính và của Thụy Thụy trong phòng. Bính Bính là một tiểu oa nhi đáng yêu, Thụy Thụy là một tiểu nữ nhân đáng yêu, các nàng có chỗ tương tự, cũng có chỗ bất đồng, chẳng biết tại sao thân ảnh hai người cư nhiên trùng hợp nhau.

Xem ra hắn cũng xuất hiện ảo giác rồi.

“Tôn thượng hiện đang quyết định lưu lại nàng ấy sao?” Thật ra thì Đinh Quy cảm thấy như vậy rất tốt. Bính Bính đã tiêu tan được mấy ngàn năm, rồi có thể có một Thụy Thụy để đền bù cũng không hẳn không phải là một chuyện vui.

Thốc Ly không lên tiếng, chỉ là dặn dò: “Chuẩn bị một ít thức ăn, nhớ không được hiện hình trước mặt nàng ấy.”

“Dạ.” Đinh Quy ra về nhiệt tình, nhú lông mày, “Bằng không thì đưa nàng ấy về điện đi?”

“Lắm lắm.” Thốc Ly cảm thấy hần nên may luôn cả miệng báo của Đinh Quy.

Có nội lực linh thú hộ thể, cộng thêm linh thảo của Thủy Ly Điện mà Đinh Quy mang đến, Thủy Thụy đã không sao rồi.

Thủy Thụy vô cùng vui vẻ, bởi vì thật sự giống như Thốc Ly đã nói, nàng tỉnh lại, chẳng những khôi phục chút ít sức lực, bên cạnh còn có một đồng thức ăn.

“Đói chết ta rồi.” Trong miệng chất đầy điểm tâm, Thủy Thụy âm âm ở ờ mà nói, bày ra khuôn mặt tươi cười với Thốc Ly.

Có thể thấy tiểu bốn qua khôi phục thể lực nở nụ cười sáng lạn, Thốc Ly có loại ảo giác dường như đã qua mấy đời rồi. Vô luận chuyện nguy hiểm đến tính mạng của nàng có phải là sợ bóng sợ gió hay không, trải qua chuyện này, hần cũng cảm thấy sau này hần không thể tùy ý bỏ rơi tiểu bốn qua hồ đồ này nữa, nếu không nàng nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Lúc đầu Thốc Ly đang do dự tự mình có nên can thiệp vào thể giới của nàng hay không, nhưng bây giờ hần đã hiểu, từ sau khi nàng rơi từ trên trời xuống lồng ngực hần, vận mệnh của hai người bọn họ đã gắn kết chặt chẽ nhau không chia ra được nữa.

Hần nên làm sao hướng dẫn nàng trở lại đúng với cuộc sống của nàng đây?

...

Sau khi nghỉ ngơi mấy ngày thân thể Thủy Thụy đã khá tốt, Thốc Ly thực hiện lời hứa bắt đầu dạy nàng pháp thuật.

Trong rừng, Thủy Thụy sôi nổi đi theo, chấp tay, “Xin nhận một cái lạy của tiểu đệ.”

Thốc Ly hung hăng vỗ trán nàng, “Sau này không được nói tiểu đệ.”

“Được rồi được rồi, không nói tiểu đệ.” Thủy Thụy vượt cái trán, “Vậy, lão đệ? Nhưng ta còn chưa già như vậy.”

Thốc Ly cảm giác mình có dấu hiệu hộc máu, nhưng cũng được, nàng không có gọi sư phụ. . .

Đầu tiên là Thốc Ly dạy nàng làm sao vận dụng công lực để bay một cách tùy tâm sở dục, đây là phương pháp chạy trốn bậc nhất, và trọng yếu nhất. Thủy Thụy ở Nga Sơn dù chưa luyện qua võ nhưng cũng miễn cưỡng cho là biết bay, cho nên điểm này cũng không khó.

Linh hội được bí mật trong đó, chỉ trong chốc lát Thủy Thụy đã bay lên, vui mừng xuyên qua cánh rừng, thảnh thơi bay mấy vòng vòng quanh Thốc Ly, cuối cùng nhẹ nhàng đáp đất, kéo tay áo Thốc Ly nhìn lên hần, “Thốc Ly ta lợi hại hay không?”

Ánh mắt của nàng sáng long lanh tràn đầy mong đợi, Thốc Ly “ừ” đơn giản một tiếng. Nàng chiếm cứ công lực của hần còn ở trước mặt hần đắc chí, hần cư nhiên không cảm thấy gì, thậm chí cảm giác cũng không tệ lắm. . .

Kế tiếp chính là độn ảnh thuật (thuật biến thân), đây cũng là phương pháp thiết yếu trong chạy trốn. Thốc Ly tiến hành tuần tự lựa chọn cho nàng kỹ xảo thực dụng nhất.

Thủy Thụy khó nhịn cơn ngứa ngáy trong tim, đẩy hần ra, “Ta làm ta làm, ta biết rồi.”

Niệm thuật ngữ, vươn tay, quay một vòng, độn!

Thủy Thụy quay một vòng đẹp đẽ, quay xong phát hiện mình vẫn còn ở chỗ cũ. Cơ sở của nàng vốn là còn thấp, ngay cả huyết vị thân thể cũng mơ màng, sao có thể nói biến là biến được.

Thốc Ly tựa vào một thân cây bên cạnh liếc mắt sang đây, mang chút ý đùa cợt.

Da mặt mỏng manh của Thủy Thụy run lên, tròng mắt lay động, “Đổi phương pháp.”

Thốc Ly dạy vài loại ẩn thân thuật, nàng chọn loại thứ hai, niệm thuật ngữ, hung hăng dậm chân một cái, “Độn!”

Lòng bàn chân bị đau do đập mạnh, mặt đất cũng run lên, nàng vẫn không nhúc nhích tí nào. Thốc Ly giấu đi nụ cười ở khóe môi, nhìn trời.

Biến mấy lần không thành công, da mặt Thủy Thụy có chút không nhịn được. Nàng là thiếu hiệp Thủy Thụy a!

Liếc mắt nhìn nhìn Thốc Ly, hai tay Thủy Thụy nâng đầu, “Không được, nhưc đầu, có phải vừa rồi lúc ngơoi vỗ ta đã dùng sức quá hay không?”

Biết nàng bắt đầu tìm lý do ngốc nghếch, Thốc Ly tiếp tục nhìn trời. Nhưng có nội lực của hần trong người, không bao lâu nữa tiểu bốn qua này sẽ có thể làm rung chuyển thiên hạ.

Lão đảo đi tới một cách “suy yếu”, Thủy Thụy cả người mềm nhũn ngã vào lòng Thốc Ly, “Chóng mặt quá, nhất định là lần trước bị thương còn chưa bình phục hết, cả người vô lực.”

“Vậy nghỉ ngơi một chút rồi luyện, chúng ta có nhiều thời gian.” Thốc Ly ý vị thâm trường mà nói.

Thụy Thụy chôn trong lồng ngực của hắn cười trộm, rất hài lòng, “Được a.” Nàng thành công lừa được hắn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: TRÙNG PHẠT XẤU XA

Một tiếng nói giả vờ phát lên thật to, cũng không thấy bóng người, “Đoán xem, ta là ai?”

Thốc Ly dựa vào ghế nằm nghỉ ngơi, mi mắt cũng chưa mở lên.

Sau đó giọng nói di chuyển sang bên phải, vẫn không thấy bóng người, “Ê~ người không sợ sao?”

Thốc Ly quay mặt sang chỗ khác tiếp tục nghỉ ngơi, hắn đã không đếm được đây là lần thứ mấy. Sau khi dạy nàng thuật ẩn đòn, nàng liền thích chơi đùa màn xiếc nhỏ nhỏ với hắn, thường thường thừa dịp, lúc hắn không chú ý thì ẩn thân “hù dọa” hắn.

Bên cạnh trường kỷ đột nhiên sáng lên một cái, Thụy Thụy tinh thần thoải mái vùng vẫy tay áo hiện thân. Tuy rằng căn cơ của nàng cạn, nhưng dù sao có tám vạn năm nội lực mạnh mẽ trong cơ thể, chỉ thêm chút thời gian đột nhiên tăng tiến rất nhiều. Bây giờ thuật bay trên không cơ bản, nhảy, ẩn đòn, kỹ năng đơn giản đều xem như chuyện vặt.

Đối với sự biến hóa thân thể, nàng chưa biết rõ hết, toàn bộ quy công cho bản lĩnh Thốc Ly lớn mạnh, cũng thật không ngờ chính mình hấp thụ công lực của Thốc Ly.

“Thốc Ly người thật sự rất lợi hại, nhanh như vậy đã dạy ta rất nhiều thứ.” Đương nhiên chính yếu còn có sự thông minh của nàng nữa, mới học đã biết. Ghé vào tay vịn ghế nằm, Thụy Thụy nâng cằm, cười ha ha không người.

Thốc Ly mở mắt ra, “Đều học xong rồi?”

Khuôn mặt tươi cười của Thụy Thụy còn tươi sáng hơn ánh mặt trời ở ngoài cửa sổ, “Ừ.”

Thốc Ly gật gù đầu, “Vậy nghỉ ngơi mấy ngày.” Với thân thể của nàng nhất định phải từ từ, lập tức học hết toàn bộ sợ là không chịu nổi.

“Ta nghe lời người.” Thụy Thụy vốn cũng không phải là người si mê học thuật, học pháp thuật chính là xuất phát từ bản tính thích chơi đùa mà thôi. “Khát rồi, đi phòng bếp rót nước uống.”

Nghĩ đến bản lĩnh của mình Thụy Thụy nhất thời cười ha ha một trận, chống nạnh đến phòng bếp vừa uống nước vừa ngâm nga ca, “Là lá la la lá ~~~ ”

Trong khoảng thời gian này Đinh Quy vẫn theo cạnh bên hai người, nhưng mà cũng ở một nơi bí mật gần đó, nay thân thể Thụy Thụy đã ổn định, Thốc Ly cũng cho hắn ta rời khỏi trước. Đinh Quy chạy ngang qua cửa sổ nhìn thấy Thụy Thụy đang hoa chân múa tay vui sướng, nhất thời nổi lên ý định chọc ghẹo nàng.

Thình lình sau đầu Thụy Thụy bị người ta vỗ một cái, Thụy Thụy quay đầu, không có người, nàng buồn bực tiếp tục uống nước ‘ực ực’; tiếp theo là hông của nàng bị người ta đánh, Thụy Thụy giật bắn người, xoay lại, tròn tròn mắt, “Ai dám đánh lên đại gia ta?”

Bốn phía im ắng như cũ, Đinh Quy sớm đã cười rời khỏi đó.

Thụy Thụy xoa hông, tìm kiếm trong phòng bếp, không hề có động tĩnh, cuối cùng nàng vượt cảm nghĩ đến một cái khả năng, chạy như bay vào buồng trong, “Thốc Ly, vừa mới rồi có phải người trên cột ta hay không?”

Ẩn đòn thuật là do Thốc Ly dạy, nơi này chỉ có hai người, nàng và Thốc Ly, nàng có mối nghi ngờ lớn Thốc Ly chính là tên đầu sỏ.

“Nàng bị người ta đánh lên?” Thốc Ly nghiêng đầu nhìn nàng, thấy nàng hoàn toàn không tổn thương gì mới thoáng thả lỏng lòng.

“Đúng vậy, có người vỗ đầu ta, còn đánh hông ta.” Thụy Thụy mở to mắt, “Thật sự không phải người?”

“Ta nhầm chán như vậy sao?” Thốc Ly nghĩ chắc là Đinh Quy đùa giỡn nàng.

Thụy Thụy ngửa đầu suy nghĩ một hồi, khóe miệng nhếch lên, thả mình nhảy lên người Thốc Ly, chiếc ghế dài sượt chút nữa bị sức nặng đè sụp. “Nhất

định là người, chính là người, còn đánh mộng của, ta không để yên cho người đâu." Nàng cũng hiểu được Thốc Ly hình như sẽ không làm chuyện loại này, nhưng mà nàng muốn có lý do nằm thử trên chiếc ghế, thoát nhìn Thốc Ly nằm rất thoải mái...

Thốc Ly bị nàng nhảy lên thiếu chút nữa thở không nổi, sau khi hít sâu mới phát hiện nàng đã tìm một vị trí tốt nằm cạnh hắn, "Nàng có cần phải chen lấn nằm chung với ta thành một khối như vậy không?"

Nói là nói như vậy, tay hắn đã vòng ôm lấy thân thể của nàng.

Thụy Thụy mở một con mắt, nháy mắt. Muốn ngủ trưa cũng không thể quên mắt nàng.

Nàng vô ưu vô lự ngủ một giấc thật ngon, nhắm mắt một hồi hồ hấp liền đều đều, rơi vào giấc ngủ. Hai người nằm trên chiếc ghế dài hẹp, thân thể dường như kề sát nhau.

Trên người nàng thoang thoang mùi hương, thân thể lại mềm mại như vậy, Thốc Ly là một nam nhân bình thường, còn là nam nhân một lòng muốn ăn nàng, càng là nam nhân có chút động tâm đối với nàng, đương nhiên cảm lòng không được.

Nếu không bắn khoãn lời nói của Mộc Dương, hắn đã sớm ăn nàng vào bụng.

Cúi đầu, Thốc Ly hôn khẽ môi của nàng.

Đại khái đã đến lúc cho nàng biết một chút về chân tướng thật sự, mà bước đầu tiên đó là trước hết cho nàng hiểu được sự khác biệt của thân thể nam nhân và nữ nhân.

Cái gì gọi là nam nhân, cái gì gọi là nữ nhân... Đó mãi mãi là một vấn đề huyền bí...

...

Từ đầu đến cuối Thụy Thụy vẫn luôn nhớ đến chuyện muốn trang trí phòng của bọn họ, cố chấp kéo Thốc Ly theo nàng đi hái hoa. Nàng hoạt bát, tràn đầy sức sống ở phía trước, Thốc Ly chậm rãi đi theo ở phía sau.

Đảo mắt nhìn thấy một đám hoa dại đang nở rực rỡ, nàng hơi khom người hái hoa.

Ánh mắt Thốc Ly dừng trên người nàng bởi vì xoay người mà nhắc mộng lên, bỗng nhiên cảm thấy nên trối tay của con báo Đinh Quy lại. Nhưng mà Đinh Quy cũng nhắc nhở hắn một chuyện, nếu như gặp phải yêu quái đạo hạnh hơi cao một chút, nàng nhất thời khó chống đỡ được, thí dụ như Đinh Quy liền có thể dễ dàng đùa cợt nàng.

Vô hình trung an nguy của nàng đã thành mối quan tâm lớn nhất của hắn.

"Những gì ta dạy vừa rồi nàng nhớ kỹ chưa?"

Thụy Thụy vung tay, "Ta thông minh như vậy đương nhiên nhớ kỹ." Chính là lúc gặp phải nguy hiểm không có biện pháp chạy trốn thì khởi động chú ngữ, đến lúc đó xung quanh nàng sẽ xuất hiện một vòng bảo hộ, tất cả yêu nghiệt đều không thể đến gần. Nhưng mà Thốc Ly nói phương pháp này tương đối hao phí thể lực, ít dùng là tốt nhất.

Bây giờ Thụy Thụy đã thành hoa si, tay ôm đầy hoa, nàng lấy ra trong đó, một đóa lớn nhất xinh đẹp nhất đưa cho Thốc Ly, "Tặng người."

Đại nam nhân cầm hoa còn ra vẻ thống gì? Thốc Ly thay đổi tầm mắt, "Ta không cần."

Thụy Thụy trừng mắt về phía hắn, "Thích người ta mới tặng hoa cho người." Không thích nàng cũng không đưa.

"Nàng biết cái gì là thích không?" Thốc Ly có thể kết luận tiểu bản qua này không biết cái gì là thích, tựa như lúc trước nàng tặng cho hắn vật đeo thất lung cũng nói giống vậy.

Quả nhiên, Thụy Thụy đáp ứng, "Thích chính là thích..." Quay đầu hừ, "Người không thích, ta liền tặng cho đại sư huynh ta, ta tặng cái gì huynh ấy cũng xem như bảo bối."

Thốc Ly vội đưa tay lấy hoa, dạo qua một vòng ở lòng bàn tay, lập tức chấp tay đưa ra phía sau lưng. Nam nhân tuấn mỹ, trường bào màu đen, trong tay cầm một cành hoa, có phần lồi lạc tiêu sái, nhưng lại cực kỳ đẹp mắt.

Thấy Thốc Ly nhận lấy, Thụy Thụy vui vẻ, nhếch miệng làm mặt quỷ, sau đó nhảy bật về phía trước. Bụi hoa bên cạnh kia có âm thanh, Thụy Thụy hiếu kỳ, lôi kéo Thốc Ly dừng lại ẩn thân sau bụi hoa.

Làn gió mang một đoạn đối thoại bay đến.

"Đại sư huynh, Sở Sở sợ, sợ sau khi phụ thân biết sẽ không cho chúng ta ở cùng với nhau."

"Đừng sợ, mặc kệ có bao nhiêu cản trở, đại sư huynh đều sẽ ở cùng với muội."

"Muội đã biết, lòng của Sở Sở vĩnh viễn luôn ở bên cạnh đại sư huynh."

"Đại sư huynh cũng vĩnh viễn yêu Sở Sở."

Giọng nói và tiếng bước chân dần dần đi xa, Thụy Thụy nhón gót, duỗi cổ ra nhìn, thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi. Nàng vốn không hiểu chuyện tình với ái là gì, chỉ nghe đến ba chữ đại sư huynh, "Oa, nàng ấy giống ta, cũng có đại sư huynh."

Thốc Ly đương nhiên nhìn ra được đây là một đôi sư huynh muội tự định chung thân. Không biết từ khi nào mà ba chữ đại sư huynh này lại làm cho hắn cảm thấy chói tai, mà sư huynh muội lại là một loại quan hệ ái muội nhất thế gian này.

Thụy Thụy nhớ tới Trang Thanh Thần, ôm hoa nhớ mong, "Không biết bây giờ đại sư huynh thế nào? Ta có chút nhớ đến huynh ấy. Trước kia mỗi ngày chúng ta đều ở cùng với nhau, lần đầu tiên chia lìa lâu như vậy."

Trước mặt hắn còn nói nhớ đến nam nhân khác, sắc mặt Thốc Ly có chút không vui, kéo nàng sang đối diện với mình, "Nếu ta và đại sư huynh nàng đồng thời gặp phải nguy hiểm, nàng sẽ cứu người nào trước?"

Thụy Thụy đang ôm hoa tươi đầy cõi lòng thì phải vò đầu. Vấn đề này rất thâm cao, nàng chưa từng suy nghĩ qua. "Các người đều lợi hại hơn ta, không cần ta cứu a."

Thốc Ly cúi đầu chăm chú nhìn nàng, "Giả sử ta và đại sư huynh nàng đồng thời bị nhốt, nàng chỉ có thể cứu một người, nàng sẽ cứu ai?" Vấn đề tầm thường này vốn không phải là vấn đề mà hắn, một đại yêu thú, nên hỏi nhưng hắn vẫn muốn biết.

Sau khi con người của nàng nhìn đông rồi lại nhìn tây một cái, Thụy Thụy nắm vành tai, "Vây, các người cứ đánh một trận, ai võ công kém hơn ta sẽ giúp người đó." Bởi vì người võ công kém càng nguy hiểm hơn.

Nói xong phát hiện sắc mặt Thốc Ly càng trầm, nàng vươn bàn tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt Thốc Ly, "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Đôi môi mỏng của Thốc Ly phun ra ba chữ, xoay người tránh đi.

"Thốc Ly người đừng đi nhanh như vậy, người đợi ta với." Thụy Thụy ôm hoa đuổi theo.

Nàng cảm thấy mình tựa hồ gặp rắc rối, Thốc Ly thoát nhìn rất không vui...

...

Hai ngày này Thụy Thụy gần như có thể khẳng định tâm trạng của Thốc Ly không tốt, bởi vì hắn ít để ý tới nàng, điều này có thể làm cho nàng cực kỳ đau buồn.

Thốc Ly nói chuyện rất ít với nàng, nàng đi đến nơi nào hắn trốn tránh nơi ấy, Thụy Thụy cắn ngón tay vất óc suy nghĩ cũng nghĩ không ra nguyên do.

Nhưng mà, chắc là nàng gặp rắc rối rồi!

Hôm nay một mình Thốc Ly rời khỏi nhà cũng không kêu nàng, Thụy Thụy giậm chân khổ sở ở trong phòng, cuối cùng linh quang chợt lóe, nàng theo đuôi hắn đi ra ngoài.

Thốc Ly đi đến bên mặt hồ yên lặng, thoát ý vào nước.

Thụy Thụy tránh ở một hòn đá lớn ở phía sau, đầu lòng xót dạ. Đổi lại trước kia khi bọn họ giận dỗi, nàng sẽ thật sự ngẩng đầu bỏ đi, nhưng sau khi trải qua rất nhiều chuyện trong thời gian gần đây, nàng giống như có chút ý lại Thốc Ly, huống chi Thốc Ly đang giận nàng, nàng không thể không quan tâm mà giận hắn.

Đập đầu vào tảng đá, Thụy Thụy rầu rĩ.

Kỳ thật Thốc Ly sớm phát hiện nàng đang đi theo, chỉ là mặc kệ nàng, khi nghe thấy tiểu bồn qua này đập đầu, lại sợ nàng đập đầu đến sứt mẻ, hư hỏng. Nàng đã không thông minh, đập hỏng rồi thì càng ngốc, đến lúc đó người sâu vẫn chính là hắn.

"Đi ra!"

Nghe thấy giọng nói của Thốc Ly, Thụy Thụy bị dọa đến nhảy dựng, xoắn xoắn góc áo chậm rãi bước ra.

Thân thể Thốc Ly đang ở trong nước, lộ ra bả vai rộng lớn và cánh tay rắn chắc. Nét cường tráng của hắn luôn luôn làm cho Thụy Thụy thêm nhỏ dãi nhất, trong vô thức Thụy Thụy mò đến hồ nước, mang lên khuôn mặt tươi cười, "Thốc Ly người rất cường tráng nha, ta cũng muốn giống như người vậy."

Mới mở miệng liền nói ra lời nói khiến cho hắn học máu, Thốc Ly tức giận nhìn nàng, "Nàng tới đây làm gì?"

Thấy hắn còn đang tức giận, Thụy Thụy dùng nước hất hắn, "Người đừng như vậy, cùng lắm thì ta xin lỗi người, đừng nóng giận."

Thốc Ly hừ lạnh, "Nàng làm sai chỗ nào?"

Thụy Thụy cũng không biết nàng làm sai chỗ nào, nàng chỉ cảm giác Thốc Ly đang giận nàng. Nhảy đứng lên, nàng làm như là có thật mà nói, "Như vậy đi, ta hát cho người nghe, trước kia ta chọc tức đại sư huynh ta, ta chỉ cần hát cho huynh ấy nghe thì huynh ấy không tức giận."

Mặt Thốc Ly càng thêm âm trầm.

Thụy Thụy vội vàng, "Nếu không ta giặt y phục cho người, có một lần đại sư huynh ta giận ta, ta giặt y phục cho huynh ấy, huynh ấy cũng không tức giận nữa."

Thốc Ly nhắm mắt lại. Một ngày nào đó hắn sẽ bị tiểu bồn qua này làm tức chết.

Mềm giọng lấy lòng: "Thốc Ly người đồng ý với ta đi, ta nhận lỗi với người." Thiếu hiệp Thụy Thụy ăn nói khép nép như vậy, nếu không được nàng sẽ bỏ đi đó. Hừ!

Thốc Ly mở mắt ra, từ trong nước đứng lên, đi đến bờ. Thân hình rắn chắc có những giọt nước không ngừng chảy xuống, tim Thụy Thụy nhảy thình thịch, trên mặt nóng lên, vội vàng xoay người không nhìn tới.

Còn biết thẹn thùng? Thốc Ly cười giễu cợt, khoác xong quần áo sạch sẽ, "Thật sự muốn bù đắp?"

"Ừ!" Thụy Thụy giống như con gà con mổ thóc mà gật đầu.

Thốc Ly đi đến bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn nàng, "Mặc kệ trừng phạt gì cũng nhận?"

Ánh mắt Thụy Thụy lóe sáng, "Cũng không thể quá mất mặt..." Nàng là thiếu hiệp... bảo nàng học tiếng kêu của con chó nhỏ con mèo nhỏ, nàng không thể chấp nhận được.

Thốc Ly lẳng lặng nhìn nàng. Hắn hiểu được địa vị của Trang Thanh Thần trong lòng nàng không thấp, mấy ngày nay hắn cũng quả thật tức giận, nguyên nhân tức giận hắn hiểu được, chỉ là hắn không muốn thừa nhận chuyện ăn giấm chua đó. Hắn không thể không thừa sự nhận ảnh hưởng của nha đầu này đối với hắn càng lúc càng lớn.

Vì an toàn của nàng, hắn không thể làm gì, nhưng thật sự có chút nhịn không được. Lòng chiếm giữ mãnh liệt sắp dâng trào lên, Thốc Ly đưa tay kéo Thụy Thụy vào trong lòng, sau khi ân thân sau tảng đá lớn, thì cởi bỏ quần áo của nàng.

"Buổi tối ta sẽ trở về tắm" Thụy Thụy nghĩ là hắn muốn giúp mình cởi áo tắm.

Da thịt trắng mềm mại bộc lộ dưới ánh mặt trời, có một tầng vàng sáng nhàn nhạt, Thốc Ly tiến gần đến cổ nàng, nhẹ nhàng cắn.

"Ngứa." Thụy Thụy cười ha ha.

Thốc Ly không buông nàng ra, hạ xuống một nụ hôn. Hương vị của nàng thật tươi mát thật ngọt lành, giống như giọt sương tinh khiết, hắn rất thích, môi ma sát một chút. Tay cũng không có dừng lại, cởi bỏ buột ngực của nàng.

Két? Đôi mắt của Thụy Thụy mở thật to, đẩy đẩy Thốc Ly.

Hô hấp của Thốc Ly rất nóng, "Đừng nhúc nhích, không phải là nói muốn bù đắp sao?"

Hôn tới hôn lui trên cổ nàng chính là đền bù? Đơn giản hơn so với nàng tưởng tượng. Thụy Thụy cười, "Được."

Phương diện này nàng không hiểu...

Thốc Ly bắt đầu cảm thấy mình phải chăng giống đấng đò từ khi dễ ấu nữ (*bé gái*), nhưng mà tiểu bồn qua này là của hắn, cũng chỉ có thể là của hắn, có gì không thể chứ?

Thân thể nàng mảnh mai, không phải quá đầy đặn, nhưng đường cong, dáng người đẹp, đủ để có thể khơi dẫn dục vọng của nam nhân. Môi Thốc Ly dần dần đi xuống, hướng về ngực nàng, lòng bàn tay kia xoa một mảnh mềm mại.

Thụy Thụy cắn bản còn đang cười ha ha trêu đùa Thốc Ly tóc, bỗng nhiên thân thể sinh ra một loại cảm giác không thể hiểu, "Thốc Ly, ta..."

Thốc Ly từ nàng ngực ngẩng đầu lên, "Sau này không nghe lời, chọc ta tức giận sẽ bị như thế này."

"À, đã biết." Ánh mắt Thụy Thụy liếc liếc, loại cảm giác xa lạ này lại dâng lên, mềm mại tê dại, rất quái lạ, cũng... thật làm cho người ta chờ mong.

Thụy Thụy chỉ cảm thấy thân thể tê dại, nhưng hồn nhiên không biết Thốc Ly đang làm chuyện nam nữ với nàng. Nhìn phía trước, nàng đột nhiên lấy tay chỉ chỉ, "Thốc Ly, thỏ hoang, một con thỏ hoang đang chạy tới."

Động tác của Thốc Ly dừng lại, không biết là nên giận hay nên cười. Hắn đang ôm thân thể đang cỡi một nửa của nàng, nàng lại quan tâm đến con thỏ hoang...

Nhìn nàng im lặng, hai ngày lửa dấm chua cùng tức giận của Thốc Ly dần dần biến mất. Nàng và Trang Thanh Thần như hình với bóng hơn mười năm, tình cảm như vậy trong nhất thời nửa khắc cũng không có cách nào tách rời, đó cũng là chuyện bình thường. Nàng vốn là tiểu ngọc mao, tiểu bồn qua, đừng nói chuyện tình cảm, những chuyện khác cũng chưa hiểu rõ hết, hấn so đo với nàng cái gì đây? Hấn luôn luôn là một người lý trí, thế nhưng vì chút chuyện nhỏ ấy mà không khống chế được, quả thật không nên.

Mềm nhẵn, mịn màng, mười phần nhuyễn ngọc ôn hương, nàng càng mông lung không rõ tình hình, càng tồn tại một lực hấp dẫn ngây thơ. Thốc Ly đưa tay rút trăm cài tóc của nàng ra, làm cho mái tóc dài của nàng rơi xuống, khí chất phức tạp của một cô bé và một người phụ nữ nhất thời dung hợp lại.

Nàng còn đang mờ to đôi mắt vô tội nhìn hấn, chớp mắt một cái thật giống như đang dụ dỗ hấn tiến lên, làm cho hấn nhìn không được hôn lên môi của nàng, nhưng cũng chỉ dám nhẹ nhàng chạm vào một chút rồi buông ra.

Hôn nàng, hấn sẽ ngắt.

Muốn nàng, nàng có thể xảy ra chuyện.

Không thể hôn không thể đụng vào, ông trời đến tội cùng là có bao nhiêu tàn khốc đây?

Thấy thần sắc hấn lúc hòa dịu lúc âm trầm, Thụy Thụy điểm điểm vào chiếc mũi như ngọc của hấn, "Đừng nóng giận nữa, ta cũng cho ngươi trừng phạt rồi còn không được sao?" Nhìn xem, nàng có rất nhiều nghĩa khí và hào phóng.

Nàng lại nghe lời hấn như thế, hấn còn làm gì được... Thốc Ly chỉ có thể nhìn tiểu bồn qua trong lòng mà thở dài. Cuối cùng hấn đã hiểu được câu nói của loài người 'ngồi trong lòng mà vẫn không loạn' là có ý tứ gì. Không phải không loạn, mà là không thể loạn.

Vuốt ve mái tóc dài của nàng, hấn khoắc y phục cho nàng, "Trừ ta ra, mặc kệ là ai cũng không có thể hôn, có hiểu không?"

Thụy Thụy cắn móng tay, Thốc Ly lại bỏ thêm một câu: "Nàng cũng không muốn người khác hôn mê có phải không? Hơn nữa là đại sư huynh của nàng." Nửa câu sau mới là trọng điểm, vì hấn phòng ngừa Trang Thanh Thần.

Vừa nói đến hôn mê quả nhiên có hiệu quả, Thụy Thụy liên tục gật đầu, "Không hôn không hôn." Nàng cũng không thể hại đại sư huynh.

"Còn nữa, không thể coi áo ở trước mặt bất kỳ kẻ nào, thân thể mỗi người đều rất tư mật, không thể để cho người khác xem." Đương nhiên, trừ hấn ra.

Thụy Thụy đang cố gắng nhớ kỹ, "Ta biết, đại sư huynh cũng nói qua." Nhưng nàng không nghe theo, vẫn để Thốc Ly nhìn thấy.

Lại nhắc đến đại sư huynh? Thốc Ly liếc mắt nhìn, chậm rãi dẫn nàng đi, "Đại sư huynh của nàng là đại đệ tử Nga Sơn, sẽ tiếp chương Nga Sơn, cho nên không thể thường xuyên ở cùng nàng, hấn làm chính sự. Sau này nàng có việc thì nói cho ta biết, mặc kệ chuyện gì ta đều có thể giải quyết cho nàng."

Trang Thanh Thần là thần hộ mệnh của nàng trong cuộc sống trước kia, hấn muốn nàng chậm rãi hiểu được sau này thần hộ mệnh của nàng sẽ là hấn, Thốc Ly.

Thần sắc của Thụy Thụy có chút ảm đạm, "Đại sư huynh thật sự rất bận." Tiếp theo ánh mắt lại sáng lên, "Thốc Ly ngươi sẽ vẫn ở cùng ta sao? Ngươi cũng không làm chính sự?"

Thốc Ly khó chịu nói, "Chính sự của ta chính là nàng, nhớ kỹ, sau này ngoan ngoãn đi theo ta."

Thụy Thụy nhìn hấn, lẳng lặng nhìn, dần dần cười ngọt ngào, ngược lại cho hấn một cái ôm thật to, "Thốc Ly ngươi thật tốt." Hấn vừa không tức giận, còn nói sẽ vĩnh viễn ở cùng nàng, thật tốt.

Thốc Ly lắc đầu. Tiểu bồn qua này có thể nói câu khác hay không? Hấn cũng không cho rằng chính hấn là người tốt.

Nàng ôm hấn thật chặt, thân mình mềm mại dán vào người hấn, lộ rõ đường cong. Ánh mắt của Thốc Ly sâu thêm vài phần, còn muốn nói gì nữa, cuối cùng lại không nhìn được mà cúi đầu liếm hôn vành tai của nàng, phát hiện nàng cực kỳ mẫn cảm hơi run rẩy. Bên môi mang theo ý cười, Thốc Ly nhẹ nhàng cắn da thịt non mịn của nàng.

Lần này không phải ngứa, mà là toàn thân không có sức lực, Thụy Thụy không rõ vì sao Thốc Ly lại phạt nàng, rõ ràng bọn họ mới vừa tán gẫu rất tốt, nhưng mà loại cảm giác này tựa hồ cũng không tệ.

Thốc Ly siết chặt thân thể của nàng, hôn từng chút một. Nàng vừa thơm mát lại vừa mềm mại, rất giống với điểm tâm, đến cuối cùng hấn đã phân không rõ là hấn muốn thu hồi công lực, hay là càng muốn ăn nàng..

Xiêm y của nàng lại một lần nữa rơi xuống đất, ngón tay thon dài của Thốc Ly vân vê nụ hoa trước ngực nàng, tiếp theo đó là môi của hấn, lửa nóng mút nụ hoa nở rộ, đầu lưỡi treu đùa hạ xuống đục vọng vô tận, mong mỏi sâu thẳm...

Cúi đầu thờ đốc, nhẹ nhàng mà run run, Thụy Thụy vô lực tựa vào tảng đá, hai tay che mặt.

Lần đầu tiên ném thư chuyện này, lần đầu tiên bị người ta đối xử như vậy, tuy rằng nàng không hiểu, nhưng nàng cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

...

Lần váy nhẹ nhàng chuyển động theo bước chân, Mộc Dương đi dọc theo dòng sông đến chỗ ước định.

Khi nhận được tin, ước chừng nàng đã trở mắt năm phút... Hôm nay Thốc Ly hẹn gặp nàng, đây quả nhiên là tin tức lạ nhất trong thiên hạ.

Thốc Ly đã tới trước, thân hình cao ngất được chiếu sáng trong ánh chiều tà, là một màu sắc sáng chói lóa mắt người.

Mộc Dương theo bản năng vuốt vuốt tóc bên tai, chậm rãi bước về phía trước, cười nói: "Yêu thú đại nhân mời, thật sự làm cho Mộc Dương rất bất ngờ."

Thốc Ly quay đầu, "Bất ngờ sao?" Nếu không phải tình thế bắt buộc phải như vậy, quả thật hắn sẽ không tìm nàng.

Mộc Dương cười nheo mắt lại, phóng tầm mắt nhìn về phương xa, "A, cảnh sắc rất đẹp, nhưng mà ngươi hẹn ta ra đây chắc chắn không phải chỉ để ngắm ánh tà dương đó chứ?"

Thốc Ly khẽ cười, đi thẳng vào vấn đề, "Có việc thỉnh giáo."

Mộc Dương cười làm động tác mời, "Vinh hạnh vinh hạnh, mời nói."

"Chính là về chuyện lần trước ngươi nói." Tiếng nói của Thốc Ly trầm thấp, nhìn như lười nhác kỳ thực vô cùng nghiêm túc, "Ngươi nói thân thể của nàng ấy không chịu nổi, vậy không biết đề cho nàng ấy ăn Kinh Cức Lam (*bụi gai màu lam*) thì như thế nào? Có thể bảo vệ nàng ấy hay chăng?"

Trên Thủy Ly Sơn có rất nhiều linh thảo, trong đó quý nhất là Kinh Cức Lam. Chỉ có một cây Kinh Cức Lam, đã sống đến tám ngàn năm, là thánh thảo có một không hai, cũng là thánh vật của Thủy Ly Điện. Nhưng Kinh Cức Lam có đặc tính riêng, cũng không phải ai cũng có thể ăn, Thốc Ly không xác định được Thủy Thục có thể sử dụng hay không, cho nên nghĩ đến Mộc Dương, dù sao sự hiểu biết của Mộc Dương về thể chất của Thủy Thục cũng nhiều hơn hắn.

Có thể lấy thánh vật của Thủy Ly Điện ra, Mộc Dương hiểu được hắn quyết tâm muốn bảo vệ Thủy Thục, nhưng mà nàng lắc đầu, "Trăm ngàn lần không thể, Kinh Cức Thảo tính cực âm hàn, đối với yêu ma mà nói là thánh vật, có thể gia tăng hơn một ngàn năm công lực, nhưng đối với nàng ấy mà nói lại có tác dụng ngược lại, sẽ tiêu hao hết phần lớn năng lượng trong cơ thể nàng ấy."

Thốc Ly im lặng, nhìn mặt đất dưới chân. Việc này cực kỳ khó giải quyết, cũng may hắn hỏi trước, nhưng mà theo lời của Mộc Dương, hắn nhận ra một điều: "Nàng ấy không phải yêu, vậy là thần tiên?"

Mộc Dương nói đùa, "Nếu nàng ấy là thần tiên ngươi còn có thể đối xử tốt với nàng ấy nữa không? Ngươi luôn luôn chán ghét thần tiên nhất mà."

Quả thật Thốc Ly chán ghét thần tiên, bởi vì hắn cảm thấy bọn họ dối trá nhất. Nhưng hắn nhìn đi nhìn lại cũng không cảm thấy tiểu bốn qua kia là thần tiên, nếu có thần tiên ngốc như vậy, toàn bộ thần tiên trên trời đều tự bóp chết mình để tạ tội.

Sự tình vẫn không rõ ràng như cũ, Thốc Ly lâm vào trầm tư. Không thu hồi được công lực cũng không có gì đáng ngại, hắn có thể dạy tiểu bốn qua, nhưng dù sao cũng không đến mức làm cho hắn vĩnh viễn ăn không được nàng chứ? Suy nghĩ như vậy, tựa hồ hắn không tập trung quá nhiều tâm tư cho việc thu hồi công lực...

Ánh mắt Mộc Dương dao động nhìn Thốc Ly, có chút không đành lòng, "Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào."

Trong nháy mắt, ánh mắt Thốc Ly chuyển về hướng nàng.

Mộc Dương thở dài, chỉ lên trời, "Trên trời có một vật, cho nàng ấy ăn vào, cho dù hút công lực của ngươi ra nàng ấy cũng có thể không có gì đáng ngại. Nhưng mà thứ lỗi cho Mộc Dương không thể nói rõ cụ thể là vật gì, ta có mệnh lệnh trên người, không thể làm trái với thiên quy, chỉ có thể nói đến như thế thôi."

Ngụ ý thực rõ ràng, đó là đan dược của một vị thượng tiên hay tinh quân nào đó trên trời.

Thốc Ly có mấy ngàn mấy vạn năm "Giao tình" với đám thần tiên —— giao tình đánh nhau. Hắn lò mò biết được thần tiên nào biết luyện chế đan dược, có lẽ không ngoài vài người, như vậy phạm vi tìm kiếm đã thu nhỏ lại rất nhiều. Cho dù Mộc Dương chưa nói rõ, kì thực đã chỉ rõ đường ra.

Khoe môi giương lên, ánh mắt lưu chuyển, Thốc Ly cười nhẹ, "Đa tạ." Ý tốt của nàng, hắn ghi tạc trong lòng.

Thốc Ly rất ít khi cười, mặc dù cũng chỉ cười nhạt, nhưng mỗi lần cười đều có một loại cảm giác như có ánh sáng lưu chuyển. Bỗng nhiên Mộc Dương nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Thốc Ly, từ trên cao hắn liếc nhìn xuống nàng, lời nói khinh miệt: "Tiểu thần tiên." Nhưng mà hắn vẫn thả nàng.

Khi nàng sống cuộc sống tiên gia bình yên không gió to sóng cả, nàng cũng thường xuyên nghĩ đến nam nhân có lập trường đối địch với nàng, dù sao bọn họ cũng có một lần quen biết.

Vẫy vẫy tay, Mộc Dương tươi cười rời đi, "Chúc hai người may mắn."

Sau khi đi một lúc, nàng lại quay đầu, thấy Thốc Ly vẫn đứng ở dưới ánh tịch dương, đương nhiên hắn không phải đang nhìn nàng, mà là nghĩ đến một

người con gái tên là Thụy Thụy.

Mộc Dương cười cười, xoay người bay lên trời.

...

Bên kia tịch dương chói sáng, lời lẽ đậm nhạt nhưng cũng rất vui, bên này đôi mắt đang đắm chiều ù dột mở to. Thụy Thụy nằm sấp trên bàn, nhàm chán đùa nghịch tách trà, miệng chu ra có thể giữ được tách trà.

Xây ra chuyện lớn rồi !

Từ sau khi ở bên hồ trở về, Thốc Ly liền phân giường với nàng, hai người không bao giờ có thể ngủ chung một giường nữa. Nghĩ đến chuyện bên hồ, Thụy Thụy lại đỏ mặt.

Nhưng mà rõ ràng đang rất tốt, vì sao Thốc Ly muốn vứt bỏ nàng chứ?

Trước kia Thụy Thụy không có thói quen ý vào người khác, mỗi ngày đại sư huynh cũng không ngủ cùng nàng, nhưng sau khi đi ra thế giới bên ngoài bắt kẻ là người hay là yêu quái đều thật đáng sợ, không biết từ lúc nào nàng đã muốn tìm một ai đó làm bạn. Và lại ngủ cùng Thốc Ly lâu như vậy, đột nhiên chia ra, nàng thật sự rất không quen.

Thốc Ly đáng đánh đòn, ngoài miệng nói sẽ vẫn luôn ở cùng nàng, nhưng trên hành động lại đem nàng bỏ sang một bên, hai đêm nay cũng không thể ngủ ngon. Đây là một sự sỉ nhục rõ ràng đối với một vị thiếu hiệp.

Thụy Thụy đập vỡ tách trà, hận đó không phải là Thốc Ly, cuối cùng nàng vỗ bàn, hùng hổ: "Được!"

Đêm nay không trăng, đêm đen gió to, cộng thêm mưa nhỏ rả rích.

Từ trước đến nay Thốc Ly luôn luôn cảnh giác, ngay cả một cơn gió nhẹ thổi lay rèm cửa hắn cũng biết. Ước chừng giờ Tý, cửa phòng của hắn bị ai đó lén lút cạy mở, theo sau là một cái bóng nhỏ cúi người ôm đầu rón ra rón rén vào, đi đến bên giường liền ‘vèo’ một cái lúi vào ổ chăn.

Bên trong ổ chăn không có người...

Đèn trong phòng sáng lên, Thốc Ly đứng cạnh bên ngọn đèn, che khuất hơn phân nửa ánh sáng. Thụy Thụy chui ra khỏi ổ chăn, thuận khí, ngốc nghếch bĩu môi, "Ta ngủ không được." Thuận tiện nhắm mắt, làm cho hắn nhìn thấy đôi mắt đen của nàng, "Người xem "

Thốc Ly không bị lừa bởi bộ dáng bên ngoài này của nàng, mắt lạnh lùng, "Về phòng của nàng đi."

Bên cạnh có một tiểu bồn qua ngon miệng, sờ được, ôm được, nhưng không thể ăn được, hắn nào có lực nhẫn nại tốt như vậy mỗi ngày ngủ chung giường với nàng? Đó là một sự giày vò.

Dứt khoát tách ra.

Làm thế nào mà Thụy Thụy suy nghĩ được nhiều như vậy, nàng chỉ biết là nàng muốn ngủ chung với hắn, cúi nghiêm mặt, "Trong phòng ta không an toàn, có yêu quái, buổi tối bay qua bay lại bên ngoài cửa sổ phòng ta." Còn có âm thanh, "Hừ ~ "

Thốc Ly chỉ tay ra bên ngoài, "Trở về."

"Thực kinh khủng, ta ngủ không được." Thụy Thụy lấy chăn che đầu làm ra dáng vẻ khóc nức nở, nhìn lên Thốc Ly từ khe hở bên trong chăn.

Thốc Ly vẫn không hề nhúc nhích, đi tới nhanh nhẹn xách nàng ném ra bên ngoài, đóng cửa lại.

Thụy Thụy y a a lấy lại bình tĩnh, "Không ngủ thì không ngủ, có gì đặc biệt hơn người đâu? Ta chơi cả đêm ở bên ngoài." Lời tuy như thế, tầm mắt của nàng vẫn xoay tròn nhìn vào trong phòng.

Trong phòng vẫn như cũ, không hề động tĩnh.

Thụy Thụy buồn bã, khoanh tay trước ngực nóng nảy đi tới đi lui trước cửa phòng của Thốc Ly, thỉnh thoảng dùng ánh mắt khinh bỉ bắn về phía cửa gỗ. Hai đêm trước nàng vẫn không ngủ được, ngồi đếm sao bên cửa sổ, đêm nay trời mưa ngay cả sao cũng không có để đếm.

Nhất thời bức mình, Thụy Thụy cầm trâm cài tóc khắc mấy chữ lên cửa phòng của Thốc Ly: "Kẻ, xấu xa! Trứng, xấu xa!"

Còn chưa khắc xong, cửa mở, về mặt Thốc Ly âm trầm nhìn nàng. Con mưa nhỏ bên ngoài đang rơi tí tách, mưa tuy nhỏ, thời gian dài lại giống như là dội nước vào người. Tóc trên đầu nàng đã tích tụ không ít hạt mưa, xiêm y cũng hơi có chút ẩm ướt, ngồi ngoài cả đêm sợ sẽ đổ bệnh.

Hai người, một trong cửa, một ngoài cửa, giằng co với nhau, một lát sau Thụy Thụy ngửa đầu, "Hừ!"

Hừ là hừ vậy thôi, nàng lại không trở về phòng của mình, mà lòng bàn chân giống như bôi dầu, nhảy cực nhanh lên giường của Thốc Ly, lấy chăn đắp lên người. Cái chân run run một trận, người ở bên trong đang cười trộm.

Thốc Ly thở dài, đóng cửa lại, cũng nằm xuống. Thụy Thụy trở người tiến vào trong lòng của hắn, cười đến mức miệng không thể khép lại, "Có lẽ như vậy tốt hơn đúng không?"

Cuối cùng nàng lại có thể ngủ yên rồi, mà Thốc Ly ôm nàng lại không thể ngủ yên. Đương nhiên, không có nàng, hắn càng ngủ không yên.

Người được mùi hương quen thuộc, Thụy Thụy đi vào giấc ngủ rất nhanh. Thốc Ly ôm nàng thật chặt, hôn lên hai má yên tĩnh của nàng.

Quả thật có lẽ như thế này tốt hơn...

Thụy Thụy đang ở trong phòng bếp nấu cơm, thân thể nhỏ nhắn bận rộn lúc thì đứng trước cái nồi lúc thì ra phía sau nhóm lửa. Tuy rằng nàng biết biến hóa, nhưng dù sao cũng không đến mức mỗi lần đều dùng pháp thuật biến ra đồ ăn, có lẽ tự mình nấu thì có vẻ ngon hơn.

Thấy được kinh nghiệm lần trước bị khói hun thành em gái đen ngốc, lần này nàng cẩn thận hơn.

Thốc Ly đứng ở cửa phòng bếp quan sát nàng.

Mộc Dương đã chỉ rõ đường ra, đan dược ở trên trời, nhưng mà cũng xuất hiện thêm vấn đề. Nếu như trước đây thì đó là chuyện dễ dàng, nhưng bây giờ công lực của hắn mất hết, khiến cho việc hắn lên trời trộm vật đó đương nhiên là chuyện không thể thực hiện được, mà pháp lực của Đinh Quy có hạn, ứng phó một hai thần tiên thì không ngại, gặp phải lão tiên có đạo hạnh cao thâm sợ là không thể thoát thân.

Cho nên phương pháp khả thi nhất là bảo tiểu bốn qua có được nội lực của hắn đi lấy. Nhưng lại có vấn đề lớn hơn nữa, ngay cả một quả đào nàng cũng kiên quyết không ăn trộm, càng không nói tới vật phẩm thần tiên mà nàng luôn tôn sùng.

"Oa! Sao mà ta vô dụng như vậy?" Thụy Thụy ném xẻng nồi, chán chường. Cơm lại khét, đồ ăn cũng cháy đen, nàng lại thất bại một lần nữa.

Thốc Ly chậm rãi đi đến, thấy trên mặt nàng có vết tro bụi đen đen, thuận tay lau cho nàng. "Làm không được thì chúng ta đi luyện công đi."

Thụy Thụy bóp mũi, "Mới không cần, ta sắp chết đói rồi."

Thốc Ly hướng dẫn nàng, "Chờ khi nàng luyện công luyện đến một trình độ nhất định, thì mỗi ngày nàng không cần ăn nhiều như vậy." Mà quan trọng nhất là, sau khi nàng luyện thành thì có thể đi lấy tiên đan.

Thụy Thụy không đồng ý, "Ăn được thức ăn ngon là hạnh phúc nhất, hơn nữa pháp thuật hiện tại của ta đã luyện thành, không cần luyện nữa." Nàng rất lợi hại, rất lợi hại đó.

Thốc Ly 'hử', "Với một chút công phu đó của nàng?"

Thụy Thụy trừng mắt, "Thế nào? Ta thật sự rất lợi hại, ngươi muốn thử xem hay không?"

Biểu tình của nàng luôn rất sinh động, ngay cả khuôn mặt cũng tươi sáng vô cùng, hơn nữa vô ưu vô lự, lúc nào cũng làm cho người ta cảm giác nàng là một cô gái không biết được mùi vị của sầu tư. Bỗng nhiên Thốc Ly cảm thấy nàng như vậy đã tốt lắm rồi, buộc nàng đi trộm đan dược ngược lại sẽ làm cho nàng khổ sở thương tâm, thôi được thôi được, hắn sẽ nghĩ biện pháp khác.

Nhưng mà, đây thật sự là một tiểu qua cổ hủ a.

Thụy Thụy không nấu thức ăn được, phiền muộn vô cùng mà sờ bụng, ánh mắt dừng ở trên người Thốc Ly, ánh mắt sáng lên, "Thốc Ly ngươi có thể nấu ăn hay không?"

Thốc Ly lộ ra ánh mắt ghét bỏ. Vậy mà nàng cũng nghĩ ra...

Thụy Thụy cực kỳ sùng bái Thốc Ly, trong mắt nàng, Thốc Ly quả thực là vạn năng, nàng tiến lên lôi kéo ống tay áo của hắn, "Ngươi nhất định biết nấu ăn đúng không? Vậy ngươi nấu cho ta ăn đi, ta sắp chết đói. Thức ăn biến ra không ngon bằng do mình tự nấu."

Thấy Thốc Ly không phản ứng nàng tiếp tục nịnh nọt cầu xin, "Thốc Ly, Thốc Ly ngươi lợi hại nhất, ngươi nấu cho ta ăn đi."

"Thốc Ly, Thốc Ly ngươi nấu đi, ngươi nấu đi."

Biết bao nhiêu tiếng gọi "Thốc Ly" mềm dịu từ cánh môi mềm mại của nàng nói ra, dù là người cứng rắn lạnh lùng cũng không thể ngăn được. Thốc Ly nhẹ nhàng đồng ý, không nghĩ tới Thốc Ly hắn cũng có một ngày xuống phòng bếp.

Thụy Thụy nhảy thật cao, "Thật tốt quá!" Thốc Ly lợi hại như vậy, thức ăn hắn làm nhất định rất ngon, nàng thêm chết mất.

... Một nén nhang sau, thần tượng thần thoại sụp đổ.

Thiếu chút nữa Thốc Ly đốt hết nửa phòng bếp.

Hắn tránh kịp, chỉ là góc áo dính vào một chút tro bụi màu đen. Thụy Thụy lại biến thành con nhỏ đen ngốc, tóc rối bời, trên mặt bẩn đen, hé ra khuôn

mặt đau khổ như trái mướp đắng không thể đau khổ hơn. Nàng chống nạnh, "Thốc Ly, ngươi muốn làm gì?"

Thốc Ly ho nhẹ một tiếng, thần sắc tự nhiên.

Vì thế Thụy Thụy đã biết, Thốc Ly cũng không phải vạn năng, thí dụ như phòng bếp không phải là hán nơi dụng võ. "Ngươi thật vô dụng!"

Lúc này Thụy Thụy rất giống Mẫu Dạ Xoa.

Trên mặt xoẹt qua ý cười, Thốc Ly ôm nàng vào lòng, "Trở về thay quần áo, xấu chết được."

Thụy Thụy tựa vào trên vai hán, phần uất đến cực điểm, "Đó cũng là do ngươi làm hại!"

Nửa phòng bếp bị hủy có thể dùng phải thuật chinh lại nguyên trạng, sự xem thường của Thụy Thụy cũng không dễ dàng tiêu tan. Lặng nặng một hồi lâu, hai mắt nàng lóe ra ánh sáng sắc nhọn, có một quyết định trọng đại: muốn đi vào trong thành tìm một đầu bếp để bá sư học nghề.

Thốc Ly không có phản ứng gì đối với quyết định này, bởi vì mỗi ngày nàng đều có rất nhiều "quyết định trọng đại", những chuyện vặt vãnh cũng có thể gọi là "trọng đại".

Thụy Thụy nói xong thì làm liền, lập tức lôi kéo Thốc Ly vào trong thành tìm sư phụ. Nàng vẫn sôi nổi tiến lên phía trước để dẫn đường như trước đây, Thốc Ly chậm rãi đi theo ở phía sau, ánh mắt thỉnh thoảng dừng lại trên người nàng.

Có nàng, cuộc sống vô cùng đơn giản, hán từng khinh thường con người, cuộc sống mang lại cho hán những cảm giác bất ngờ cũng tốt.

Hôm nay là ngày họp chợ, trong thành cực kỳ náo nhiệt, những tiếng chào hàng liên tục không ngớt, Thụy Thụy dạo chơi gần như đã quên mất chuyện quan trọng là đi học nghề.

Nàng đi dạo đến một quán nhỏ, Thốc Ly chậm rãi đi bên cạnh nàng. Nâng mắt, hán nhìn thấy có mấy nam tử mặc áo trắng trong trà quán bên đường. Đạo bào thuần trắng, tóc được buộc đơn giản, rất giống y phục nàng mặc trong lần đầu tiên hán gặp nàng. Trong đó có một nam tử đối diện hán, mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng bất phàm, càng đáng chú ý.

Ý nghĩ hơi động, trong lòng Thốc Ly dĩ nhiên đã biết, bước vào trà quán, hán đã ngồi xuống bên cạnh bọn họ, tinh tế đánh giá mấy người này. Tầm mắt nam tử kia dòm qua cũng nhìn vào hán, tương đối lễ độ gật đầu mỉm cười.

Thốc Ly nhẹ nhàng cười, nhấp một ngụm trà, nhìn về phía Thụy Thụy ở bên kia.

Thụy Thụy vừa căn xong một khối hoa cao, xoay người tìm Thốc Ly, thấy hán ngồi ở trong quán trà, nàng vừa muốn đi qua, nhìn thấy mấy người bên cạnh Thốc Ly, đầu tiên nàng thất thần, tiếp theo vui mừng cực độ, cười đến mặt mày đều rạng ngời, muốn chạy bỏ nhào qua, sau đó vội vàng ngừng động tác, con mắt đóng đưa qua lại, cuối cùng không cam tâm tình nguyện nhưng vẫn lui người tránh vào sau lá cờ bản hiệu của quán bên cạnh, đôi mắt tha thiết nhìn về bên này.

Những hành động vừa rồi của nàng, tất cả đều rơi vào trong tầm mắt của Thốc Ly. Thốc Ly lắc đầu, hán sớm đoán được nàng không có can đảm lại đây.

Nếu hán đoán không sai, tên nam tử kia chắc chắn là đại đệ tử Trang Thanh Thần của Nga Sơn —— đại sư huynh mà tiểu bản qua nhớ mãi không quên. Một khi lộ diện, tất nhiên nàng sẽ bị mang về Nga Sơn, nàng đương nhiên không có can đảm xuất hiện.

Quả nhiên, trong đó có một người nói: "Đại sư huynh, nhìn sắc trời tựa hồ sắp mưa, hôm nay chúng ta còn đi tiếp không?"

Trang Thanh Thần nhìn mây đen trên trời, "Lúc này nghỉ tạm một đêm rồi sẽ xuất phát sau."

Thụy Thụy tránh ở phía sau lá cờ, trong lòng giống như có cái gì đó cào cào ngứa ngứa. Cuối cùng nàng đã gặp đại sư huynh, nàng rất vui mừng, nhưng nếu vừa xuất hiện đại sư huynh sẽ mang nàng về Nga Sơn... Gặp mặt, về Nga Sơn, nàng rồi rầm cơ hồ muốn choáng váng.

Thốc Ly luôn chú ý tới biểu tình phức tạp của nàng, khóe mắt lóe ra thần sắc không vui. Nhưng mà đại sư huynh này quả thật ôn nhu tuấn lãng, cũng khó trách nàng nhớ mong.

Về mặt Thanh Tín chính khí, "Đại sư huynh, Thanh Mộc sư đệ gửi thư báo cho biết, mấy ngày trước tiểu sư đệ từng xuất hiện ở nơi này, bên cạnh còn có hai người khác làm bạn. Huynh cảm thấy chúng ta tiếp tục tìm hay là trở về Nga Sơn trước?"

Trang Thanh Thần tươi cười ấm áp, "Làm cách nào mà đuổi theo? Biết muội ấy đi đâu sao?"

Thanh Tín lắc đầu, "Không biết."

"Vậy thì được, thiên địa mờ mịt muốn tìm một người nói thì dễ nhưng làm thì khó. Chúng ta về Nga Sơn trước."

Thanh Tín khó xử, "Nhưng sư phụ cùng các trưởng lão đều nói nhất định phải tìm Thụy Thụy về."

Trang Thanh Thần châm một tách trà uống, "Không có cách nào, ta sẽ báo cáo sư phụ. Chúng ta tìm nhiều ngày cũng không thấy tung tích của muội ấy,

chắc là muối ấy đã đi rất xa."

Thanh Tín gật đầu, "Ừ", chúng đệ nghe theo lời đại sư huynh."

Trang Thanh Thần tựa hồ cũng không vội tìm Thụy Thụy về, điểm này Thốc Ly hơi hơi cảm thấy kỳ quái.

Uống trà xong Trang Thanh Thần và hai sư đệ rời khỏi trà quán, tìm nơi nghỉ chân. Khi rời đi, kiếm của Trang Thanh Thần không cẩn thận đụng phải Thốc Ly, hấn khom người tạ lỗi, khiêm tốn hữu lễ.

Thốc Ly cười trừ.

Đại đệ tử của Nga Sơn quả nhiên có phong cách quý phái, tính tình khiêm tốn bình tĩnh như nước.

Sau là cò lộ ra khuôn mặt xanh mét, Thụy Thụy hạ mí mắt, cúi đầu. Thốc Ly tiến lên gõ vào trán của nàng, nàng mới lấy lại tinh thần. Đấu tranh tâm lý như vậy nên nàng không có tâm tư đi tìm đầu bếp, bất mãn trở về nhà, dọc đường không ngừng hỏi: "Người nói ta có nên trở về hay không?"

Thốc Ly không nói gì. Hấn đương nhiên không hy vọng nàng trở về, mặc dù nàng muốn trở về hấn cũng sẽ tiến hành cản trở.

Thụy Thụy đang chống cằm, ngoảnh đầu, "Nhưng mà đại sư huynh của ta vẫn đẹp trai như vậy, soái ca đẹp trai nhất Nga Sơn đó." Nói xong lập tức che miệng, nàng từng thổi phồng mình là soái ca đẹp trai nhất...

Nàng cư nhiên dám khen một nam nhân khác đẹp trai ngay trước mặt hấn... Thốc Ly tiếp tục buồn bực, hận không thể tặng thêm mấy quả hạt dẻ cho cái đầu của nàng, lại có chút không nỡ.

Trở về nhà gỗ, Thụy Thụy tiếp tục rối rắm, không ăn không uống cảm giác trên bàn, đấu tranh tư tưởng, lỗ tai cũng cụp xuống. Qua một lúc lâu sau, nàng mới há miệng rộng, có cảm giác hiểu ra cái gì đó, kích động chạy tới, "Thốc Ly, Thốc Ly ta muốn về Nga Sơn, người theo ta trở về được không?"

Thốc Ly đang cời áo, bỗng nhiên nghe thấy lời nói này thì động tác dừng lại, "Nàng dự định trở về?"

Thụy Thụy chớp chớp mắt, "Đúng vậy, đại sư huynh đang ở quán trọ Bạch Gia, ta sẽ đi tìm huynh ấy rồi cùng nhau về Nga Sơn."

Thốc Ly có cảm giác không thể tin được, ánh mắt quét qua nàng, "Nàng thật sự trở về?"

Thụy Thụy cười ha ha, "Đúng vậy, đại sư huynh cũng đến đây rồi, ta đương nhiên muốn cùng huynh ấy trở về, bằng không huynh ấy sẽ bị sư phụ trách phạt."

Vì Trang Thanh Thần nàng liền chuẩn bị vứt bỏ hấn mà về Nga Sơn như vậy?

Thốc Ly buộc xong đai lưng, hít sâu, trong lòng nổi lên một con tức giận không thể hiểu được, đôi môi mỏng lại dâng lên ý cười, trong nụ cười lại có chút mỉa mai, "Nàng bảo ta trở về với nàng làm gì? Làm đạo sĩ?" Tiểu bỗn qua này thật buồn cười.

"Không phải nha." Thụy Thụy tươi cười rục rờ, ghé sát vào lỗ tai Thốc Ly mà khoe khoang cảm nang diệu kế của mình, "Chúng ta trở về một chút thì rời khỏi đó, bây giờ ta đã có thần lực, muốn rời khỏi thì có thể rời khỏi, ha ha."

Nói xong, nàng đặc ý dùng ẩn thân thuật ẩn hiện vài lần, lại lộn nhào mấy cái ở trong phòng, thiếu chút nữa đụng phải đầu. Nàng bây giờ không phải là Thụy Thụy trước kia, nàng có thần lực, đi đâu đều theo ý mình, đây là tính toán của nàng.

Sau khi nghe xong tính toán của nàng, thần sắc của Thốc Ly hơi hòa hoãn, thì ra nàng không phải muốn vứt bỏ hấn.

Thụy Thụy vắn vắn ngón tay, cười tủm tỉm, "Nếu không chịu như vậy? Người trốn ở trong phòng ta, rất an toàn, sau đó chúng ta lại rời khỏi đó." Nói xong chính nàng liên tục gật đầu, tuyệt diệu quá, tuyệt diệu quá.

Trốn ở trong phòng nàng, chờ buổi tối nàng trở về ôm hấn ngủ? Nàng xem hấn là sủng phi sao? Thốc Ly nằm xuống ghế dài, chậm rãi hít thở, "Không được."

Thụy Thụy đang nhiệt tình lập kế hoạch cho chuyến đi về Nga Sơn của bọn họ, bỗng nghe thấy tiếng phản đối của Thốc Ly, quay sang, "Vì sao không được? Như vậy rất tốt mà."

Thốc Ly lắc đầu, "Không được chính là không được."

Khó tránh đêm dài lắm mộng, hấn không thể để cho nàng đi, thời cơ chưa chín muồi. Vắn nhất nàng không đi khỏi đó được, hoặc là gặp Trang Thanh Thần nên không muốn đi, vậy làm sao bây giờ? Đúng vậy, cuối cùng cũng có một ngày nàng sẽ về Nga Sơn gặp Trang Thanh Thần, nhưng không phải bây giờ, ít nhất chờ sau khi nàng có tình cảm sâu đậm với hấn một chút, lúc không thể rời khỏi hấn mới có thể về.

Mà hiện tại hấn còn chưa nắm chắc tình cảm của nàng.

Thụy Thụy tiến lên chỉ vào hấn, "Cuối cùng người có đi hay không?"

Thốc Ly vẫn cự tuyệt, "Không đi."

Thụy Thụy hoang mang nhẩn máy, bởi vì nàng cảm thấy đây là việc nhỏ thôi, không có lý do nào mà Thốc Ly không đồng ý. Thân người cố ý dời ra xa một bước, tầm mắt giao hoạt của nàng dừng lại trên người Thốc Ly, "Người thật sự không đi? Ta đây đi à?"

Thốc Ly không có trả lời nàng.

Nàng lại hướng ra xa một bước nữa, "Ta thật sự đi à?"

Thốc Ly ngẩng đầu liếc nàng một cái.

Thụy Thụy nhảy một bước, ôm khung cửa, "Lần cuối cùng, người có đi hay không?"

"Không đi." Thốc Ly kiên quyết giữ lập trường.

Thụy Thụy có chút gấp có chút bức mình, trong khoảng thời gian này Thốc Ly vẫn nhường nàng, đã thành thói quen của nàng, đi đến ngoài cửa, nàng có chút dỗi ngoảnh mặt về phía trong phòng nói, "Người xấu! Ta đi một mình?"

Tay của Thốc Ly nắm chặt tay vịn của chiếc ghế dài, ngực phập phồng.

Kỳ thật trong lòng Thụy Thụy rất luyến tiếc Thốc Ly, nhưng trong tình cảnh này nàng không đi thì có vẻ rất mất mặt, sau khi tiến thêm hai bước, nàng quay đầu dặn dò, "Người ở lại nơi này đừng đi đâu hết, ta sẽ nhanh chóng trở về."

Nói chưa xong, Thốc Ly đã xuất hiện trước mặt nàng, ánh mắt nàng ánh lên ý cười đắc thắng.

Biểu tình của Thốc Ly không rõ ràng, "Nàng nhất định phải đi?"

Thụy Thụy ngẩng đầu, "Đúng vậy."

"Thật sự nhất định phải đi?"

Thụy Thụy đắc ý quay đầu đi, "Ừ." Hừ, xem hắn có cùng đi hay không..

"Thật như vậy." Thốc Ly chậm rãi gạt đầu hai cái, trên mặt lộ ra ý cười hiểm khi thấy được, rất nhanh đưa tay kéo Thụy Thụy vào lòng.

Chính là kéo ...

Chiếm đoạt đôi môi của nàng, dùng sức mút, cạy mở khớp hàm của nàng mà tiến quân thần tốc.

Quần lấy trêu đùa lưỡi của nàng, mút hút sự ngọt ngào của nàng, một lần rồi lại một lần chiếm đoạt hô hấp của nàng.

Thụy Thụy u mê, bởi vì lần đầu tiên thấy Thốc Ly hôn nàng cuồng dã như vậy, với sức lực này giống như muốn đem thân thể của nàng khám tiến vào trong thân thể của hắn.

Nụ hôn mãnh liệt hiếm có, nụ hôn nồng nhiệt nghiêng ngả trời đất, Thụy Thụy hoàn toàn không thể chống lại.

Cuối cùng khi tách ra, Thụy Thụy xoa xoa đôi môi bị hôn đến sưng lên, "Người không sợ sẽ bị ngắt đi sao?"

Thốc Ly ôm nàng ngồi ở trên lan can bên mái hiên nhà, phủ lên môi của nàng, tiếp tục cướp đoạt.

Hắn đương nhiên sợ bị ngắt đi, nhưng mà lúc này là hắn cố ý, hắn đang đánh cược. Nếu hắn ngắt đi mà nàng còn đi tìm Trang Thanh Thần, vậy hắn sẽ bóp chết nàng —— đây chỉ là lời nói giận dữ.

Có thể giữ nàng bên cạnh, đừng nói hôn mê vài ngày, hôn mê vài năm cũng được.

Hôn thì cũng hôn rồi, trước sau thì cũng hôn mê, không bằng cứ tận hưởng tất cả hương vị ngọt ngào của tiểu bồn qua nhà hắn. Hết lần này đến lần khác hút, mút, hết lần này đến lần khác hấp thụ, hôn mãi cho đến khi ý thức của Thụy Thụy tan rã, tê dại, ý thức của hắn cũng bắt đầu tan rã...

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: CÙNG RẪN CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, ĐÀNH GIẢ VỜ BẤT TÌNH

Đúng như Thốc Ly mong muốn, hân ngất đi. Sau khi hưởng thụ xong sự ngọt ngào của tiểu bốn qua, ý thức của hắn dần dần tan rã, rồi từ từ ngã xuống.

Thụy Thụy từ trong nụ hôn mãnh liệt đến độ hoa đầu chóng mặt mà tỉnh táo lại, ánh mắt lập tức cũng hồng lên giống như đôi môi bị hôn đến sưng đỏ.

Làm sao bây giờ? Nàng không có tiền đồ lại làm cho Thốc Ly hôn đến ngất đi! Hôn nữa lần này có lẽ hắn sẽ hôn mê thật lâu.

Ôm Thốc Ly vừa ngăn cổ họng bật ra tiếng khóc, Thụy Thụy đột nhiên nhớ đến Mộc Dương. Đúng vậy, Mộc Dương cho nàng thần đan chữa trị cho Thốc Ly, nghĩ đến đây nàng mừng rỡ đến thiếu chút nữa nhảy lên.

Một thân Thụy Thụy đầy mồ hôi mới có thể chuyển Thốc Ly lên giường, thờ hân ha hân hân vội vàng lấy thần đan đút cho Thốc Ly ăn, dựa sát vào bên người hắn, ánh mắt vẫn không nhúc nhích mà theo dõi hắn.

Không hề động tĩnh.

Bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ gương mặt tuấn mỹ của hắn, giọng nói mềm mại gọi hắn, "Thốc Ly? Thốc Ly?"

Đầu ngón tay giấu trong tay áo của Thốc Ly giật giật, mi tâm cũng nhúu nhúu lại, tất cả vẻ mặt đó cũng biến mất rất nhanh, nhanh đến độ làm cho Thụy Thụy không kịp bắt giữ.

Có lẽ hiệu quả của thuốc cũng cần một thời mới có thể phát huy, Thụy Thụy nghĩ như vậy. Nhưng lần trước sau khi Mộc Dương đút thuốc xong, hắn rõ ràng tỉnh lại rất nhanh nhả.

Vàng thái dương đã ngã về tây, ngày đã chuyển sang đêm, Thụy Thụy nhìn sắc trời, nhớ tới đại sư huynh ở quán trọ, lâm bầm lâu bàu: "Làm sao bây giờ a? Đại sư huynh bọn họ sáng mai thì đi rồi."

Đôi mắt của Thốc Ly mở ra rồi lại nhắm ngay.

Lúc này Thụy Thụy đang rất bối rối, một mặt nàng muốn cùng đại sư huynh trở về Nga Sơn một chuyến, mặt khác lại lo lắng cho Thốc Ly đang mê man, hai loại cảm xúc này đang đánh nhau ở trong đầu nàng.

Nhưng mà Mộc Dương đã nói ăn thuốc này Thốc Ly sẽ không có việc gì, nàng tin tưởng Mộc Dương. Thốc Ly sẽ tỉnh, mà đại sư huynh đi rồi nàng sẽ không đuổi kịp, cho nên nàng cắn răng một cái, vỗ vỗ ngực hắn, "Thốc Ly người ngoan ngoãn đợi ở trong này, qua vài ngày ta sẽ trở lại."

Nghe vậy, sắc mặt Thốc Ly rất trầm, rất trầm.

Buông Thốc Ly ra, Thụy Thụy sắp xếp cho hắn thật tốt, lưu luyến tiếp tục lái nhái, "Người nhất định phải ở chỗ này chờ ta, ta sẽ trở về rất nhanh."

Trong lúc này, trên mặt Thốc Ly giống như tích kết một tầng băng sương.

Bước chân chậm chạp như ốc sên, Thụy Thụy bước từng bước, vừa quay đầu lại, nàng bỗng nhiên bắt đầu suy nghĩ miên man: vạn nhất Thốc Ly vẫn chưa tỉnh lại thì làm sao bây giờ? Vạn nhất có yêu quái đến đánh lên thì làm sao bây giờ?

Trong phòng kia, bàn tay trong tay áo của Thốc Ly đã nắm chặt.

Thụy Thụy lùi bước, đi đến ngoài cửa, bước chân dường như gấp rút, ánh mắt cũng giằng co dừng lại trên người của Thốc Ly. Hai ý tưởng còn đang đánh nhau ở trong đầu, đánh cho nàng cũng nhanh chóng choáng váng.

Tay không ngừng vặn xoắn góc áo, cuối cùng nàng thở dài, lại chạy về, "Vẫn còn rất lo lắng, chờ người tỉnh rồi mới đi vậy."

Bàn tay đang nắm chặt trong tay áo cũng dần mở ra, nếu không phải trời tối đen, Thụy Thụy cũng có thể nhìn thấy khóe miệng của hắn cong lên mỉm cười như mới trút đi gánh nặng.

Ôm Thốc Ly, ý thức của Thụy Thụy cũng nhanh chóng chìm vào trong giấc ngủ say. Thốc Ly đang mê man mở mắt ra, ôm nàng thật chặt, kéo chân lên đắp cho cả hai người.

Sau khi ăn thuốc, quả thật hắn tỉnh dậy rất nhanh, nhưng mà không mở mắt mà lại giả vờ bất tỉnh. Nếu hắn không hôn mê, trong lòng tiểu bốn qua này khẳng định đã muốn đi rồi.

Nàng chính là tiểu bốn qua, tâm kế và mưu kế phức tạp không có hiệu quả đối với nàng, cũng không bằng dùng biện pháp đơn giản như vậy.

Hôn đỉnh đầu của nàng, Thốc Ly cũng nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

...

Sáng sớm, bên trong căn nhà gỗ nổi lên một trận gà bay chó sủa, bởi vì sau khi Thụy Thụy thức dậy thì phát hiện Thốc Ly vẫn chưa tỉnh lại, lập tức gấp đến độ giậm chân.

Chẳng lẽ là thuốc của Mộc Dương có vấn đề?

Vội vàng lao nhanh ra ngoài, Thụy Thụy chạy thẳng ra bờ sông gọi người, "Mộc Dương, Mộc Dương! Ngươi mau tỉnh đây!" Nàng cũng không biết phải đi đâu để tìm Mộc Dương, nhưng hai lần trước Mộc Dương đều xuất hiện ở cạnh bờ sông, nàng cứ theo bản năng mà chạy đến bờ sông kêu gọi.

Thật thần kỳ, Mộc Dương thật sự nghe được tiếng gọi của nàng mà hiện thân. "Thụy Thụy, làm sao vậy?"

Thụy Thụy gấp đến độ nói chuyện cũng lắp bắp, "Thốc, Thốc Ly, hần, hần lại hôn mê."

Mộc Dương nở nụ cười, "Thuốc đâu?"

Thụy Thụy khóc lóc, "Hình như không hiệu quả."

"Làm sao có thể như vậy?" Mộc Dương cảm thấy kỳ quái, theo Thụy Thụy vào nhà gỗ, bắt mạch cho Thốc Ly, sau khi kiểm tra xong thì giật mình, nhìn không được lấy tay áo che giấu nụ cười.

"Mộc Dương ngươi còn cười?" Thụy Thụy rất vội, ôm Thốc Ly gào khan, "Thốc Ly của ta!"

Mộc Dương úp úp mở mở mỉm cười tìm cớ, "Có lẽ là lần này vốn phải choáng váng nửa tháng, thời gian hôn mê sẽ dài hơn so với trước, cho nên sẽ tỉnh lại trễ hơn một chút. Thụy Thụy ngươi đừng vội, hần sẽ tỉnh lại rất nhanh thôi."

Mộc Dương không biết Thốc Ly đang giờ trò gì, nhưng nhận ra hần đang giả vờ bất tỉnh, dứt khoát phối hợp diễn trò với hần.

Thụy Thụy gạt đầu nhưng có cái hiểu có cái không, biểu hiện cực kỳ ủy khuất, lại bỏ nhào lên người Thốc Ly, đâm vào ngực hần, "Mau tỉnh lại!"

Thiếu chút nữa Thốc Ly đã bị nàng đánh đến nhìn không được mà tỉnh lại.

Buổi sáng, vào giờ Tý, Thốc Ly tính toán là Trang Thanh Thần đã xuất phát từ sớm rồi, hần mới chậm rãi mở mắt ra.

Mắt của Thụy Thụy không hề chớp mà canh giữ bên cạnh hần, khi nhìn thấy hần tỉnh lại, ánh mắt ánh lên sắc đỏ, "Cuối cùng ngươi đã tỉnh."

Vừa tìm người vừa giờ chân lại vừa đâm hần, sau khi trải qua nhiều động tác mạo hiểm như vậy búi tóc thiếu niên của Thụy Thụy lệch đi, Thốc Ly vò vò tóc của nàng, khẽ cười nhạt.

Bước xuống giường, Mộc Dương đứng ở một bên nghiêng đầu mỉm cười nhìn hần. Ánh mắt hai người nhìn nhau, hiểu lòng nhau không cần nói thành lời.

Sau khi Thụy Thụy chạy tới quán trọ Bạch Gia, quả nhiên phát hiện mấy người Trang Thanh Thần đã rời đi. Đấm ngực, giậm chân một hồi lâu, nàng đành phải từ bỏ.

Việc này cứ bị Thốc Ly lừa gạt như vậy mà trôi qua.

Nhưng mà Thốc Ly nhanh chóng phát hiện Thụy Thụy khác thường: sau này, nàng chủ động quần quít lấy hần muốn hần dạy pháp thuật cho nàng.

Đây quả nhiên là chuyện lạ. Thốc Ly hỏi nàng nguyên nhân, nàng ấp úng thần thần bí bí như thế nào cũng không chịu nói ra, về mặt lại quý dị. Nhưng mà đây là chuyện tốt, luyện tập càng nhiều càng cao thâm, thể chất và năng lực tự bảo vệ mình của nàng càng mạnh.

Nội lực linh thú ở trong cơ thể nàng không phát huy ra mới gọi là lãng phí.

Trong rừng cây, trong làn gió mát, Thụy Thụy đang cố gắng luyện công. Khiến đại thụ thay đổi vị trí, hái lá cây làm lợi khí, một quyền bỏ đại thụ cũng không phải nói chơi. Có nội lực mạnh mẽ, vô hình trung làm cho thể năng cùng tài nghệ của nàng đột nhiên tăng mạnh, thân thể nhỏ nhỏ đã có được năng lượng vô hạn.

Thấy những giọt mồ hôi trên trán nàng, Thốc Ly kéo nàng qua, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng, "Như thế nào lại vội vã luyện pháp thuật như vậy?"

Nghe hần hỏi vậy, Thụy Thụy lấy tay che mặt.

Nhìn dáng vẻ lén lút của nàng, Thốc Ly buồn cười, kéo tay nàng xuống, "Rốt cuộc làm sao vậy?"

Thụy Thụy ngẩng cằm, "Không nói cho ngươi nghe."

Thốc Ly neho mắt lại, "Nàng còn có bí mật?" Biểu hiện trên nét mặt của hần rất trầm trọng.

Kỳ thật Thụy Thụy đang bị kích thích. Tuy rằng con người Mộc Dương rất tốt rất tốt, nàng rất thích Mộc Dương, nhưng dù sao Thốc Ly cũng là của nàng mà, không thể mỗi lần hôn mê thì tìm Mộc Dương để chữa trị.

Hơn nữa cảm giác hôn Thốc Ly cũng rất tuyệt, bọn họ còn có thể hôn ... Thụy Thụy véo lỗ tai của mình, mắc cỡ chết người .

Nói ngắn gọn một câu, nàng muốn luyện pháp thuật, nàng cảm thấy sau khi có pháp thuật mạnh mẽ nàng có thể luyện tiên đan để chữa khỏi chứng ngất của Thốc Ly, sau này tha hồ hôn nhau cũng không cần bận khoăn ... Thụy Thụy véo mặt mình, cảm thấy mình đang có ý nghĩ xấu xa.

Thốc Ly nhìn thấy nàng một hồi thì véo lỗ tai, một hồi lại véo mặt, nhất thời cũng không đoán ra lòng dạ nữ nhân của nàng, chỉ là có chút nghi hoặc.

Nhưng mà chuyện tình cờ gặp Trang Thanh Thần lần này khiến cho hắn cảm thấy, hắn nên giáo hóa thật tốt tiểu bôn qua này, ít nhất làm cho nàng hiểu được nàng là nữ nhân, làm cho nàng dần dần nảy sinh thứ tình cảm của nữ nhân đối nam nhân chỉ dành riêng cho hắn.

Bắt đầu từ nhận biết sự khác biệt về thân thể giữa nam và nữ đi..

Con đường này bọn họ đã rất quen thuộc, từ trong thành ra ngoài nông thôn nhất định phải đi qua con đường này. Phong cảnh trong tiết xuân ấm áp làm cho lòng người thoải mái nhất, trong khung cảnh mùa xuân như tranh vẽ, hai người chậm rãi đi trên đường.

Mỗi lần từ trong thành về, trên người Thụy Thụy treo đầy vật nhỏ, vô cùng giống dáng vẻ của người hầu, lần này cũng không ngoại lệ. Nàng ở trong thế giới Nga Sơn nhỏ hẹp, cho nên thứ gì bên ngoài cũng có sức hấp dẫn lớn đối với nàng, một cây kim, một sợi chỉ cũng tựa như vật gì đó rất thú vị.

Hơn nữa nàng vừa tìm được đầu bếp để học tay nghề, tâm tình rất vui vẻ, hoàn toàn biểu hiện qua từng bước nhảy của nàng.

Đồ vật treo trên người rất nhiều, nhảy một bước, làm cho bức tranh lộ ra, rơi xuống đất; nhảy bước nữa, một hộp son trộm mua rơi xuống. Nàng có tật giật mình, vội nhặt hộp son lên cất kỹ, nhìn Thốc Ly với trạng thái vô cùng cảnh giác.

Nếu để cho Thốc Ly phát hiện nàng lén lút cất giữ đồ vật của cô nương, nàng sẽ rất mất mặt, nếu hắn dám chê cười nàng, nàng nhất định nhảy lên người hắn, véo hắn, làm hắn bẹp đi.

Cũng may Thốc Ly chỉ liếc nhìn nàng một cái, không có biểu hiện mỉa mai gì quá đáng, ngược lại cúi người nhặt bức tranh chữ lên, lại đón lấy một bức tranh khác sắp rơi khỏi người nàng.

Oa, hắn đang cầm đồ đặc giúp nàng... Đây là lần đầu tiên từ trước đến nay!

Thụy Thụy giả làm háo hán, "Không có việc gì, một mình ta cầm cũng được rồi." Nàng cũng đã có thói quen này rồi.

Thốc Ly lại gỡ một số vật phẩm trên người nàng xuống, cầm chúng trong tay mình. Trước kia có thể nhìn nàng treo đầy bao lớn bao nhỏ cho dù thất lưng nàng có cong xuống cũng thờ ơ, nhưng bây giờ thì làm không được, tình cảm và tâm lòng của hắn dành cho nàng cũng từ từ thay đổi.

Thấy Thốc Ly gánh vác rất nhiều đồ vật cho mình, Thụy Thụy rất cảm động, lấy một bức họa đã được đánh dấu ra, mở bức họa, "Xem, cho ngươi bức họa mỹ nữ, ta đủ nghĩa khí chưa? Treo lên bức tường trong phòng ngươi đi."

Nữ tử trong bức tranh có đôi mắt sáng đáng vẻ lương thiện, thướt tha, thật là mỹ nữ, Thốc Ly nhanh chóng khép bức tranh lại, "Mua khi nào vậy?"

"Vừa rồi, vụng trộm đi mua ." Ha ha.

Thốc Ly ném xuống đất, sau đó kéo nàng đi phía trước, "Ta không cần." Mỗi ngày có thể thấy nàng là đủ rồi.

Thụy Thụy vẫn nhìn về phía sau, "Ném xuống đất thì rất đáng tiếc, ngươi thật sự không cần sao? Ta còn thấy có sư huynh vụng trộm cất giấu mấy bức họa này đó."

"Ta không có hứng thú." Thốc Ly suy nghĩ lại một chút, lại hỏi: "Đại sư huynh của nàng cũng như vậy?"

Thụy Thụy lắc đầu, chớp mắt, "Không có, có lần ta thừa dịp lúc Thanh Mộc sư huynh tắm rửa, cầm bức tranh của huynh ấy đưa cho đại sư huynh, đại sư huynh cũng ném nó xuống đất giống như ngươi vậy, huynh ấy còn nói ta còn đẹp hơn các nàng ấy nhiều."

Là nam nhân đương nhiên hiểu được tâm tư của nam nhân, Thốc Ly hừ nhẹ một tiếng, xoay người ôm lấy nàng ngồi xuống một khúc gỗ bên cạnh, nâng mắt hỏi nàng: "Vậy nàng có nghĩ đến vì sao đại sư huynh của nàng lại so sánh nàng với các nàng ấy không?"

Cho tới bây giờ, Thụy Thụy vẫn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, "Không có gì a, đại sư huynh nói rằng ta rất đẹp." Nàng là soái ca đứng thứ hai ở Nga Sơn mà, hạng nhất thì tặng cho đại sư huynh.

Thốc Ly dụ dỗ nàng suy nghĩ tiếp, "Nàng không thấy kỳ quái sao? Nàng là một nam nhân, vì sao hắn lại so sánh nét đẹp của nàng với những cô nương."

Nghe nói như thế, biểu tình của Thụy Thụy bỗng nhiên nghiêm túc, tiếp theo tay đang chống cằm đã đưa lên mặt, "Ta là thật sự rất tuấn tú! Đại sư huynh không nói dối!"

Thốc Ly day day mi tâm, hắn nên sớm biết để khai thông phương diện này sẽ gặp nhiều chướng ngại, tầm mắt trải về phương xa, nhìn thấy phía trước có một đôi vợ chồng tuổi trẻ đang đi tới. Trọng phụ cao lớn, thê tử yêu kiều nhỏ nhắn, tựa hồ còn đang mang thai. Thốc Ly chỉ tay về phía bọn họ, "Nàng cảm thấy nàng giống người nào trong hai người bọn họ?"

Thụy Thụy kiểng chân nhìn lên, "Đương nhiên là nam nhân bên trái kia, ta cũng là nam nhân, cách ăn mặc của chúng ta cũng không khác biệt lắm."

Thốc Ly im lặng. Lúc mới quen biết, hắn đã từng hỏi nàng vấn đề này rồi, nàng bị Trang Thanh Thần dẫn hướng sai, chỉ biết phân biệt nam nữ qua vẻ bề ngoài. Việc này quả nhiên khó giải quyết.

Thụy Thụy buồn bực, "Thốc Ly, hôm nay ngươi rất kỳ quái." Coi rẻ mị lực mỹ nam tử của nàng thì cũng thôi đi, còn cố gắng hỏi mấy vấn đề quái lạ nữa.

Thốc Ly đành phải lắc đầu, "Không có việc gì."

Vợ chồng đi qua, cười cười nói nói, nhìn qua đã thấy vô cùng đậm ấm, thê tử không ngừng vỗ về cái bụng to, niềm hạnh phúc hiện ra rõ ràng. Ở phía sau Thụy Thụy đang chảy nước miếng, "Có nương tử thật hạnh phúc."

Ánh mắt Thốc Ly hướng về phía cái bụng to của nàng kia, lại quay sang nhìn bụng của Thụy Thụy.

Nếu trong bụng tiểu bồn qua này có tiểu tiểu bồn qua hình như cũng không tệ...

Ý niệm vừa dâng lên, xuân phong thổi qua làm ấm người.

...

Tư tưởng là đàn ông của tiểu bồn qua ăn sâu bén rễ cực kỳ, chịu sự giáo hóa của Nga Sơn rất sâu đậm, tín nhiệm đối với Trang Thanh Thần lại càng kiên định vô cùng, nếu như làm cho nàng hiểu được năng chính là nữ nhân, cũng có nghĩa là sư phụ cùng đại sư huynh của nàng luôn luôn lừa gạt nàng nhiều năm như vậy.

Chuyện này nhất định là một đả kích rất lớn đối với nàng.

Thốc Ly luôn do dự lo lắng vấn đề này, tính toán dùng phương pháp tốt nhất để giúp nàng bình tâm.

Mà cuộc sống đảo lộn rối loạn của nàng quả thật nên thay đổi, nàng không thể nào vĩnh viễn rối loạn như vậy.

Hắn đang từ từ tìm kiếm cánh cửa để đột phá.

Âm thanh kinh hi từ phòng bếp truyền đến, "Ha ha ha, rốt cục ta đã thành công."

Trong thời gian cực ngắn, Thụy Thụy đã cầm hai đĩa đồ chay mà mình mới làm chạy ra ngoài nhanh như gió lốc, vui sướng đến độ không chú ý tới bậc cửa, vấp ngã vào trong, đĩa đồ ăn cũng bay lên, "Oa!"

Thốc Ly nhanh tay lẹ mắt xoay người một cái đón được đĩa đồ ăn, đặt lên bàn. Từ khi đi cùng tiểu bồn qua này thì ở đâu cũng có chuyện bất ngờ, hắn phải khắc phục hậu quả.

Thụy Thụy ngã một cái, mặt bám đầy bụi, sau khi nhìn thấy "kiệt tác" của mình bình yên vô sự thì nở nụ cười, vô cùng hứng thú mà khoe khoang, "Gia thật sự là thiên tài, học một lần đã biết."

Thốc Ly nhìn trên bàn. Hai đĩa đồ ăn xanh tươi mơn mơn giống như khuôn, thoát nhìn tựa hồ hương vị cũng còn có thể ăn được.

Mặt mày Thụy Thụy tràn đầy tươi cười, "Gia thật sự là quá tuyệt vời."

Đối với hành vi tự biên tự diễn của nàng, Thốc Ly cũng sớm thành thói quen, khóe miệng giật giật chưa đánh giá gì. Thụy Thụy vui rạo rức cầm bát đũa xới cơm ăn, vừa ăn vừa say sưa, "Ăn quá ngon!"

Đồ ăn của mình làm đương nhiên là ngon rồi.

Thốc Ly bỗng nhiên cảm giác mình hình như cũng có cảm giác đói, thật không bình thường, chắc là bị ảnh hưởng bởi sự thèm ăn của nàng.

Theo lệ thường, Thụy Thụy vẫn dụ dỗ hắn một chút, gấp đồ ăn đưa tới miệng hắn, "A ~ há miệng nào."

Thốc Ly cũng quen với việc mèo khen mèo dài đuôi của nàng, nhìn nàng một hồi. Thụy Thụy than thở, "Thật không biết ngươi làm cái gì? Lâu như vậy cũng không thấy ngươi ăn, thân tiên cũng không cần ăn sao?"

Kỳ quái, bị nàng thúc giục, Thốc Ly cảm giác con đói càng rõ, hay là thân thể của hắn đang từ từ chuyển biến giống như người thường? Lần đầu tiên há miệng, hắn ăn thức ăn nàng đưa đến. Màu sắc món rau rất tươi mới, quả thật nàng cũng có chút thiên phú, hương vị thể nhưng cũng không tệ.

Thụy Thụy vốn định thu tay lại như thường ngày, nào ngờ phát hiện Thốc Ly ăn, nhất thời giống như phát hiện ra bí mật gì kinh thiên lắm, "Cuối cùng ngươi chịu ăn rồi! Để ta đi xới cơm cho ngươi."

Lon ta lon ton chạy về phòng bếp lấy một bộ bát đũa xới thêm cơm rồi trở lại, nàng cười hi hi vừa bới cơm vừa trộm ngắm Thốc Ly.

Thốc Ly do dự, thật sự động đến đôi đùi.

Thụy Thụy cười đến thiếu chút nữa bị sặc. Lần đầu tiên nàng xuống phòng bếp, lần đầu tiên Thốc Ly ăn thức ăn, hôm nay thật sự là ngày lành.

"Lần sau ta lại đi học làm điểm tâm, sau này làm cho người ăn." Đương nhiên cũng không thể thiếu phần của nàng.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của nàng, Thốc Ly nhẹ nhàng gật đầu, "Không được làm cho người khác ăn."

Thụy Thụy ăn nhiều đến độ hai má phồng lên, nửa hiểu nửa không mà cười, "Đã biết." Thốc Ly có thể ăn thức ăn, nàng lại có thêm động lực để làm cơm, làm điểm tâm.

Thật sự thì Thốc Ly ăn rất ít, gấp vài ba miếng thì đặt đĩa xuống. Thụy Thụy còn đang hí mắt cười trộm, cực kỳ giống cô vợ nhỏ được phu quân khen ngợi.

Cuộc sống bình yên của nhân loại, tựa hồ thật sự không tệ chút nào... Đây là cảm giác chân thật nhất của Thốc Ly bây giờ.

Nhưng mà lần đầu tiên hân ăn thức ăn, cảm thấy thân thể có hiện tượng bài xích, sau khi tắm xong, nằm trên giường thì ngực có chút khó chịu, làm cho hân ngủ không được.

Ánh trăng ngoài cửa sổ bị mây che mờ, màn đêm một màu đen tuyền, Thụy Thụy bên cạnh bỗng nhiên lặng lẽ đứng lên. Thốc Ly mở mắt thấy nàng rời khỏi phòng, nhất thời đoán không ra nàng muốn làm cái gì, liền cũng đứng dậy đi theo.

Nàng nhẹ tay nhẹ chân xoay người vào phòng bên cạnh, châm một ngọn đèn, ngồi trước gương đồng, nhìn trộm cười trộm, lấy hộp son và một bao giấy nhỏ ra, "Rất cực đại được Thốc Ly ngủ rồi."

Cô nương đều thích chung diện, huống chi bên trong con người nàng vẫn có tâm tính của cô nương, thấy son phấn đương nhiên động lòng. Nhưng nàng không biết cách dùng, lấy ngón tay chấm vào rồi bôi lên mặt, nhất thời biến thành kết hạt, mặt dày một lớp phấn, giống như dáng vẻ giả nữ để bắt yêu lúc trước, không khác gì nữ quý.

Thốc Ly nhin không được khẽ cười ra tiếng.

Tiếng cười này đã dọa Thụy Thụy, lập tức nhe răng cười càng giống nữ quý hơn, nhưng lại là một nữ quý đang tức giận, "Không được tiến vào!" Rất đáng giận.

Thốc Ly vẫn bình thân bước vào như cũ. Dưới ngọn đèn mờ lung hân càng đẹp hơn, nhưng mà vẫn mang theo chút tà khí và ý xấu.

Thụy Thụy nắm chặt tay đối diện với hân, cuối cùng 'bùm' vùi mặt vào trong chậu nước, lau mặt lung tung hủy diệt chứng cứ.

Ngay lúc Thốc Ly sợ nàng vùi đầu trong nước quá lâu sẽ khó chịu, muốn kéo nàng ra, nàng phần uất ngẩng đầu, trên gương mặt đầy những giọt nước. Những giọt nước này từng giọt, từng giọt nhỏ xuống mặt đất, giống như giọng mắng đầy ảm ức dành cho hân.

"Không được nói chuyện này ra bên ngoài!"

"Nửa đêm nàng không chịu ngủ mà ở đây làm chuyện này?" Thốc Ly tùy ý ngắm nhìn hộp son trên bàn trang điểm, cố ý ám chỉ.

Thụy Thụy vội vàng giấu hộp son đi, trừng mắt, "Người không biết xấu hổ, nhìn lên ta."

Cái này gọi là không biết xấu hổ? Vậy chuyện bên hồ ngày hôm trước thì tính là gì? Mái tóc dài của nàng xòa xuống, dưới ánh đèn, tất cả đường nét cũng rất nhu hòa, trung y thuần trắng thật trong trắng thuần khiết, quần áo vừa vặn sát vào da thịt làm hiện lên những đường cong hoàn mỹ; gương mặt được lau qua loa đã sạch sẽ còn có chút đỏ ửng, da thịt không tỳ vết, thỉnh thoảng có vài giọt nước chảy xuống, lăn về hướng cổ, vào trong áo...

Cả người của Thốc Ly trở nên căng thẳng, cúi người xuống mà hôn lên môi nàng.

Một nụ hôn này làm cho sự tức giận của Thụy Thụy tan biến đi không ít, nhưng mà nàng vẫn xoay mặt sang bên trái, "Hừ." Lòng tự trọng của nàng đã bị sỉ nhục.

Thốc Ly đang suy nghĩ. Mặc dù tiểu bốn qua này một mực chắc chắn mình là đàn ông, trong lời nói cũng cực kỳ bảo vệ thân phận nam nhi của nàng, nhưng dù sao cũng là nữ nhân, trong tiềm thức nàng vẫn thích những thứ mà các cô nương đều thích.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, nếu hân muốn cho nàng hiểu được thân phận nữ nhân của nàng, vậy không bằng đêm nay.

Chỉ trong một ý nghĩ, hân tiến lên ôm lấy Thụy Thụy trở về phòng. Thụy Thụy ôm hân, mặt quay sang bên phải, dùng lỗ tai miết thị hân.

Trở lại trên giường Thụy Thụy ôm tấm chăn chuẩn bị ngủ khò khò, Thốc Ly lại không lên giường, nàng quay đầu, thấy Thốc Ly chậm rãi cởi áo, lộ ra thân hình rắn chắc.

Nuốt nuốt nước miếng, nàng lại háng giọng, "Người không ngủ thì ta ngủ trước."

Ném áo xuống, Thốc Ly nghiêng người đè lên nàng. Hai thân thể chạm vào nhau, Thụy Thụy tựa như bị đốt nóng, nói chuyện cũng không có thứ tự, "Người người, người định làm gì?"

"Ta có lời muốn hỏi nàng." Nhận thức sự khác biệt của thân thể nam nữ chính thức bắt đầu.

Thụy Thụy nhỏ giọng trả lời, "Người nói đi."

Tay đặt ở hai bên người nàng, hấn làm cho nàng có thể thấy hấn rõ ràng, "Cảm thấy thân thể của ta và nàng có gì không giống nhau?"

Nửa người của hấn đặt trên người nàng, nàng có thể thấy rất rõ ràng thân trên của hấn. Hấn thật rắn chắc, thắt lưng rộng gầy, còn có cơ bụng. Thụy Thụy rất muốn tự mình sờ lên, rất muốn sờ... Nàng lập tức dời mắt đi, giọng nói còn nhỏ hơn so với tiếng muỗi kêu, "Ta thừa nhận, người cao hơn ta một chút, cường tráng hơn ta một chút."

Tiểu bốn qua này thật sự là, hấn cũng không phải so sánh ai cường tráng hơn ai... Thốc Ly xoay mặt nàng lại, "Nhìn rõ ràng một chút."

Thân thể hấn rất nóng, dán lên người nàng thiếu chút nữa làm cho nàng không thể hô hấp, "Ta nhìn, rất rõ ràng."

Nóng, nóng...

Đại khái còn chưa đủ trực quan, Thốc Ly cởi bỏ áo của nàng. Bộc lộ tương đối, không khí nhất thời tràn ngập sự ái muội.

Hô hấp của Thốc Ly cũng bắt đầu dồn dập hấn, "Nhìn ra sự khác biệt không?"

Mặt Thụy Thụy đỏ bừng, nhìn tới nhìn lui rồi lắc đầu. Thốc Ly dứt khoát để nàng chạm vào ngực hấn, để cho nàng cảm giác da cơ vùng ngực của bọn họ không giống nhau.

Ngón tay dài, nhỏ, trắng như ngọc mon trón ngực hấn, chắc chắn càng thêm dẫn dắt người ta suy nghĩ xa hơn, Bắt đầu cảm thấy đây cũng không phải là ý kiến hay...

"Phát hiện sự khác biệt chưa?" Thanh âm khàn khàn cực độ.

Thụy Thụy hơi méo miệng, trong miệng phun ra lời nói làm cho người ta học máu, "Hình như ta trắng hơn người một chút."

Nàng quả thật rất trắng, suy nghĩ của Thốc Ly lập tức tan rã, lực chú ý toàn bộ hướng về Thụy Thụy đang ở dưới thân, trí nhớ bên hồ vọt lên như sóng thủy triều.

Cuối cùng cũng không nhận được.

Áp chế, hấn hôn lên mặt của nàng, chớp mũi của nàng, khoe môi, cằm, tay cũng chậm rãi di động vuốt ve trên người nàng, vừa đúng độ mạnh yếu làm cho Thụy Thụy rất thoải mái.

Thân thể nóng như lửa, quần quýt cùng một chỗ, tựa hồ có cái gì đang bốc lên lại bốc lên, chỉ là Thụy Thụy không rõ, "Hình như ta không có làm sai gì."

Hấn nói qua chỉ khi nàng làm chuyện sai hấn mới có thể phạt nàng như vậy.

Hấn nói qua loa, "Thường cũng làm vậy."

Bàn tay nóng bỏng đặt lên nơi mềm mại, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa, môi lưỡi cũng lập tức giữ lấy nụ hoa, lúc nhẹ nhàng, lúc mạnh mẽ mà hút, mút, treu chọc, khiến cho nụ hoa hoàn toàn thấm ướt nở rộ.

Ban đêm tĩnh lặng làm cho cảm giác thân thể của người ta càng thêm sâu sắc, Thụy Thụy ức chế không được khẽ rên rỉ, vội vàng kéo chăn, xấu hổ che mặt đi.

Nửa người của Thốc Ly dán trên người nàng, nàng sắp tan rồi.

Kéo chăn của nàng ra, không cho nàng tránh đi, Thốc Ly lại nói khẽ bên tai nàng, "Cảm giác được không? Thân thể của chúng ta không giống nhau."

Lúc này Thụy Thụy đã không còn năng lực để suy nghĩ nữa, ách, lúc tỉnh táo thì năng lực suy nghĩ của nàng cũng có hạn rồi. Nàng đã không biết hai mắt của mình nên nhìn chỗ nào, nhìn đến chỗ nào cũng đều là xấu hổ xấu hổ xấu hổ.

Môi răng của Thốc Ly lại bắt đầu khi dễ sự đẩy dả của nàng, tay hấn cũng thăm dò hướng về nơi bí ẩn nhất của nàng, cách lớp vải mà nhẹ nhàng tác động...

Thụy Thụy chỉ có thể dùng tay che mắt, cảm thụ sự kích thích cùng sóng nhiệt mà hấn gây cho nàng...

Hấn cơ hồ hôn toàn thân nàng, thiếu chút nữa Thụy Thụy đã ngất, thân thể giống như cũng không thuộc về nàng nữa.

Thốc Ly ôm chặt nàng, ăn không biết no mà gặm nhấm vai, lưng của nàng, eo nhỏ của nàng, không buông tha một chỗ nào, dần dần hấn dừng động tác

lại, ánh mắt mê ly nhìn chăm chăm một chỗ.

Cảm giác được hấn dừng lại, Thủy Thủy mở mắt ra, thấy hấn gắt gao nhìn mông của nàng, vội vàng kéo chắn, "Người nhìn mông của ta làm gì, xấu lắm."

Nào có người nào nhìn chăm chăm mông của người khác ?

Thốc Ly không lên tiếng, lại kéo chắn của nàng ra, không hành động gì nữa, vẫn đang kinh ngạc nhìn mông của nàng, sau một hồi lâu, đầu ngón tay xoa một chỗ, ngẩng đầu nhìn nàng, thần sắc phức tạp đến cực điểm, là không thể tin được, cũng là chột mùng rở, đủ loại cảm xúc tràn ngập trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Thủy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: TÌM NÀNG TRĂM NGÀN LẦN TRONG ĐÁM ĐÔNG

Trong chính điện Thủy Ly Điện to lớn có tiếng đàn sáo, vài nữ yêu tư thái thướt tha đang nhảy múa theo nhạc, vòng eo uốn éo như xà yêu, đem hết toàn lực lấy lòng người trên tọa thượng. Nam yêu đứng hầu một bên đã sớm xem đến tâm tính rung chuyển không thể tự chủ.

Nam nhân trên tọa thượng kia nằm nghiêng, một bộ hắc y, tay trái một bình rượu. Rượu vào miệng, thuận theo cổ họng chảy xuống, tạo nên một đợt nhấp nhô nơi đó, quả nhiên là phóng túng, phóng đảng.

"Chỉ có rượu của loài người là đồ tốt."

Dứt lời, nam nhân vung tay lên, mấy nữ yêu lui xuống.

Đình Quy vội vã chạy tới, trên vẻ mặt ngây thơ viết bốn chữ "ra về lớn chuyện", "Tôn thượng, tôn thượng."

"Chuyện gì?" Nam nhân ngẩng đầu nhìn qua, rõ ràng là yêu thú Thốc Ly.

Đình Quy chỉ vào một hướng, "Tiểu gia hỏa kia lại không chịu tắm."

"Cái gì?" Ánh mắt cứng lại, Thốc Ly ném bình rượu, đôi chân dài mau bước xuống khỏi tọa, đi về phía sau.

Tầng tầng rèm sa vây quanh Bạch Ngọc trì, trong ao nước âm từ từ có hơi nước dâng lên, nhìn lại rất có phong thái của tiên cảnh. Chỉ là ở bên cạnh ao có mấy người đang đuổi theo một người, phía trước nhất là một cô bé bốn tuổi chân trần ôm đầu chạy như điên, phía sau là mấy thị nữ trẻ tuổi đang đuổi theo, các nàng không ngừng gọi: "Bính Bính muội dừng lại, nếu không tôn thượng sẽ đi qua đó."

Cô bé phía trước vội đạp hai bàn chân ngắn nhỏ nhẵn, chạy loạn xạ, "Không muốn không muốn."

"Muội nghe lời, bọn tỷ làm đồ ăn cho muội ăn." Bọn thị nữ bắt đầu dụ dỗ.

Cô bé động tâm, thiếu chút nữa bị ngã, tiếp theo lại ôm đầu chạy như điên phá rồi Bạch Ngọc trì, "Không muốn." Nàng sợ nước, rất sợ rất sợ.

Cô bé tên Bính Bính này hết sức xinh đẹp, gương mặt trắng nõn nà, tinh tế như khắc, đôi mắt tròn trịa chuyển đông chuyển tây, động lên tiểu tâm tư muốn chạy ra ngoài.

"A!" Nàng mắt mặt ngã sấp xuống mặt đất.

Trước mắt là một đôi giày dài, cùng với đường viền kim tuyến của hắc bào, nàng còn chưa bò dậy, người tới đã dùng hai ngón tay nhấc nàng lên, "Tại sao không tắm?"

Bính Bính ở giữa không trung khua tay múa chân ê ê a a, "Ăn lê, ta không muốn."

Mi tâm Thốc Ly nhăn lại, sửa lại cho đúng, "Không phải ăn lê [1], là Thốc Ly."

Giọng nói của Bính Bính không có rõ ràng như vậy, nói đi nói lại vẫn là ăn lê, cô bé siết cổ Thốc Ly, khóc lóc kể lể bằng chất giọng bập bẹ, "Ăn lê, ta không muốn tắm, đều là nước, sợ sợ." Trong trí nhớ của cô bé đều chứa đầy nước, cho nên rất sợ nước.

Thốc Ly chưa từng thấy qua một đứa trẻ sợ nước như vậy, bộ dáng hung hãn, "Không tắm cũng phải tắm, nếu không thì đừng đi theo ta."

“Không tắm” Bính Bính quyết định khóc cho hấn xem, nói khóc liền khóc, mớ to giọng thét oa oa lên, mắt to trừng đôi mắt nhỏ với hấn.

Tiết mục như vậy đã trình diễn quá nhiều lần, tôn thượng phải đích thân thu thập tên tiểu tử này rồi, thị nữ bên cạnh không nhận được quay mặt sang một bên cười. Mấy ngàn năm nay lần đầu tiên Thủy Ly Điện xuất hiện thanh âm của trẻ nhỏ, cũng cho tới bây giờ chưa có náo nhiệt như vậy, nhưng không ai biết Bính Bính từ đâu tới.

Thốc Ly ý bảo các nàng rời khỏi, quay đầu uy hiếp, “Nghe lời thì phải tắm, nếu không thì sẽ bị đánh.”

Bính Bính không tin, bàn tay nhỏ nhắn lau nước mắt, trên gương mặt phẫn nộ đầy nước mắt, “Ta không tắm ta không tắm.”

“Thật sự không tắm?”

“Không tắm” Nước sẽ đim chết nàng.

Sau đó trong tầng tầng rèm sa truyền ra thanh âm “bốp bốp”, Bính Bính bị đánh, nơi bị đánh chính là mông, đương nhiên Thốc Ly đã khống chế độ mạnh yếu, trừng phạt nhỏ nhỏ mà thôi, tiếp đó ném cô bé vào Bạch Ngọc trì.

Đánh xong còn phải tắm cho cô bé, mặc y phục cho cô bé, có yêu thú nào bi thảm như vậy sao?

Chính là hấn...

Đưa Bính Bính với về mặt thấy chết không sồn ra khỏi nước, Thốc Ly lấy khăn sạch lau khô người Bính Bính. Bàn tay nhỏ nhắn của Bính Bính chống nạnh khô hê hê không để ý tới hấn, Thốc Ly cười cười, lấy xiêm y sạch mặc cho cô bé.

Bàn tay nhỏ bé của nàng bắt chéo ngang hông, dưới tay (ngay hông) là một ấn ký màu hồng phấn có hình giọt nước, cái ấn ký này lần nào Thốc Ly cũng thấy được.

Khi tắm hai người cãi nhau, chỉ chốc lát lại làm lạnh nhau. Phòng ngủ lớn nhất của Thủy Ly Điện, Thốc Ly đang ở bên trong xem thư từ, Bính Bính ở phía sau đấm bốp cho hấn.

Bốn phía rất yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Quả đấm nhỏ từng đấm từng đấm roi lên vai hấn, là đấm bốp cũng là trả thù.”Ăn lê, ta tắm rồi, đừng đuổi ta đi.”

Thốc Ly quay đầu lại liếc cô bé một cái, “Xem muội có nghe lời hay không đã.”

Bính Bính lộ ra nụ cười, còn sáng lạn hơn ánh dương sáng lạn nhất của ngày xuân, tiếp tục dùng lực đấm hấn, trong lời nói tràn đầy tính trẻ con, “Ta sẽ luôn ở bên ngươi.”

Thốc Ly cười trừ. Hấn là yêu thú, cũng sống mấy vạn năm rồi, mà nàng là người, có thể theo hấn bao lâu? Nhiều nhất mấy thập niên mà thôi.

Nhưng tính trẻ con kia nghe thật thoải mái.

...

Tay của Thụy Thụy hươ hươ trước mắt Thốc Ly, lại hươ hươ, “Quay về, quay về, thơ thần cái gì?”

Thốc Ly từ trong hồi ức xa xôi quay về, ánh mắt lại ngừng lại nơi ấy. Phía trên mông của Thụy Thụy cũng đồng dạng có một ấn ký màu hồng phấn hình giọt nước, giống như ấn ký của Bính Bính năm đó.

Cách hơn ba nghìn năm, chẳng lẽ là trùng hợp? Có thể sao?

Thụy Thụy thấy Thốc Ly không ngừng nhìn mông nàng, vội vàng giựt chân qua quần lấy cơ thể, chỉ lộ ra gương mặt.”Không được nhìn lên.”

Lần này Thốc Ly không có kéo chân của nàng ra, mà là cả ôm lấy cả người lẫn chân của nàng vào lòng, giữa hai đầu lông mày là sự ôn nhu khó giải, “Nàng mấy tuổi lên Nga Sơn?”

Thụy Thụy cảm thấy Thốc Ly rất kỳ quái, vô duyên vô cớ hỏi nàng câu này.”Không biết, hình như là năm tuổi, cũng hình như là bốn tuổi, sư phụ nói lúc nhặt được ta cũng nhìn không ra ta mấy tuổi, cho nên bây giờ ta có thể là mười bốn, có thể là mười lăm, cũng có thể là mười sáu.” Lại trơ mặt ra ảo tưởng, “Nếu như ta mười bốn tuổi thì tốt rồi, ta còn có thể cao thêm rất nhiều.”

Thốc Ly bỗng nhiên nghĩ đến những lời hồi báo của Đình Quy, nghe nói năm đó lúc Thụy Thụy lên Nga Sơn thì cả người phát sáng, sau khi tỉnh lại bộ dáng cũng biến đổi. Không trách được hấn nhận không ra nàng, nhưng có lúc sẽ có cảm giác quen thuộc khó hiểu, nguyên nhân chính là ở chỗ này sao?

Trong tiềm thức hấn đã khẳng định suy đoán của hấn. Chỉ là rốt cuộc chuyện này là sao đây? Năm đó rõ ràng hấn tận mắt nhìn nàng biến mất...

“Chuyện trước khi lên Nga Sơn nàng còn nhớ bao nhiêu?”

Thụy Thụy dùng ngón trỏ gãi trán, nghĩ một lát rồi lắc đầu, “Cái gì cũng không nhớ, khi đó quá nhỏ, đổi thành người người cũng sẽ không nhớ.”

Thốc Ly xoa tóc của nàng, “Khi đó nàng đã bốn năm tuổi, hẳn là ít nhiều gì cũng sẽ nhớ một vài đoạn ngắn chứ, thật sự cái gì cũng nghĩ không ra sao?”

“...” A, có ma nha, đôi mắt Thụy Thụy nghiêng về bên trái, tinh thần cao độ trở nên căng thẳng. Thốc Ly đây là ý gì, đang nói nàng trí nhớ kém nói nàng ngốc sao? Vì không để cho hắn nói trúng, nàng làm bộ cố gắng nghĩ a nghĩ, nhưng đầu lại rất đau, lúc nàng sờ đầu thì trong đầu xẹt qua một hình ảnh mơ hồ, “Nghĩ ra rồi, ta đang ngủ, có rất nhiều nước, rất nhiều rất nhiều nước ở xung quanh ta.”

Nói xong nàng lập tức giấu miệng vào trong chăn, hàng mi dài như phiến quạt nhỏ từ từ chớp hai cái. Chuyện này nghe qua cũng thái quá quá rồi, Thốc Ly nhất định sẽ không tin. Thanh âm nàng càng ngày càng thấp, “Ta nói sai rồi, thật ra thì ta cái gì cũng không nghĩ ra.”

Thốc Ly gật đầu, “Ta tin nàng.”

“Thật sao?” Thụy Thụy từ trong chăn vươn tay ra siết hắn, cố gắng nghĩ tiếp, “Rất nhiều nước vây quanh ta, ta ở trong nước từ từ lặn tới lặn lui lặn tới lặn lui. Nhưng giống như là một giấc mơ ta đã mơ trước kia vậy, cảm giác như không có nhiều khả năng là thật.”

Thốc Ly nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, lại ôm nàng chặt hơn, có cảm giác có được lại sau khi mất đi.

Rất kỳ quái, khi còn bé nàng sợ nước như vậy, mỗi lần tắm đều như là muốn mạng nàng vậy, vì sao lại là trong nước? Mà nàng bây giờ không những không sợ nước, còn rất thích nước, thủy tính cũng rất tốt, đây rốt cuộc là sao? Ba nghìn năm nay rốt cuộc nàng đã đi đâu?

Ngôi sao trên trời lóe lên ánh sáng, trong vô thức Thốc Ly nhìn về phía ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nghĩ đến Mộc Dương trên trời. Đúng rồi, Mộc Dương từ trước đến giờ không những tay quản chuyện của người khác, lại lần nữa khuyên hắn không cần tìm Bính Bính nữa, quả thực quái dị... Nghĩ lại thì Mộc Dương đã sớm biết thật ra Bính Bính đã ở bên cạnh hắn...

Điều này cũng giải thích tại sao Thụy Thụy có thể hút đi công lực của hắn.

Bính Bính từng bị thương, hắn độ rất nhiều chân khí và nội lực bảo vệ nàng. Hôm đó lúc hắn thu lại công lực, nội lực linh thú bay tán loạn, vào lúc quan trọng nhất thì Thụy Thụy từ trên trời rơi xuống người hắn, nội lực linh thú và cả linh khí, cảm ứng được chân khí của hắn trong cơ thể Thụy Thụy, liền bám vào ở trong cơ thể nàng.

Vấn đề trăm mối vẫn không có cách giải của hắn rốt cuộc đã có được lời giải thích, đây cũng là lời giải thích duy nhất có khả năng nhất —— tiểu bốn qua trong ngực này chính là người hắn đã tìm rất lâu rất lâu.

“Oa!”

Thụy Thụy bị nụ cười của Thốc Ly dọa đến chấn kinh, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua Thốc Ly cười đến vui vẻ như vậy. Hắn trước kia cũng có cười, nhưng rất ít rất ít, lần này thì khác, cười đến mức nàng cảm giác được có rất nhiều ánh mây đang nâng nàng lên, hơn nữa Thốc Ly thoạt nhìn càng đẹp hơn trước kia rồi thì phải, nàng cơ hồ nhìn đến ngây người.

Được rồi, nàng thừa nhận hắn có đẹp hơn nàng một chút chút... Đây là suy nghĩ trong lòng Thụy Thụy, nhưng lại dùng cái trán đụng cằm, hắn “Chuyện gì vui vẻ như vậy?”

Ánh mắt Thốc Ly ôn nhu khóa nàng lại, “Chúng ta đi ra ngoài mấy ngày, ta dẫn nàng đi một nơi.”

Thụy Thụy vui vẻ, “Nơi nào?”

“Là một thác nước, nơi đó có thể thấy kiếp trước kiếp này của nàng.” Mặc dù chỉ nắm chắc có chín phần, hắn vẫn là muốn xác nhận một cái, thuận tiện nhìn xem mấy năm nay nàng làm cái gì.

Thác Tiền Trần, ý nghĩa như tên, có thể thấy tiền trần vắng sự (quá khứ), nếu thật sự nàng là Bính Bính, vậy nhất định có thể thấy.

Thụy Thụy ở trong chăn vỗ tay, “Hay hay, ta muốn đi.”

“Vội đi ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta lên đường.”

Thụy Thụy vô cùng vui vẻ gật đầu, “Ừ!”

Nàng rất nhanh đã ngủ thiếp đi, còn dư lại Thốc Ly khó ngủ với đầy nỗi nghi ngờ trong đầu, nhìn gương mặt ngủ của nàng thâu đêm.

Hắn đã tìm lâu lắm rồi, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới thì ra nàng đã ở bên người hắn, tựa hồ sợi dây định mệnh thủy chung vẫn đang kết nối hai người bọn họ. Mà Bính Bính đã không phải là đứa trẻ nhỏ của lúc xưa nữa, mà biến thành một tiểu nữ nhân đủ để mê hoặc dụ dỗ hắn.

“Ha ha ha ~” Thụy Thụy không biết mơ cái gì, nằm mơ cũng cười tởm.

Đường vòng cung nơi khóe môi Thốc Ly càng thêm ôn nhu, cúi đầu in một nụ hôn sâu trên trán nàng.

Tối hôm đó Thụy Thụy đã mơ một giấc mơ, mơ thấy mình chơi trên một ngọn núi rất đẹp. Hoa dại mênh mông vô bờ đầy khắp núi đồi, nàng chơi rất vui

về, hận không thể nằm ngủ trên mặt đất cùng dải hoa.

Phía sau nàng còn có một người đi theo, nàng nhìn không rõ dung mạo của người kia, chỉ cảm thấy là người đàn ông. Người kia tựa hồ đang chơi cùng nàng, cũng luôn một mực ôn nhu nhìn nàng, nhưng chỉ chớp mắt hẳn lại mỉm cười mắng nàng: “Ngu ngốc.”

“Oa!” Nàng cư nhiên bị mắng ngu ngốc, nàng giận đến độ thiếu chút nữa khóc lên.

Mở mắt ra, nàng vẫn còn nằm ở trên giường, Thốc Ly đang ôm nàng, trong mắt là vẻ ân cần, “Sao vậy?”

Thụy Thụy cảm thấy nhất định là Thốc Ly thường xuyên nói nàng vừa xấu vừa ngốc nên nàng mới mơ thấy ác mộng, tôn nghiêm và tâm linh của nàng đều bị hấn vũ nhục! “Cũng là người không tốt.”

Thốc Ly có chút buồn cười, “Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Trách hẳn nhìn chằm chằm nàng cả đêm sao?

Thụy Thụy từ trong lồng ngực của hắn đứng dậy, ngồi ngay ngắn lời lẽ danh thép, “Bởi vì người luôn mắng ta, hại ta mơ thấy ác mộng.” Nghĩ nghĩ điểm này tựa hồ có chút nói không được gì, mỉm môi tiếp tục tìm lý do, “Người luôn nói ta xấu, hại ta luôn buồn bã, cho nên ta không cao nổi.”

Suy nghĩ của nàng vẫn hỗn loạn trước sau như một... Thốc Ly sờ sờ đỉnh đầu nàng, “Đã rất cao rồi.”

So với khi còn bé thì nàng thật sự đã cao rất nhiều, đã từ một tiểu hài tử xấu xa biến thành một tiểu mỹ nhân có thể dụ dỗ người khác, đương nhiên cá tính vẫn là mơ mơ màng màng. Nhưng nếu như để nàng biết mất ba ngàn năm nàng mới cao được như vậy, nhất định nàng sẽ cảm thấy không vượt qua được.

Thụy Thụy kéo hắn xuống giường, sóng vai đứng, lấy tay so so chiều cao của nàng và Thốc Ly, cho ra kết luận, “Người nhìn ta lùn như vậy nè.”

“Nàng cao như vậy là vừa đúng rồi.” Tay hắn ôm một cái là đã có thể hoàn toàn ôm trọn nàng vào lòng.

Thụy Thụy cảm thấy vóc dáng thấp rất không có khí thế, nhón chân lên, “Ta mặc kệ, tóm lại ta không cao được đều là trách người, sau này người không được mắng ta xấu mắng ta lùn nữa.”

Nàng đem mọi tội lỗi làm mình lùn đẩy lên người hắn, ngữ khí mang theo ý làm nũng. Bờ môi mỏng cong lên thành một nụ cười mỉm, Thốc Ly đáp ứng, “Được.”

Thụy Thụy có chút nghi ngờ, “Thật sao?”

“Đương nhiên.” Nàng không những không xấu, trong mắt hắn nàng còn là đẹp nhất.

“Ha ha ha!” Thụy Thụy tương đối hài lòng với vẻ “nghe lời” hôm nay của Thốc Ly, sáng sớm đã cười đến cong mày híp mắt.

Thấy nàng cười, tâm tình Thốc Ly cũng trở nên khoan khoái, vươn tay kéo nàng vào lòng. Nếu đã tìm thấy nàng, vậy hẳn mãi mãi cũng sẽ không để nàng rời khỏi hắn. Ánh nắng sớm chiếu lên thân thể hai người, vừa yên tĩnh lại an hòa.

Thu thập một chút hành lý đơn giản, hai người lên đường. Thụy Thụy rất luyến tiếc nhà gỗ, dù sao cũng ở đây với Thốc Ly được một khoảng thời gian, nhưng ngắm lại thấy không lâu sau sẽ trở về, nên quên đi, vô cùng vui vẻ lên đường.

Cảnh xuân kiều diễm hoa thơm chim hót, rất có cảm giác đập thanh. Một con chim quay chung quanh bên cạnh bọn họ, Thụy Thụy đuổi theo nó, tiếng cười ngọt ngào vang lên suốt đường đi.

Thốc Ly nhìn một người một chim chơi đùa, chấp tay cười đi theo, đồng thời cũng đang suy tư những vấn đề khác.

Nếu như nói tiểu bốn qua này chính là Bính Bính của hắn, như vậy năm đó nàng cũng chưa chết. Có thể ở trước mắt hắn biến mất để hắn chắc chắn nàng đã chết, lai lịch của nàng nhất định không tầm thường, điểm này có thể giải thích bằng câu nàng không là phạm nhân. Chỉ là hắn và nàng như hình với bóng hơn một năm, cư nhiên nhìn không thấu lai lịch của nàng, quả thực làm người ta khó hiểu. Đây là nghi hoặc thứ nhất.

Bính Bính không có chết, vậy mấy ngàn năm nay nàng đã đi đâu? Mộc Dương quen Thụy Thụy, nói cách khác đám thần tiên thoắt trên trời cũng quen nàng, mà Minh Hư lão đạo lại là từ đâu mang nàng về chứ? Nghi hoặc thứ hai.

Nàng rõ ràng là cô nương, Minh Hư lão đạo và Trang Thanh Thần lại cùng lừa nàng, xem nàng như nam hài mà nuôi, rốt cuộc là vì sao? Mục đích nhất định không đơn giản. Nghi hoặc thứ ba.

Còn có rất nhiều bản khoản đợi giải, nghi ngờ tầng tầng lớp lớp như sương mù quanh quẩn trong đầu Thốc Ly.

Thụy Thụy đuổi theo con chim ở phía trước, “Ngốc điều, người đừng tưởng rằng người bay nhanh, ta cũng có thể bay.” Nhún chân, nàng thật sự bay lên đuổi theo con chim.

Thấy thế, Thốc Ly cúi đầu cười. Thật ra thì nàng cũng là một con ngốc điều a.

Đuổi mệt, Thụy Thụy thở hồng hộc chạy về, “Thốc Ly, con chim kia thật đáng ghét, cư nhiên trốn trong một cái động cây không chịu ra.”

Thốc Ly giúp nàng lau mồ hôi, “Có mệt không? Ngồi xuống uống chút nước trước đi.”

Thụy Thụy uống ừng ực vài ngụm, thuận tiện lấy đan dược Mộc Dương cho ra nuốt vào.

Thốc Ly cũng phát hiện, tiểu gia hỏa này ngày nào cũng phải dùng đan dược, tóm lấy chút thuốc còn sót lại trong tay nàng, hẩn ngửi ngửi, có mùi hơi chát, nếm thử, mới biết là thánh dược của Tiên giới.

“Vì sao ngày nào nàng cũng phải ăn cái này?” Rất kỳ quái.

Thụy Thụy lắc đầu, “Từ nhỏ ta đã ăn a, sư phụ cho, người nói thể chất ta kém nhất định phải ăn, mỗi lần ăn xong ta đều cảm thấy rất thoải mái đó.”

Tiên đan dù hay thể nào đi nữa thì cũng là thuốc, dùng lâu dài ước chừng là do nhu cầu của cơ thể, trong lòng Thốc Ly khẽ nhói lên, “Đại sư huynh của nàng cũng không nói qua sao? Vì sao người khác không phải dùng nhưng nàng lại phải dùng?”

“Không biết.” Vấn đề này Thụy Thụy cũng mờ mịt, nhưng lại làm ra bộ dạng nghiêm túc, “Nói cho người biết một bí mật, gia cũng chưa từng nói với người khác.”

Thốc Ly nhéo tai nàng, “Không được nói gia.”

Thụy Thụy trừng mắt, “Tại sao, ta vốn chính là gia.” Lại thỏa hiệp rất nhanh, “Được rồi được rồi, không nói gia.”

Thốc Ly nhẹ nhàng xoa tai nàng, “Bí mật gì?”

“Có một lần ta nghe lén được sư phụ ta và đại sư huynh nói chuyện, hắc hắc.” Thụy Thụy nháy mắt thần thần bí bí, “Ta luôn thấy kỳ quái vì sao đại sư huynh của ta mỗi sáng sớm cũng tỉnh tọa cùng ta tại ngọn núi phía đông, ta không luyện võ mà. Thì ra là, Nga Sơn là ngọn núi gần phía đông nhất, cũng là ngọn núi có nhiều linh khí nhất, bọn ta là đang hút lấy linh khí. Sư phụ và đại sư huynh thật tốt với ta.”

Thốc Ly đột nhiên chế trụ hai vai nàng ôm nàng vào lòng thật chặt, không buông ra một chút nào.

Vừa phải ăn đan dược, vừa phải hút linh khí ở ngọn núi phía đông Nga Sơn, vậy nhất định là thân thể có vấn đề. Thốc Ly không ngừng hôn mặt của nàng, hết sức đau lòng.

Nhiều năm như vậy rốt cuộc nàng qua như thế nào?

Thụy Thụy bị ôm suýt chút hô hấp không nổi, “Thờ không được.”

Thốc Ly khẽ buông nàng ra, đỡ nàng ngồi trên đùi mình. Năm đó Bình Bình cũng thường ngồi ở trên người hẩn, nhưng cảm giác một đứa bé và một nữ nhân ngồi trên người quá không giống nhau...

“Nói thêm những chuyện nàng ở Nga Sơn cho ta nghe đi.” Hẩn muốn biết tất cả về cuộc sống của nàng ở Nga Sơn.

“Thốc Ly, hai ngày nay người rất kỳ quái, luôn muốn nghe ngóng chuyện của Nga Sơn bọn ta?” Thụy Thụy cảm thấy hẩn rất quái lạ, chọc chọc ngực hẩn lớn mật suy đoán, “Người sẽ không phải là muốn làm đệ tử Nga Sơn chứ? Yên tâm, ta đi nói với sư phụ và đại sư huynh, đảm bảo chỉ cần một câu.”

Tiểu bốn qua này thật là... Hẩn thoát nhìn giống như loại hợp với làm đạo sĩ sao? Thốc Ly dờ khóc dờ cười, tay lại ôm nàng chặt thêm, “Đại sư huynh của nàng chưa nói qua nàng từ đâu tới sao?”

Thụy Thụy làm một bộ dạng đương nhiên, “Không cần phải nói, ta được sư phụ nhét ở nơi sơn dã.”

Từ trong miệng nàng ước chừng hỏi không ra cái gì, Thốc Ly gật đầu, trong lòng hơi có chút buồn. Mười năm sống quan trọng của nàng đều có Trang Thanh Thần ở bên, mà hẩn vắng mặt, hẩn vô cùng... hâm mộ.

Là hâm mộ, là ghen tỵ, cũng là buồn.

Hai ngày sau bọn họ tới sơn ngoại.

Thác Tiên Trần ở sâu trong một ngọn núi, xung quanh là núi non trùng điệp sâu thẳm thần bí. Thụy Thụy há to mồm, “Núi này thoát nhìn rất lạnh, chúng ta có cần mặc nhiều y phục chút không?”

“Không sao.” Có nội lực của hẩn hộ thể, hoàn toàn không có vấn đề gì với thể chất của nàng.

Thụy Thụy lại há to mồm, bởi vì nàng thấy có người đứng trên áng mây nhẹ nhàng bay tới, người kia rõ ràng là Mộc Dương. Nàng suýt chút nhìn đến ngay người.

Mộc Dương đáp xuống đất, tiếp theo áng mây biến mất, Thụy Thụy ngênh đón, “Thật là lợi hại, Mộc Dương người là thần tiên sao?”

Thần tiên đó!

Mộc Dương mỉm cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, ánh mắt nhìn sang Thốc Ly. Nàng vội vàng chạy tới, không có cân nhắc đến chi tiết này.

Thụy Thụy xoa xoa tay, mắt phát sáng, “Thì ra là các ngươi đều là thần tiên, thảo nào các ngươi quen biết.”

“Phụt.” Mộc Dương nhất thời nhin không được cười, chỉ có thể quay mặt đi; Thốc Ly cũng che miệng ho nhẹ một tiếng.

Mộc Dương là đến tìm mình, Thốc Ly hiểu, cho nên dẫn dò Thụy Thụy, “Nàng qua kia ngồi một chút, ta nói vài lời với nàng ấy rồi lập tức tới ngay.”

“Ừ.” Thụy Thụy liếc nhìn hai người, xoay người đi qua ngồi xuống một bên.

Hừ, lại có bí mật giấu nàng, lần nào cũng như vậy, làm thiếu hiệp nàng đây rất không có mặt mũi!

Đi xa chút ít, Mộc Dương nặng nề thở dài, “Đến cuối cùng vẫn không thể giấu được ngươi.”

Thốc Ly tất nhiên biết nói thế là ý gì, nhưng hắn vẫn nói cảm ơn trước, “Cảm ơn ngươi, Mộc Dương.” Từ lập trường của nàng thì nàng đã tiết lộ cho hắn quá nhiều rồi.

Mộc Dương không khỏi ngơ ngẩn. Trọng kí ức của nàng thì đây vẫn là lần đầu tiên Thốc Ly gọi tên của nàng, lúc trước đều gọi ”thượng tiên Mộc Dương” mang theo chút đùa cợt, còn trước kia là “tiểu thần tiên”.

“Không cần khách sáo.”

“Ngươi chạy tới vội vã như vậy là có việc?” Thấy đầu tóc Mộc Dương hơi rối, Thốc Ly vừa nhìn đã biết nàng rất sốt ruột.

Mộc Dương lúc này mới khôi phục thần sắc, “Ngươi thật sự muốn mang nàng ấy vào?”

Thốc Ly gật đầu, “Đương nhiên, không phải là ngươi muốn ngăn bọn ta chứ?”

Mộc Dương mỉm cười một cái, “Muốn ngăn cũng ngăn không được a.”

Thốc Ly nhướng mày, “Vậy ngươi tới làm gì? Lễ nào muốn cùng vào xem xem kiếp trước bi thảm của ngươi?”

Trước khi thành tiên Mộc Dương là một ni cô, những chuyện này Thốc Ly cũng biết. Mộc Dương cười ra tiếng, “Đã là quá khứ, ta mới không vào, ta tới là để cho ngươi cái này.”

Nói xong, Mộc Dương đưa qua một vật hình tròn.

Cách đó không xa Thụy Thụy cũng rướn cổ lên, sợ bọn họ đang tặng nhau vật định tình...

Thốc Ly nhận lấy, lật qua lật lại vài lần, “Đây là cái gì?” Đồ của thần tiên hắn không nhận biết.

Mộc Dương chỉ chỉ Thụy Thụy, “Ghi chép của nàng ấy trong thác Tiền Trần đã bị phong tồn (cất kỹ rồi niêm phong), chỉ cần các ngươi mở ra, rất nhanh sẽ có người cảm ứng được. Trước khi mở thì người dùng cái này, giúp ngươi ở trong trạng thái như phong tồn, sẽ không có người phát hiện.”

Thốc Ly quay nó vài vòng chơi, “Là các ngươi phong sao?”

Mộc Dương không lên tiếng, ngầm thừa nhận, quả thật là do các vị tinh quân tiên thuật cao nhất phong.

Thốc Ly cười “Xì” một tiếng, tiếp theo lắc đầu, “Thần tiên.” Một đám gia hỏa cả ngày rồi sự.

Mộc Dương lại cười, “Ghi chép về trước kia của nàng ấy thật ra thì đã bị xóa đi ít nhiều, ta không chắc chắn các ngươi vào có thể thấy bao nhiêu, cũng có thể cái gì cũng không thấy.”

Thốc Ly rất thông minh, cúi đầu đi vài bước, đã có thể xâu chuỗi lại mọi chuyện. Năm đó tiểu bồng qua kia tiêu tan, thật ra thì không phải chết đi, mà là được thần tiên thu lưu. Về sau mấy thần tiên đó tới đây xóa đi ghi chép về trước kia của nàng, nhưng thác Tiền Trần không thuộc về thiên địa yêu ma của bất kỳ một giới nào, cho dù là thần tiên cũng không có cách nào xóa đi toàn bộ, bắt buộc đi bọn họ chỉ có thể phong tồn, xong hết mọi chuyện. Những ngày tháng sau này nàng đi đâu hắn không nghĩ ra, cuối cùng là lên Nga Sơn.

Bọn họ làm như vậy rốt cuộc vì cái gì? Chẳng lẽ là vì lấy Bình Bình giam chân hắn? Tựa hồ cũng quá rắc rối phức tạp đi... Không, nhất định còn có nguyên nhân khác.

“Ta đi đây, các ngươi cẩn thận một chút.” Mộc Dương đại công cáo thành thờ phào nhẹ nhõm.

Thốc Ly nhìn nàng, “Ngươi giúp bọn ta như vậy không sợ bị giáo huấn à?”

Khỏe miệng Mộc Dương mỉm cười, “Ta làm việc rất cẩn thận, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện.” Trên thực tế nàng cũng rất áy náy, nhưng nàng vẫn là nguyên ý làm như vậy.

Ánh mắt Thốc Ly khẽ động cười với nàng một tiếng, “Thốc Ly nợ ngươi một ân tình, đã ghi nhớ trong tim.”

Mộc Dương nói đùa, “Vậy ngươi nhớ sau này báo đáp ta.” Đi xa mấy bước lại quay lại, “Ngươi nghĩ thông suốt chưa? Quyết định nói cho nàng biết tất cả mọi chuyện? Nàng không nhất định có thể chịu được.”

Thốc Ly có chút mờ mịt.

Đi trở về, hắn phát hiện Thụy Thụy đang đi vòng quanh một cây đại thụ, khoe môi không khỏi câu lên một nụ cười, “Đi nào.”

Thụy Thụy nhìn trời, “Ta chóng mặt.”

“Nàng quay như vậy đương nhiên là chóng mặt rồi, nào, vào thôi.”

Thụy Thụy ngồi trên hòn đá, hai chân duỗi thẳng, “Ta mệt rồi, đi không nổi.”

“Hình như chúng ta chưa đi được gì?” Thốc Ly cúi đầu nhìn xuống nàng, “Vậy ta đỡ nàng.”

Thụy Thụy liếc hắn một cái, mếu máo, “Ta muốn ngươi đỡ ta!”

Nàng sớm đã nghĩ qua rồi, Thốc Ly và Mộc Dương đều là thần tiên nha, thần tiên giấu nàng bàn chính sự là chuyện rất bình thường, nhưng nàng lại kìm nén đến hoảng hốt, cho nên chỉ có thể trừng phạt Thốc Ly.

Thốc Ly cười cười, cúi người bế nàng lên. Công là dành cho trẻ con, trước kia hắn đã công qua Bình Bình, nhưng bây giờ nàng đã là một nữ nhân, tất nhiên phải được bế.

Mặc dù không đạt thành quả gì nhưng tốt xấu gì cũng trừng phạt hắn rồi, Thụy Thụy cũng ôm lấy hắn.

[1] Ấn lệ: *phát âm tiếng Trung tương tự như “Thốc Ly”*

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: TIỀN KIẾP BỊ CHÔN VÙI

Càng tiến vào trong núi thì càng quanh co sâu thẳm, nhưng Thụy Thụy cứ nhiên ngủ khò khò trong lòng Thốc Ly.

Đại khái là lồng ngực của hắn thật sự quá an nhàn thoải mái, cho đến khi tiếng nước chảy ào ào thức tỉnh nàng.

Mở mắt ra, trước mắt là một thác nước màu bạc rạng ngời sinh quang, Thụy Thụy nhảy xuống, không nhận được muốn dùng tay sờ, “Đẹp quá.”

Thốc Ly kéo tay nàng về, “Đội đã.”

“Nơi này thật sự có thể thấy được kiếp trước kiếp này sao?” Thụy Thụy rất hưng phấn, “Không biết kiếp trước ta là ai, ta đoán nhất định là một đại hiệp, ha ha ha!”

Thốc Ly khẽ nhủ mày cười lên. Nàng chẳng những không phải đại hiệp, còn là một cô nhóc nhỏ xíu. Nhưng càng đến gần thác nước, tâm tình của hắn cũng càng căng thẳng.

Mộc Dương nói rất đúng, nếu như thấy được hắn và nàng của ba ngàn năm trước thông qua thác Tiền Trần, hắn nên làm sao giải thích với nàng? Hắn lại giải thích thế nào nguyên nhân sự phụ và đại sư huynh nàng đối xử với nàng như vậy?

Hai người một trăm tư một hưng phấn, đứng vào lúc này truyền đến một tiếng thét, tiếp theo có người vọt tới. Chính xác mà nói thì không phải người thường, là một quái nhân cả người mọc đầy lông.

Mao nhân (người đầy lông) rất hưng dữ, “Các ngươi làm gì ở đây?”

Thụy Thụy bị hắn dọa đến sợ hết hồn, “Bọn ta đến xem thác nước.”

Mao nhân liễu mạng trừng mắt, “Đi đi đi, chỗ này không để cho bất luận kẻ nào xem, đã bị phong rồi.”

Thốc Ly híp mắt lại đánh giá mao nhân, suy nghĩ chắc hẳn là người thù hộ của thác Tiền Trần này.”Theo ta được biết bất luận là ai cũng có thể vào thác Tiền Trần.” Chỉ cần người tìm được, đương nhiên người bình thường căn bản không biết đến sự tồn tại của nó.

Mao nhân khoanh hai tay trước ngực bộ dạng bề nghệ, “Trước kia là vậy, bắt đầu từ ba ngàn năm trước đã không còn là vậy rồi, ta nói rồi, bây giờ người nào cũng không được xem.”

“Hừ?” Thốc Ly lại cẩn thận đánh giá mao nhân, thấy cả người hắn đều là lông, duy chỉ có tai trái và cổ có một vòng lông bị mất đi, tâm niệm lưu động, trong chớp mắt đã đoán ra, “Ba ngàn năm trước người từng bị đánh qua?”

Mao nhân kinh ngạc, “Làm sao ngươi biết?” Cũng thật lợi hại.

Thốc Ly đột nhiên cười một tiếng, “Không khó đoán, có người cố chấp muốn vào, mà ngươi không đáp ứng, tất nhiên là bị đánh.”

Các tinh quân trên trời tới đây xóa đi ghi chép về Bính Bính, mà thác Tiền Trần không thuộc về bất kỳ một giới nào, người thù hộ này tất nhiên làm việc theo lẽ không để cho bọn kia làm loạn, đám thần tiên tối chỉ có thể dùng sức mạnh. Mao nhân chịu thiệt đã bị kích sâu sắc, lập tức phong lại thác Tiền Trần.

Đám thần tiên tối này thật là hại chết người.

Mao nhân không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa, “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, bọn ta chỉ là muốn xem một chút mà thôi.”

Mao nhân kiên quyết cự thường, bộ dáng lạnh lùng, “Không được, người tới từ bên ngoài đều không phải là người tốt.”

“Ai nói?” Thụy Thụy vọt tới phía trước, chỉ vào mặt mình, “Bọn ta đều là người tốt.”

Mao nhân đáp lại nàng, “Ngươi thoát nhìn giống người tốt, hẳn vừa nhìn đã biết không phải người tốt.”

Thụy Thụy tranh chấp với hắn, “Nói bậy, hẳn cũng là người tốt.”

Hai người bướng bỉnh như trẻ con tranh chấp việc Thốc Ly là người tốt hay là người xấu, khoe miệng Thốc Ly giựt giựt, tiến lên ngăn cản, “Nói đi, cho xem hay không, không cho thì bọn ta xông vào.”

Mao nhân hừ hơi bằng mũi, “Ta nói không cho là không cho.”

Thụy Thụy cúi mặt xuống, “Thốc Ly, làm sao đây?”

Thốc Ly nói nhỏ bên tai nàng: “Nàng đi đánh với hắn, hắn đánh không lại nàng.”

Thụy Thụy nhảy ra sau một bước, “Ta có thể đánh thắng hắn?”

“Đi chơi đi, thuận tiện thử một chút thành quả của nàng trong thời gian qua.” Không có nắm chắc hẳn sẽ không để nàng ra tay.

Thụy Thụy rất sùng bái Thốc Ly, cảm thấy hắn không có gì là không thể, hắn nói được đương nhiên là được. Vỗ vỗ tay háng háng giọng, nàng đi tới phía trước triển khai thể trận.

Mao nhân cười giễu một tiếng, vênh lông mày nhảy qua, hai người nhào vào đánh.

Rất thần kỳ, Thụy Thụy thật sự phát hiện bản thân ra chiêu thoải mái tràn đầy uy lực, quả đấm của nàng xuất ra tự nhiên mang theo gió, hoàn toàn không giống với trước kia. Mao nhân cũng phát hiện, càng đánh về mặt càng rối rắm.

Không qua bao nhiêu hiệp Thụy Thụy đã đánh hắn ngã trên mặt đất.

Nhảy trở lại, Thụy Thụy nhìn tay mình vẻ không thể tin được, “Oa, gia cư nhiên lợi hại như thế!”

Đầu tóc nàng rối loạn, Thốc Ly giúp nàng chỉnh lại mái tóc dài, “Nàng mới học sơ sai thôi, sau này còn có rất nhiều thứ phải dạy nàng.”

“Vậy sau này chẳng phải ta sẽ Nga Sơn đệ nhất cao thủ sao?” Sư phụ và đại sư huynh nhất định sẽ rất vui.

Thốc Ly vỗ vỗ trán của nàng. Tiểu bốn qua này, đừng nói Nga Sơn, chỉ cần nàng muốn, cái gì cũng có thể.

Mao nhân ngồi dưới đất, thấy bọn họ chàng chàng thiếp thiếp thì rất khinh bỉ, vuốt vuốt lông trên đỉnh đầu, “Đừng tưởng rằng đánh được ta là các người có thể xem, ta đã phong lại thác Tiền Trần, không có ta giải phong ai cũng đừng mong xem.”

Ánh mắt hướng lên trời, mao nhân rất có khí thế thấy chết không sờn.

Thụy Thụy giật nhẹ Xiêm y của Thốc Ly, “Làm sao bây giờ? Bằng không chúng ta trở về đi thôi, không nhìn cũng được.”

Thốc Ly liếc mao nhân, nổi lên một tia cười, từ từ đi tới, “Ngươi định để cho lỗ tai và cổ ngươi vẫn như vậy sao?”

Nhắc tới nỗi đau, mao nhân cơ hồ đắm ngực đậm chân, ngửa mặt lên trời gào to, “Nhớ năm đó lão tử cũng là một soái ca a!” Bây giờ bị hủy dung rồi.

“Ha ha ha!”

Thụy Thụy bật cười. Mao nhân lườm nàng, nàng xoay người núp phía sau Thốc Ly tiếp tục cười trộm. Xưng “lão tử” còn uy mãnh hơn “gia” của nàng a.

Thốc Ly đối mặt với người khác luôn là vẻ mặt vạn năm không đổi, “Nếu như bọn ta có thể trị khỏi cho ngươi, ngươi có thể châm chước một chút không?”

Mao nhân kia thỉnh thoảng vẫn vuốt vuốt lông mày bày tư thế, chắc chắn hết sức yêu cái đẹp. Thốc Ly tinh mắt, đã nhìn ra, dùng cái này để thỏa hiệp.

Một câu này đã đâm trúng trọng điểm, mao nhân nhất thời động tâm, “Ngươi thật sự có thể làm khôi phục hình dáng cũ?” Số khổ, hắn cũng hủy dung mấy ngàn năm rồi.

Thốc Ly gật đầu, “Đương nhiên có thể, nhưng có điều kiện trao đổi, chắc ngươi hiểu.”

Mao nhân rồi rầm hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi sự cám dỗ của nét đẹp, cắn răng đồng ý, “Được.”

Thốc Ly chỉ chỉ Thụy Thụy, “Thật ra nàng ấy là người có thể trị cho ngươi.”

“Ta?”

Không chỉ Thụy Thụy nghi ngờ, ngay cả mao nhân cũng có chút không tin, “Tiểu tử này?”

Thốc Ly kéo tay Thụy Thụy qua đặt trên đỉnh đầu của mao nhân, tiếp theo cũng đặt tay của mình lên, khởi động chú ngữ khởi động nội lực, dùng nội lực linh thú chữa khỏi vùng da bị tiên khí tổn thương. Khoảng sau nửa nén hương, vùng da kia khôi phục hình dáng cũ, mọc lại lông.

Mao nhân mừng rỡ lộn rất nhiều vòng, kích động không thôi vì mình trở lại thành soái ca, sau đó cảm ơn Thụy Thụy, “Đa tạ đa tạ, ngươi thật là lợi hại.” Hắn mới không cảm ơn tên gia hỏa đã uy hiếp hắn kia.

Sự tự tin của Thụy Thụy tăng lên cực độ, cũng cười như một đóa hoa.

Thốc Ly thấy nàng cười đến cong lông mày, không tự chủ mà ôm lấy nàng. Nếu như nội lực ở trong cơ thể nàng có thể làm nàng vui vẻ như vậy, hắn thu hồi muộn một chút cũng không sao.

Mao nhân dựa theo hứa hẹn giải phong mở thác Tiền Trần, dòng nước vốn đang chảy lập tức ngưng lại, hiện lên hình dáng một mảnh vải màu bạc.

“Ai muốn xem thì đưa tay vào.”

Thốc Ly lấy món đồ mà trước Mộc Dương đã cho, đặt dưới thác nước, một vầng sáng lập tức tán mát ra. Sờ sờ đầu của nàng, hắn bảo: “Đặt tay vào.”

Thụy Thụy vươn tay, bỗng nhiên có chút căng thẳng, rút tay về mân mê y phục, một hồi lâu mới bỏ vào. Dòng nước hơi lạnh lạnh.

Thác Tiền Trần cảm ứng được tay nàng, bắt đầu sáng lên từ từ, ánh sáng càng ngày càng mạnh dần dần tới chói mắt, sau đó bắt đầu sinh ra thanh âm của một thứ gì đó đang chuyển động, điểm sáng từ từ tập trung, cuối cùng tạo thành hình ảnh.

Thụy Thụy buông bàn tay đang ngăn cản tầm mắt ra, đôi môi hồng nhuận mở ra, “Thật sự là ta!”

Người trong đó đúng là nàng, là một cảnh nàng ở Nga Sơn, tiếp theo là cảnh nàng năm tuổi lúc vừa tới Nga Sơn. Thác Tiền Trần đều tiến hành theo phương thức đi ngược dòng thời gian.

Ánh mắt Thốc Ly không chớp lấy một cái chuyên chú nhìn vào thác nước, lòng bàn tay hơi có chút mồ hôi. Kế tiếp chính là cảnh mà hắn muốn thấy nhất.

Rất nhanh, hình ảnh vừa chuyển, tìm Thốc Ly trong nháy mắt nhô lên. Trên thác nước là một cô bé có bộ dáng đã thay đổi, cô bé ngủ trên một chiếc giường thủy tinh, xung quanh là nước liên miên vô tận. Mà cô bé an tĩnh nằm đó, yên lặng đến tựa hồ không tồn tại.

Đó là Bính Bính.

Thụy Thụy gãi gãi mặt, mở to hai mắt, “Đây là ta của kiếp trước sao? Đang làm gì đó?”

Hình ảnh thủy chung bất động, hô hấp của Thốc Ly cũng dừng lại. Mao nhân vốn là đang muốn đùa giỡn cũng bị hình ảnh hấp dẫn, sắp đến gần.

Hình ảnh rất lâu không động, Thụy Thụy buồn bực, “Có phải hỏng mất rồi hay không?”

Thốc Ly không đáp nằng. Nàng không hiểu hần hiểu, không phải là thác Tiền Trần hồng, mà là cô bé vẫn luôn ngủ say, cho nên thủy chung là cùng một cảnh.

Mao nhân đã nhìn ra, đang muốn mở miệng, bị một ánh mắt sắc bén của Thốc Ly ngăn lại.

Sau một hồi hình ảnh mới chuyển đổi, là một ngọn núi nở đầy hoa, cô bé đang đuổi theo bướm bướm. Cô bé mặc váy hồng, gương mặt cũng trắng hồng non nớt, chơi rất vui vẻ, bên góc hình ảnh là cái bóng dưới ánh mặt trời của một nam nhân.

Tự biên tự diễn tự mình thôi phỏng là thói quen của Thụy Thụy rồi, “Oa, kiếp trước của ta thật đáng yêu a!”

Mao nhân cười ra tiếng, Thốc Ly lại cười không nổi.

Đây là cảnh cuối cùng, rất nhanh thác Tiền Trần lại khôi phục nguyên trạng. Mao nhân gãi lông trên mặt, “Kỳ quái, ghi chép này cũng quá ít rồi.”

Thốc Ly còn đang xuất thần. Quả thật quá ít, những ghi chép khác đã bị các thần tiên xóa đi, chỉ rút gọn còn bấy nhiêu.

Lai lịch của nàng, chuyện giữa nàng và hần, toàn bộ đều biến mất.

“Ta hiểu rồi.” Mao nhân rất nhanh đã nghĩ thông suốt, “Thì ra ta bị hủy dung cũng là bởi vì nàng ấy.”

“Cái gì?” Thụy Thụy không hiểu ra sao, nhìn nhìn Thốc Ly, thấy hần còn đang xuất thần, đung đung hần, nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, “Vì sao kiếp trước của ta chỉ có lúc bé, ta không lớn lên sao?”

“Không phải không lớn lên, nguoi căn bản là không có...” chữ ”chết” còn chưa ra khỏi miệng, mao nhân đã bị Thốc Ly dùng hòn đá ngăn lại miệng.

Xoay người, Thốc Ly nhìn Thụy Thụy. Hần vẫn đang suy tư ba nghìn năm nay nàng đi đâu chơi cái gì, trên thực tế nàng không đi cũng không làm, nàng đã chìm dưới đáy biển suốt ba ngàn năm.

Nàng thích nhất ăn thích chơi nhất sợ tịch mịch nhất, nhưng lại cô đơn ngủ lâu như vậy ở đáy biển lạnh như băng này.

Thụy Thụy, Thụy Thụy, trước kia hần đã xem nhẹ rồi, cái tên lạ như vậy người bình thường sẽ không dùng, ước chừng là bởi vì nàng vẫn luôn ngủ.

Mao nhân vỗ ngực một cái, “Không quản các nguoi, ta đi.”

“Chờ một chút.” Thốc Ly chuyển mắt nhìn về phía hần, “Ta có lời muốn nói với nguoi, nguoi nhất định sẽ có hứng thú.”

Mao nhân lộn một vòng, chống cằm, “Ta sẽ có hứng thú gì?”

“Hồngбет!” Trầm mặc một hồi, Thụy Thụy phát hiện một vấn đề nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng đến mức nói cả lăm, “Vi, vì sao ta, ta kiếp trước là một cô bé?”

... Thốc Ly nhất thời cũng không biết trả lời thế nào.

Vừa nghĩ tới kiếp trước mình là một cô bé mà không phải đại hiệp, Thụy Thụy rối rắm đến loạn cả đầu tóc, “Vì sao ta là cô bé? Thốc Ly nguoi cũng bỏ tay vào thử xem, nói không chừng kiếp trước nguoi cũng là nữ.”

“Xi!” Mao nhân ở một bên lấy miệng thôi lông chề cười.

Thụy Thụy vẻ mặt đưa đám, “Ta mới không cần làm con gái.” Nàng muốn làm đại hiệp.

Thốc Ly cẩn thận lấy tay Thụy Thụy ra, lau khô từng chút một, sau đó như trân bảo mà giữ tại trong lòng bàn tay, ngẩng đầu, “Cô bé thì cô bé, không phải cũng rất tốt sao?”

Nàng nên từ từ hiểu mình là một nữ nhân.

“Nguoi đang cười ta?” Lúc này Thụy Thụy rất đa nghi rất đa nghi.

Thốc Ly thấp giọng, “Nào có?”

“Rõ ràng là có.” Thụy Thụy ngồi chồm hồm trên mặt đất vẽ vòng tròn, vì sự thật kiếp trước mình là tiểu cô nương mà cảm thấy xấu hổ.

Thốc Ly cũng ngồi xổm xuống, tay xoa vai của nàng. Hần đau lòng cũng không kịp, đâu có thể nào cười nàng? Vừa nghĩ tới ba ngàn năm dài đằng đẳng một mình nàng bị phủ bụi dưới đáy biển, hần thật muốn ôm chặt nàng vào lòng.

Ba ngàn năm a, trần thế xoay vần biết bao nhiêu luân hồi, nàng lại quanh quẩn vượt qua dưới đáy biển.

Thụy Thụy bĩu môi, tâm tư có chút tà ác, “Thốc Ly nguoi cũng xem xem đi.” Nói không chừng kiếp trước hần cũng là một nữ nhân chẳng.

Thốc Ly lắc đầu, “Ta không xem.”

“Vì sao không xem? Ngươi không hiếu kỳ sao?”

Thốc Ly mặt không đổi sắc, “Trước kia ta đã xem rồi.” Thật ra thì không cần xem, mấy vạn năm nay hắn nắm rất rõ cuộc sống của hắn.

Mao nhân ở một bên dựng râu trừng mắt, “Này, ngươi bảo bọn soái ca ở lại có chuyện gì?”

Thốc Ly nhìn mao nhân một cái, hơi trầm mặc, tiếp theo chuyển sang Thụy Thụy, “Nàng ngồi một chút trước, ta đi nói vài lời với hắn.”

Thụy Thụy ngoan ngoãn gật đầu, thấy thác Tiền Trần lại khôi phục hình dáng thác nước, rất vui vẻ mà đi nghịch nước.

Thốc Ly khẽ thờ phào. Tính cách chỉ một lúc là quên của nàng thật sự rất tốt, nếu có thể, hắn muốn nàng mãi mãi vui vẻ như vậy.

Chuyển tới một bên khác, mao nhân mở miệng trước, “Rất cuộc các ngươi là ai? Lần trước những người đó tới phá hoại chính là vì nàng ấy sao?”

Chuyện nhỏ này nhất định không thể gạt được người thù họ thác Tiền Trần, Thốc Ly gật đầu, “Ừ, ngươi còn biết cái gì?”

Nhắc tới chuyện này mao nhân chỉ muốn dậm chân, lỗ ba lô bô nói, “Đám người kia thoát nhìn giống như người tốt, trên thực tế thật đáng ghét, ta nói không được rồi, không thể nghịch quy luật tự nhiên, bọn họ vẫn muốn xông vào. Ta lại đánh không lại bọn họ, cuối cùng ngắt xiu. Ta không biết bọn họ thừa dịp ta ngắt giò trở quỷ gì, sợ gặp nguy hiểm nên đã phong thác Tiền Trần này lại. Ghê tởm nhất chính là ta bị thương bị hủy dung a!”

Mao nhân luôn canh cánh trong lòng đối với việc mình bị hủy dung, dậm ngực dậm chân một lúc lâu. Thốc Ly cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn, tính toán cái gì đó.

Mao nhân cảm khái xong rồi mới nhớ tới chính sự, “Này, ngươi nói có chuyện nói với ta, chuyện gì?”

Thốc Ly từ từ đi vài bước, ngược mắt nhìn hắn, “Ta muốn ngươi tu bổ thác Tiền Trần, tìm ra đoạn ghi chép đã bị xóa đi của nàng ấy.” Lai lịch của Thụy Thụy không tầm thường, hắn tất nhiên phải tra rõ.

“Xi!” Mao nhân đặt mông ngồi xuống, “Ta làm gì phải giúp ngươi?”

Thốc Ly nhếch môi, “Ngươi chịu thiệt nhiều như vậy, chẳng lẽ không muốn làm rõ nguyên do?”

Mao nhân hất đầu, “Không muốn, các ngươi tới từ bên ngoài cũng là người xấu, ta mới không mắc bẫy của các ngươi.”

“Ngươi cứ cam tâm bỏ qua?”

Mao nhân rất do dự, “Đừng có dùng phép khích tướng, không làm gì được ta đâu.”

Thấy hắn nhất định không chịu, một lát sau Thốc Ly mới từ từ mở miệng, “Vậy ngươi cũng không muốn tu thành hình người?”

Mao nhân vốn đang hất tóc, bỗng nghe đến lời này thì sùng sốt, vội vàng đứng lên, “Ngươi nói gì?”

Thốc Ly lấy tiền làm lư, xoay người rời khỏi, “Ngươi đã không muốn vậy thì thôi.”

Bàn tay lông mềm như nhung của mao nhân rất nhanh đã kéo hắn lại, bày ra khuôn mặt tươi cười, “Ngươi nói hình người gì?” Tâm động oa, mặc dù bây giờ hắn đã là đại soái ca, nhưng sau khi tu thành hình người nhất định sẽ càng đẹp.

Thốc Ly chính là nắm bắt được tâm lý này của hắn, “Chỉ cần ngươi có thể tu bổ cho xong thác Tiền Trần để ta biết lai lịch của nàng ấy, ta giúp ngươi tu thành hình người.”

Đây quả thực là một dụ hoặc động trời, lông tơ khoe miệng mao nhân kích động run run lên, “Thật sự có thể sao? Ta mấy vạn năm nay cũng là như vậy, còn có thể tu thành hình người?”

“Ta nói có thể đương nhiên có thể, hơn nữa có thể cho ngươi một tướng mạo vô cùng đẹp.” Mao nhân và hắn cùng được hình thành trong thời kỳ hỗn độn sơ khai của thiên địa, hắn có biện pháp giúp mao nhân tu thành hình người.

Loại dụ hoặc này không cách nào chống đỡ được, mao nhân tựa hồ thấy được bộ dạng đẹp trai của mình. Thốc Ly nói rất chắc chắn, cả người vô hình trung tán mát ra về tự tin và áp lực uy vũ, hơn nữa lúc trước từng giúp hắn tu chỉnh lại bộ lông, mao nhân cuối cùng cũng lựa chọn tin tưởng hắn, “Được, nhưng ngươi phải cho ta một thời gian ngắn.”

“Không thành vấn đề.” Thốc Ly rũ mắt cười nhạt. Hắn rất gấp, mao nhân cũng chưa chắc là thành thoi hơn hắn.

Song phương nói xong điều kiện liền chia tay. Thốc Ly mới vừa bước đi đã nghe thấy mao nhân ở phía sau hỏi hắn, “Này, nàng ấy muốn xem kiếp trước của kiếp trước của ngươi, vì sao ngươi không cho nàng ấy xem?”

Ngừng lại, Thốc Ly không quay đầu, chỉ trả lời: “Nàng ấy biết càng ít càng tốt.”

Nàng và ngọn nguồn của Nga Sơn, việc Minh Hư lão đạo và Trang Thanh Thần lừa gạt nàng, việc nàng và hấn đã quen biết trước đó, lai lịch của nàng, đợi chút. Thốc Ly luôn có một ảo giác, một khi giải hết mọi băn khoăn, tất cả vấn đề rối rắm phức tạp hoàn toàn được tháo gỡ. Mà những vấn đề đó đối với nàng mà nói tuyệt không phải chuyện tốt.

Đây cũng là nguyên nhân hấn trì trệ không quyết định nói cho nàng biết thân phận nữ nhân của nàng, chỉ dám đi từng bước từng bước một.

Bên kia, Thụy Thụy nghịch nước một mình cũng chơi rất vui vẻ, trên người cũng ướt cả. Sợ nàng cảm lạnh, Thốc Ly cởi áo ngoài xuống choàng lên người nàng.

Xiêm y của hấn choàng trên người nàng hiển nhiên quá lớn, Thụy Thụy khoác vào như mặc áo gió, “Thốc Ly, bây giờ chúng ta đi đâu? Có phải về nhà không?”

Hai chữ về nhà này thật ấm áp. Nàng xem nhà gỗ như nhà của mình. Thốc Ly hơi mỉm cười nói: “Có muốn đi chơi khắp nơi hay không?”

Tuy qua một cuộc sống chỉ có hai người ở nhà gỗ thì thật tốt, nhưng Thốc Ly vừa nghĩ tới nàng ngủ lâu như vậy dưới đáy biển liền bị đè nén đến khó chịu, muốn mang nàng đi khắp nơi xem như đền bù.

“Được đó được đó, chúng ta chơi một thời gian ngắn rồi mới về.” Thụy Thụy vỗ tay tán thành.

Thốc Ly nắm tay nàng, hai người từ từ đi về hướng ngoài núi Thụy Thụy quay đầu lại làm mặt quỷ cáo biệt mao nhân, mao nhân cũng vẫy tay tạm biệt, sau đó nhìn thác Tiền Trần thê độc.

Hấn nhất định phải sửa cho xong thác Tiền Trần, hấn nhất định phải tu thành hình người làm một soái ca cao lớn, aiz!

...

Ngày tháng du sơn ngoạn thủy lại bắt đầu.

Nhiệm vụ của Thụy Thụy chính là ăn và chơi: ăn đồ ngon, mua đồ chơi, ngắm danh lam thắng cảnh, đùa nghịch, đấu đố... Mỗi ngày khỏe miệng nàng cũng cười đến ngớ ngẩn.

Những ngày tháng như vậy quả là đơn giản mà lại vui vẻ.

Còn có một việc càng làm cho nàng đắc ý —— Thốc Ly bây giờ cơ hồ là nói gì nghe nấy. Nàng nói gì hấn cũng nghe, đây quả thật làm cho nàng vĩnh viễn đuôi lên trời, bước đi càng thêm nghênh ngang dõng dạc sức sống.

Mà nàng vui vẻ, Thốc Ly cũng vui vẻ. Mỗi ngày đều giống như nhìn nàng không chán, ánh mắt luôn dán trên người nàng. Đương nhiên hấn không quên mỗi ngày hỏi nàng một chút chuyện lúc nàng trên Nga Sơn, hấn muốn hiểu nhiều thêm một chút.

Lúc bé nàng chỉ ở cùng hấn trong Thụy Ly Điện hơn một năm, sau đó ngủ một giấc dài, tiếp theo chính là mười năm giam cầm trên Nga Sơn. Quá khứ của nàng đơn điệu nhàm chán như thế, hấn muốn cho nàng một tương lai vui vẻ phong phú.

“La la la ~~~” có người đang hát, tiếng ngâm nga đặc biệt vừa nghe đã biết là Thụy Thụy.

Nàng đang tắm. Đôi chân dài nhỏ thay nhau đá ra từ trong nước, nghịch nước một cách kinh khủng.

Sau đó nàng phát hiện mình quên lấy khăn tắm, cho nên gọi: “Thốc Ly, giúp ta lấy một chút đồ.”

Không có hồi âm.

Thụy Thụy buồn bực, tròn mắt xoay tròn xem xét một vòng khắp phòng, phát hiện Thốc Ly không có ở đây. Kỳ quái, gần đây tựa hồ mỗi lần nàng tắm hấn cũng sẽ tránh, sao thế nhỉ?

Thụy Thụy ngửa đầu lại gọi: “Thốc Ly ~~~~”

Gần đây hấn rất “nghe lời” nàng, hấn nhất định sẽ xuất hiện.

Quả nhiên, thanh âm trầm thấp ở ngoài cửa vang lên: “Sao vậy?”

“Lấy khăn giúp ta.”

“Tự nàng lấy.”

Hả? Thụy Thụy gãi gãi đầu, mềm giọng cầu khẩn: “Cả người ta đều là nước đi ra ngoài sẽ làm ướt phòng, người đưa cho ta đi.”

Ngoài cửa tĩnh lặng chốc lát, tiếp theo là tiếng khẽ thở dài, thân thể cao thẳng của Thốc Ly xuất hiện trong phòng. Hấn cơ hồ là mắt nhìn thẳng đưa khăn

sạch cho nàng.

Thụy Thụy nhận lấy, xoay người nằm úp sấp trên ven thùng gỗ, trong đôi mắt tràn ngập tò mò, “Người ở bên ngoài làm cái gì?”

Nàng nằm úp sấp như vậy, lập tức cảnh xuân lộ ra rất nhiều. Dư quang nhìn thấy cảnh tượng trắng muốt, Thốc Ly mau dòi tầm mắt, cúi đầu nói: “Ngắm trắng.”

Thụy Thụy vừa nghe thì mắt sáng rực lên, “Được đó được đó người đợi ta, ta và người cùng ngắm trắng.”

Nói xong nàng đứng lên, Thốc Ly nhanh tay lẹ mắt đè lại đầu vai nàng ấn vào trong nước mới tránh khỏi cảnh xuân toàn tiết. Thụy Thụy suýt chút bị sặc nước, cô ý vuron thẳng bả vai run rẩy, “Người muốn chìm chết ta có phải hay không?”

“Trời lạnh, nàng mặc áo trước đi, ta ở bên ngoài chờ nàng.” Thốc Ly lại không đùa với nàng, mặt mày vô cảm nói xong, xoay người rời khỏi.

Thụy Thụy dùng ngón trỏ chống cằm buồn bực gục trên thùng gỗ. Rõ ràng là cuối xuân, trời đã hơi nóng, ở đâu ra trời lạnh?

Thốc Ly có chút kỳ quái.

Trăng non lười liềm treo trên cao, Thốc Ly quả thật là nhìn trời thâm than.

Kể từ khi biết nàng chính là Bính Bính, hấn mừng rỡ tốt cùng là thật, do dự cũng là thật. Việc trắng trợn nhìn nàng tắm, trắng trợn làm những chuyện nam nhân và nữ nhân mới có thể là... Hấn đã không còn làm được.

Vừa nghĩ tới nàng chính là cô bé xấu xa ở cùng hấn hơn một năm kia, hấn luôn cảm thấy tội lỗi.

Cho nên hấn cố hết sức tránh ra khi nàng tắm, buổi tối ôm lấy nàng ngủ cũng cố ý lờ đi hơi thở và thân thể vừa thơm vừa mềm của nàng.

Ông trời thật là biết trêu người...

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: HÔM NAY BẮT ĐẦU PHÂN PHÒNG NGỦ

Sáng sớm, Thụy Thụy mơ mơ màng màng mở to mắt, sau đó lại cảm thấy buồn ngủ, xoay người nằm sát vào Thốc Ly, một chân cũng gác lên trên người hấn.

Thật thoải mái!

Thốc Ly cảm thấy người nặng nề mà tỉnh lại, đẩy chân của nàng xuống.

“Ưm?” Thụy Thụy vô ý thức than thở một tiếng, ôm chặt hấn lại đưa chân quăn lên.

Hô hấp bị nghẹn chặt, Thốc Ly lại đẩy chân của nàng sang một bên. Vừa thấy nàng thì trong đầu hấn sẽ hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của Bính Bính, mà ý niệm của hấn đối với nàng tựa hồ cũng có chút tội lỗi.

Cảm giác nằm cạnh một đứa bé gái và một nữ nhân càng thêm khác biệt.

Hai lần bị đẩy ra, Thụy Thụy hí mắt, “Làm gì?” Đầu óc còn chưa tỉnh táo, nàng lại đặt lên thân thể hấn.

Lại bị cự tuyệt.

Lần này Thụy Thụy tỉnh táo lại, xoa cái đầu tóc rối bời, “Thốc Ly người làm gì?”

Thốc Ly chậm rãi đứng dậy mặc áo, “Đêm nay chúng ta bắt đầu phân chia phòng ngủ.” Cứ tiếp tục như vậy, hấn nhất định sẽ điên mất.

Bỗng nhiên nghe nói như thế Thụy Thụy còn tưởng rằng mình nghe lầm, tròn tròn mắt, “Vì sao?”. Rõ ràng đang rất tốt, hấn vì sao lại muốn vứt bỏ nàng?

Thốc Ly đưa lưng về nàng, “Ta không quen ngủ chung với người khác.”

Cái đầu khờ của Thụy Thụy bắt đầu suy nghĩ, sau đó lui đến sát vách tường, cả người cơ hồ dán vào tường, cố tỏ ra hiểu ý người, “Ta biết vóc dáng của

ngươi cao, ngươi nhìn xem, ta ngủ một chỗ nhỏ như vậy.” Sẽ không gây trở ngại cho hấn nha.

Nói lời đáng thương như vậy. Thốc Ly quay đầu, thấy nàng còn đang dán sát tường như miếng bánh nướng, nhất thời thờ dài.

Nàng lúc nhỏ, nàng bây giờ, hấn cảm thấy vô cùng rối loạn.

Hấn thờ dài, Thụy Thụy nghĩ là mình làm còn chưa đủ, nghiêng người lại, tiến thêm một bước tỏ vẻ hiểu ý người, “Ta còn có thể chờ ngươi ngủ đi rồi ta mới ngủ, sẽ không gây ảnh hưởng đến ngươi.”

Tiểu bốn qua này thật sự là... Thốc Ly chính là đang cảm thấy nàng giống một ác ma thuần khiết.

“Không phải ý này, hai người ngủ một chỗ khó tránh khỏi trở thành đề tài để người ta bàn tán.”

Thụy Thụy chớp mắt mấy cái, “Hai đại nam nhân ngủ một chỗ thì có sao đâu? Rất bình thường.”

Thốc Ly tìm không được lý do hợp lý, chỉ có thể lấy ra khúc mắc lớn nhất của hấn là Trang Thanh Thần, “Đại sư huynh của nàng chưa từng dạy nàng rằng không thể ngủ cùng một nam nhân xa lạ sao?”

“Đã dạy rồi.” Thụy Thụy cười như một đóa hoa, ngọt ngào tăng bốc, “Nhưng mà Thốc Ly không giống như vậy, chúng ta là bạn tốt.”

“Không được.” Thốc Ly kiên quyết muốn cải thiện tình huống này, “Tối hôm nay chúng ta bắt đầu thuê thêm một gian phòng, mỗi người ngủ một gian có vẻ thoải mái hơn.”

Thấy Thốc Ly có ý muốn phân phòng, Thụy Thụy xoay mặt qua một bên, hừ một tiếng, ngồi ở trên giường không nói gì.

Thốc Ly buộc xong đai lưng thì đứng trước mặt nàng, “Bây giờ nàng có thể bảo vệ chính mình, buổi tối có thể ngủ một mình.”

“Không được.” Thụy Thụy ôm đầu gối, mở to hai mắt nhìn hấn. Trước kia khi mới biết nhau, nàng khóc lóc om sòm với hấn, bây giờ đã nắm giữ được bí quyết, không cần khóc lóc, chỉ cần dùng nước mắt dọa hấn là được.

Hấn rất nghe lời nàng, nhất định sẽ trúng chiêu.

Đôi mắt to trong suốt tràn đầy nước mắt, thê lương vô cùng, nước mắt rung rung, tích tụ lại, biểu cảm có thể hình dung là thê thảm. Thốc Ly vốn vô cùng đau lòng đối với ba ngàn năm đã qua của nàng, sao lại nhẫn tâm thấy nàng như vậy? Lúc này thỏa hiệp, “Được rồi đừng khóc, sau này hấn nói.”

“Được đó!” Thụy Thụy lấy được thắng lợi nhảy trên giường mấy cái, lại nhảy xuống, ba chân bốn cẳng mặc áo khoác, “Chúng ta mau đi dạo đi.”

Nàng hưng phấn quá, ngay cả quần áo cũng mặc ngược, hấn còn phải chỉnh sửa cho nàng.

Trước kia hấn mặc quần áo cho nàng, cách nhiều năm như vậy hấn vẫn phải mặc quần áo cho nàng, mệnh số này thật làm cho người ta dở khóc dở cười. Nhưng mà đây cũng là một loại hạnh phúc.

Nơi đây kỳ thật đã không xa Nga Sơn là mấy, cách Nga Sơn khoảng hai thành trấn nữa thôi. Sau khi Thụy Thụy nghe nói còn có chút rục rịch, dù sao nàng chưa bao giờ rời khỏi Nga Sơn, lần này sau khi bỏ đi một thời gian có chút nhớ nhung Nga Sơn và đại sư huynh.

Thụy Thụy vừa đi vừa quan sát xem có đệ tử Nga Sơn xuất hiện hay không, “Thốc Ly, hay là chúng ta về Nga Sơn một chuyến đi?”

Thốc Ly không nói, ánh mắt thoảng nhìn cửa hàng trang sức bên cạnh, bước về phía đó.

Thụy Thụy cũng đuổi kịp, “Chúng ta đến đó một ngày, rồi lập tức đi.”

Thốc Ly đang chọn trâm cài tóc, nhìn từng cây trâm, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên một cây trâm ngọc màu xanh biếc, hạ tay xuống cầm lấy nó. Cây trâm ngọc nhỏ màu xanh biếc bóng bẩy thông linh trong sáng, cảm giác rất giống như giọt nước mưa tinh thuần, trên đầu ngón tay thon dài của hấn càng giống trân bảo.

Thụy Thụy thấy rồi cảm thấy chưa chút, “Ngươi mua quà cho vị cô nương nào vậy?” Trong lòng nàng có chút khó chịu.

Thốc Ly nâng tay lên búi tóc của nàng, ra hiệu, ý bảo chừa quây, “Lấy cái này.”

Chừa quây cười tủm tỉm, liếc mắt một cái thì đã nhìn ra Thụy Thụy là một cô nương, lại không thể trực tiếp chỉ ra, “Là mua cho vị cô nương này, a, đệ đệ của ngươi sao? Nàng cài vào nhất định rất đẹp.”

Thụy Thụy ngớ ngẩn làm sáng tỏ, “Ta không phải đệ đệ của hấn.”

Chừa quây thật lém lẩn chuyện, “Đó là?”

Thốc Ly nhẹ nhàng nói băng quơ, “Thư đồng.”

Thư đồng? Thụy Thụy trừng mắt, dùng ánh mắt làm nhục Thốc Ly, “Ngươi cư nhiên dám nói gia là thư đồng?”

Xem thiếu hiệp Thụy Thụy thành thư đồng, lá gan của hắn cũng thật lớn!

Thanh toán tiền, Thốc Ly trực tiếp đi ra khỏi cửa hàng trang sức, Thụy Thụy hùng hổ đi theo, “Thốc Ly ngươi nói rõ ràng cho ta, ai là thư đồng của ngươi?”

Thốc Ly mỉm cười. Nàng vốn chính là người hầu nhỏ, trước kia là vậy, hiện tại cũng là vậy, nhưng mà là người hầu nhỏ quan trọng nhất, vĩnh viễn không thể thiếu được.

Người đi lại trên ngã tư đường không nhiều lắm, ở chỗ rẽ chỗ xuất hiện một thân ảnh, đạo bào màu trắng cùng thân ảnh gầy vô cùng khí chất. Hắn đang nhìn bóng lưng của hai người đang tranh cãi coi phía trước, sau đó bước chân dừng lại, cuối cùng đứng bất động.

Thụy Thụy còn đang vì cách xưng hô là thư đồng mà canh cánh trong lòng, hồn dôi le lưỡi với Thốc Ly, cũng không chú ý tới người nọ.

Thốc Ly đưa tay cời trâm cài tóc cũ của Thụy Thụy xuống, mái tóc dài mềm mại buông xuống, những sợi tóc mềm mại treu chọc lòng người. Chỉ trong chốc lát, hắn đã vắn một búi tóc thiếu niên cho nàng, sau đó cài cây trâm nhỏ lên.

Quả nhiên rất hợp, tiểu bồn qua nhìn qua càng có vẻ có linh khí. Tuy rằng đầu óc của nàng chứa đầy thịt, nhưng nhìn qua vẫn có dáng vẻ lạnh lợi trong veo như nước.

Thụy Thụy liếc đọc hai cái, “Cho ta?”

“Ừ.” Hắn thấy cây trâm trước kia của nàng hơi bị cong, vì thế thay cái mới cho nàng.

Thụy Thụy tiếp nhận trâm cài tóc cũ, “Bị cong rồi, đây là cây trâm mà mấy năm trước đại sư huynh mua cho ta.” Luyến tiếc vứt bỏ vật của đại sư huynh, nàng cẩn thận cất đi, “Nể tình ngươi mua đồ cho ta, bồn thiếu hiệp không tính toán với ngươi nữa.”

Khoanh tay ngửa mặt lên trời, Thụy Thụy cười ha ha đi về phía trước, chỉ thiếu là không ca hát thôi. Thốc Ly vẫn theo qui tắc đi ở phía sau, trong ánh mắt lộ vẻ ôn nhu.

Trên gương mặt của người áo trắng đứng ở chỗ rẽ có chút cô đơn, trong lòng tựa hồ có cái gì đó buồn bã hoang hốt, suy nghĩ xuất thần. Thanh Tín đi tới, tò mò vỗ vỗ hắn, “Đại sư huynh, huynh đang làm gì vậy? Sư phụ đang chờ chúng ta ở bên kia.”

Trang Thanh Thần thu hồi suy nghĩ lại, thấy Thanh Tín đang muốn đi về phía trước, vội vã xoay người, “Ngũ sư đệ, chúng ta đi bên kia đi.”

Thanh Tín buồn bực, lại phải xoay người, “Không phải đi bên này là gần nhất sao?”

Nếu đi về phía trước theo lời của Thanh Tín thì có thể nhìn thấy Thụy Thụy, Trang Thanh Thần lại xoay người, kéo Thanh Tín vòng qua một con phố khác, “Bên kia là ngõ cụt, chúng ta đi bên này.”

Thanh Tín không tự chủ được mà đi theo Trang Thanh Thần, cảm thấy hôm nay đại sư huynh thật lạ.

Khi bước đi, Trang Thanh Thần nhìn không được lại liếc mắt nhìn Thụy Thụy cùng Thốc Ly một cái, có phần tịch mịch và thương cảm nhàn nhạt.

Thụy Thụy trước đây luôn luôn dán bên cạnh hắn cả ngày, cuối cùng cũng không cần hắn nữa...

Thụy Thụy và Thốc Ly đi đến chỗ nào thì cũng có nhiệm vụ hàng đầu là vợ vệt mỹ thực của địa phương đó, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, chọn một cửa hàng đặc sắc nhất.

Ngồi đối diện cửa sổ, phong cảnh xung quanh cũng đẹp, còn có gió thổi, cực kỳ thoải mái, Thụy Thụy đang chống cằm nói chuyện với Thốc Ly, thỉnh thoảng sờ sờ trâm cài tóc, “Thốc Ly ngươi thật tốt.”

Thốc Ly nâng mắt liếc nhìn nàng một cái. Tiểu bồn qua này dễ bị lừa như vậy, ai tặng nàng một vật nhỏ nàng liền cảm thấy đó là người tốt, hắn trông chừng nàng mới được.

Còn chưa nói được mấy câu, bên ngoài phòng có người gõ cửa, một đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi chạy vào, đưa một phong thư cho Thốc Ly, “Có người bảo ta đưa cái này cho huynh.”

Tầm mắt lướt qua giấy viết thư, Thốc Ly hỏi: “Ai bảo ngươi đưa tới?”

Tiểu hải tử thành thật trả lời: “Ta cũng không biết hắn, vừa rồi ở dưới lầu hắn cho ta năm văn tiền bảo ta đưa gấp cho huynh. Hắn mặc đồ trắng, đội mũ to, ta thấy không rõ bộ dạng của hắn. Hắn còn dặn dò chỉ có thể cho một mình huynh xem.”

Chuyện này thật không bình thường, Thốc Ly tiếp nhận, mở thư ra. Chữ viết rõ ràng, hữu lực, viết: “Chưởng môn Nga Sơn cùng đệ tử đang ở nơi đây, xin mau chóng mang nàng rời đi.” Kí tên: người vô duyên (*không có duyên phận*).

Nghe khẩu khí phải là người biết bọn họ cũng biết Nga Sơn, hơn nữa trên lá thư viết chữ “nàng”, vậy tất nhiên cũng biết thân phận nữ nhân của nàng.

Thốc Ly khép lá thư lại, ánh mắt lợi hại liếc sang một bên, trong nháy mắt đã hiểu rõ.

Thụy Thụy ăn điểm tâm, “Nói cái gì vậy?”

Thốc Ly lắc đầu, “Không có gì.”

Thụy Thụy tò mò, “Đưa ta xem xem.”

Thốc Ly vội vàng giấu lá thư đi, trong lòng càng thêm kỳ quái. Người vô duyên nhất thiết dặn dò đứa nhỏ chỉ có thể cho một mình hắn xem, nhất định là Thụy Thụy nhận ra bút tích kia. Người nọ vì sao phải làm như vậy? Không hợp với lễ thường nha.

Thụy Thụy khinh bỉ hắn, “Thật nhỏ mọn.”

Nàng vừa ăn thì đã rất nhanh quên chuyện này đi, toàn tâm hưởng thụ thức ăn. Nơi đây nổi tiếng nhất là món cua lớn luộc và vịt quay, đáng tiếc nàng không thể ăn nặn, chảy nước miếng từ bỏ. Ăn xong Thốc Ly nắm tay nàng, kéo nàng rời khỏi.

Thụy Thụy tham luyến, “Còn chưa chơi hết, ngày mai lại đi.”

Thốc Ly nói dối không chớp mắt, không thờ ơ, “Trong thành bên cạnh có thứ chơi rất vui.”

Vừa nghe có đồ chơi vui Thụy Thụy lập tức vui vẻ, vội vàng chạy đuổi theo. Bọn họ mới ra cửa thành, chường môn Nga Sơn Minh Hư đạo trưởng cùng Trang Thanh Thần lập tức xuất hiện ở cửa thành, chỉ thiếu chút nữa đã gặp, lần này lại lỡ dịp.

...

Lúc chạng vạng Thụy Thụy và Thốc Ly đã đến thành thị kế tiếp, tìm nhà trọ đặt chân.

Liên tiếp mấy ngày nay Thụy Thụy phát hiện một chuyện lạ: nửa đêm khi nàng tỉnh dậy thì Thốc Ly không có ở trong phòng, buổi sáng khi nàng tỉnh dậy thì hắn cũng đã rời giường rồi. Mới đầu nàng còn tưởng rằng hắn đi tiểu đêm, mấy ngày kế tiếp cảm thấy có vấn đề.

Vì thế tối nay nàng cố tình làm bộ ngủ, rốt cuộc nàng đã đợi được: thì ra Thốc Ly thừa dịp sau khi nàng ngủ thì tới chỗ chủ quán thuê thêm một gian phòng khác, hắn ngủ một mình. . .

Thụy Thụy tức giận đến cảm run lên, cắn răng vọt vào phòng của Thốc Ly, “Ngươi, ngươi lại còn nói không giữ lời.”

Thốc Ly thấy bị nàng phát hiện, chỉ có thể làm ra như không có việc gì, “Ngoan, đi ngủ đi.”

Thụy Thụy lòng đầy căm phẫn, “Vì sao ngươi vứt bỏ ta?”

Thốc Ly không thể giải thích.

Thụy Thụy ngửi ngửi tóc và cánh tay mình, “Ngươi không muốn cùng ta ngủ chung như vậy, trên người ta có mùi lạ sao?”

“Không có.” Trên người nàng rất thơm. Mùi hương này không giống với mùi hương sữa của tiểu Bỉnh Bỉnh. . .

Thụy Thụy tiếp tục chất vấn: “Vậy buổi tối ta mộng du sao? Hay là tư thế ngủ của ta không tốt?”

“Không có.” Hàng năm lần lộn trong đám đạo sĩ nam, tướng ngủ của nàng sẽ không phải rất thực nữ, nhưng không thô lỗ, nhiều lắm chính là cả người níu chặt trên người hắn, như vậy càng nguy hiểm. . .

Kiểm tra xong chính mình, Thụy Thụy cảm thấy mình không có vấn đề gì, cắn răng giọng căm hận chất trách: “Ngươi không có nghĩa khí, ngươi nói xem rốt cuộc là vì sao?” Bị nàng bắt tại trận, tư thế của nàng rất giống đang bắt gian tại giường.

Yêu thú, từ trước đến nay không có gì là không làm được, sau khi gặp tiểu bồn qua này thì thường xuyên cảm thấy bất lực, nàng quả thực là khắc tinh của hắn. Hắn nên giải thích như thế nào đây? Nói hắn không thể xem nàng lúc này như tiểu bồn qua lúc trước sao?

Thốc Ly có chút đau đầu đến gần nàng, “Đi ngủ đi, đừng âm ỉ nữa, sau này hai người chúng ta phân phòng ngủ.”

Thụy Thụy nghĩ như thế nào cũng không rõ cuối cùng là mình làm sao mà đắc tội Thốc Ly, bị vứt bỏ như vậy, đôi mắt đỏ ửng khuất, “Sau này ta sẽ không bao giờ để ý ngươi nữa, lần này là thật.”

Nói xong nàng vội vàng chạy về phòng của mình, dùng chăn che đầu. Thốc Ly đứng trông chừng ngoài cửa phòng nàng, thỉnh thoảng nhìn vào phòng.

Bỉnh Bỉnh trước kia dễ một chút thì cười tủm tỉm, lừa một chút thì vui tươi hơn hờ, bây giờ còn có thể sử dụng phương pháp giống vậy không?

Cô bé bốn tuổi và cô gái mười bốn, mười năm tuổi chung quy là không giống nhau. Cô bé có thể sử dụng kẹo và đồ ăn để dỗ, cô gái tựa hồ không thể làm như vậy.

Canh giữ ngoài phòng của Thụy Thụy suốt một đêm, sáng sớm, Thốc Ly mang bữa sáng đến cho nàng, nào biết trong phòng không có người, hỏi qua chường quầy mới biết được thì ra nàng vừa mới tỉnh tiền rồi đi.

Xem ra lần này tiểu nha đầu rất tức giận.

Mỉm cười một cách bất đắc dĩ, Thốc Ly vội đuổi theo. Có nội lực linh thú trong cơ thể nàng, hẳn có thể dễ dàng cảm ứng được phương hướng của nàng.

Thụy Thụy tức giận bỏ đi, cánh tay vung mạnh, đôi chân bước đi nhanh như bay, khí thế muốn càn quét hết tất cả. Đi một, nàng ngồi xuống tảng đá ven đường, lấy tay quạt gió.

Nàng thật sự nhanh chóng bùng nổ cơn giận, thế đời này cũng không để ý đến tên Thốc Ly đáng ghét đó.

Tức giận đến đau cả hàm răng, trong lúc vô ý Thụy Thụy quay đầu, phát hiện Thốc Ly đang đi theo cách đó không xa. Nàng mở to mắt trừng hấn, hấn còn đi theo, nàng chỉ có thể sai bước đi ngược lại.

“Không được đi theo ta nữa!” Bằng không nàng sẽ làm cho hấn đẹp mặt.

Thốc Ly chưa bao giờ hạ thấp đầu trước mặt người khác, “Ta...”

“Người cái gì?” Đôi mắt của Thụy Thụy liếc ngang, phát hiện trên thắt lưng hấn đang đeo vật trang sức thắt lưng mà nàng từng tặng, kéo một cái, “Bây giờ ta ghét ghét người, không cho người.”

Tính cách trẻ con chính là thích người sẽ tặng đồ cho người, không thích người sẽ không cho người. Thụy Thụy giấu vật trang sức thắt lưng, nặng nề nói với hấn, “Tránh ra!”

Thốc Ly dờ khóc dờ cười, lại không thể giành vật trang sức thắt lưng về được, chỉ có thể yên lặng đi theo nàng. Hai người giống như đang chơi trò chơi bắt chước.

Thụy Thụy oán hận nhếch miệng, nhún chân, dùng hết toàn thân khí lực bay lên trời. Đang lúc nàng nghĩ đã vứt bỏ được hấn, phát hiện hấn vẫn đang ở phía sau.

Nàng lại bay lên, hấn đi theo; lại bay, vẫn đi theo... Mặc kệ nàng bay rất xa hấn cũng luôn có biện pháp đuổi kịp nàng. Cuối cùng nàng cũng nhụt chí, mệt mỏi.

Lúc trước nàng tâm tâm niệm niệm muốn đi du ngoạn là vì có Thốc Ly đi cùng, hiện nay đã bị Thốc Ly làm cho “thương tổn”, nhất thời nàng có cảm giác bị vứt bỏ, bị bán đứng, suy sụp tinh thần bắt đầu nhớ đến Nga Sơn nhớ đến đại sư huynh, bước chân cũng không tự chủ đi về phía Nga Sơn.

Dừng lại, Thụy Thụy nhận ra nơi đây là thành thị mà mấy ngày trước bọn họ vội vàng rời đi, đó là nơi nhóm người Trang Thanh Thần xuất hiện.

“Rốt cuộc có trở về hay không đây?” Nàng lầm bầm.

Trở về là tự giam mình, không trở về lại có chút nhớ nhung.

Một người chạy gấp qua, dáng vẻ ôm bí đỏ cực kỳ buồn cười, Thụy Thụy kinh hi, ra sức quơ hai tay, “Trịnh đại ca Trịnh đại ca!”

Người nọ nghe tiếng, thở hắt hắt quay đầu, rõ ràng là Trịnh Dục Sinh, hấn vội vàng bỏ nhào tới, “Thụy Thụy, ta tìm muội rất cực khổ.”

Bí đỏ quá lớn, hai người muốn ôm một cái, kết quả chỉ ôm được trái bí đỏ. Cười ha ha, hai người ngồi xuống một quán bên đường.

Trịnh Dục Sinh tò mò, “Hấn đâu? Các người không phải như hình với bóng sao?”

Nhắc tới tên Thốc Ly, lỗ mũi Thụy Thụy liền phun lửa, “Không cần dẫn hấn theo, cái tên xấu xa này, ta ghét chết hấn!”

Trịnh Dục Sinh nhìn xung quanh, nhìn thấy Thốc Ly đang đứng ở cách đó không xa, cười ha ha, “Các người cãi nhau?”

Thụy Thụy ôm bí đỏ phẫn uất, “Sau này ta không bao giờ đối xử tốt với hấn nữa.”

Trịnh Dục Sinh vỗ vỗ vai nàng, “Trịnh đại ca tuyệt đối đứng ở phe của muội.”

“Trịnh đại ca người thật tốt.” Thời khắc đau khổ có người ủng hộ mình như vậy, Thụy Thụy rất cảm động, cảm thấy đáng người của Trịnh Dục Sinh cũng cao hơn rất nhiều. “Đừng rồi, lần trước sau khi chia tay người đi đâu?”

Trịnh Dục Sinh vỗ đầu, “Các người chạy ta đuổi theo các người a, lại không biết các người ở đâu, chỉ có thể đi khắp nơi.”

Thụy Thụy lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Cho nên nói chúng ta vẫn là hữu duyên, ở đây cũng có thể gặp gỡ.”

“Đừng đừng đừng.” Trịnh Dục Sinh gạt mạnh đầu, cực kỳ thoải mái, sau khi hàn huyên mới nhớ tới chính sự, “Nghe nói Nga Sơn của muội có mấy tên đệ tử mất tích, chắc là bị yêu nghiệt Thủy Ly Sơn bắt đi, Trịnh đại ca đang muốn tiến đến Thủy Ly Sơn, sư phụ người cùng các sư huynh cũng đi.”

Thụy Thụy thiếu chút nữa bị nghẹn chết, “Cái gì?” Các sư huynh của nàng bị yêu quái bắt?

Trịnh Dục Sinh bị thương gập đầu, “Hình như có hơn hai mươi đệ tử bị nhốt, sư phụ cùng đại sư huynh của muội đang đến cứu bọn họ.”

Thì ra đại sư huynh cũng đi...

Lần này Thụy Thụy không ăn nổi nữa, buông đĩa. Mặc dù các sư huynh Nga Sơn có lúc trêu chọc nàng, nhưng cũng đối xử tốt với nàng lắm, bởi vì nàng nhỏ nhất mà, bọn họ đều xem nàng là tiểu đệ đệ. Lúc này các sư huynh gặp nạn, nàng đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thụy Thụy vung tay áo, “Thủy Ly Sơn là chỗ nào?”

Trịnh Dục Sinh giải thích cho nàng nghe, “Thủy Ly Sơn chính là địa bàn của yêu thú, tổ tiên Trịnh gia ta theo dõi hần rất lâu cũng chưa thể thu phục được hần. Nghe nói trên Thủy Ly Sơn ngoại trừ đại yêu thú này còn có rất nhiều tiểu yêu, đệ tử Nga Sơn bọn muội chính là gặp phải một tiểu yêu trong số đó, đánh thua mới bị bắt đi...”

“Quá vô lý!” Thụy Thụy vỗ bàn, “Cư nhiên dám bắt đệ tử Nga Sơn bọn ta!”

Sứ mệnh của đệ tử Nga Sơn ăn sâu trong lòng nàng từ từ dâng lên, Thụy Thụy nhất thời cảm thấy mình cũng đã cao lớn rất nhiều, “Đi, chúng ta xông vào Thủy Ly Sơn, nhất định ta phải cứu các đại sư huynh ra.”

“Được, chúng ta cùng đi.” Trịnh Dục Sinh làm ra dáng vẻ khẳng khái hy sinh, “Muội có thần lực, nhất định có thể giúp được chuyện lớn.”

“Ừ!” Nắm chặt tay, hai mắt Thụy Thụy tỏa ánh sáng sắc bén.

Hai kẻ tiểu binh muốn làm chuyện lớn cùng nhau mưu tính một hồi lâu, vác theo hành lý đi thẳng về phía Thủy Ly Sơn.

Thốc Ly an vị tại quán đối diện, những gì bọn họ nói với nhau, hần nghe không sót chữ nào. Hạ tầm mắt suy tư một hồi, hần triệu hồi Đinh Quy.

Từ khoảng không, Đinh Quy nhẹ nhàng bay đến, “Tôn thượng, ta cũng đang muốn tới gặp người.”

“Có phải chuyện lần trước có thêm manh mối?”

Đinh Quy trình lên hai bình thuốc nhỏ, “Ta chỉ có thể trộm được của Thái Bạch Tiên Ông và Thiên Hằng Tinh Quân, đã kinh động không ít thần tiên...”

Thốc Ly biết báo tình trung thành đã tận lực, không khỏi nở nụ cười, “Trong khoảng thời gian này người đã vất vả rồi, cảm ơn.” Được cảm ơn, một lúc lâu sau Đinh Quy mới tỉnh táo lại, bắt đầu lo lắng.

Đinh Quy vò đầu bứt tai, “Tôn thượng, người nói đùa.”

Thốc Ly giương giọng: “Gần đây trong điện có người nào xung đột với Nga Sơn không?”

“Thuộc hạ cũng không rõ lắm.” Đinh Quy suy nghĩ, nghĩ tới cái gì đó, “A có thể là, hai ngày trước, hình như con thỏ tinh mới mang về mấy nam nhân, nghe nói bộ dạng không tệ, nàng ấy muốn thu nhận.”

Thốc Ly cười gằn cọt. Đám đạo sĩ Nga Sơn thật sự là nở nhiều đào hoa.

“Bọn họ là đệ tử Nga Sơn, bây giờ nha đầu kia đã đuổi theo cứu người.”

Đinh Quy cười, “Nàng?”

Thốc Ly xoa xoa mi tâm gập đầu, “Người trở về căn dặn, nhất thiết không được để ai tổn thương nàng.” Nói về nội lực, tiểu bản qua kia tuyệt đối không có trở ngại, nhưng vạn nhất có người đùa giỡn tính kế với nàng thì nàng nhất định sẽ chịu thiệt.

Đinh Quy tuân lệnh, “Thuộc hạ hiểu được, chỉ là... Tôn thượng, vì sao người lại đối xử tốt với nàng ấy như vậy? Ăn nàng ấy sớm một chút thì có thể thu hồi công lực không phải rất tốt sao?”

Thốc Ly cười cười, “Chuyện khác người đừng quản, tóm lại sau này nhìn thấy nàng cũng như nhìn thấy ta. Mặt khác ta cũng sẽ trở về, người bảo bọn họ giả vờ như không biết ta.”

Đinh Quy khom người, “Thuộc hạ hiểu rồi.”

Thụy Thụy và Trịnh Dục Sinh sớm đã đi xa, Thốc Ly nhìn theo phương hướng bọn họ biến mất mà có chút xuất thần.

Cuối cùng tiểu bản qua này cũng muốn về nhà...

Thụy Thụy và Trịnh Dục Sinh đi dọc theo con đường mà tinh thần khẩn trương cực độ, dù sao cũng là vào hang ổ của yêu thú, nói không sợ hãi là giả. Hai người tưởng tượng ra vô số tình huống kịch liệt, cuối cùng thân thể căng thẳng đi vào địa giới của Thủy Ly Sơn.

Trịnh Dục Sinh nhìn chằm chằm biển bài địa giới kia, “Chuẩn bị tốt chưa?”

”Tốt rồi...” Nhưng tay chân đang phát run.

Trịnh Dục Sinh cũng run rẩy, “Vây, đi vào thôi.”

Hai người run run sải bước tiến vào địa giới của Thủy Ly Sơn, sau đó hít sâu, rẽ vào, cảnh sắc trước mắt lại làm cho bọn họ hoảng sợ. Khung cảnh thanh u hợp lòng người cùng với tiếng chim ca, hương hoa lan tỏa, dòng suối róc rách, mây trắng nhẹ nhàng trôi, đúng là một nơi đẹp hơn Nga Sơn rất nhiều.

Đầu lưỡi của Thủy Thủy bị lệch đi, “Oa, thật là đẹp.”

Trịnh Dục Sinh vỗ gáy của nàng, “Tĩnh táo chút đi, đừng để biểu hiện giả dối bên ngoài mê hoặc.”

Thủy Thủy sờ ót, “Thôi được, thôi được.”

Nghe nói đệ tử Nga Sơn đều đóng quân trong trấn nhỏ dưới chân núi, bọn họ cố ý chọn đi vào từ sau núi, không nghĩ tới phía sau núi đẹp như vậy, ánh mắt Thủy Thủy thỉnh thoảng bay tới bay lui, “Nơi này hình như không có yêu quái.”

Vừa nói xong, Trịnh Dục Sinh nghiêm túc cảnh giới, “Phía trước có.”

Quả nhiên, có một nam nhân mặt mũi dữ tợn đi tới, Trịnh Dục Sinh nâng bí đồ lên, Thủy Thủy vùng nắm đấm, “Xông lên a~~~~~”

Nam nhân hung ác lại khom người, “Kính chào Thủy Thủy thiếu hiệp.”

Động tác của hai người đều dừng ở giữa không trung, hai mặt nhìn nhau, đại ra.

Nam nhân hung ác đưa tay làm động tác mời, “Nghe nói Thủy Thủy thiếu hiệp đến đây, bọn ta đã chuẩn bị xong thức ăn, mời Thủy Thủy thiếu hiệp vào.”

Quý dị như vậy, Trịnh Dục Sinh chớp mắt, “Có điều kỳ lạ.”

Tuy rằng cổ quái, nhưng một tiếng Thủy Thủy thiếu hiệp này thật sự là làm cho Thủy Thủy nhẹ nhàng bay bổng, “Ngươi, biết ta?”

Nam nhân hung ác thổi phồng, “Đương nhiên biết, người là Thủy Thủy thiếu hiệp tiếng tăm lừng lẫy.”

Tiếng tăm lừng lẫy? Tay chân của Thủy Thủy vô lực như cội mây đập gió, “Ha ha ha, nào có nào có.”

”Kính chào Thủy Thủy thiếu hiệp.” “Thủy Thủy thiếu hiệp mời.” “Thủy Thủy thiếu hiệp đã vất vả...”

Dọc theo đường đi không ngừng có người, khụ khụ, có yêu cung kính tiếp đón nàng, làm cho Thủy Thủy nảy sinh ảo giác và nghi hoặc: tên tuổi của nàng thật sự vang dội như vậy sao?

Trịnh Dục Sinh cũng bị dọa, vỗ vỗ nàng, “Sao lại thế này?”

Con người của Thủy Thủy liếc trên dưới, sang trái phải một vòng, nghênh ngang đi về phía trước, “Không biết, đi vào trước rồi nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Thủy Thủy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: THIẾU HIỆP NÀY RẤT NỔI DANH

Vào trong núi, nam nhân hung ác trực tiếp dẫn bọn họ đến Thủy Ly Điện. Trong đại điện Thủy Ly đã chuẩn bị xong rất nhiều thức ăn, mùi thơm lan tỏa bốn phía câu dẫn những người thêm ăn.

Chép chép miệng, Thủy Thủy cố gắng khống chế dục vọng của mình, đừng dẫn ngồi xuống cùng Trịnh Dục Sinh, hắng giọng, “Khụ~~ bảo chủ nhân nhà người ra đi.”

Nam nhân hung ác trả lời: “Chủ nhân nhà ta đã đi ra ngoài rồi.”

”Đi ra ngoài?” Thủy Thủy sừng sốt, thì thầm với Trịnh Dục Sinh, “Làm sao bây giờ?”

Trịnh Dục Sinh ngồi nghiêm chỉnh, “Nơi này đều là yêu súc, cẩn thận một chút.”

Hai chân dưới bàn khảm trưng khép lại, Thủy Thủy nắm vành tai, đối mặt với nam nhân hung ác, “Thì ra là như vậy, ta là đệ tử Nga Sơn, ta nghe nói không ít sư huynh Nga Sơn chúng ta bị các người bắt, có chuyện này không?” Nói xong lòng bàn tay đỏ mề hôi để phòng nhìn yêu quái kia, chuẩn bị ác chiến bất cứ lúc nào.

Nào biết thái độ của nam nhân hung ác vô cùng tốt, “Có chuyện này, nhưng mà chúng ta không có làm tổn thương bọn họ, Thủy Thủy thiếu hiệp cứ việc yên tâm, người có thể dẫn bọn họ đi bất cứ lúc nào.”

Đơn giản như vậy? Thủy Thủy cơ hồ có chút không thể tin được, trên gương mặt non mịn tràn ngập nghi hoặc, “Ta thật sự có thể dẫn bọn họ đi?”

“Đương nhiên có thể, nếu nguyện ý Thủy Thủy thiếu hiệp người còn có thể ở nơi này dạo chơi vài ngày.” Dáng vẻ của nam nhân hung ác cố gắng tăng ngữ điệu ôn hòa rất buồn cười, tựa hồ như con sói xám đang giả làm giọng dụ dỗ cừu non.

Thủy Thủy kéo Trịnh Dục Sinh hạ thấp đầu xuống dưới bàn, “Trịnh đại ca, người xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Trịnh Dục Sinh cũng không hiểu ra sao, nghe rằng, “Không biết a, không biết bọn họ đang làm cái quỷ gì.”

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ?”

“Cứu các sư huynh của muội ra trước rồi nói sau.”

Cũng đúng, lén lút từ dưới bàn chui lên, Thủy Thủy ngồi lại một cách đoan chính, “Ta muốn lập tức dẫn bọn họ đi.”

Nam nhân hung ác dẫn đường, “Được, Thủy Thủy thiếu hiệp mời đi bên này.”

Liếc nhìn thức ăn ngon một cái, Thủy Thủy quyết định làm chính sự trước, nhảy xuống ghế đi theo nam nhân hung ác. Nhưng mà bỗng nhiên nàng nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, “Trịnh đại ca, người nói các sư huynh ta nhìn thấy ta có thể mang ta về Nga Sơn hay không?”

Trịnh Dục Sinh sờ đầu nàng, “Nhất định sẽ làm như vậy.”

Nam nhân hung ác xoay người mỉm cười, “Nếu Thủy Thủy thiếu hiệp không ngại có thể đi thay bộ quần áo khác.”

Ngay cả chuyện này người của Thủy Ly Điện cũng chuẩn bị cho nàng? Đầu óc của Thủy Thủy hoạt động không mấy hiệu quả, nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Đương nhiên nàng đoán không ra có yêu thú nào đó đã vì nàng mà lo lắng tất cả mọi chuyện.

Vào một gian phòng lớn nhất, nam nhân hung ác lui ra, Trịnh Dục Sinh cũng tự giác ở ngoài cửa chờ.

Thủy Thủy vượt cạm đánh giá căn phòng, cảm thấy nơi này nên là nơi ở của nam nhân, bởi vì hoàn toàn không có mùi hương của cô nương. Mà trong căn phòng thể hiện phong cách nam nhân rõ ràng này lại có bộ đồ bé gái màu sắc trắng tinh, tuy không hài hòa nhưng tràn ngập sự khác biệt và có vẻ đẹp riêng.

Thủy Thủy cầm lấy một bộ váy màu hồng trong đó, “Oa thật đáng yêu!” Lại thì thầm: “Hình như đã từng thấy qua ở nơi nào đó?”

Lúc trước kia, nàng đã từng thấy qua, dòng suối nơi đó nàng cũng từng thấy qua, đáng tiếc nàng nghĩ không ra.

Ngoài cửa có người, một góc áo bào màu đen có đường viền kim tuyến màu vàng thấp thoáng ẩn hiện. Thốc Ly dựa ngoài cửa, ánh mắt hướng về người trong phòng mình.

Đã lâu không trở về, nàng còn có thể nhớ rõ nơi này không?

Nam nhân hung ác vừa dẫn Trịnh Dục Sinh đi vệ sinh, trở về nhìn thấy Thốc Ly lập tức hành lễ, Thốc Ly vung tay lên, nam nhân tuân lệnh lui xuống.

Một người ở bên ngoài, một ở bên trong, sau khoảng thời gian ba ngàn năm, lại trở về chỗ cũ. Thời gian dài đằng đẳng cũng có lúc giao hội tại đây.

Thủy Thủy cảm thấy căn phòng rất rất thoải mái, lăm lăm bò lên giường, đùa giỡn mà lăn vài vòng, “Ha ha! Chiếc giường trong địa bàn của yêu thú bị gia nắm qua rồi.”

Lại lăn vài vòng, “Thoải mái quá, ta muốn ngủ.”

Bên môi Thốc Ly lộ ra nụ cười nhìn người đang lăn lộn trên giường, ánh mắt càng tỏa ra vẻ nhu hòa.

Mí mắt rũ xuống, Thủy Thủy thật sự mệt mỏi, nhưng nàng vội vàng nhớ tới chính sự, “vào” một cái vội đứng lên thay quần áo. Trên bàn đá có một bộ trang phục thiếu niên, còn có một cái mũ rộng có tấm màn mỏng màu đen buông xuống, lần này tuyệt đối không có người nhận ra nàng.

Giả trang xong, cảm thấy chính mình thần bí dị thường, Thủy Thủy ngửa đầu đi ra ngoài. Trịnh Dục Sinh sau khi đi ngoài xong trở về thì hoảng sợ, khoa

trương làm tư thế ngồi ngựa, “Ngươi là kẻ nào?”

Thụy Thụy chống nạnh cười to, “Là đệ nhất soái ca Nga Sơn.”

Đệ tử Nga Sơn bị nhốt trong một căn phòng lớn, lúc Thụy Thụy đuối tới trùng hợp nghe được tiếng Thanh Mộc sư huynh đang kêu khóc, “Ta không muốn sống nữa, ta không muốn sống nữa, ta không có mặt mũi gặp sư phụ.”

Thì ra, con yêu quái bắt Thanh Mộc sư huynh ở Nghiệp thành, đêm nay sẽ bắt huynh ấy trở thành người bị hại đầu tiên: sẽ bị con thỏ tinh hái hoa vũ nhục.

Thụy Thụy không biết hái hoa vũ nhục đại biểu cho cái gì, nàng chỉ hiểu được đó là một chuyện xấu xa, cho thấy danh dự đệ tử Nga Sơn sẽ bị hao tổn. Bây giờ nàng ra tay là rất đúng lúc.

”A ~ thiếu hiệp tới rồi!” Thụy Thụy ôm cổ, một cước đá văng cửa, đầu ngón chân đá đến đau buốt.

Mười mấy đệ tử Nga Sơn nhìn thấy một thiếu niên che mặt đột nhiên xuất hiện, miệng mở lớn, ngẩn ra.

Thụy Thụy xoa cái chân đau do vừa rồi đá cửa, giả giọng, “Các ngươi có thể đi rồi.”

Thanh Mộc cùng đám đệ tử khác còn ngơ ngác nhìn thiếu niên phát ra giọng nói đó một hồi lâu, miệng có thể nhét vào mấy con ếch.

Thụy Thụy lại thay đổi giọng nói, “Ta tới cứu các ngươi, bọn họ đã đồng ý thả người, đi nhanh đi.”

Chúng đệ tử Nga Sơn hai mặt nhìn nhau, “Thật sự?”

”Đương nhiên.” Thụy Thụy vỗ ngực, “Có bốn thiếu hiệp ở đây, các ngươi có thể yên tâm mà đi.”

Thanh Mộc mặc dù hồ nghi, vẫn là dẫn đầu chấp tay, “Đa tạ hiệp sĩ trượng nghĩa tương trợ, các sư đệ, chúng ta đi.”

Một đám đệ tử Nga Sơn trong lòng ôm hoài nghi mà nói đầu nhau đi ra, phát hiện thiếu hiệp giả giọng kia cũng không nói dối, quả nhiên có người dẫn bọn họ rời khỏi núi. Sau khi xuống núi, đám người Trang Thanh Thần đang chờ ở đó.

Cảm thấy mình có khí khái anh hùng, Thụy Thụy nhảy theo bọn họ xuống núi, còn vui vẻ hơn con bướm đang bay lượn, lúc nhìn thấy Trang Thanh Thần thì biến thành con bướm ngốc, “Đại sư huynh...”

Tiếng nói của nàng lẫn trong tiếng gọi của đám người Thanh Mộc, Trang Thanh Thần chấn động cả người, ánh mắt tìm kiếm mà nhìn lại, khi chạm đến nàng thì giật mình, dừng lại.

Thanh Mộc kích động, “Đại sư huynh, chúng ta không sao rồi, chính là vị tiểu huynh đệ này đã cứu chúng ta.”

Trang Thanh Thần có ý cười nhạt nhẽo, “Thì ra là vị tiểu huynh đệ này.”

Thụy Thụy hận không thể vén bức màn sa màu đen lên, “Ta...”

Cuối cùng Thanh Mộc có thể “thủ thân như ngọc” mới thả xuống tảng đá trong lòng, bắt đầu thăm vấn, “Đúng rồi tiểu huynh đệ, vì sao ngươi có thể cứu chúng ta thoát khỏi bọn yêu thú trên núi?”

Thụy Thụy cũng không rõ, “Bởi vì bởi vì...”

Thanh Mộc chỉ vào nàng, “Vì sao ngươi lúc thì giọng này lúc thì giọng khác?”

Trịnh Dục Sinh vội giải thích, “Cảm lạnh, cảm lạnh.”

”Thì ra là thế.” Thanh Mộc thật sự là hỏi một vấn đề quan trọng, “Vì sao bọn họ khách khí với ngươi như vậy?”

Thụy Thụy cũng chỉ có thể ngậm miệng, “Bởi vì...”

”Sư đệ, ngươi đừng hỏi.” Trang Thanh Thần giải vây cho nàng, “Cao nhân trên thế gian nhiều không kể xiết, vị tiểu huynh đệ này chắc chắn có nỗi khổ tâm, đừng làm khó người ta.”

Thanh Mộc rất nghe lời, “Vâng, đại sư huynh.”

Thụy Thụy si mê nhìn Trang Thanh Thần, dây đàn căng trong lòng đang dao động. Đại sư huynh tốt như vậy, nàng có nên đi theo đại sư huynh trở về hay không đây?

Một đám đệ tử Nga Sơn ồn ào nhào đến cảm tạ, Thụy Thụy hận không thể kéo tấm màn xuống nói cho bọn họ biết nàng là tiểu sư đệ uy vũ của bọn họ.

Giọng nói ôn hòa của Trang Thanh Thần lại vang lên, “Tiểu huynh đệ, cảm ơn ngươi.”

Thụ Thụ liên tục xoa tay, lúc này ngâm chất khớp hàm không nói nên lời.

Trang Thanh Thần sai bước về phía trước, “Cảm lạnh tuy nhẹ nhưng cũng là bệnh, phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

Cách nói chuyện của hắn rất giống như khi nói chuyện với nàng trước kia, chớp mũi của Thụ Thụ đau xót, lấy tay lau lau khóe mắt.

Trong lòng Trang Thanh Thần cũng có rất nhiều nghi hoặc muốn hỏi nàng, thí dụ như vì sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này? Vì sao có thể dễ dàng dẫn người ra khỏi nơi đó? Vì sao có quan hệ với đám yêu thú trên núi? Hắn cũng thiếu chút nữa kiềm chế không được mà mở mồm của nàng, cuối cùng lại nhin xuống, “Chúng ta đi thôi, tiểu huynh đệ, ngươi phải tự bảo trọng.”

Thụ Thụ mím chặt cánh môi bật ra hai chữ: “Tạm biệt!”

Về Nga Sơn? Không về Nga Sơn? Nàng đang đau khổ gầy dựa. Còn đại sư huynh, hu hu.

Trang Thanh Thần tựa hồ không hề lưu luyến, mang theo đệ tử Nga Sơn vội vàng rời đi. Thụ Thụ vén tấm màn màu đen ra phía muộn nhìn bóng dáng của hắn, từ từ đuôi theo.

Trịnh Dục Sinh nhắc nhở nàng, “Thụ Thụ, muội thật sự muốn về Nga Sơn?”

Thụ Thụ cúi đầu, “Ta với Thốc Ly đã trở mặt, bây giờ ta không biết đi đâu.”

“Nếu như Thốc Ly ở đây muội sẽ không quay về?”

Nhớ tới tên Thốc Ly vô lương tâm, Thụ Thụ nắm chặt tay, “Hừ, cho dù hắn đến cầu xin ta, ta cũng sẽ không tha thứ cho hắn.”

Đang nói, nam nhân hung ác sai bước tới, “Thụ Thụ thiếu hiệp, ở phía sau núi chúng ta bắt được một người, hắn nói là bằng hữu của người.”

A? Thụ Thụ gãi đầu, “Ai vậy?”

Nam nhân hung ác giả vờ thần bí, “Hắn nói hắn tên là Thốc Ly, là bằng hữu của người, tới nơi này tìm người.”

“Cái gì?” Thụ Thụ thiếu chút nữa ngã nhào, đồng thanh với Trịnh Dục Sinh, “Hắn đang ở đâu?”

Nam nhân hung ác cố tình lừa gạt, “Hắn từ sau núi tiến vào trùng cạm bẫy của bọn ta, bây giờ đang bị bắt, nếu thiếu hiệp Thụ Thụ người không biết hắn, chúng ta liền ném hắn xuống vách núi.”

Thốc Ly vạn năng như vậy cư nhiên cũng bị trùng chiêu? Xem ra đám yêu thú trên ngọn núi này thật sự là thần bí khó lường nha, Thụ Thụ xoa xoa tay, “Hắn đang ở đâu? Ngươi có thể dẫn chúng ta đến đó hay không?”

Nam nhân hung ác cười đến độ có chút giảo hoạt, “Đương nhiên có thể.”

Cứ như vậy, Thụ Thụ bị lừa trở về Thủy Ly Điện, nàng vừa mừng vừa khóa bước đi, ” Thốc Ly chết tiệt, Thốc Ly thôi.”

Ngược lại Trịnh Dục Sinh cảm thấy tất cả mọi chuyện này rất kỳ quái, không ngừng nhìn Thụ Thụ, sau lại suy nghĩ cái gì đó.

Trên chính điện, Thốc Ly đang ngồi ở trung tâm nghe vài vị hộ pháp hội báo tình trạng gần đây, biểu tình vẫn lạnh lùng không hề thay đổi. Sau khi căn dặn xong vài việc, nhận được tin tức, hắn xoay người đi vào một gian phòng bên cạnh chính điện.

Kết quả là, khi Thụ Thụ chạy tới thì đã nhìn thấy hình ảnh Thốc Ly bị nhốt trong phòng. Nàng vừa đau lòng vừa tức giận, “Ngươi làm sao mà vô dụng như vậy! Ngươi tới làm gì?”

Thốc Ly hạ tầm mắt ẩn giấu ý cười, “Tìm nàng.” Khi nghe nói Trang Thanh Thần đang ở dưới chân núi, hắn rất khản trương, cũng may đúng lúc kéo nàng trở về.

Thụ Thụ hận không thể đánh hắn một cái, nhưng mà vẫn không thể bỏ hắn mà không quan tâm, quay sang cười tủm tỉm với nam nhân hung ác, “Này vị đại ca, ta có thể dẫn hắn đi hay không?”

“Có thể, nhưng mà sắc trời đã tối, Thụ Thụ thiếu hiệp ở đây nghỉ tạm mấy ngày rồi hãy lên đường.”

Được mời vài lần, Thụ Thụ có chút ngượng ngùng, hướng chỉ người ta giúp nàng hai việc lớn, “Được, cảm ơn.”

Nhưng nàng vẫn sẽ không để ý đến Thốc Ly!

Dẫn bọn họ đi vào phòng, nam nhân hung ác lên dặn dò thị nữ, “Hầu hạ cho tốt đó.”

Thị nữ hỏi lại, “Ngũ hộ pháp, ngươi nói xem vì sao tôn thượng muốn chúng ta giả vờ không biết người đây?”

Nam nhân hung ác nhếch miệng, “Nhìn không ra sao? Tôn thượng muốn theo đuổi cô nương nhà người ta, nói ít làm nhiều chút đi.”

”A ~~~” thị nữ bưng tỉnh đại ngộ, cười hi hi.

...

Vẫn ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó để quan sát mọi chuyện, Đinh Quy phát hiện một chuyện lạ: tôn thượng thế nhưng để cho nha đầu kia ở trong phòng của mình, mà căn phòng đó ngoại trừ tôn thượng và Bính Bính ra thì không có người nào được phép bước vào.

Càng kỳ lạ hơn là, sau khi nha đầu kia chạm vào đồ vật của Bính Bính, tôn thượng cũng không có phản ứng gì, ngược lại nếu như là trước kia người nhất định sẽ thi hành hình phạt nặng nhất.

Cả đầu đầy hoang mang, Đinh Quy đi gặp Thốc Ly.

Thốc Ly đang tắm.

Xung quanh hồ Bạch Ngọc phủ đầy sương mù, Thốc Ly tựa vào bờ hồ, hưởng thụ dòng suối đặc biệt dễ chịu của Thủy Ly Sơn. Rồi khỏi Thủy Ly Sơn một thời gian, nên thả lỏng gân cốt một chút.

Cánh tay hấn chống vào thành hồ, là sức lực cũng là trầm ổn, cả người hoàn toàn trong trạng thái thả lỏng.

Đôi mắt dài hẹp đang nhắm lại, “Lén lút làm gì đó?”

Đinh Quy hiện thân, tro mặt ra đi qua, cố ý hỏi: “Tôn thượng, có cần tìm người tới hầu hạ hay không?” Ngụ ý là tìm yêu nữ xinh đẹp, ngụ ý không nói rõ thành lời...

Thốc Ly vẫn không mở mắt ra, “Người nói đi?” Chưa kể tiểu bốn qua kia đang ở ngay bên trong điện, mặc dù nàng không có ở đó, hấn cũng không cần. Khẩu vị của hấn đối với nữ nhân cũng không nhiều, ngoại trừ tiểu bốn qua kia.

Đinh Quy dựng lông mi, “Nếu không muốn thứ có sẵn, vậy Thủy Thủy thì như thế nào?”

Cánh tay cạnh bên hồ Bạch Ngọc nắm chặt lại, “Người muốn nói cái gì?”

Đinh Quy lớn mật nói ra ý nghĩ của chính mình, “Thuộc hạ chỉ cảm thấy đã tìm được hai viên đan dược, nói không chừng đan dược muốn tìm là hai viên này, tôn thượng người có thể làm việc chính sự trước.”

Việc chính sự chính là lập tức ăn Thủy Thủy...

Cuối cùng Thốc Ly cũng chậm rãi mở mắt ra, bộ ngực cường tráng phập phồng hạ xuống, “Ta không xuống tay được.”

Đinh Quy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nước miếng bay tứ tung cố gắng thuyết phục chủ tử nhà mình, “Làm sao có thể không xuống tay được? Nhanh lắm mà, hơn nữa tôn thượng người không cần bận khoăn nhiều, nói không chừng vị thượng tiên kia là đang lừa gạt người không muốn người thu hồi công lực mà thôi. Thật sự không được thì dùng Đoàn Tụ Tán đi, bây giờ nàng ấy đang ở bên trong điện, lúc nào cũng có thể xuống tay được, Đoàn Tụ Tán muốn bao nhiêu có bấy nhiêu...”

Thấy Đinh Quy lải nhải, Thốc Ly thản nhiên nói một câu để ngăn chặn hấn, “Nàng ấy là Bính Bính.”

“Tôn thượng người đừng có cái lòng dạ mềm yếu không đành lòng, cái gì?” Đinh Quy còn đang tận tình khuyên bảo, bỗng nghe thấy lời nói của Thốc Ly, nghĩ là mình nghe lầm, “Nàng ấy là, Bính Bính?”

Thốc Ly gật gật đầu.

Đinh Quy bị kinh sợ, sau đó hai mắt tỏa ra ánh sáng vui sướng, “Nàng ấy thế nhưng chính là Bính Bính chuyển thế, thật tốt quá!” Ba ngàn năm trước khi Bính Bính ở nơi đây hấn đã ở bên cạnh Thốc Ly, lúc đó hấn chỉ là một con báo nhỏ, cũng có chút cảm tình đối với Bính Bính, cho nên trong lòng vô cùng vui mừng.

Thốc Ly lại nhắm mắt lại, tựa đầu vào bờ hồ phía sau.

Sau khi hưng phấn xong, Đinh Quy tỉnh ngộ, “Trách không được tôn thượng người nói không xuống tay được.”

Mi tâm của Thốc Ly nhú lại, trước mắt hiện ra hình ảnh của Thủy Thủy và Bính Bính.

”Kỳ thật tôn thượng người không có gì là không xuống tay được cả.” Đinh Quy chạy đến bên cạnh hấn, “Tôn thượng người suy nghĩ xem, người tồn tại trong thiên địa lâu như vậy, người có thể nhìn thấy mọi người lúc còn nhỏ, thì có gì đâu? Người cũng từng gặp qua rất nhiều thần tiên thối lúc còn bé ở trần gian, bây giờ người vẫn xem họ là trẻ con sao? Cho nên ta cảm thấy tôn thượng người không cần chịu áp lực, mau chóng xuống tay đi.”

Lời này tựa hồ có chút đạo lý, Thốc Ly hơi hạ tầm mắt trầm tư trong làn sương mù.

Đình Quy đặc ý dặt dào, “Tôn thượng ta nói rất đúng chứ?”

Thân hình cao lớn từ bậc thang trong hồ Bạch Ngọc bước lên từng bước, Đình Quy vội lấy trường bào phủ lên cho hắn. Thốc Ly liếc nhìn hắn, “Không cần ngại tự chủ trương.”

“Vâng.”

Đình Quy ngoài miệng đồng ý, trong lòng cũng không nghĩ như vậy, có lẽ hắn nên làm một chút việc, hi hi...

Sáng sớm khi Thụy Thụy còn đang chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào thì Trịnh Dục Sinh đến tìm nàng, đáng vẻ cần nhẫn làm cho Thụy Thụy càng thêm một rã rời.

Trịnh Dục Sinh vỗ vỗ mặt nàng, “Tĩnh táo một chút, chúng ta cùng nhau phân tích phân tích.”

Đầu của Thụy Thụy gục sang bên trái, “Phân tích cái gì?”

”Thụy Thụy, chẳng lẽ muội không cảm thấy kỳ quái sao? Nơi này là ngọn núi của yêu thú, vì sao người nơi này hình như đều rất tôn trọng muội?”

Đầu của Thụy Thụy gục sang bên phải, “Bởi vì gia sinh ra rất đẹp trai.”

Miệng của Trịnh Dục Sinh run run, kéo nàng, “Đứng lên, ta thật sự cảm thấy rất quái lạ rất quái lạ, bọn họ là yêu súc, như thế nào mà nghe lời muội như vậy?”

Thụy Thụy quán kỹ trong chăn, “Bởi vì gia là thiếu hiệp thôi.” Ha ha, nàng ngủ rất ngon nên mặt mày vô cùng hồng hờ.

Trịnh Dục Sinh không muốn lại nghe mấy câu nói mở của nàng, véo khuôn mặt trắng nõn của nàng, véo rồi lại véo, rốt cục đã véo cho nàng tỉnh táo lại. Bỏ đây, Thụy Thụy vẫn bực trong chăn như cũ, mặt buồn ngủ mông lung, “Trịnh đại ca ngại làm cái gì vậy?”

Trịnh Dục Sinh xách ghế đến bên giường rồi ngồi xuống, “Ta cảm thấy tất cả mọi chuyện đều không hợp lý, hại ta cả đêm không ngủ. Theo lẽ thường muội là đệ tử Nga Sơn, ta là truyền nhân của thế gia trừ yêu, chúng ta và đám yêu thú trên ngọn núi này khẳng định là đứng trong thế lửa nước khó dung hợp, nhưng vì sao bọn họ lại đối xử thân thiện với chúng ta như vậy? Trong chuyện này nhất định có âm mưu.”

Nghe qua lời nói của Trịnh Dục Sinh, Thụy Thụy cũng hiểu được có chút vấn đề, có vẻ trầm trọng, “Chẳng lẽ bọn họ ái mộ ta?” Nhưng nàng còn chưa phát huy thần lực à nha.

Trịnh Dục Sinh không chút do dự thương nàng một quả hạt dẻ lên đầu, “Ta đang nói chuyện đứng đắn. Còn cái tên Thốc Ly kia nữa, sớm không đến trễ không đến, cố tình ngay lúc này thì đến, sau đó ngay cả bóng dáng của hắn cũng chẳng thấy đâu, hắn cũng rất quái lạ.”

Nhắc tới Thốc Ly thì ánh mắt của Thụy Thụy rũ xuống, “Đừng nói tới hắn!”

”Ta là đang phân tích thôi, tóm lại ta cảm thấy rất không hợp lý.” Trịnh Dục Sinh cực kỳ khẳng định.

Gật đầu cẩn thận suy nghĩ một hồi, Thụy Thụy cũng hiểu được hình như có chút không hợp lý, lớn mật đoán: “Chẳng lẽ nơi này không phải ngọn núi của yêu thú? Là thế thân mạo danh?”

Trịnh Dục Sinh bác bỏ: “Chắc chắn là ngọn núi yêu thú thật.”

”Vậy làm sao bây giờ?”

”Nếu không thì như vậy? Bọn họ nói chúng ta có thể tự do ra vào, vậy chúng ta phân công điều tra một chút.”

Thụy Thụy tỏ vẻ đồng ý: “Cũng tốt.” Nàng vốn đã muốn dạo chơi một vòng.

Trịnh Dục Sinh đi trước thăm dò tình hình, Thụy Thụy thoải mái lẩn qua rồi lộn lại rồi lật nghiêng trên cái giường rộng lớn của Thốc Ly, sau đó sải rộng tay chân ra, “Ha ha ha!”

Trên nóc giường có chạm trổ hoa văn, Thụy Thụy nhìn thấy chợt có chút hoảng hốt, bên tai tựa hồ nghe tiếng cười của một đứa bé gái, “Ăn lê ăn lê, người xem, rất ngọt nha.”

Vừa nghĩ đến đây Thụy Thụy liền cảm thấy đau đầu, xoa trán bước xuống giường, bệnh đau đầu lập tức giảm bớt. Nàng lắc đầu, cũng không có cảm giác gì là không khỏe, “Sao lại thế này?”

Bên giường có một sợi dây nhỏ, Thụy Thụy mơ hồ nghe được tiếng chuông thanh thúy vui vẻ treo trên sợi dây đó, vì thế nàng kéo kéo sợi dây, quả nhiên tiếng chuông vang lên, tiếng chuông đình đang truyền đi.

”Chơi vui thật.”

Không đợi nàng kéo đến lần thứ hai, có người gõ cửa, theo đó là bảy tám thị nữ một người rồi lại một người bước vào, tươi cười ăm ắp, “Thụy Thụy

thiếu hiệp, chúng ta hầu hạ người rửa mặt chải đầu.”

”Oa!” Lần đầu tiên nhận được đãi ngộ này Thụy Thụy sợ tới mức ôm lấy trụ giường, “Không, không cần, cảm ơn...”

”Phải cần.” Vài thị nữ cười tiến lên dịu dàng thay y phục cho nàng, chải đầu, xách nước rửa mặt, mang thức ăn sang đến...

Cuối cùng, Thụy Thụy nhìn chính mình trong gương đồng càng thêm “đẹp trai”, miệng không ngừng run run.

Người trên ngọn núi yêu thú này thật quái lạ, nhiệt tình đến kỳ lạ!

Thật vất vả mới trốn ra được, Thụy Thụy vừa thở hổn hển vừa đi về phía trước. Thời gian còn sớm, hình như không có bóng người nào, nàng hơi khom lưng men theo con đường mòn mà chậm rãi bước đi, ánh mắt thuận tiện đảo tròn thăm dò địch tình.

Bốn phía Thủy Ly Sơn toàn là núi, tầng tầng lớp lớp cao sừng sững đâm đến tận trời, hùng tráng hơn Nga Sơn nhiều. Thụy Thụy đi mãi đi mãi đến lúc lạc đường, lại không biết làm thế nào để quay lại, chỉ có thể chọn lại một hướng mà đi.

Đi mấy vòng đến một triền núi nở đầy hoa dại, đôi mắt của nàng bỗng mở lớn, bởi vì nơi này có phong cảnh rất giống với hình ảnh trong giấc mộng trước kia của nàng, hoa dại nở đầy khắp núi đồi tựa hồ đang mỉm cười với nàng.

Có lẽ là những cánh hoa nở trên đỉnh núi đều giống nhau, suy nghĩ như vậy cho nên Thụy Thụy cũng cảm thấy kỳ lạ.

Có hoa, có bướm, có ánh mặt trời mới lên, một mình Thụy Thụy ngồi chơi bên bụi hoa thế nhưng cũng cảm thấy lạc thú rất nhiều, chơi mệt thì nằm xuống ngay tại chỗ, chợp mắt nghỉ ngơi.

Không biết đã ngủ bao lâu thì nàng mở mắt ra, sốt ruột, “Vì sao ta không nhìn thấy gì?”

Bên cạnh có một giọng trầm thấp mang theo ý cười mà mắng: “Ngu ngốc.”

Thế nhưng thật sự có người trong mộng thường mắng nàng ngu ngốc, Thụy Thụy càng nóng nảy, “Ta nhìn không thấy.”

Có người kéo tay nàng ra, thì ra vừa rồi vì chấn ánh sáng mặt trời nên nàng đã đưa tay lên che mắt, mơ mơ màng màng đã quên lấy xuống... Lúc này nàng đã thấy được, người bên cạnh đứng là Thốc Ly, hần đang mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống nàng.

”Ngươi đến đây lúc nào?” Cư nhiên còn mắng nàng ngu ngốc, tội không thể tha.

Thốc Ly cúi người, “Vừa tới.” Kỳ thật nàng vừa ra cửa phòng hần liền đi theo nàng, nhìn nàng lên lút đi dạo trong địa bàn của hần, nhìn nàng chơi đùa trên đỉnh núi mà lúc còn nhỏ nàng thích nhất, nhìn nàng nằm ngủ trong bụi hoa.

Hần rất muốn ôm thân thể mềm mại của nàng...

Nhưng Thụy Thụy không cho, đừng nói ôm, sắc mặt hoà nhã sắc cũng không có, nàng nhếch miệng trừng mắt về phía hần, “Không được đi theo ta.”

Thốc Ly phui nhẹ đóa hoa trên tóc nàng, “Tối hôm qua ngủ thế nào?” Đó là chiếc giường lớn của bọn họ, chắc là nàng ngủ rất an ổn.

Hai tay của Thụy Thụy đặt thành một vòng tròn bên miệng, ghé vào lỗ tai hần lớn tiếng nói: “Đương nhiên rất tốt, không có ngại, ta ngủ ngon hơn trước nhiều!”

Biết nàng còn đang tức giận, Thốc Ly cười nghiêng mặt đi, thử nàng, “Có nhớ tới cái gì đó hay không?” Con người thường không nhớ rõ chuyện lúc còn nhỏ, nhưng nàng không phải người, trí nhớ khẳng định vẫn còn.

Sắc mặt của Thụy Thụy chuyển sang màu xanh, hỏi một đằng trả lời một nẻo, “Nhớ tới, nghĩ đến ngại đáng giận bao nhiêu!”

Nửa đêm đã nàng đi, nghĩ đến liền không nén được giận.

Thốc Ly nhìn trời, tiểu bốn qua này ghi thù hần không phải bình thường.

”Tránh ra tránh ra, ta phải đi về.” Thụy Thụy thấy hần liền tức giận, đẩy hần ra.

Thốc Ly nhìn nàng giống như đang xem kịch vui, “Nàng biết đường về?” Rõ ràng đã lạc đường từ sớm.

Thụy Thụy đương nhiên không cam lòng yếu thế, “Ta không biết chẳng lẽ ngại biết? Tránh ra!”

Thốc Ly ung dung, dụ dỗ nàng, “Ta nhớ rõ đường đến đây.”

Thụy Thụy rấtcott khí, “Mới không đi chung với ngại.”

Nói xong, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực tránh ra, lúc gần đi không quên hái một đóa hoa dại đang nở rộ. Kỳ thật nàng không biết đường đi, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, bước chân rối loạn.

Nhìn đến một gốc cây đại thụ nàng vội vàng ẩn thân sau đó, lợi dụng thân cây xi xi to lớn làm nơi ẩn nấp, nắm chặt tay, mở to hai mắt nhìn trộm, “Đừng đi đường khác, lại đây lại đây.”

Thốc Ly quả nhiên lại đó, ánh mắt hướng về phía trước, dường như không có việc gì mà lướt qua đại thụ, biểu hiện không có gì khác thường.

“Ha ha!” Trong bụng Thụy Thụy âm thầm cười vài tiếng, rón ra rón rén đi theo phía sau hắn.

Nàng thật sự quá thông minh!

Ở phía trước, Thốc Ly nở một nụ cười, từ từ dẫn nàng đi về phía trước. Ánh mặt trời chiếu sáng tạo ra một cái bóng ở phía sau, cách hắn không xa, từng bước từng bước giống như kẻ trộm.

Hai người cứ như vậy bước đi từng bước, một trước một sau, từ triền núi đầy hoa đại nở rục rở đi về phía Thủy Ly Điện tĩnh ảo.

Khi Thủy Ly Điện xuất hiện trước mắt, Thụy Thụy vội mở rộng bước chân để vượt qua Thốc Ly, “Xì” một tiếng thật mạnh với Thốc Ly, biểu đạt sự khinh bỉ của mình, sau đó trở về phòng.

Thốc Ly cũng không nói gì, chỉ nhìn nàng chạy về phòng của bọn họ, có một cảm giác thỏa mãn.

Cuối cùng tiểu bảo bối này cũng trở về bên cạnh hắn.

Không thu hoạch được gì, Trịnh Dục Sinh đi tìm Thụy Thụy, hai người trao đổi một chút tin tức, cũng không thấy điều gì khác thường, tạm thời bỏ qua.

...

Từ sau đêm qua biết Thụy Thụy là Bính Bính, Đinh Quy cũng hưng phấn thiếu chút nữa ngủ không được, trong đầu suy nghĩ loạn lên nghĩ ra rất nhiều chiêu. Sáng sớm hôm nay tìm Thụy Thụy, cuối cùng Đinh Quy trốn ở góc phòng nhìn thấy nàng cùng tôn thượng trở về, cười xảo huyệt.

Nhưng mà hắn nên làm như thế nào đây?

Theo Thốc Ly lâu như vậy, cũng có vài phần hiểu biết hắn đối với tư duy lộn xộn của Thụy Thụy, cảm thấy cách bình thường tựa hồ không thể thực hiện được, chỉ có thể đi đường ngang ngõ tắt. Vì thế hắn thay y phục của Thốc Ly, tùy theo thời cơ mà hành động.

Thụy Thụy ăn xong cơm trưa lại tính đi chơi, thì nhìn thấy “Thốc Ly” thần thần bí bí đi qua.

“Ê?” Thụy Thụy cảm thấy có chút kỳ quái, người kia hình như là Thốc Ly, lại hình như không phải, thần bí như vậy. Nhất thời tò mò, nàng lặng lẽ đuôi theo.

Nào biết “Thốc Ly” đi đến cây cầu nhỏ bên ngoài, bỗng nhiên thân thể mềm nhũn, một ngụm máu tươi từ miệng nhỏ xuống, tình trạng cực kỳ thảm thiết. Đương nhiên toàn bộ cảnh đó là để cho Thụy Thụy xem.

Thụy Thụy bị dọa đến nhảy dựng, vội vàng chạy tới “Thốc Ly ngươi làm sao vậy?”

Tuy rằng nàng “hận” hắn, “chán ghét” hắn, nhưng nhìn thấy hắn học máu Thụy Thụy vẫn vô cùng lo lắng, tim cũng thất lại, sợ hắn gặp chuyện không may.

Rất kỳ quái, “Thốc Ly” xoay người chạy mất.

Thụy Thụy gấp đến độ giơ chân, một đường đuổi theo, đuổi theo đuổi theo lại để người lạc mất, “Người đâu rồi người đâu rồi?”

Không hề có động tĩnh.

Một hồi lâu mới có một giọng nói già nua vang lên từ phía sau, “Tiểu huynh đệ, ngươi đang tìm ai?”

Thụy Thụy buồn bực, quay đầu lại, nhìn thấy một lão nhân đầu bạc, râu trắng, “Lão gia gia, ông có nhìn thấy một người bị thương chạy tới hay không?”

Lão nhân làm bộ như nghĩ tới cái gì đó, “À, có phải một người rất cao, bộ dạng rất tuấn tú trẻ tuổi hay không? Vừa tới ngày hôm qua?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Lúc này không có cách nào mà không thừa nhận đáng vẻ đẹp trai của Thốc Ly.

Lão nhân ho mấy tiếng, “Hắn chữa thương thì đi rồi.”

Thì ra thật sự bị thương, Thụy Thụy rất khó chịu, nhưng nhìn lão nhân có chút nghi hoặc, “Lão gia gia, có phải chúng ta đã gặp ở đâu rồi hay không?”

Lão nhân này chính là Đinh Quy giả trang, hắn sờ sờ râu để dán râu kỹ một chút, “Làm sao có thể? Ta là đại phu trên Thủy Ly Sơn này, cho tới bây giờ chưa từng xuống núi lần nào.”

“Là đại phu a, vậy bây giờ rốt cuộc hắn sao rồi?” Thụy Thụy rất quan tâm đến chuyện này.

Đinh Quy sờ chòm râu, “Ngày hôm qua lúc hấn đến có xung đột với người ở đây nên bị thương, ta đã chẩn mạch cho hấn, phát hiện nội thương rất nặng.”

Vừa nghe nói Thốc Ly bị thương rất nặng, Thụy Thụy khó chịu đến độ muốn khóc, hốc mắt đỏ ngầu. Vốn nàng cảm thấy Thốc Ly vạn năng sẽ không bị thương, nhưng vẫn còn nhớ ngày hôm qua hấn bị bắt, bây giờ nàng cảm thấy vô cùng có khả năng.

“Vậy vì sao hấn tránh ta?”

“Đại khái là không muốn cho người thấy.”

Về mặt của Thụy Thụy đau khổ, Đinh Quy thấy nàng muốn khóc cũng không nỡ, lập tức lấy ra một quyển sách nhỏ, “Có thể cứu chữa có thể cứu chữa.”

Đôi mắt của Thụy Thụy sáng lên, “Có thể cứu chữa sao?”

“Chỉ cần làm theo những điều ghi trong đây là được, rất nhanh sẽ chữa khỏi.”

Thụy Thụy vội vàng tiếp nhận quyển sách, vừa nhìn, ngẩn ngơ. Trong đó hai người đang làm gì? Rất giống những gì mà ngày hôm đó Thốc Ly làm với nàng bên hồ, cũng giống tối hôm đó bọn họ làm...

Đinh Quy rút dài cổ ra nhìn nàng, “Kỳ thật bệnh của hấn cũng không nặng, chỉ cần người cứ dựa vào đó mà làm, lập tức có thể khỏi hấn.”

Cuốn sách kia là do hấn dùng bút phát vụng về mà tốn công vẽ tỉ mỉ chuyện thú nơi khuê phòng của nam và nữ. Vì để phù hợp với chuyện nàng không biết thân phận là nữ nhi của mình, hấn cố ý vẽ mái tóc cô nương thành bù xù, làm cho nàng không biết rõ giới tính.

Tự biên tự diễn một tuồng kịch, mệt mỏi quá a, Đinh Quy chống đùi.

Đối với những hình ảnh nét vẽ có hạn này, Thụy Thụy xem thì có chút mặt đỏ tim đập nhanh, ngẩng đầu, “Ông là đại phu, vì sao ông không làm đi?”

Đinh Quy âm thầm cắn lưỡi, nha đầu kia còn chưa đến nỗi ngu ngốc quá. “Ta tuổi già đi đứng không tiện, hơn nữa ta không có nội lực, phải là nhân tài có nội lực mới có thể chữa khỏi cho hấn.” Lại nghiêm túc, “Nếu người không có võ công, ta tìm những người khác.”

“Ta có... thần lực.” Giọng nói của Thụy Thụy càng nói càng nhỏ.

Đinh Quy vỗ vỗ nàng, “Sẽ thành công thôi, tiểu huynh đệ, hoàn toàn dựa vào người.”

Thụy Thụy cất kỹ quyển sách nhỏ, phồng má, ánh mắt liếc qua liếc lại.

Tuy rằng Thốc Ly rất xấu xa, nhưng nàng không thể thấy chết mà không cứu. Nếu hấn thật sự bị thương, nàng nhất định phải cứu hấn.

Nỗi lòng của Thụy Thụy chất chứa đầy tâm sự cầm quyển sách hương diễm kia trở về, đôi mày thanh tú nhíu chặt, bởi vì đang lo lắng cho Thốc Ly. Trịnh Dục Sinh thấy buồn bực, hỏi nàng đã xảy ra chuyện gì? Nàng cũng chỉ là lắc đầu, nâng cằm nằm sấp trên bàn.

Ông đại phu kia nói phải nhanh chóng, không nên trì hoãn, cho nên sau khi Trịnh Dục Sinh rời đi, nàng lập tức lấy quyển sách nhỏ ra nghiên cứu.

Vì sao càng xem càng thấy giống với những gì mà Thốc Ly đã làm với nàng thế? Chẳng lẽ trước kia Thốc Ly đã chữa thương cho nàng?

Rất có thể là vậy.

Tuy nói là chữa thương, Thụy Thụy vẫn đọc sách mà tìm đập, mặt đỏ không thôi, cuối cùng nàng khép sách lại, ra về chính khí cao tựa trời, “Thốc Ly, ta xem như đã hết tình hết nghĩa với người!”

Gật đầu thật mạnh, Thụy Thụy trượt xuống ghế, tính đi tìm Thốc Ly. Ngoài cửa bỗng nhiên truyền tiếng ồn ào, nàng vội vàng mở cửa, đi ra ngoài, bên ngoài đã trở thành một mảnh gà bay chó sủa.

Trịnh Dục Sinh đang đuổi theo một người, mà người kia tựa hồ là con báo tinh mà bọn họ đã giao đấu trước đây.

Thụy Thụy xắn tay áo, “Trịnh đại ca có muốn ta hỗ trợ hay không?”

Trịnh Dục Sinh ra sức hét lớn, “Thụy Thụy, ta vừa muốn đến tìm muội, phát hiện con yêu súc này trốn ở bên ngoài phòng muội lén lén lút lút, còn cười gian. Hấn nhất định không có ý tốt.”

Đinh Quy lấy cánh tay che mặt. Hấn sợ có biến cố cho nên lặng lẽ theo tới, thấy Thụy Thụy chắc chắn hạ quyết tâm, nhin không được cười ra tiếng, nào biết gặp tên loài người cổ hủ kia.

Thụy Thụy trở tay chống nạnh, dùng ánh mắt đe dọa, “Thật to gan, cư nhiên dám nhìn trộm gia?”

Đinh Quy vẫy tay, nịnh nọt, nằng là tiểu Bính Bính đó, thổi phồng nằng lên một chút thì sẽ không có chuyện gì. “Không có, không có, ta chỉ tò mò Thủy Thủy thiếu hiệp là nhân vật lớn có hình dáng như thế nào thôi, hai ngày trước bên trong Thủy Ly Điện truyền tin khắp nơi về mỹ danh của người.”

Lời nịnh nọt này làm cho Thủy Thủy thật thoải mái, tâm đắc hư vinh thiếu hiệp đến thỏa mãn, khóe miệng cũng nhin không được mà nhếch lên, “Ừ...”

Trịnh Dục Sinh thấy không hợp lý, nghiêm chỉnh nhắc nhở: “Thủy Thủy muội nhất thiết không thể bị yêu súc này mê hoặc, nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ, hấn muốn dùng tảng đá lớn đè chết chúng ta.”

Đinh Quy vội vàng phủ nhận, “Lúc ấy ta chỉ là muốn dọa các người.” Mẹ ơi, hấn thật sự là mệnh khổ.

Thủy Thủy bước từng bước một tới gần, nghe rằng, “Thì ra người cũng là yêu quái trên Thủy Ly Sơn.”

Đinh Quy giải thích, cười đến gian trá, “Yêu quái có phân ra là yêu tốt và yêu xấu, giống như loài người các người, có người tốt cũng có người xấu. Ha ha, ta là yêu tốt.”

“Người là yêu tốt?” Thủy Thủy đánh giá Đinh Quy từ trên xuống dưới, cảm thấy nhìn rất quen mắt, cũng không nhận ra hấn chính là lão gia gia kia.

Đinh Quy vỗ ngực cam đoan, “Ta thật sự là yêu tốt.”

Về mặt Trịnh Dục Sinh vô cùng phòng bị, tiến lên phía trước, “Hấn là yêu tốt sẽ không lén lút muốn gây bất lợi đối với chúng ta.”

Thủy Thủy liếc mắt, nhỏ giọng hỏi: “Trịnh đại ca, vậy người nói xem phải làm sao bây giờ?”

Bây giờ đang trong tình cảnh rối loạn. Theo lý thuyết đệ tử Nga Sơn cùng hậu nhân giảng yêu nên là tử địch của Thủy Ly Sơn, nhưng bọn họ cứ ở nơi này đến thoải mái, trong lúc nhất thời Trịnh Dục Sinh cũng không biết nên làm cái gì.

Thừa dịp lúc bọn họ đang nói thầm với nhau, Đinh Quy ‘vèo’ một cái lủi đi.

“Đừng chạy!” Thủy Thủy cùng Trịnh Dục Sinh vội đuổi theo đi.

Đinh Quy nhớ tới năm đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy Bính Bính thì đã bị đứa bé gái kia nhỏ mắt một nhúm lông báo trên người, hôm nay sẽ không bị nàng nhỏ một nhúm lông nữa chứ? Oa oa, hấn chợt nhanh trí, nghĩ ra một diệu kế, không khỏi tự khen bản thân mình: ta thật sự quá thông minh.

Diệu kế của hấn chính là dẫn Thủy Thủy tới chỗ của Thốc Ly.

Thốc Ly nghe tiếng động nên ra khỏi phòng, lạnh giọng, “Ai dám gây âm ỉ tại đây?” Thoáng nhìn thấy Thủy Thủy đang nhảy đến, về mặt của hấn lập tức dịu xuống.

Nhìn thấy Thốc Ly, Thủy Thủy cũng ngẩn ngơ, dù sao bọn họ vẫn còn trong thế nước với lửa. Cánh tay nhúc nhích, tay chân động đậy chỉnh trang lại y phục, đôi mắt của nàng nhìn bầu trời mà dời bước đi qua.

Đinh Quy mang theo cái đuôi bỏ chạy, Trịnh Dục Sinh ôm bí đồ tiếp tục mãnh liệt truy đuổi, trong viện chỉ còn lại có hai người.

Thủy Thủy hướng về phía Thốc Ly, “Hừ! Bỏn thiếu hiệp không so đo với người!” Con tức giận của nàng còn chưa tiêu tan đâu, hiện tại lại chữa thương cho hấn, hình tượng chói sáng của nàng sao có thể so sánh chung với tên Thốc Ly trướng thổi này?

Nhất thời Thốc Ly đoán không ra nàng đang suy nghĩ cái gì, con người đen hiện lên ý cười, “Không giận nữa?”

“Không giận... Mới là lạ.” Nhưng bây giờ vết thương của hấn quan trọng hơn.

Liếc hấn, Thủy Thủy phát hiện tinh thần của hấn thật sự rất tốt, một chút cũng không thấy có dấu hiệu bị thương nào. Nhưng mà cũng có thể là hấn coi trọng mặt mũi không chịu biểu hiện ra ngoài, cho nên nàng trừng mắt về hướng hấn, “Vào đi.”

Bây giờ nàng bắt đầu vận dụng thần lực chữa thương cho hấn!

Bước chuẩn bị đầu tiên trong sách: đóng cửa, nhất thiết không thể để cho bất kỳ kẻ nào quấy rầy.

Thốc Ly thấy nàng lăm lăm lết kiểm tra cửa sổ mấy lần có chút buồn cười, “Nàng định làm gì?”

Thủy Thủy chỉ hấn, ra lệnh: “Người ngoan ngoãn đừng nhúc nhích cho ta.” Rõ ràng tức giận còn phải chữa thương cho hấn, trong lòng nàng chính là đang không cam tâm.

Khóe mắt của Thốc Ly nhẹ nhàng nhú lại, phát tay áo ngồi xuống, xem tiểu bỗn qua này đang làm trò quỷ gì.

Thủy Thủy vẫn lo lắng, “Nơi này của người có người tới không?”

“Đương nhiên sẽ không.” Không có mệnh lệnh của hấn, ai cũng không dám vào phòng của hấn.

”Chuyện này rất tốt.” Toàn bộ hoàn cảnh bố trí thỏa đáng, Thụy Thụy đứng tại chỗ hít vào, thở ra, vận công, dâng khởi toàn bộ nội lực lên một lần.

Đầu ngón tay phất qua khoe môi, Thốc Ly cười hỏi: “Không phải là nàng đang muốn đánh ta đó chứ?”

Thụy Thụy mở một con mắt liếc hần, phần uất, “Thật sự là có lòng tốt nhưng không được báo đáp tốt.” Nàng đang chuyên tâm vận dụng thần lực để chuẩn bị làm việc.

Dáng vẻ của nàng thật ra vẫn còn ngẹn một con tức giận, thoát nhìn vừa đáng yêu vừa khôi hài, Thốc Ly muốn cười, lại sợ nàng suy nghĩ nhiều, chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, lấy tay che miệng.

Thụy Thụy nhanh chóng lấy quyển sách ra, ngồi trên mặt đất tập trung tinh thần lắng nghe nghiên cứu, vừa học tập vừa nghiên cứu thực tế. Bước chuẩn bị thứ hai: thoát ý. Vì thế nàng tiếp tục ra lệnh: “Này, cỡi y phục ra.”

Giật mình, Thốc Ly không nhúc nhích, “Vì sao phải cỡi y phục?”

Ánh mắt của Thụy Thụy liếc ngang, “Bảo người cỡi ra thì cỡi đi.”

Thốc Ly vẫn không động dậy. Ở trước mặt nàng, hần đã sắp xếp ổn tâm trạng của mình, tuyệt đối không có những cử chỉ gì vượt quá khuôn phép.

Thụy Thụy nổi giận, hần đã vậy còn không chịu hợp tác! Vậy nàng chỉ có thể tự mình làm thôi. Từ từ đi qua, nàng đưa tay cỡi đai lưng của hần ra. Thốc Ly để tay nàng lại, “Vì sao vô duyên vô cớ lại phải cỡi y phục?”

Thụy Thụy trừng hần, ngực phập phồng, há mồm thở dốc, vài sợi tóc rũ xuống bay bay, rất giống khí thế của Mẫu Dạ Xoa. Chỉ chút khí thế của Mẫu Dạ Xoa này đã dọa được Thốc Ly, kỳ thật hần không muốn làm cho nàng tức giận, cũng muốn nhìn xem cuối cùng là nàng đang làm trò quỷ gì, chậm rãi buông tay ra.

Thụy Thụy đưa tay cỡi bỏ y phục của hần, đương nhiên là áo, sau đó nàng tiếp tục nghiên cứu cuốn sách. Lão gia gia chỉ dẫn rõ ràng mấy phương pháp, đáng tiếc tài họa của Đinh Quy có hạn, mập bực vẽ trước nàng xem không nhìn rõ lắm, chỉ có một bức vẽ này tương đối rõ ràng.

”Được, cái này đi.” Thụy Thụy khép cuốn sách lại, bĩu môi, nắm chặt tay.

Cuối cùng chuẩn bị quan trọng nhất: trói Thốc Ly lại. Nhanh chóng tìm cái đai lưng, Thụy Thụy cột hai tay Thốc Ly vào trụ giường, thuận tiện tặng cho cơ bắp săn chắc của hần vài ánh mắt bất bình.

Xi, không phải là cao hơn nàng, đẹp trai hơn nàng, rắn chắc hơn nàng đó sao, trói cái gì?

Bị trói, Thốc Ly dờ khóc dờ cười, “Rốt cuộc nàng đang chơi cái gì?” Cảnh cũng có chút quá ái muội...

Chiều theo chỉ thị của cuốn sách, Thụy Thụy mềm mại ngồi trên đùi của hần, làm đầu tóc rối tung, sau đó hơi kéo cổ áo xuống lộ ra một phần bờ vai, bám chặt thân thể của hần.

”Tốt rồi, lập tức bắt đầu.” Đã chuẩn bị xong tất cả, Thụy Thụy lộ ra nụ cười thỏa mãn như một đứa trẻ được viên kẹo.

Trong nháy mắt, thân thể của Thốc Ly cứng đờ, sụn giáp nam tính khẽ động, tiếng nói cũng trở nên khàn khàn, “Đừng làm càn.”

Thân thể mềm mại của nàng dán lên người hần, mùi hương nhàn nhạt tựa hồ đang quấy nhiễu hần, hần không nắm chắc có thể hoàn toàn khống chế được chính mình hay không.

Thụy Thụy làm theo bức tranh thứ nhất, đưa môi hôn lên môi của Thốc Ly ‘chụt’ một tiếng. Ý? Không phải là hôn sao? Thật sự có thể chữa thương? Suy nghĩ, có lẽ là không có liên quan đến vận dụng công lực, vì thế nàng đề khí hôn lên môi của Thốc Ly.

Lần đầu tiên nàng chủ động, mặc dù chỉ là đụng chạm đơn giản cũng có thể dễ dàng trêu chọc, khơi gợi hần. Tay của Thốc Ly không thể động dậy, chỉ có thể ngửa về phía sau, “Đừng náo loạn.”

”Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, rất nhanh là ổn thôi.” Thụy Thụy cũng không dám hôn hần nhiều, sợ hần ngất xỉu, nhìn bức vẽ thứ hai, lúc này hôn đến cổ của hần, đề khí mát lạnh.

Một dòng điện chạy qua, thân thể không tự giác có phản ứng thật lớn, Thốc Ly nhanh chóng hiểu ra nha đầu kia muốn làm gì, bắt đầu phản kháng.

Hần phản kháng, Thụy Thụy lấy bạo chế bạo, hai người xoay chuyển thành một đồng, cuối cùng song song ngã xuống. Tay của Thốc Ly đang bị trói không thể cử động, bị Thụy Thụy đặt ở trên giường.

”Ha ha ha!” Thụy Thụy thắng lợi áp đảo hần, dán sát vào hần, mặt mày hớn hờ, “Xem người làm thế nào mà cử động.”

Dáng vẻ này rất giống nàng đang bắt buộc hần đi vào khuôn khổ...

Giọng nói của Thốc Ly khàn khàn, ánh mắt sâu thẳm không đáy, “Ai dạy nàng?” Hần cũng không cho rằng tiểu bối qua này không có người dạy mà tự biết, hơn nữa nàng luôn luôn nhìn vào quyển sách gì đó.

”Đại phu.” Khoe xong, Thụy Thụy tiếp tục vui đầu nghiên cứu sách.

Mái tóc mềm mại của nàng phủ xuống người hắn, lộ nửa bờ vai, cả người toát lên một tia kiều mị thuộc về nữ nhân, làm cho người ta không thể cưỡng lại, lại cứ biểu hiện vô tội đơn thuần như vậy... Thốc Ly cố gắng tìm về phần lý trí còn sót lại.

Nha đầu kia đang tra tấn hần chết.

Xem xong bức vẽ thứ ba, Thụy Thụy bĩu môi suy nghĩ một hồi, đưa tay sờ loạn trên ngực và phần hông của hắn.

”Chắc là như vậy, có phải còn cần thêm chút nội lực hay không? Sao đại phu không viết rõ ràng?” Vừa lầm bầm, ngón tay mảnh khảnh của nàng di động trên ngực của hắn, sờ đông sờ tây.

Cơ thể rắn chắc này của hắn, nàng cực kỳ hâm mộ, sờ thêm vài cái. Chỉ sờ sờ thôi mà Thụy Thụy cảm thấy nóng lên, mặt cũng đỏ lên.

Thân thể của Thốc Ly cũng dần dần nóng lên, thiếu chút nữa làm bỏng tay nàng, “Oa, Thốc Ly nguoi nóng vậy, có phải nội thương phát tác hay không?”

Thốc Ly suýt nữa hộc máu, hần quả thật nội thương —— bởi vì nàng mà sinh ra nội thương do bị trở ngại.

“Đứng lên.”

“Ta đang giúp nguoi, rất nhanh thôi.” Thụy Thụy nghĩ đến nội thương của hắn phát tác, vội vàng nhìn quyền sách. Bức vẽ kế tiếp hình như là hôn ngực hần...

Đề khí, Thụy Thụy ghé vào ngực hần, đôi môi mềm mại hôn lên, “Chụt chụt chụt...”

Tựa hồ có cái gì đó chói sáng, nổ mạnh, Thốc Ly hiểu được bản thân mình rốt cuộc không chịu nổi sự cảm dỗ đó. Cánh tay dùng sức gạt khỏi đai lưng, đai lưng đứt, sau đó hần đẩy Thụy Thụy nằm xuống giường, hít sâu, cố gắng bình phục dục vọng.

Thụy Thụy còn chưa phản ứng kịp là chuyện gì xảy ra thì đã bị đẩy ra. Sức lực của Thốc Ly rất lớn, nàng bị ngã vào phía bên trong giường, ngẩng đầu, lơ mơ không rõ chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: CÔ BÉ NÀY CÓ CHÚT NGỐC

Làm đứt đai lưng, sức lực Thốc Ly rất lớn! Nàng vội xem quyền sách, bên trong không có nói rõ làm sao ứng phó loại tình trạng đột phát này.

Chẳng lẽ nói là hần nội thương dẫn đến phát điên? Làm sao đây?

Thốc Ly quay đầu lại, thấy nàng dán chặt vào tường, tim thất lại, “Sao vậy? Có bị đụng ở đâu không? Đưa ta xem xem?”

Ánh mắt Thụy Thụy tập trung ở một chỗ, suy nghĩ phương pháp giải quyết. Trong lúc vật lộn, bờ vai trắng nõn nhỏ nhắn của nàng lộ ra khỏi xiêm y, như ẩn như hiện dưới mái tóc dài, không có lúc nào là không lay động tâm tư của người khác.

Thốc Ly dời tầm mắt, cố ý xem nhẹ dụ hoặc trước mắt, ánh sáng trong tròng mắt đen lại tiết lộ tình dục. Tâm tư chưa đi xa, Thụy Thụy đã bỏ nhào lên, “Nguoi đừng động, nếu không thương thể của nguoi sẽ không tốt lên đâu.”

Nàng vì hần cơ hồ là giúp không tiếc cả mạng sống, tên gia hỏa này còn đẩy nàng ra, thật là quá không nghĩa khí rồi! Nhưng nàng vẫn là quyết định phát huy phẩm hạnh cao thượng của nàng, thử lại một lần.

Cả người nàng vất trên người hần, Thốc Ly bất đắc dĩ chỉ có thể ôm lấy eo nàng, “Ta có thương thể gì chứ?”

Thụy Thụy chui đầu vào lồng ngực trần trụi của hắn, “Đừng cảm thấy thẹn thùng, chúng ta cũng quen như vậy rồi, ta sẽ không chê cười nguoi đâu.”

Thốc Ly nhú mày không hiểu gì, xoay người nhặt quyền sách ở trên giường lên, phát hiện là xuân cung đồ. Vừa đại phu vừa bị thương vừa xuân cung đồ, nha đầu này đang giờ trò quỷ gì?

Mà người trong lồng ngực quả thật làm người ta không thể nào bình tĩnh được...

Thụy Thụy ôm cổ hắn cười tủm tỉm thúc giục, thanh âm mềm mại, “Được rồi được rồi chúng ta đi lên giường.”

Thân thể Thốc Ly cứng lại. Lên giường rồi thì tình thế càng không cách nào khống chế được.

Nàng là Bính Bính, nhưng cũng không phải, hắn không có bất kỳ tâm tư bất lương nào đối với cô bé Bính Bính kia, thuần khiết tốt cùng, nhưng đối với Thụy Thụy thì khác.

Nàng đã trưởng thành, mà hắn đã xem nhẹ điếm này.

Thấy hắn không có động tĩnh, Thụy Thụy dùng sức đem dẫn hắn lên giường, “Tới đây tới đây a, không thể bỏ lỡ nửa chừng.”

Thốc Ly không biết nên cười hay là nên lắc đầu, “Ai nói nàng biết ta bị thương?”

Thụy Thụy nghiêm túc nói, “Đại phu a, hắn nói người bị nội thương rất nặng, nhất định phải là người có công lực thâm hậu mới có thể cứu người.” Dùng sức, tiếp tục kéo hắn lên giường.

Đại phu, bị thương, xuân cung đồ trị thương... Bởi vậy có thể thấy được người kia ở Thủy Ly Sơn, hơn nữa rất rõ ràng Thụy Thụy không biết chút gì đối với chuyện nam nữ, Thốc Ly vô cùng thông minh, lập tức liên tưởng đến trước đó Đinh Quy động viên hắn ăn nàng, mới vừa rồi tựa hồ cũng là Đinh Quy đưa nàng đến chỗ này.

Như thế, trừ Đinh Quy thì còn ai vào đây?

Nha đầu này a, hắn không ở bên người nàng một chút thì nàng đã bị gạt, may mà đối tượng là hắn.

Cửa sổ đóng chặt, trong nhà chỉ có hô hấp cùng nhiệt độ không ngừng tăng lên của hai người, Thốc Ly nhìn nàng đang không ngừng ê a dùng lực kéo hắn lên giường, rừ mắt trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nặng nề thở dài, nằm xuống như nàng mong muốn.

Hắn rốt cuộc cũng không có biện pháp, cũng cảm ơn Đinh Quy đã dụng tâm lương khổ. Đinh Quy bị Trịnh Dục Sinh đuổi đến lừa đốt mông nghe những lời này chắc phải vui đến lệ rơi đầy mặt.

Thụy Thụy cuối cùng cũng thành công, mệt đến thở hồng hộc, “Bây giờ sao ta cảm thấy như người bị thương là ta vậy?”

Thốc Ly nghiêng người ở trên, tay chống ở hai bên của nàng, cúi đầu nhìn nàng, “Nếu như đổi thành những người khác, nàng cũng dùng phương pháp như nhau để chữa thương cho hắn sao?”

“Ta không biết.” Người khác tựa hồ hơi không được tự nhiên. Thụy Thụy dùng sức xoay người muốn lên phía trên, nhưng sức lực Thốc Ly quá lớn làm nàng không động đậy được, ngược lại còn khiến hai người càng dán chặt vào nhau.

“Này, người cử động đi.” Nàng mới là người ở phía trên để chữa thương.

Lời này mang một nghĩa ẩn quá lớn, Thốc Ly nhắm mắt hít sâu không để cho mình hiểu sai. “Loại phương pháp này trừ ta ra những kẻ khác bất luận kẻ nào cũng không được dùng.”

Thụy Thụy vô tội chớp chớp mắt, “Vì sao?”

“Ta nói không được thì không được.” Dùng với người khác hắn sẽ phát điên.

Thụy Thụy cái hiểu cái không gật đầu, “Biết rồi.” Dùng với người khác tựa hồ nàng cũng không muốn.

“Còn nữa.” Thốc Ly dặn dò, “Đừng dễ dàng tin lời của người khác.”

“Vì sao?” Nàng là thiếu hiệp tò mò.

“Bởi vì có người sẽ nói thật cũng có người sẽ lừa nàng, phải phân biệt cho tốt.”

Lời nói dối của Đinh Quy là có thiện ý nên tất nhiên là không sao, thậm chí khiến người ta biết ơn, nhưng nếu đụng vào người xấu chân chính thì nguy rồi. Nàng rất đơn thuần, hắn sẽ không để nàng hoàn toàn hiểu rõ cái hắc ám và nhơ bẩn của cái thế giới này, như vậy đối với nàng mà nói thì quá tàn khốc, nhưng quy tắc xử sự cơ bản nhất của nhân thế nàng cần phải nắm bắt rõ ràng.

Đương nhiên, hắn càng hi vọng dưới sự bảo vệ của hắn nàng mãi mãi sẽ không tiếp xúc với những thứ u ám đó.

“Ta biết rồi.” Thụy Thụy cố gắng xoay mình lên trên, “Chúng ta tiếp tục chữa thương.”

Nàng cố gắng lâu như vậy, nên để cho nàng được như ý một chút, Thốc Ly thuận thế ngã xuống một bên cho Thụy Thụy đè lên. Thụy Thụy hoan hô, cười đến cong chân mày, “Bây giờ người có cảm thấy khá hơn một chút chưa?”

Làm sao mà khá được? Rõ ràng là càng hồng bét, lồng ngực Thốc Ly phập phồng. Hắn quả thật là có nội thương, cũng chỉ có một mình nàng có thể trị.

Thụy Thụy đắm chìm trong sự kích động vì thành công áp đảo Thốc Ly, cố gắng vận công, “Ta lại giúp ngươi.”

Đây quả thật là một loại hành hạ, đến nước này rốt cuộc Thốc Ly cũng nghĩ thông. Hắn không muốn nàng lẽ nào tặng nàng cho nam nhân khác? Tuyệt đối không được. Nàng nói nàng sẽ luôn ở bên hắn, hắn cũng sẽ mãi mãi dõi theo nàng. Nếu như trước sau nha đầu này vẫn là người của hắn, thì cũng không cần rối rắm như vậy. Huống chi hôm nay nếu như nhần tâm tuyệt tình, e là nàng mãi mãi cũng sẽ không để ý đến hắn nữa.

Một lần nữa xoay người chiếm quyền chủ đạo, Thốc Ly hôn nhẹ mặt nàng.

Tiểu bồn qua ngọt ngào ngon miệng đã trở lại rồi.

Thụy Thụy nằm ngửa trước, lại ngồi dậy, “Này, ta ở phía trên.”

Thốc Ly mút vành tai nàng, thanh âm khàn khàn không thể che giấu, “Sau này nhất định có cơ hội cho nàng ở phía trên.”

Hắn cúi xiêm y nàng ra, ngọn lửa trong tròng mắt đen càng sâu. Thụy Thụy còn đang vùng vẫy giãy chết muốn xoay người, bởi vì nàng cảm thấy người bị thương là hắn không phải nàng, nhưng không có kết quả.

Một đoạn thời gian không ôm nàng hôn nàng, Thốc Ly gieo xuống vô số hạt ô mai trên người nàng.

“Ách ~” Ý thức Thụy Thụy cũng mơ hồ, “Thốc Ly...”

Bờ môi nóng bỏng chạy loạn trên lồng ngực nàng, làm cho nàng không rõ có còn phải xoay người hay không.

Thốc Ly ngừng đầu dấn dò, “Những chuyện này chỉ có một mình ta có thể làm, biết không?”

Thụy Thụy gật đầu. Hơi thở nam nhân và sự đụng chạm mãnh liệt khiến nàng thoáng thờ dốt, cũng làm cho một đôi mắt to của nàng trở nên mơ mơ hồ hồ, hiển thị rõ thái độ ôn mỹ.

Nhuyễn ngọc ôn hương, xuân tình chuyển động, hết sức căng thẳng.

Hắn xoa nhẹ bộ ngực mềm mại, đầu ngón tay vô tình hay cố ý quét qua nụ hoa, tựa hồ là cố ý. Thụy Thụy run rẩy một trận, quyết định từ bỏ phản công không xoay người nữa, “Úm ~”

Ngâm lấy nụ hoa đã đứng thẳng, đầu lưỡi tùy ý trêu chọc, tay hắn thăm dò dưới áo, tìm thấy nơi thần bí kia, cách lớp quần mà trêu chọc.

“Nha đầu...” Thanh âm khàn khàn kéo dài.

Chẳng qua chỉ là đụng chạm nhẹ nhàng đã làm Thụy Thụy chống đỡ không được, trong đầu trống rỗng, thờ dốt kịch liệt, chẳng còn quan Thốc Ly gọi nàng cái gì nữa, nếu không chắc hẳn đã xoay người để hắn đánh một trận đau điếng rồi.

Qua một hồi, Thốc Ly đã cảm giác được nơi mềm mại đầu ngón tay chạm vào đã thấm ướt, bờ môi lại hôn lên khoe môi nàng, ngâm lấy từng chút một, không hôn sâu, chỉ là chạm nhẹ, tràn đầy trân trọng.

Hắn phải khắc chế.

Hai viên đan dược kia hắn còn chưa chắc chắn, không dám dùng tùy tiện, chỉ có thể cố gắng đè nén mình ngược lại để nàng trải nghiệm chuyện tình cảm, quan trọng nhất là làm cho nàng quen thuộc thân thể của hắn. Vén mép quần lên, ngón tay thon dài tiến vào, thăm dò lối vào nhỏ hẹp...

Ánh mắt mê man của Thụy Thụy thoáng cái mở thật to, quay nhiều vòng.

Thốc Ly sao có thể chạm vào nơi đó...

Thốc Ly thấy bộ dạng ngốc của nàng thì bật cười, hôn nhẹ trán nàng, “Không sao đâu, thả lỏng.”

Ngón tay thon dài tiến vào trong nơi mềm mại thắt chặt, xuân triều tràn ra.

Thụy Thụy cơ hồ là mất hết sức lực.

Một mảnh sắc xuân nhu tình bên trong màn.

Lúc này phía ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi ầm ỉ, “Thụy Thụy Thụy Thụy muội ở đâu? Con báo giao hoạt kia chạy rồi, muội đi tìm hắn với ta.” Là Trịnh Dục Sinh quay lại.

Thốc Ly dừng động tác lại, từ từ sửa sang xiêm y giúp nàng, thở phào. Thụy Thụy đỏ mặt tựa vào trong lồng ngực của hắn, tiếp tục thờ dốt.

Bọn họ tựa hồ làm lành rồi... Thụy Thụy nghĩ như vậy, liếc mắt nhìn Thốc Ly, nói một đằng làm một nẻo, “Này, ngươi đừng tưởng ta giúp ngươi trị thương thì ngươi có thể vào phòng ta ngủ, ta còn đang giận đó.”

Thật ra thì nàng đang nhắc hân ngủ trong phòng nàng...

Thốc Ly nhin cười, ôm chặt nàng, hai người tựa vào nhau trên giường. Kia là phòng của hân, bây giờ mặc nàng làm chủ, nàng thật đúng là đừng cảm.

Kết quả cuối cùng tất nhiên là hai người lại ngủ chung với nhau.

Sau khi trải qua chuyện hiểu lầm của Đinh Quy, hai người lại khôi phục tình trạng cùng giường như trước kia.

Sáng ngày thứ hai Thốc Ly tỉnh lại liền thấy một khuôn mặt tươi cười như hoa: Thụy Thụy nâng cảm ngồi ở trước giường vui mừng dăng dặc nhìn hân. Mỗi ngày tỉnh lại nếu như nàng đều có thể ở bên cạnh hân, cảm giác nhất định rất tốt.

“Thốc Ly.” Nàng cười đến neho mắt lại, “Hôm nay ngươi đi chơi với ta.”

Ánh mặt trời chiếu qua lưng nàng, tựa như nàng đang thắm vào nó, cho dù ai cũng không thể cự tuyệt, huống chi Thốc Ly cũng không muốn cự tuyệt. “Được.”

“Hay quá!” Được nhận lời, Thụy Thụy hoan hô.

Cho nên nàng phía trước, Thốc Ly phía sau, hai người bắt đầu cuộc dạo chơi ở Thủy Ly Sơn. Thụy Thụy chấp hai tay ở phía sau, nhảy nhảy như tiểu bạch thỏ, thỉnh thoảng quay đầu lại nói vài lời với Thốc Ly.

Có người chào hỏi: “Chào Thụy Thụy thiếu hiệp.” “Chào Thụy Thụy thiếu hiệp.”

Sau đó Thụy Thụy phát hiện, người ở Thủy Ly Sơn này rất hiếu khách, nhìn thấy nàng đều hết sức tôn kính, việc này không khỏi khiến nàng đắc chí, “Thốc Ly, thấy không?”

Thốc Ly vờ không hiểu, “Cái gì?”

Thụy Thụy kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, “Mị lực của gia.” Ha ha!

Thốc Ly thấy buồn cười, những thuộc hạ này rõ ràng là nhìn thấy hân mới như vậy. Nhưng nhìn nàng cười vui vẻ như vậy hân cũng để mặc nàng, nàng sớm muộn gì cũng là nữ chủ nhân của Thủy Ly Điện này. Nhìn tiểu bồn qua này “hoành hành ngang ngược” trên địa bàn của mình, hân có loại cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc.

Đây là một tràng “cáo mượn oai hùm” điển hình.

Bên cạnh không ngừng có tiếng thì thầm bàn luận của thị nữ.

“Thụy Thụy thiếu hiệp này cũng rất đẹp, nhưng rốt cuộc là nam hay nữ?”

“Nói nhảm, tôn thượng nhìn trúng thì tất nhiên là cô nương.”

“Vậy vì sao nàng ta lại mặc nam trang giả nam nhân?”

“Không biết, chắc là để vui. Dù sao tôn thượng đối xử khá tốt với nàng ta, luôn dẫn dò phải khiến nàng ta vui vẻ.”

“Mạng cô nương này thật tốt.”

Hai thị nữ đang cảm khái, ánh mắt Thốc Ly chuyển qua, một cái phất tay cho các nàng đi xuống, các nàng vội đồ mặt lui ra.

Yêu thú năng lực vô hạn lại tuần mỹ vô cùng tất nhiên là thần tượng của rất nhiều tiểu nữ yêu.

Thụy Thụy lại không ngừng vò đầu rồi vò đầu, bởi vì tựa hồ nàng lại lạc đường rồi. Đi vài bước qua đường mòn bên trái, quay lại lại đi vài bước sang bên phải, chuyển tới chuyển lui chuyển không ra khỏi cái sơn động nhỏ.

Con ngươi liếc về phía trên, “Sao lại như thế này?”

Thốc Ly cười một tiếng, tiểu bồn qua này vẫn đi không ra khỏi nơi này như Bính Bính trước kia. Kéo tay nàng, hân dễ dàng đẩy một lùm hoa ra đi xuyên qua, cảnh trí trước mắt lập tức trở nên bao la.

Thụy Thụy đầu tiên là vui mừng, sau đó thì buồn bực, “Thốc Ly, làm sao ngươi biết nơi này có lối ra?”

Suýt chút lộ chuyện, Thốc Ly rất nhanh đã nhượng mảy, “Nàng cho rằng ai cũng giống ngọc như nàng sao.”

Thụy Thụy nghiêng răng, rất muốn đánh cho hân một trận, nhưng nể mặt cái cảm giác không tệ khi tay trong tay, nàng không chấp nhặt với hân.

Phía trước có hai cây đại thụ, ở giữa là xích đu, Thụy Thụy chạy tới ngồi lên, vẫy tay, “Thốc Ly ngươi mau tới đây đây giúp ta.”

Mỗi nơi ở đây nàng cũng đều chơi qua, xích đu cũng không ngoại lệ. Thốc Ly mơ hồ nghe thấy có thanh âm non nớt trong không khí: “Cao chút, cao thêm chút nữa.” Có lẽ nàng cái gì cũng không nghĩ ra là tốt nhất, một khi nhớ tới thì trong đầu nàng sẽ xuất hiện vô số thắc mắc, ngược lại sẽ làm cho nàng rối rắm.

Thụy Thụy định khiêu chiến một chút kỹ xảo đu cao của xích đu, cho nên cởi giày đứng trên xích đu, nóng lòng muốn thử, “Thốc Ly, nào, đẩy một cái.”

Trong mắt là vẻ nhu hòa, Thốc Ly dặn dò: “Cẩn thận một chút.”

Còn chưa bắt đầu đẩy, đã nghe thấy thanh âm phá rồi quen thuộc, “Thụy Thụy Thụy Thụy muội ở đâu? Lớn chuyện lớn chuyện rồi!”

Lại là tên gia hỏa Trịnh Dục Sinh, chuyên phá hoại thế giới hai người của bọn họ. Thốc Ly quay đầu lại, thấy Trịnh Dục Sinh ôm bí đồ hấp tấp tìm bọn họ khắp nơi, thấy bên này liền trực tiếp xông lại.

“Thụy Thụy, lớn chuyện rồi, ta nghe nói yêu thú trở lại rồi.”

“Bịch!” Thụy Thụy ngã xuống khỏi xích đu.

Thốc Ly nhanh tay lẹ mắt tiếp được nàng.

Thụy Thụy đụng vào lồng ngực kiên cố của hắn, đau cả lỗ mũi, hàm răng không ngừng run rẩy, “Trịnh đại ca người nói gì?”

Tay ôm bí đồ của Trịnh Dục Sinh cũng có chút run rẩy, “Ta vừa nghĩ có thể thử thời vận bắt được con con báo tinh kia hay không, kết quả trong lúc vô tình nghe lên được có mấy con yêu nói muốn đi tìm tôn thượng của chúng để thương lượng vài chuyện. Yêu thú trở lại rồi.”

“Oa!”

Thụy Thụy tự xưng là không sợ trời không sợ đất, đó là khoác lác, không phải thật, Trịnh Dục Sinh cũng giống như thế, hai người ở một bên sợ đến nhảy dựng.

Thụy Thụy một hồi thì nhảy sang nam, một hồi nhảy sang bắc, hoàn toàn không có khí thế của thiếu hiệp, cuối cùng trốn sau lưng Thốc Ly, chỉ lộ ra một đôi mắt lóe sáng, “Thốc Ly, người nói chúng ta có cần đi gặp chủ nhân của nơi này một chút hay không?”

Chuyện cũng phát triển đến nước này rồi, Thốc Ly cũng chỉ có thể lên tiếng: “Chắc là cần.”

...

Trước chính điện của Thủy Ly Điện có ba thân ảnh, Thốc Ly phía trước, Thụy Thụy và Trịnh Dục Sinh ở phía sau. Hai người phía sau hung hăng kéo vạt áo người phía trước, bộ dáng nghiêm túc.

Thốc Ly quay đầu lại liếc hai tiểu quý nhất gan một cái, thở dài. Hắn chẳng qua chỉ là lấy cớ rời khỏi chỗ lát để dặn dò một chút chuyện, hai tiểu quý nhất gan liền lờ lễ đánh thép quy kết hắn lâm trận bỏ chạy, phải kéo y phục của hắn để phòng hắn bỏ chạy.

Thật ra thì ai cũng biết bọn họ đang sợ.

Càng đến gần Thủy Ly Điện Thụy Thụy càng khiếp đảm, cuối cùng dứt khoát ôm lấy Thốc Ly từ phía sau; Trịnh Dục Sinh thấy thế cũng muốn ôm, nhưng hắn không thể ôm một người đàn ông a, chỉ có thể run run dè chừng theo chân bọn họ.

Thốc Ly thương cho bọn họ một ánh mắt khinh bỉ, “Hai người có cần phải như vậy không?”

Trịnh Dục Sinh lại gần sát một chút, “Là đại yêu thú oa!” Hắn thẹn với liệt tổ liệt tông của Trịnh gia.

Thụy Thụy ôm lấy Thốc Ly thắng lợi lấy được cảm giác an toàn cười hắc hắc, giấu kỹ mình.

Chính điện của Thủy Ly Điện uy vũ huy hoàng, tên nam nhân hung ác kia đang chờ ở cửa, thấy bọn họ thì lộ ra nụ cười thân mật, “Xin mời, tôn thượng đã ở bên trong đợi các người.” Nói xong nhìn về phía Thốc Ly.

Thốc Ly gật đầu.

Thụy Thụy thò ra từ phía sau Thốc Ly chào hỏi thân thuộc, “Cảm ơn.” Lại rút vào trong.

Bên cạnh chủ tọa của chính điện có một người đứng đưa lưng về phía bọn họ, khoảng cách xa thấy không rõ lắm, ba người từ từ đi tới. Trịnh Dục Sinh nướn cao cổ, gõ gõ lưng nàng, “Yêu thú kia sao lại già như vậy?”

Thụy Thụy lộ đầu ra, phát hiện “yêu thú” phía trước cả đầu bạc trắng, “Đúng là vậy.”

Trịnh Dục Sinh lớn mật suy đoán, “Thì ra là một lão đầu.”

Thốc Ly nghiêng mắt nhìn hắn một cái, rất muốn vả lại cái miệng của tên quý nhất gan này.

“Yêu thú” nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại, tóc bạc râu trắng, hồng quang đầy mặt, “Các vị khách quý cuối cùng đã tới.”

Thụy Thụy căng thẳng túm lấy bả vai Thốc Ly, cẩn thận lộ mặt ra, “Hà?” Lại dụi dụi mắt, phát hiện mình không có nhìn lầm, “Lão gia gia?”

“Yêu thú” cư nhiên chính là vị lão gia gia đại phu kia!

Đình Quy theo thói quen sờ chòm râu, ánh mắt cũng ném về hướng Thốc Ly, “Là ta.”

Trịnh Dục Sinh kéo tay áo Thụy Thụy, “Thụy Thụy muội quen biết lão ta?”

Thụy Thụy cuối cùng cũng dám hiện thân từ sau lưng Thốc Ly rồi, “Bọn ta gặp qua, lão gia gia là người tốt, lần trước đã giúp ta.”

Đình Quy ho khan một tiếng, lông mi trắng nhếch lên, “Tiểu huynh đệ, không biết bệnh của bằng hữu ngươi ra sao rồi?”

Thụy Thụy thân mật vỗ vỗ Thốc Ly, một bộ dáng hảo huynh đệ, “Ta làm theo lời lão gia gia ông, hẳn đã khỏe rồi.”

Thốc Ly ném cho Đình Quy một ánh mắt cảnh thị, Đình Quy tiếp tục làm bộ ho khan. Trịnh Dục Sinh nhìn không thấy tới sóng gió giữa bọn họ, chỉ nghe như lọt vào trong sương mù, hỏi Thụy Thụy: “Bệnh gì? Ai bị bệnh? Còn nữa vì sao ta cảm thấy vị lão gia gia này nhìn quen mắt như vậy?”

Nói xong Trịnh Dục Sinh đến gần trước cẩn thận quan sát Đình Quy, Đình Quy chột dạ đẩy hẳn ra, đối mặt Thụy Thụy, “Lão gia gia vừa trở về, bởi vì lập tức muốn đi dạo chơi Tử Hải, cho nên vốn không muốn hiện thân, hi vọng ngươi thông cảm.”

Thụy Thụy rất quan tâm, “Ta biết, lão gia gia ông suy nghĩ nhiều rồi.”

Thốc Ly thủy chung duy trì trầm mặc.

Đình Quy tự chủ trương giả mạo đại phu xúi giục, Thụy Thụy cũng định tìm vị đại phu “thiện tâm” này, Thốc Ly vốn không biết làm sao giao vị đại phu này ra, vừa lúc đụng phải chuyện hiểu lầm của Trịnh Dục Sinh, hẳn liền tương kế tựu kế. Sau đó “lão gia gia” đi du ngoạn, hẳn cũng không cần phải giải thích với nàng.

Đình Quy mỗi lần cười gian là lông mày lại rơi xuống, lại vội vàng dính lên, học thuộc lời của Thốc Ly, “Tiểu huynh đệ, lão gia gia và ngươi thật sự hợp nhau, nhưng ta đang muốn đi xa nhà, cho nên chỉ có thể thiết yến mời ngươi lần này. Ngươi có thể ở Thủy Ly Sơn chơi thêm vài ngày, không cần câu nệ, nơi này có nơi đặc biệt dành cho chơi đùa, còn có nơi đặc biệt dành cho ăn uống cùng với rất nhiều xiêm y trang sức. Ngươi thích gì thì cứ lấy, xem như quà của lão gia gia tặng.”

Thụy Thụy cảm động, “Lão gia gia ông tốt quá.”

Trịnh Dục Sinh vẫn đang hoài nghi, tròn tròn mắt lại tới gần đánh giá, lần này bị Đình Quy đánh một chương suốt chút ngắt đi. Tiếp theo Đình Quy vỗ tay, thanh âm già nua vang lên, “Thiết yến chiêu đãi khách quý.”

Một nhóm thị nữ đi vào, trong tay là các khay mâm tinh xảo. Thức ăn, hoa quả, điểm tâm, rượu ngon từng món trình lên, thơm lừng cả điện.

Những thứ này đều đặc biệt chuẩn bị vì Thụy Thụy, Thụy Thụy tất nhiên là động ngón trỏ, cười ha hả không ngớt.

Một bữa cơm ăn rất vui mang đến nhiều lạc thú, Thụy Thụy còn uống chút rượu, sắc mặt càng trở nên đẹp hơn.

Trịnh Dục Sinh uống say, ngáy khò khò được mang trở về. Lão gia gia Đình Quy sau khi ăn xong cũng gấp gấp đi “du ngoạn”, Thụy Thụy cáo biệt hẳn, sau đó kéo Thốc Ly tản bộ.

“Xem ra yêu thú cũng không phải là quá hung dữ.”

Lời này chạm đến tâm ý của Thốc Ly, hẳn không muốn làm nàng sợ hãi. Sờ sờ gương mặt hơi có men say của nàng, Thốc Ly hướng dẫn, “Nhìn một người không phải nhìn vẻ ngoài hoặc là danh hiệu, phải nhìn xem hắn đối xử với nàng như thế nào, dùng cảm giác của nàng mà đánh giá.”

Nói tựa hồ có đạo lý, Thụy Thụy gật đầu, cười đến khò khò, “Thốc Ly, rượu này giống như có tác dụng chậm, ta chỉ uống một ly đã muốn ngủ.”

“Bảo nàng đừng uống nàng cứ uống.” Khuyến cũng vô dụng.

“Vui vẻ mà.” Bước chân Thụy Thụy hơi không ổn, mang theo Thốc Ly mò mẫm đi một cách chẳng có phương hướng, đi tới dưới sườn núi, nàng thấy một bãi cỏ xanh mượt, lập tức trở nên háng hái.

Bãi cỏ dùng làm gì? Tất nhiên là cỡi ngựa.

Vươn hai cánh tay ra, “Ta muốn cỡi ngựa!”

Thốc Ly cười nhìn nàng, “Nơi này làm gì có ngựa?” Trên Thủy Ly Sơn cũng có mã tinh, nhưng hẳn sẽ không để nàng cười trên người nam nhân khác.

Thụy Thụy có chút choáng váng rồi, bắt đầu có dấu hiệu của say rượu, thấy một tảng đá tường là ngựa, liền cười lên, “Sao không nhúc nhích?”

Thốc Ly bật cười, rất nhanh đã cho người mang con ngựa thật tới, Thụy Thụy mới bằng lòng nhảy xuống tảng đá, “Quá tốt rồi.”

Nàng lên ngựa, hần cũng lên ngựa ngồi phía sau nàng. Lúc bé nàng hay la hét muốn học cưỡi ngựa, hần không đồng ý, cuối cùng bây giờ nàng cũng được như mong muốn.

Gió thổi dịu dàng, buổi chiều của ngày xuân rất ấm áp, Thốc Ly mang theo nàng từ từ đi trên cỏ. Vừa bắt đầu Thụy Thụy còn rất hưng phấn, dần dần ngã về phía sau, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Nàng ngủ thiếp đi.

Lông mi như cây quạt nhỏ buông thõng một cách an tĩnh, trong hơi thở tựa hồ còn có mùi rượu nhàn nhạt, thân thể vừa mềm vừa ấm, nàng cứ như vậy hoàn toàn tựa vào trong lồng ngực của hần, hoàn toàn giao bản thân cho hần. Thốc Ly ôm trọn nàng, hôn gương mặt dưới ánh mặt trời của nàng, cảm thấy mỹ mãn.

Mặt trời lên cao, Thụy Thụy bắt đầu ngủ trưa. Hôm nay sau khi tỉnh lại Thụy Thụy không khỏi cảm thấy ngọt ngào khó thở, còn có chút hoa mắt. Thật ra thì bệnh trạng này đã có mấy ngày, nhưng rất nhẹ, nàng cũng không để ý, động động tay chân là hết.

Thốc Ly không ở trong phòng, nàng cảm thấy buồn bực, định đi ra ngoài tìm hần, mới vừa mở cửa, một bóng dáng diễm lệ nhào lên, “Thiếu hiệp ~ “

“Oa!” Thụy Thụy cả kinh trừng thẳng mắt.

Một nữ nhân rất diễm đúa lẳng lơ người đầy hương thơm đang ôm nàng, làm cho nàng cứ không ngừng run.

“Thiếu hiệp, ta là Quỳnh Ngọc.” Nữ yêu mị nhãn như tơ, ngẩng đầu, sừng sốt.

Thụy Thụy một tay đẩy nữ nhân ra, bày tư thế đánh nhau, “Ngươi muốn làm gì?”

Sau khi thất thần được chút thì nữ yêu khôi phục vẻ mặt, đi vòng quanh Thụy Thụy hai vòng, trên mặt rõ ràng là hứng thú, “Ngươi chính là Thụy Thụy thiếu hiệp?”

Thụy Thụy thu hồi tư thế, ưỡn ngực, “Đúng vậy, ngươi là ai?” Vừa gặp mặt đã ôm, cũng hơi nhiệt tình chút, nàng vẫn chưa quen ôm người nào ngoài Thốc Ly và đại sư huynh.

Nữ yêu nhú mày, “Ta là người của Yêu Thú Sơn này.”

Nữ yêu này chính là thỏ tinh mà Đinh Quy nói với Thốc Ly. Chuyện lần trước nàng bắt hơn mười bạch diện thư sinh của Nga Sơn bị phá rồi, nàng nín thở ra ngoài dạo một trận, vẫn không cam lòng, nghĩ tới nơi đây còn có một đệ tử Nga Sơn khác, cho nên đến đây dụ dỗ.

Vậy mà thiếu hiệp này tuần tú thì có, nhưng Quỳnh Ngọc duyệt nam vô số nhìn một cái đã nhìn ra người trước mắt là một nữ nhân.

Thấy Quỳnh Ngọc vẫn nhìn mình chăm chăm, Thụy Thụy lại lập tức bày ra tư thế phòng bị, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm chỉnh, “Ngươi muốn làm gì?”

Quỳnh Ngọc vừa lắc người lại không có hảo ý mà bỏ nhào qua, “O, thiếu hiệp, tôn thượng dẫn qua phải hầu hạ người cho tốt, đến đây đi đến đây đi.”

“Cứu ta với a.” Khóe miệng Thụy Thụy run rẩy, vội vàng tránh ra, một hồi nhảy lên cây, một hồi nhảy trên nóc nhà. Nàng cũng sắp hoài nghi mình là khi rồi.

Nàng có nội lực của Thốc Ly, bây giờ thân thủ không phải tiểu yêu bình thường có thể sánh bằng. Quỳnh Ngọc theo sát không nghĩ, qua mấy hiệp cũng mệt rồi, đổ mồ hôi đầm đìa, “Cũng không nhìn ra ngươi còn nhỏ tuổi thân thủ tốt như vậy.”

Lần này Thụy Thụy không văng đầu do được tán dương nữa, mà là toét miệng đứng trên một chân nhảy vèo đi.

Thanh Mộc sư huynh nói không sai, nữ nhân dưới núi là con cọp, trốn thôi!

Thụy Thụy mới vừa chạy đi, Đinh Quy từ trong góc nhảy ra, Quỳnh Ngọc vừa thấy hần liền nghênh đón, “Báo ca.”

Đinh Quy đẩy nàng ra, trừng mắt, “Không phải tôn thượng dẫn qua là không được đi chọc nàng ấy sao?”

Quỳnh Ngọc ủy khuất, “Vậy người mà người ta bắt về lại bị nàng ta thả hết.” Mối thù này không nhỏ.

Đinh Quy khiển trách, “Thả thì ngươi có thể đi tìm nam nhân khác, đừng đến trêu chọc người của tôn thượng.”

“Người ta vừa trở về không biết nàng ta là nữ nhân mà.” Quỳnh Ngọc dậm chân, bĩu đôi môi đỏ mọng, “Báo ca huynh thật là, huynh chỉ luôn muốn tốt cho tôn thượng, chưa bao giờ thông cảm cho ta một chút.” Vừa nói thân thể vừa ngã về hướng Đinh Quy, “Hử? Báo ca ~ “

Đinh Quy kịp thời tránh ra, “Tóm lại sau này ngươi làm chuyện của ngươi, chớ đi chọc nàng, nếu không ta và tôn thượng cũng sẽ không bỏ qua cho

ngươi.”

“Vâng.” Quỳnh Ngọc đáp lời một cách không tình không nguyện, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, “Báo ca, cái gì Quỳnh Ngọc cũng nghe theo huynh, tâm tư của Quỳnh Ngọc huynh hiểu nhất.”

Đình Quy run lên, quả quyết rời khỏi, Quỳnh Ngọc lắc người tiến lên, “Báo ca, nàng ta rốt cuộc là thật sự không biết mình là nữ nhân hay là giả vờ a?”

Đình Quy không để ý tới nàng, trực tiếp đi xa, còn dư lại một mình Quỳnh Ngọc nhìn chằm chằm phương hướng Thụy Thụy biến mất với vẻ mặt cười bất minh.

...

Tìm không ra Thốc Ly, Thụy Thụy chỉ có thể đi tìm Trịnh Dục Sinh, Trịnh Dục Sinh nghe xong cuộc diễn ngộ của nàng thì ôm bí đồ cười suýt chút nữa nằm úp sấp, “Muội, muội...”

Thụy Thụy hận không thể đánh sưng hai con mắt hắn, “Ngươi còn cười?”

“Ha ha!” Trịnh Dục Sinh miễn cưỡng dừng cười, vẻ mặt nghiêm chỉnh, “Thụy Thụy a, không bằng chúng ta rời khỏi sớm một chút đi, chúng ta sống ở chỗ này cũng không phải là chuyện hay, hơn nữa nơi này là lạ.”

Thụy Thụy hai mắt vô thần nằm úp sấp, “Lạ chỗ nào?”

“Tất cả đều lạ, muội nghĩ a, tại sao người Yêu Thú Sơn là đối xử tốt với chúng ta như vậy? Nói không thông.”

Thụy Thụy gõ gõ đầu của mình, cái đầu nhỏ nhắn của nàng nghĩ không được những vấn đề quá phức tạp.

Trịnh Dục Sinh háng giọng, “Còn nữa, con yêu thú lớn nhất thiên địa kia cư nhiên cũng đối xử tốt với chúng ta như vậy, quá thái quá.”

Thụy Thụy giương mắt, “Lão gia gia không giống như là người xấu a.”

“Vấn đề là ở chỗ này.” Trịnh Dục Sinh nghiêm túc gõ bàn, “Ta nhớ cha ta nói qua yêu thú tồn tại ở trong thiên địa mấy vạn năm, mãi mãi sẽ không già.”

Thụy Thụy đứng thẳng lên, “Còn có loại yêu như vậy sao?”

Trịnh Dục Sinh ra dáng đại ca, “Đúng đấy, cho nên nói trong đó nhất định có vấn đề, có thể bọn họ muốn hại chúng ta, chỉ lừa chúng ta trước mà thôi.”

“À ~” Thụy Thụy hít một hơi, tay nâng cằm nghĩ nung nghĩ nấu, “Trịnh đại ca ngươi nói cũng không phải là không có đạo lý.”

Trịnh Dục Sinh mãnh liệt gật đầu, “Vậy ngày mai chúng ta đi.”

Thụy Thụy tỏ vẻ tán thành, “Được.” Thật ra thì còn có một điểm, trên núi này có cộp mẹ, đi sớm thì tốt hơn.

Sau khi từ biệt Trịnh Dục Sinh, Thụy Thụy lập tức đi tìm Thốc Ly nói rõ chuyện này, tìm qua một vòng cuối cùng dưới sự chỉ dẫn của một thị nữ tìm được Thốc Ly. Từ xa nhìn lại, hắn đang đứng bên cạnh một con suối nông trong veo, đứng một bên khác chính là nam nhân hung ác kia, nam nhân hung ác tựa hồ rất tôn kính Thốc Ly.

Thụy Thụy rướn cổ lên dịch bước đi qua, nam nhân hung ác vừa thấy nàng liền đi ra. Thốc Ly vẫn đứng ở đó, thân ảnh khoan hậu ẩn dưới ánh mặt trời.

Rất muốn nhào về phía cái bóng lưng này... Không biết Thụy Thụy sinh ra loại ý nghĩ này từ lúc nào, cười tà một tiếng, ba bước cũng thành hai bước chạy nhanh qua nhảy lên lưng Thốc Ly, “Rốt cuộc cũng tìm được ngươi.”

Thốc Ly từ từ bật cười, “Làm sao tìm được đến nơi này?”

“Có chuyện quan trọng nói cho ngươi biết.” Thụy Thụy trượt xuống lưng của hắn, “Đúng rồi, mới vừa rồi đại thúc kia nói gì với ngươi?”

“Không có gì, ta tản bộ tới đây, hắn nhắc nhở ta bên kia là cấm địa không được đi vào.” Thốc Ly nhìn nhìn mặt nàng, “Mới vừa rồi nàng nói có chuyện quan trọng sao?”

Bị ngắt lời một cái, Thụy Thụy thiếu chút nữa đã quên mất, “Đúng vậy a, ta cùng Trịnh đại ca thương lượng qua, định ngày mai rời khỏi đây.”

Thốc Ly hơi có chút kinh ngạc, “Nhanh như vậy? Nơi này không tốt sao?”

Thụy Thụy cũng cảm thấy rất đáng tiếc, “Nơi này rất tốt a, ta còn chưa có chơi đủ, chính là có chút lạ.” Dù sao cũng là địa bàn của yêu thú mà.

Thốc Ly nhướng mày: “Lạ chỗ nào?”

Thụy Thụy mang những lời phân tích mạnh mẽ có lực của Trịnh Dục Sinh trình trọng giải thích một lần, Thốc Ly vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng trầm tư một lát sau vẫn là đáp ứng. Lần này hành trình đến Thủy Ly Sơn vốn là ngoài ý muốn, hắn cũng không muốn cứ ở đây lừa nàng.

“VẬY ĐƯỢC, CHÚNG TA CÙNG ĐI.”

“ĐƯỢC A ĐƯỢC A.” THỤY THỤY VUNG TAY HOAN HÔ, TẦM MẮT NGHIÊNG MỘT CÁI NHÌN THẤY TRONG CON SUỐI TRONG VEÓ CÓ MẤY CON CÁ, LẬP TỨC HĂNG HÁI, CỎI VÓ GIÀY CUỘN ỐNG QUẦN LÊN ĐI BẮT CÁ.

THỐC LY VỐN ĐỊNH NGẮN CẢN, BỞI VÌ MẤY CON CÁ KIA CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ CÁ BÌNH THƯỜNG, LÀ YÊU, NHƯNG THẤY MẮT NÀNG PHÁT SÁNG NHƯ TÊN TRỘM, CẢ MỘT BỘ DÁNG NỮ NGƯ DÂN NÊN HẸN NHỊN LẠI, THÀNH THOI DỪA Ở MỘT BÊN CÂY NHÌN NÀNG NGHỊCH.

NHƯNG CON CÁ KIA RẤT CƠ TRÍ, THỤY THỤY ĐÁU LÀ ĐỐI THỦ CỦA BỌN CHÚNG, NÀNG Ở TRONG NƯỚC CHẠY TỚI CHẠY LUI ĐỪNG NÓI CÁ, NGAY CẢ ĐUÔI CÁ CŨNG KHÔNG CHẠM ĐƯỢC. NÀNG CHỈ CÓ THỂ ĐÁNH RA ĐỒN SÁT THỦ, NHẮM MỘT CON MÀ BỎ NHẢO QUA. KHÔNG BẮT ĐƯỢC CÁ, CẢ NGƯỜI NÀNG LỘT VÀO TRONG NƯỚC.

CUỐI CÙNG NÀNG CHỈ CÓ THỂ ẢO NẢO ĐI LÊN BỜ, VỀ MẶT ĐAU KHỔ VÔ CÙNG. THỐC LY KIỂM CHẾ Ý CƯỜI, GIẢ VỜ MẶT KHÔNG BIỂU TÌNH CỎI Y PHỤC CỦA MÌNH XUỐNG PHỦ LÊN NGƯỜI NÀNG.

MỘT ĐỜI THIẾU HIỆP NGAY CẢ CON CÁ CŨNG BẮT KHÔNG ĐƯỢC, ĐÂY QUẢ THẬT LÀ SỰ VĨ NHỤC LỚN LAO, THỤY THỤY RỤT CỔ NÚP TRONG XIÊM Y CỦA THỐC LY, THÌNH THỎANG CHO HẸN MỘT ÁNH MẮT CẢNH GIÁC, “NGƯỜI DÁM CƯỜI TA?”

THỐC LY HO NHỆ CHE GIẤU Ý CƯỜI, GIỜ TAY CHO NHỮNG CON CÁ NGHE LÉN KIA BOI RA XA, MỚI HỎI RA VẤN ĐỀ MỚI VỪA RỒI HẸN VẪN ĐANG Suy NGHĨ: “SAU NÀY NÀNG MUỐN ĐI ĐÂU?”

VẤN ĐỀ SÂU XA NÀY THỤY THỤY CÒN CHƯA NGHĨ TỚI, TỪ TRƯỚC ĐẾN GIỜ NÀNG DU TẮU TỰ DO TÙY TÍNH. “KHÔNG BIẾT.”

THỐC LY KHÓA LẠI ÁNH MẮT CỦA NÀNG, “QUAY VỀ NGA SON SAO?”

THỤY THỤY LẮC ĐẦU, MỜ MỊT, “KHÔNG BIẾT, CÓ THỂ VẪN LÀ PHẢI QUAY VỀ, SỰ PHỤ VÀ ĐẠI SƯ HUYNH TA CŨNG Ở ĐÓ.”

THỐC LY TRẦM MẶC, THỤY THỤY CŨNG TRẦM MẶC. NÀNG KHÓ CHỊU KHI NGHĨ ĐẾN CUỘC SỐNG NHƯ NHÀ GIÀM Ở NGA SON TRƯỚC KIA, MỘT MÌNH YÊN LẶNG NGỒI BÊN BỜ SUỐI.

THỐC LY NGỒI XỎM XUỐNG BÊN CẠNH NÀNG, XOA MÁI TÓC NỬA ƯỚT CỦA NÀNG, “ĐỪNG QUAY VỀ, SAU NÀY ĐI THEO TA, TA ĐƯA NÀNG CHƠI HẾT TẤT CẢ NHỮNG NƠI CÓ ĐỒ NGON CÓ TRÒ VUI, CHỜ NÀNG CHƠI CHÁN THÌ CHÚNG TA SẼ TÌM MỘT NGON NÚI CÒN ĐẸP HƠN NƠI NÀY ĐỂ Ở, SỐNG CÙNG NHAU.”

THỐC LY RẤT ÍT KHI KIÊN ĐỊNH BIỂU ĐẠT TÂM Ý CỦA HẸN NHƯ VẬY, THỤY THỤY KHÔNG HIỂU CHUYỆN NAM NỮ LẮM, NHƯNG CẢNH TRẠNG THỐC LY NÓI LÀM CHO NÀNG RẤT MUỐN HƯỞNG VỀ MỘT NGON NÚI HOA NỮ KHẮP NƠI, XÂY MỘT NGÔI NHÀ GỖ NHƯ TRƯỚC KIA HỌ ĐÃ Ở.

NHƯNG CÒN CÓ MỘT VẤN ĐỀ, “VẬY SỰ PHỤ VÀ ĐẠI SƯ HUYNH CỦA TA THÌ SAO?”

THỐC LY KHẼ THỜ RA, BÀY VỀ NHƯỢNG BỘ, “KHI NÀO NÀNG NHỚ BỌN HỌ THÌ CHÚNG TA LEN LÉN ĐI THĂM HỌ.”

ĐÔI MẮT THỤY THỤY CHÓP MỘT CÁI, CƯỜI HÍP MẮT VƯỜN CHÂN RA NGHỊCH NƯỚC, TRONG ĐẦU ĐANG MẶC SỨC TƯỜNG TRẠNG. NẾU KHÔNG CẢN TRỞ VỀ NGA SON, CÓ THỂ THẤY SỰ PHỤ VÀ ĐẠI SƯ HUYNH, CÒN CÓ THỂ ĐI CHƠI KHẮP NƠI VỚI THỐC LY, TỐT KHÔNG CÒN GÌ BẰNG.

THỐC LY ĐỀ LẠI CHÂN CỦA NÀNG, “SAO? CÓ ĐÁP ỨNG HAY KHÔNG?”

THỤY THỤY NGỪA ĐẦU NHÌN BẦU TRỜI, “NÀY, LÀ NGƯỜI MUỐN MỜI TA, KHÔNG PHẢI TA MUỐN.” CẢM NHẬN KHI MỜI VÀ ĐƯỢC MỜI KHÁC NHAU, ĐƯỢC MỜI CÓ MỘT LOẠI CẢM GIÁC ĐƯỢC COI TRỌNG, BIỂU HIỆN NÀNG RẤT LÀ QUAN TRỌNG ĐÓ.

THỐC LY HIỂU Ý CỦA NÀNG, GIƯƠNG CAO KHÓE MẮT MẠNG VÀI PHẦN NHU HÒA CHỈ DÀNH CHO NÀNG. “Ừ.”

“VẬY TA MIỄN CƯỜNG ĐỒNG Ý VỚI NGƯỜI.” MẶC DÙ MỚI VỪA BẮT CÁ BỊ MẮT MẶT, NHƯNG BÂY GIỜ LÒNG TỰ ÁI NHỎ BÉ KIA CỦA THỤY THỤY LẠI ĐƯỢC SƯỜI ẤM LÊN, NÀNG CƯỜI HA HẢ, HAI CHÂN THAY PHIÊN ĐÁ BỌT NƯỚC.

THỐC LY CŨNG CƯỜI, BẮT ĐƯỢC CHÂN CỦA NÀNG. CHÂN NÀNG TÌNH XẢO TRẮNG NỖN ĐẾN VÔ LÝ, THỐC LY LẤY KHĂN SẠCH GIÚP NÀNG LAU KHÔ, LẠI MANG VÓ VÀO.

“SAU NÀY ĐẠI KHÁI KHÔNG CÓ CƠ HỘI VỀ ĐÂY, CHÚNG TA ĐI XEM MỘT CHÚT TRÊN NGON NÚI NÀY CÒN CÓ NƠI NÀO CHƠI VUI KHÔNG?”

“Ừ.” THỤY THỤY ĐÁP LỜI, GIẪM MẤY CÁI LÊN MẶT ĐẤT. THỐC LY CƯ NHIÊN MANG VÓ CHO NÀNG, ĐIỀU NÀY LÀM CHO NÀNG CÓ LOẠI CẢM GIÁC PHIÊU PHIÊU DỤC TIỀN.

HA HA, NÀNG QUÁ HẠNH PHÚC RỒI!

...

SÁNG SỚM NGÀY THỨ HAI MỘT NHÓM BA NGƯỜI ĐỨNG LÚC RỜI KHỎI, NAM NHÂN HUNG ÁC VÀ VÀI TỶ NỮ ĐẾN ĐƯA TIỀN.

SAU KHI CÁO BIỆT MỘT CÁCH NHIỆT TÌNH, BỌN HỌ XUỐNG NÚI, THỤY THỤY HÁT ĐI Ở PHÍA TRƯỚC, BỔNG NHIÊN LẠI CẢM THẤY NGỰC BUỒN BỰC KHÓ CHỊU, BƯỚC CHÂN LÃO ĐÀO MỘT CÁI. THỐC LY ĐỖ LẤY NÀNG, “SAO VẬY?”

Thụy Thụy khoát khoát tay, “Không có gì, đại khái là đi quá nhanh.”

Thốc Ly trở tay dò trán nàng, cũng không bị sốt, hơi yên tâm lại.

Thụy Thụy xoay người tiếp tục đi, khoe miệng lại có cái gì đó ẩm ẩm chảy xuống, nàng buồn bực sờ lên, phát hiện là máu, lập tức trời đất quay cuồng một trận, ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: NGUY HIỂM SỚM CHIỀU

Thụy Thụy ngắt xiu không chút dấu hiệu không chút nguyên do, mọi người giật nảy mình.

Sắc mặt tái nhợt hai mắt nhắm nghiền, khoe miệng còn lưu lại vết máu, bất tỉnh nhân sự, đây là tình trạng hiện tại của Thụy Thụy. Từ vui vẻ đến hôn mê bất tỉnh là một sự tương phản không lồ trong thị giác của người khác, làm cho tim người ta co rút lại. Thốc Ly rất nhanh bế nàng lên trở về đặt lên giường, triệu vãi thị nữ chịu trách nhiệm việc ăn uống của Thụy Thụy đến.

Phản ứng bình thường đầu tiên đều là nàng đã ăn nhầm thứ gì.

Mấy thị nữ vội vàng quỳ xuống, “Bọn ta không biết, bọn ta cũng là dựa theo phân phó mua đồ dưới chân núi thôi.”

Những thị nữ này đã ở Thụy Ly Sơn nhiều năm, hẳn là không có gì khả nghi, Thốc Ly suy tư một lát xong phất tay cho các nàng rời khỏi.

Đại phu thật cũng tới rất mau, nhưng cũng nhìn không ra nguyên do, “Mạch tượng rất yếu, nguyên nhân không rõ, thuộc hạ bất lực.”

Trịnh Dục Sinh ở một bên lo lắng gãi đầu, “Vậy bây giờ làm sao đây?”

Thốc Ly yên lặng thở dài. Trên Thụy Ly Sơn có rất nhiều linh vật, nhưng hẳn không dám tùy tiện cho nàng dùng, bởi vì hẳn nhớ Mộc Dương từng nói qua thể chất nàng đặc thù không thể dùng được vật lung tung.

Nghĩ đến Mộc Dương đầu lông mày Thốc Ly cau lại, vội đi triệu hoán, vậy mà lần này Mộc Dương không phản ứng chút nào. Quả là chuyện lạ.

Không có kết quả, Thốc Ly chỉ có thể cưỡng chế khởi động nội lực linh thú bảo vệ Thụy Thụy trước.

Nhưng lần này nội lực linh thú đi hơi chậm chạp, không hề hữu hiệu giống mấy lần trước, đại khái là cơ thể chịu nội lực là Thụy Thụy quá suy nhược. Cũng may mắn có nội lực linh thú trong đó, mới có thể giảm bớt khuynh hướng chuyển biến xấu đi của Thụy Thụy.

Trịnh Dục Sinh nâng đầu đi tới đi lui trong phòng, “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng mới vừa rồi còn rất tốt mà.”

Thốc Ly bị hấn làm đến phiền lòng hơn, “Người có thể ngồi xuống hay không?”

“Ta lo lắng a.” Trịnh Dục Sinh nhìn gương mặt thanh tú, liễu mạng đang tay ra, “Sao đột nhiên trở thành như vậy chứ?”

Ôm chặt Thụy Thụy, Thốc Ly không ngừng hôn trán nàng. Chuyện phát sinh đột nhiên hẳn cũng không biết xảy ra chuyện gì, cố gắng khiến cho mình bình tĩnh trở lại suy nghĩ biện pháp.

Có thị nữ bưng nước nóng đi vào, Thốc Ly giúp Thụy Thụy lau khô vết máu ở khoe môi, chỉnh lại mái tóc dài rối bời của nàng, sau đó dặn dò thị nữ: “Nói cho mọi người tạm thời đừng rời khỏi, sẵn sàng đợi lệnh.”

Thị nữ bưng chậu nước rửa mặt hành lễ, “Vâng, tôn thượng.”

Trịnh Dục Sinh dừng bước lại gần, “Này, bọn họ gọi người là gì?”

Thốc Ly ngẩng đầu cùng hắn nhìn nhau, ánh mắt hai người giao nhau trong không khí, dần dần con người Trịnh Dục Sinh càng tròn càng lớn. Thụy Thụy hôn mê làm cho người ta ứng phó không kịp, phải tranh thủ từng giây từng phút xử lý, đại phu và mấy thị nữ đều đã quên một thứ gì đó, trực tiếp gọi Thốc Ly là “tôn thượng”.

Trịnh Dục Sinh cũng thẳng đến hiện tại mới nhớ tới những chi tiết này, trên ót chảy hai hàng mồ hôi, chỉ vào Thốc Ly, “Người người người...” Không sai, Thốc Ly và bảo tinh đã quen biết từ sớm, hẳn không có nhìn lầm, hẳn sớm nên biết là có vấn đề...

Liếc Trịnh Dục Sinh một cái, Thốc Ly lại dời ánh mắt về phía Thụy Thụy trong lòng ngực, lẳng lặng ôm chặt nàng.

“Bịch” một tiếng, Trịnh Dục Sinh bị dọa đến ngất đi cùng Thụy Thụy.

...

Đinh Quy vẫn núp trong bóng tối, lúc này phát hiện tính nghiêm trọng của sự tình, sau khi suy tư xong thì trực tiếp đi tìm thổ tinh. Thổ tinh Quỳnh Ngọc đang thay xiêm y, cố ý để y phục xốc xếch bay ra khỏi phòng, “Báo ca, sao huynh lại nhớ đến người ta vậy?”

Đinh Quy né nàng, đứng xa một chút, đi thẳng vào vấn đề, “Nói, có phải là người làm hay không?”

Quỳnh Ngọc gỡ rối đầu tóc, “Báo ca huynh nói gì?”

Đinh Quy đã có ám chỉ, “Có phải người hạ độc hay không?”

Quỳnh Ngọc cười khanh khách hai tiếng, “Thật buồn cười, nàng ta ngất liên quan gì đến ta? Huynh dựa vào cái gì mà nhận định là ta làm?”

“Từ người ra ta nghĩ không ra nơi này còn ai có động cơ.” Thụy Thụy từng ngăn cản kế hoạch săn nam của thổ tinh.

Đôi môi đỏ mọng của Quỳnh Ngọc xị một tiếng, “Vậy huynh không nghĩ xem tôn thượng tốt với nàng ta như vậy, nói không chừng trong điện có rất nhiều nữ nhân nhìn nàng ta không vừa mắt a.”

Đinh Quy chắc chắn, “Cho dù có, bọn họ cũng không dám.”

“Vậy ta dám sao?” Quỳnh Ngọc giờ bộ móng tay dài đã được sơn đỏ ra, “Ta còn đang cân nhắc xem lúc nào đó nên dạy dỗ nàng ta làm sao vận dụng bản năng thiên phú của nữ nhân đây, để nàng ta biết mình là nữ nhân nhất định sẽ rất thú vị.”

Đinh Quy chỉ nàng, “Người cũng đừng làm loạn, những chuyện này tôn thượng tự có chủ trương.”

“Báo ca.” Quỳnh Ngọc bày ra bộ dạng buồn bã, “Huynh vừa đến đã chỉ trích ta hại nha đầu kia, bây giờ lại lớn tiếng nói chuyện với ta như vậy, rất làm đau lòng ta nha.”

Đinh Quy không để ý tới lời nói mềm mại yêu kiều của nàng, “Nếu thông minh thì người cái gì cũng đừng quản, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Quỳnh Ngọc oán hận dậm chân, hai người cụt hứng bỏ về.

Mới đầu Đinh Quy có nghi ngờ Quỳnh Ngọc qua, bây giờ không xác định rồi, dù sao cũng không có gì thâm cừ đại hận có thể làm cho Quỳnh Ngọc thoảng cái liền hạ sát thủ, nếu làm thì không ai có thể tìm ra manh mối.

Đinh Quy mới vừa muốn đi tìm Thốc Ly, thủ vệ dưới chân núi đến báo cáo, nói bên ngoài có một tiểu cô nương muốn gặp yêu thú, nói là yêu thú đại nhân tự mình triệu hoán, nên Đinh Quy ra gặp thay.

Trở về thấy Thốc Ly đang tới tới lui lui dạo bước suy tư, Đinh Quy gãi gãi đầu, “Tôn thượng mới vừa rồi có phải là người tìm vị thần tiên kia không?”

Nghe vậy Thốc Ly ngẩng đầu, “Sao vậy?”

Đinh Quy chuyển cáo, “Mới vừa rồi tiểu tỷ nữ của vị thần tiên kia tới tìm người, nói việc thượng tiên nhà nàng ta làm bị tinh quân phát hiện, đang tư quá [1] không ra được, sai nàng ta đến đây báo một tiếng.”

Quả thật như thế, Thốc Ly nhìn về phía Thụy Thụy đang ngủ mê man trên giường. Mộc Dương thủy chung không trả lời hần đã có dự cảm không ổn, quả nhiên là xảy ra sự cố. Vậy lần này chuyện của nha đầu này e là khó giải quyết rồi, mà tên mao nhân hiệu suất thấp ở thác Tiền Trần kia đến nay vẫn không có tin tức. Không biết nàng là ai, hần cũng không dám dùng thuốc với nàng, một khi dùng sai thì hậu quả càng khó có thể tưởng tượng.

Đinh Quy đứng đứng hần, “Tôn thượng, người nhìn xem, hình như nàng ta không quá tốt a.”

Thốc Ly lấy lại tinh thần, phát hiện khí sắc Thụy Thụy càng kém hơn, ngay cả thân thể cũng lạnh dần. Nàng nằm đó, loại cảm giác hư ảo vô hình kia lại đánh lên, làm người ta cảm thấy nàng tùy thời có thể tan biến đến vô hình vậy.

Thốc Ly không gi làm không được của trước đây lần đầu tiên cảm thấy bất lực.

Gương mặt tái nhợt của Thụy Thụy nhìn qua càng nhỏ hơn, từ từ biến hóa thành bộ dáng hoàn toàn bất đồng của Bính Bính. Thốc Ly vuốt mặt nàng, suy nghĩ tẩn ra.

Thật ra thì hần thường xuyên suy nghĩ về vấn đề này: hần thích nàng, rốt cuộc là bởi vì bản thân Thụy Thụy hay là vì quan hệ của nàng với Bính Bính?

Lúc mới gặp mặt hần một lòng chỉ muốn ăn nàng thu hồi công lực, hần xem nàng là tiểu bổn qua là một đũa ngọc, rốt cuộc từ lúc nào hần bắt đầu quan tâm đến nàng? Cảm giác bồng bênh nói không rõ. Chuyện tình cảm từ xưa đến nay luôn kỳ diệu nhất.

Nhưng có một điểm có thể xác định chính là: Trước khi hẳn biết nàng là Bình Bình thì đã quyết định không lấy thân thể của nàng làm vật đánh cuộc, mặc dù nàng không phải Bình Bình, lúc này đây nàng nằm ở chỗ này hẳn cũng như cũ sẽ có loại cảm giác như bị khoan tìm.

Nàng là Thụy Thụy hoặc là Bình Bình thì có quan hệ gì? Bất kể là Thụy Thụy hay là Bình Bình thì cũng là bảo bối của hắn.

Cửa mở ra, Trịnh Dục Sinh tỉnh lại ôm bí đồ đi vào một cách đề phòng. Một mặt hắn rất sợ yêu thú, mặt khác lại lo lắng cho Thụy Thụy, cuối cùng đánh bạo bước từng bước như con kiến vào.

Thốc Ly không nhúc nhích, Đinh Quy quay đầu làm ra một vẻ mặt hung ác, Trịnh Dục Sinh bị dọa đến nhũn chân, “Thụy, Thụy, muội, ấy, tỉnh, chưa?”

Thốc Ly rũ mắt, “Chưa.”

Trịnh Dục Sinh sợ hãi từ từ tới gần, chân không ngừng run rẩy, vươn tay sờ sờ Thụy Thụy, sắc mặt đại biến, “Hô hấp lại yếu đi, người mau nghĩ biện pháp đi, người không phải yêu thú sao?”

Thấy Thốc Ly và Đinh Quy cũng không lên tiếng, Trịnh Dục Sinh quỳnh lên, lăm nhăm như bà cụ, “Như vậy không được a, người mau nghĩ biện pháp đi, muội ấy là người của người mà.”

Trong điện quang hóa thạch đầu ngón tay Thốc Ly động đậy, nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, chợt nghĩ tới điều gì, vội bẻ ngang Thụy Thụy lên, trong nháy mắt đã rời đi.

Đinh Quy và Trịnh Dục Sinh liếc nhìn nhau không hiểu, cũng vội đuổi theo.

Thốc Ly không đưa Thụy Thụy đi cái gì thánh địa cấm địa như Đinh Quy tưởng tượng, mà là trực tiếp đưa Thụy Thụy chạy xuống núi rồi khỏi địa giới Thủy Ly Sơn, cho đến rất xa mới dừng lại. Đặt nàng ở một bên trong một tiểu đình, Thốc Ly tăng tốc vận chuyển nội lực linh thú.

Kỳ tích xuất hiện, sau nửa canh giờ Thụy Thụy khôi phục một chút khí sắc, thân thể cũng ấm lên.

Trịnh Dục Sinh vui vẻ vỗ hân, “Người được lắm, vẫn là người lợi hại.” Vỗ xong lại sợ, vội vàng núp sau cây cột hành lang.

Đinh Quy tặng một ánh mắt vô cùng khinh bỉ cho cây cột, lại chuyển sang Thốc Ly, “Tôn thượng, rốt cuộc là chuyện gì?”

Thốc Ly không có nói rõ, “Trước mắt còn chưa rõ lắm.”

Hắn chỉ là liên tưởng đến rất nhiều lời Mộc Dương nói với Thụy Thụy mới có được suy đoán cơ bản nhất. Thụy Thụy thể chất đặc thù, thánh vật linh vật yêu giới đối với nàng mà nói cũng là độc dược, nàng phải dùng đan dược tiên giới mỗi ngày để bảo dưỡng thân thể, tốt nhất còn phải hút lấy linh khí ở Nga Sơn.

Trước đó hắn cũng không biết, bây giờ đã hiểu. Phía đông Nga Sơn là nơi thịnh linh khí nhất, mà Thủy Ly Sơn là thánh địa thịnh yêu khí nhất của yêu giới. Nàng rời khỏi Nga Sơn đi chơi khắp chốn suốt mấy tháng cũng không sao, ở Thủy Ly Sơn vẩn vẩn mười mấy ngày liền xảy ra tình trạng này, nguyên nhân chính là vậy. Nàng không còn là Bình Bình, bây giờ thể chất nàng tương sinh tương khắc với Thủy Ly Sơn.

Trịnh Dục Sinh cẩn thận đi tới, dừng cảm gọi tên yêu thú, “Thốc, Thốc Ly, vậy người nói khi nào muội ấy sẽ tỉnh?”

Thốc Ly lời ít mà ý nhiều, “Nàng ấy sẽ không tỉnh.”

Trịnh Dục Sinh và Đinh Quy nhìn nhau, trăm miệng một lời, “Vì sao?”

Thốc Ly lắc đầu, lộ ra một nụ cười không rõ ý tứ. Nàng là người mà đám thần tiên thói nuôi ở nhân gian, các thần tiên nhất định có biện pháp cứu nàng, cũng được, nguy hiểm có lớn hơn đi nữa hắn cũng phải xông vào một lần. “Ta đi lên tìm đám thần tiên thói cứu nàng ấy, các người canh chừng ở đây, một tắc cũng không được rời.”

Đinh Quy lo lắng, “Không được, tôn thượng người...” Còn nửa câu không tiện nói trước mặt Trịnh Dục Sinh: không có nội lực đi lên e là sẽ phải chịu thiệt.

Trịnh Dục Sinh không biết sự thật này, mở to mắt, “Người đi lên không phải muốn đại khai chiến à? Đến lúc đó sẽ thiên hạ đại loạn.”

Thốc Ly cuối cùng liếc nhìn Thụy Thụy một cái, “Yên tâm, không cần biết dùng biện pháp gì, ta nhất định sẽ đưa người xuống, các người nhớ bảo vệ cho nàng ấy.”

Thấy chủ nhân đã quyết định, Đinh Quy cũng chỉ có thể gật đầu, “Vậy tôn thượng người cẩn thận một chút.”

Thốc Ly rời khỏi rồi, Trịnh Dục Sinh ngây ngốc nhìn bóng lưng Thốc Ly. Không thể phủ nhận hắn không thích một Thốc Ly lãnh khốc từng đánh mình bất tỉnh, cũng sợ yêu thú trong truyền thuyết, lúc này Thốc Ly lại vì Thụy Thụy mà mạo hiểm trong mắt Trịnh Dục Sinh thì rất có mùi vị nam nhân.

Cho nên Trịnh Dục Sinh nhào lên đuổi theo, “Thốc Ly người đợi chút đợi chút.”

Thốc Ly kịp thời dừng lại, né người qua một bên mới không bị Trịnh Dục Sinh ôm ngay chính diện. Đinh Quy nhắm mắt lại, bởi vì Trịnh Dục Sinh bị ngã

xuống đất.

Trịnh Dục Sinh từ trên mặt đất bò dậy, nhổ ra một miếng đầy cò, vurun tay làm bộ đáng hấp hối với Thốc Ly, “Ngươi, khoan đi đã, nói không chừng ta có biện pháp cứu muội ấy.”

Lời của Trịnh Dục Sinh vừa nói ra, Thốc Ly ở phía trước chậm rãi dừng lại, quay người, trong mắt xẹt qua vẻ nghi ngờ, “Ngươi?”

Trên mặt Đinh Quy cũng viết đầy hai chữ không tin, ánh mắt từ trên xuống dưới đều là vẻ xem thường.

Trịnh Dục Sinh từ trên mặt đất bò dậy, phui phui bụi trên gương mặt tuần tú, “Chính là ta, ha ha ha.” Nói ra e là không có ai tin.

Đinh Quy uy hiếp một cách tàn bạo, “Ngươi phải chịu trách nhiệm với chuyện ngươi làm, vạn nhất xảy ra sự cố gì ngươi cũng đừng mong rời khỏi.”

Trịnh Dục Sinh bị dọa đến nhũn chân, “Ta... Ta không có chắc chắn.”

Thốc Ly liếc bọn hắn một cái, xoay người rời khỏi, Trịnh Dục Sinh vội kéo hắn, nói lắp, “Là, là như vậy, Trịnh gia chúng ta có bảo bối gia truyền, là ông nội của ông nội của ông nội của ông nội... của ta truyền lại, nghe nói có thể cải tử hồi sinh.”

Đinh Quy liếc mắt, “Có cái thứ này sao? Vậy vì sao tổ tiên của ngươi đều chết hết rồi?”

“Bởi vì...” Tổ tiên của hắn không phải sống thọ và chết tại nhà thì là tại chết ngay lúc bắt yêu, không cần cũng không có cơ hội ăn. Trịnh Dục Sinh làm sao cũng không nghĩ ra mình cư nhiên lại chung sống cùng đại yêu thú và bảo tinh, nhưng bây giờ Thụy Thụy đại nạn ập lên đầu, bọn họ phải đoàn kết lại.

Đinh Quy hiển nhiên không tin, “Tồn thượng, đừng tin hắn.”

Thốc Ly lại nhìn về phía Trịnh Dục Sinh. Hắn chung sống cùngThụy Thụy vàTrịnh Dục Sinh được một khoảng thời gian, biết người này mặc dù không có đại bản lĩnh gì nhưng con người rất chính trực, không đáng vào thời khắc nguy hiểm này mà nói dối lừa gạt. Huống chi loại trừ yêu thể gia này thông thường đều được cao nhân làm phép, chưa biết chừng còn có thể tạo ra chuyện bất ngờ.”Ngươi có biện pháp gì?”

Thấy Thốc Ly tin tưởng mình, đôi mắt Trịnh Dục Sinh lóe sáng trưng, từ trong lương đình lấy ra quả bí đỏ của mình như dâng bảo, “Thốc Ly, chính là cái này.”

Thấy thế, Đinh Quy xoa tay lộ ra nắm đấm, “Ngươi dám đùa bọn họ ta, xem ta đánh như từ ngươi thế nào.”

Thốc Ly đề bàn tay của Đinh Quy lại, ánh mắt ném về hướng Trịnh Dục Sinh đang ôm bí đỏ. Trịnh Dục Sinh vội chỉ vào quả bí, “Chính là nó. Trịnh gia bọn ta có hai bảo bối gia truyền, một bức họa và quả bí này. Ta nghe cha ta nói tổ tiên của bọn ta có kỳ ngộ được bảo bối này, bất luận là yêu ma quỷ quái hay là thần tiên ăn nó cũng có thể cải tử hồi sinh.”

Đinh Quy càng nghe càng thấy thái quá, khoét lỗ tai, “Ngươi nói là để nàng ta ăn quả bí này của ngươi à? Ngươi nhìn nàng ta như vậy có thể ăn được sao?”

Đây cũng là một vấn đề, Trịnh Dục Sinh thoáng cái trở nên ủ rũ, không khí lập tức lâm vào trầm mặc.

Thốc Ly nhìn nhìn Thụy Thụy trong đình, lại liếc nhìn bí đỏ, trầm mặc không nói, ngón tay thon dài phủ lên. Quả bí lớn như vậy đúng là hiếm thấy, màu sắc càng tuyệt đẹp không giống với bí đỏ bình thường, nếu như không phải Trịnh Dục Sinh nhắc nhở, hắn cũng sẽ không chú ý tới vẻ khác thường của quả bí này. Vuốt vuốt rồi Thốc Ly gấp ngón tay lại gõ, phát hiện quả bí có ruột rỗng.

“Cha ngươi có nói nó dùng như thế nào không?”

Trịnh Dục Sinh thành thật trả lời: “Cha ta nói nướng lên ăn.”

Đinh Quy hài hước tiếp lời, “Rất tốt, chúng ta có bí nướng ăn rồi.”

Bỗng Thốc Ly nói: “Nhóm lửa.”

Lần này đến phiên Đinh Quy bị dọa, “Tồn thượng, không phải chứ, nướng thật à?”

“Ừ.” Tạm thời thử một lần.

Đinh Quy trừng lớn mắt... Một lúc sau, con báo tinh hắn đã luân lạc tới mức cùng Trịnh Dục Sinh vây bên đồng lửa nướng bí đỏ.

Thụy Thụy vẫn yên lặng nằm ở trong lương đình, rất ngoan rất nghe lời, Thốc Ly vào bế nàng lên ngồi cách đồng lửa không xa. Nàng ham chơi như vậy, nướng bí đỏ một chuyện vui như vậy sao có thể bỏ qua?

Hàng lông mi dài cũng đang ngủ say, không có một tia dao động. Thốc Ly nhìn ánh mắt của nàng, hơi thờ ảm áp phả vào mặt nàng.

Mấy ngàn năm qua đi nàng cũng ngủ một cách cô đơn như vậy sao?

Thấy Thốc Ly đang trầm tư, Đinh Quy và Trịnh Dục Sinh rất ấn ý mà không lên tiếng.

Lửa mạnh rồi, nhiệt độ lên cao, bí đồ càng ngày càng sáng. Đinh Quy tò mò vươn tay sờ một cách, suýt chút hòa tấu cả tay, “A, nóng quá.”

Nhiệt độ của quả bí vượt quá trông đợi, đã không thể ở được trong vòng một thước, hai người bắt đầu đi lùi tới bên cạnh Thốc Ly.

Ước chừng một nén nhang, bí đồ bắt đầu sáng lên và quay tròn, Trịnh Dục Sinh tròn tròn mắt, Đinh Quy cũng thu hồi về khinh bỉ trước đó. Ánh mắt Thốc Ly càng ngày càng chuyên chú, bàn tay ôm Thụy Thụy siết lại càng chặt.

“Bùm!” Lại qua một lúc quả bí đột nhiên nứt ra, ở giữa là một viên đan dược to như hạt đậu bắn ra ánh sáng chói mắt, như bọc vô số tầng cánh ve sấu.

“Oa a.” Đinh Quy vội vàng nhìn Thốc Ly, “Tôn thượng, có thật kia.”

Ánh mắt Thốc Ly ngay lập tức trở nên mơ hồ, dần dần từ u tĩnh chuyển sang nhiệt liệt. Đan dược kia rất nhỏ, nhưng ở trong lòng bàn tay hắn lại có trọng lượng cực nặng, ngửi qua có mùi hương nhàn nhạt, chắc là vật của tiên gia.

Trịnh Dục Sinh cuối cùng cũng chứng minh được lời nói của mình, hiếm khi phải khoe khoang một lần, ôm cánh tay cười đến mặt mũi bay loạn, “Mau mau mau cho muội ấy ăn.”

Thốc Ly giương mắt nhìn hắn, kiên định nói: “Thốc Ly nợ ngươi một ân tình, đã ghi nhớ.”

Trịnh Dục Sinh khoát tay cười ha hả, “Không có gì không có gì, muội ấy cũng không phải là của một mình ngươi, của mọi người mà.” Nói xong lập tức che miệng lại.

Thụy Thụy chính là của riêng một mình Thốc Ly hắn.

Đinh Quy tương đối cẩn thận, “Tôn thượng, thánh vật trong điện cũng không thể cho nàng ta ăn, cái này có thể bị nguy hiểm hay không?”

Suy nghĩ chốc lát Thốc Ly lắc đầu, “Không biết.” Nàng không thể ăn đồ của yêu giới, nhân giới tiên giới cũng không sao. Trịnh gia hoàn toàn là chính đạo, cho dù đan dược này vô dụng cũng không tổn hại gì.

Thụy Thụy không thể trở về Thủy Ly Sơn, Thốc Ly đưa nàng tạm thời đặt chân ở một khách điểm trong trấn nhỏ bên ngoài Thủy Ly Sơn.

Lúc chuyển ngày, cuối cùng Thụy Thụy tỉnh lại từ trong giấc ngủ say. Lúc hàng mi dài kia chớp rồi mở ra, Thốc Ly lại có một loại cảm giác mất mà được lại, như đối với hắn mà nói nàng thủy chung luôn dao động giữa lúc mất đi và nhận được.

Thụy Thụy mở mắt phát hiện mấy đại nam nhân đều quay chung quanh bên giường nàng, hơn nữa còn có cái con báo yêu Đinh Quy này, cả kinh nàng đập Đinh Quy một cước một cách vô lực, “Yêu nghiệt, xem gia thu thập ngươi.”

Thấy thế, Đinh Quy hấp tấp tìm đường bỏ chạy.

Thụy Thụy vén tay áo muốn đuổi theo, nhưng cả người vô lực, Thốc Ly cười dè tay chân nàng lại.

Thụy Thụy nhớ tới chuyện lúc sáng, vò đầu tóc, “Không còn khí lực, ta sao vậy?”

Trịnh Dục Sinh dựa theo lời của Thốc Ly mà oa oa oa nói một lần, nói nàng không hợp khí hậu của Thủy Ly Sơn, bỏ bớt đi sự thật Thốc Ly là yêu thú, tăng thêm tình tiết Đinh Quy cái tà quy chính trợ giúp bọn họ. Thụy Thụy thêm vài phần kính trọng với Đinh Quy, với Trịnh Dục Sinh thì càng cảm động. “Trịnh đại ca ngươi thật tốt, nhưng bí đồ của ngươi cứ như vậy mà mất rồi.”

Trịnh Dục Sinh vung tay lên, “Không sao.” Thốc Ly đã hứa là tặng pháp bảo cho hắn, cuối cùng hắn đã có thể không cần ôm đại bí đồ cả ngày, hu hu.

Từ lúc Thụy Thụy tỉnh dậy tầm mắt Thốc Ly chưa rời khỏi qua nàng, “Bây giờ cảm thấy thế nào?”

Thụy Thụy vò mặt đau khổ lắc đầu.

Thốc Ly căng thẳng, ôm nàng, “Chỗ nào khó chịu?”

Thụy Thụy ôm lấy hắn, bộ dáng kia giống như là Thốc Ly ngược đãi nàng không cho nàng ăn đồ mấy ngày rồi vậy, “Thốc Ly, ta đói chết, ngươi cho ta chút đồ ăn đi.”

“Phụt.” Trịnh Dục Sinh bật cười.

Thốc Ly lúc này mới hơi yên tâm.

...

Thốc Ly sai Đinh Quy lập tức đi thác Tiền Trần tìm mao nhân hỏi thăm tiến triển, hắn phải mau chóng biết tình hình thực tế để còn định đoạt. Tình huống như thế tuyệt đối không thể xuất hiện lần thứ hai.

Nghỉ ngơi mấy ngày cuối cùng Thụy Thụy đã khôi phục như thường, nhảy loạn muốn đi ra ngoài chơi. Trịnh Dục Sinh rất thức thời không đi cùng quấy rầy thể giới của hai người, cho nên Thốc Ly sai nam nhân hung ác đưa Trịnh Dục Sinh đi Thủy Ly Điện chọn pháp khí.

Hôm nay sắc trời không tốt, đi ra ngoài một hồi lại bắt đầu mưa, hơn nữa mưa còn không nhỏ, hai người trốn dưới một cây đại thụ trú mưa. Thụy Thụy tâm tình tốt cho dù là mưa to cũng không ngăn được, “Ha ha ha, đợi lát nữa ta muốn đi mua y phục mới và giày mới, cũng giúp người mua thêm một ít.”

Thốc Ly tất nhiên là theo nàng, “Được.”

Từ trong khe hở của lá có nước mưa rơi xuống, Thụy Thụy “thông minh” núp trong lòng Thốc Ly, mượn thân thể của hắn tránh mưa. Thân hình cao lớn rất là tốt.

Thốc Ly thì ôm nàng suy nghĩ một chuyện khác, “Chúng ta đổi tên thế nào?”

Thụy Thụy khó hiểu, “Tại sao phải đổi tên?”

Thốc Ly khẽ mỉm cười, “Chơi vui.” Thật ra thì hắn có chút sợ. Thụy Thụy Thụy Thụy, nàng ngủ mấy ngàn năm, hắn nghe thấy chữ *thụy* (*ngủ*) này thì lại cảm thấy đau lòng.

Đầu ngón tay Thụy Thụy chỉ lên thái dương, “Ta cảm thấy rất tốt mà, vậy người nói xem tên gì?”

Thốc Ly nhẹ nhàng tựa lên thân cây phía sau, “Bằng không, gọi là Bính Bính đi?” Trở về tên cũ.

Thụy Thụy từ trong lồng ngực của hắn ngẩng đầu, toét miệng chống nạnh, “Người nói gì?” Nàng họ Tiểu, hắn đặt tên nàng là Bồn Bồn (*ngu ngốc*), rõ ràng là mắng nàng tiểu ngu ngốc sao? “Người cư nhiên dám mắng ta ngu ngốc!”

Thốc Ly mới đầu không nghĩ tới chuyện này, lúc này không khỏi bật cười.

“Không đổi, muốn đổi cũng phải đổi tên Thông Thông cái gì đó...” Hay là Minh Minh.

Thụy Thụy vừa rời khỏi lồng ngực Thốc Ly, từ trong khe hở của lá liền nhỏ xuống một giọt mưa, rơi xuống theo trán nàng, cộng thêm bộ dạng tức sùi bọt mép của nàng hơi có chút hi cảm. Thốc Ly vỗ lưng nàng trấn an, “Được được, chúng ta không đổi.”

Mặc dù trời mưa, nhưng tâm tình Thốc Ly lại hết sức tươi sáng. So sánh với vẻ lo lắng như khoan tim của mấy ngày trước đây, hiện nay có thể trú mưa đầu vũ mồm thật sự rất hạnh phúc.

Thụy Thụy còn canh cánh trong lòng, cánh môi non mềm đang tỏ vẻ bất mãn với hắn, “Cư nhiên dám gọi ta là Bồn Bồn?”

Ánh mắt Thốc Ly hướng về môi của nàng, bỗng nhiên hôn lên. Trải qua một lần kiếp nạn, ý niệm muốn hung hăng đoạt lấy đối phương càng thêm mãnh liệt và tự nhiên.

Ngắt thêm một lần, cũng đáng giá.

Hôn là ngọt ngào, Thụy Thụy đã quên mất sóng gió ngu ngốc mới vừa rồi, cười như hoa nở, sau đó nghiêm túc ngậm chặt môi đề phòng hắn ngắt.

Thốc Ly lại không dòi môi, thừa dịp nàng do dự đưa lưỡi vào xâm nhập, dây dưa với lưỡi của nàng, mút lấy mọi thanh khiết của nàng. Hơi thở cực nóng làm Thụy Thụy quên phản kháng, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Sau đó chẳng biết lúc nào Thụy Thụy tỉnh táo lại, vội vàng lấy thuốc của Mộc Dương ra, cẩn thận đề phòng nhìn Thốc Ly, “Có phải sắp ngắt hay không?”

Động tác của nàng làm hắn cười, Thốc Ly chuyển thân thể nàng tựa vào trên thân cây, nhốt lại nàng chặn hết mọi giọt mưa. Cảm giác ôm nàng như ôm chiếc bánh đường làm từ áng mây, làm cho người ta không nhận được ném rồi lại ném.

Tiếng mưa rơi đã át đi thanh âm nam nữ hôn nhau dưới tàng cây, nhưng không thể che hết những hình ảnh ngọt ngào.

Kỳ quái chính là lần này Thốc Ly không có ngắt, cho đến khi đôi môi Thụy Thụy bị hôn đến sưng lên cũng không ngắt...

Thụy Thụy mở mắt ra, hàng lông mi dài chớp chớp mấy cái, “Thốc Ly?”

Thốc Ly cũng cảm thấy có chút khó tin, nhìn chăm chú, lại mút lên đôi môi non mềm của Thụy Thụy, môi lưỡi quấn giao hồi lâu sau mới rời khỏi.

Không có chút dị trạng nào.

Phát hiện này làm cho hai người có chút kinh ngạc và vui mừng. Ông trời cũng tựa hồ cảm ứng được, mưa nhanh chóng tạnh, trời quang đãng, trong không khí đều tràn ngập hương vị tươi mát.

Thụy Thụy tựa vào ngực Thốc Ly rồi nhìn hắn, vui mừng hận không thể nhảy dựng lên, “Thốc Ly, bệnh của người tốt hơn rồi.”

Ánh mắt Thốc Ly dừng lại trên đôi mắt tỏa sáng của Thụy Thụy, lộ ra nét nghi hoặc. Vì sao bọn họ bỗng nhiên lại không có việc gì? Bệnh của hắn hay là bệnh của nàng vẫn còn chờ bàn bạc lại, bởi vì từ lúc bắt đầu biết nàng cho đến bây giờ thân thể của hắn chưa từng có thay đổi gì...

Thụy Thụy không suy nghĩ nhiều như vậy, ngập trong lòng nàng, trong mắt nàng chỉ biết là nàng và Thốc Ly có thể chơi trò hôn nhẹ, nàng rất thích nha. Nghĩ đến đây lỗ tai của nàng có chút nóng lên, mặt vụng trộm hơi tách khỏi hắn.

Thốc Ly đang tiến gần đến mặt nàng, Thụy Thụy nghĩ đến hắn lại muốn hôn mình, nhắm mắt lại chu miệng đưa môi ra, nào ngờ lần này Thốc Ly không có hành động gì.

Thụy Thụy mở một con mắt, thấy Thốc Ly đang trầm tư nhìn nàng, nhất thời cảm thấy mình bị “đùa giỡn”, xoa xoa môi, “Ồ, Thốc Ly người rất đáng ghét.”

Thấy thế, Thốc Ly nhin không được cười rộ lên ôm nàng vào lòng. Tiểu gia hỏa này tựa hồ cũng càng ngày càng có thói quen gần gũi và hôn môi hắn, quả thật là hiện tượng tốt.

Thụy Thụy dùng ánh mắt đe dọa hắn, “Người cười cái gì?”

“Không có gì, suy nghĩ vì sao chúng ta không có việc gì.” Theo lý thuyết thì không đúng quy luật bình thường.

Thụy Thụy gãi gãi đầu, có chút bạo dạn mà suy nghĩ, “Có thể là nhất định phải có trời mưa mới được?” Lại khẳng định lại ý tưởng, ánh mắt kỳ lạ, “Ừ, nhất định là vậy.”

Lối suy nghĩ của tiểu bỗn qua này thật khác biệt, đôi môi tuyệt đẹp của Thốc Ly nhếch lên, chợt nghĩ đến cái gì đó: hay là có liên quan đến trái bí đỏ của Trịnh Dục Sinh? Ban đầu nàng bị yêu khí trên Thủy Ly Sơn gây thương tích, sau khi ăn đan dược trong trái bí đỏ xong thì khôi phục lại, ngay cả khi hôn môi cũng không làm cho hắn ngất đi. Theo như suy nghĩ này thì vấn đề quả thật là ở trên người nàng.

Thụy Thụy còn đang trở mắt nhìn hắn, dùng một chùm tóc dài quét qua mặt của hắn, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, hết mưa rồi chúng ta đi nhanh đi.”

“Ừ.”

Vừa đi Thụy Thụy vừa nhìn trộm Thốc Ly, cười đến giông như con hồ ly đang hạnh phúc.

Thốc Ly thật sự càng nhìn càng đẹp đấy...

Chuyện đầu tiên sau khi Thốc Ly trở lại khách điểm chính là tìm Trịnh Dục Sinh. Trịnh Dục Sinh vừa mời chọn xong pháp khí mới, vội vàng quay trở lại. Ôm bí đỏ nhiều năm như vậy, lần này hắn chọn một trường mâu uy vũ, cảm thấy bản thân mình có tính cách nam nhi hơn rất nhiều.

Thoáng nhìn đáng vẻ này, khóe miệng Thốc Ly hơi hơi giắt giắt, “Người theo ta lại đây.”

Trịnh Dục Sinh đi đến chỗ nào cũng đều mang theo trường mâu, theo Thốc Ly đi tới một góc, vẫn đang có chút sợ hãi khi đối mặt với Thốc Ly, “Người người muốn làm gì?” Trước mắt thế nhưng là yêu thú, kẻ thù chung của tất cả nhân sĩ chính đạo.

Thốc Ly khoanh tay đưa lưng về phía hắn, “Cái chi bảo gia truyền kia của người từ đâu mà có?”

Trịnh Dục Sinh chống trường mâu cố gắng làm ra bộ dáng uy phong, “Chi bảo gia truyền đương nhiên chính là do từng thế hệ Trịnh gia ta truyền lại, rất lâu đời.”

Thốc Ly quay đầu, ánh mắt đảo qua hắn, “Ta không phải hỏi chuyện này, là hỏi tổ tiên người từ đâu mà có?”

Trịnh Dục Sinh suy nghĩ, “Ta cũng không rõ lắm, nghe cha ta nói hình như là tổ tiên chúng ta trong lúc vô tình cứu được một người, người nọ là cao nhân, tổ tiên được chút phép thuật và trái bí đỏ đó, bắt đầu con đường giáng yêu, ghi tạc ở trong lòng cho nên nó bắt trở thành đồ gia truyền của chúng ta truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, để lại cho đời sau.”

Thốc Ly hơi hơi ngưng thần, suy nghĩ một lát, “Cha người có nhắc tới qua trong bí đỏ có đan dược hay không?”

Trịnh Dục Sinh lắc đầu, “Không có, ông ấy chỉ nói cho ta là trong thời khắc nguy hiểm ăn bí đỏ có thể khởi từ hồi sinh, ta đoán là cha ta cũng không biết bên trong có cái gì đâu.”

Như thế thì không có manh mối gì. Ban đầu Thốc Ly có chút phỏng đoán về phần may mắn này, nếu Thụy Thụy ăn đan dược trong bí đỏ giải trừ ma chú lúc hôn nhau thì choáng váng của bọn họ, cũng đồng thời giải trừ thuật giam cầm thân thể mà Mộc Dương từng nói đến hay không?

Nhưng mà trước mắt xem ra hắn không dám mạo hiểm...

Trịnh Dục Sinh nhớ lại chuyện mấy ngày hôm trước mình té xỉu trước mặt Thốc Ly, nhất thời cảm thấy uất ức cực kỳ, nhưng mà vẫn cố lấy dũng khí, “Này, người, người tiếp cận Thụy Thụy là vì cái gì?”

Thốc Ly nhướng mày, hỏi lại: “Người nói đi?”

Trịnh Dục Sinh nắm chặt trường mâu, liếc mắt, “Ta không biết, tóm lại người cùng muội ấy thân mật như vậy, mỗi buổi tối cùng ngủ chung, danh tiết cô nương gia là quan trọng nhất, người cũng không thể phụ người ta.” Trong tiềm thức hẳn cảm thấy buổi tối Thốc Ly và Thụy Thụy nhất định đã trải qua loại chuyện tối tệ nhất.

Trịnh Dục Sinh rõ ràng rất sợ hãi lại còn muốn giả dạng làm ra đáng vẻ dừng mãnh thì có chút buồn cười, nhưng mà tâm ý của hắn đối Thụy Thụy thập phần chân thành, cũng không phải ai cũng nguyện ý đưa ra đồ gia truyền của mình cho người khác. Điểm này cũng đủ làm cho Thốc Ly thay đổi cách nhìn trước kia về hắn cùng đồng thời có thêm một phần cảm kích.

Thốc Ly không nói nhiều, cũng không thích tùy ý bày tỏ tâm ý của mình trước mặt người khác, cho nên không có hứa hẹn gì.

Trịnh Dục Sinh ôm trường mâu tiếp tục lái nhái, “Còn nữa, muội ấy là cô bé con, rốt cuộc sao lại thế này? Người nên nói cho muội ấy biết; còn nữa còn nữa a, Thụy Thụy là đệ tử Nga Sơn, người có biết đệ tử Nga Sơn đều rất hận người, người nên giải thích cho tốt với muội ấy...”

“Ta tự biết sẽ làm gì.” Biểu tình của Thốc Ly mặc dù bình tĩnh, trong lòng lại không bình tĩnh như vậy. Bởi vì hắn có một chút chuyện không rõ, nếu Thụy Thụy hỏi hắn thì hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào.

...

Tạm thời sẽ không trở lại Thụy Ly điện, Thốc Ly dặn dò xong mọi công việc liên quan, tính một lòng ở bên cạnh Thụy Thụy.

Trịnh Dục Sinh thần bí dị thường đến tìm hắn, “Thốc Ly, ta phát hiện một chuyện lạ, về Thụy Thụy.”

“Chuyện gì?” Thốc Ly nâng tách trà lên, nhìn Trịnh Dục Sinh kẻ mà cả ngày đắm chìm trong niềm vui sướng vì có vũ khí mới.

Trịnh Dục Sinh thật sự nghiêm túc, “Hình như Thụy Thụy trúng tà.”

Đổi ngược lại là người ngoài sau khi nghe thấy lời nói vô căn cứ như thế thì khẳng định sẽ phun một miệng trà ra luôn, Thốc Ly chậm rãi uống xong tách trà, “Nàng ấy làm sao mà trúng tà?” Nói nàng trúng tà, Trịnh Dục Sinh còn giống trúng tà hơn nàng.

Trịnh Dục Sinh nhíu mày, “Không phải, ta nói thật, hai ngày nay muội ấy lén lút không biết đang làm cái gì, sau đó ta theo dõi muội ấy quan sát xem muội ấy đang làm trò quỷ gì, phát hiện muội ấy đang cầu thần bái phạt.”

Thốc Ly liếc mắt nhìn hắn, “Người tận mắt nhìn thấy?”

Trịnh Dục Sinh chống trường mâu, “Tuyệt không giả dối.”

Quả thật quái lạ... Thốc Ly nhớ tới hôm qua tiểu gia hỏa kia còn mượn cớ nói có việc phải đi một mình, lúc ấy hắn cũng không để ý, hiện tại ngẫm lại hôm nay nàng vẫn nói muốn đi một mình.

Nàng cầu thần bái phạt để làm cái gì?

Lòng của Thốc Ly nổi lên nghi ngờ, cùng với Trịnh Dục Sinh lặng lẽ chú ý Thụy Thụy. Hôm nay Thụy Thụy không có ra cửa, chỉ một mình trốn đến một nơi yên tĩnh, lấy ra vài tấm bùa cầu được trong chùa. Nàng cho rằng chuyện mình làm thần không biết quỷ không hay, cao hứng khẽ ngâm nga ca hát, “lá lá lá...”

“Ta không nói sai đó chứ?” Trịnh Dục Sinh nhíu mày nhỏ giọng nói.

Thốc Ly không nói, chăm chú nhìn vào Thụy Thụy đang ở phía trước.

Làm xong công tác chuẩn bị Thụy Thụy nhìn bầu trời, lẩm bẩm vài câu, vỗ tay khấn cầu, “Như thế nào hai ngày nay cũng không thấy trời mưa ? Ông trời mau mau mưa đi.”

Trịnh Dục Sinh nghe xong thì không hiểu gì giống như mây mù bao phủ, “Cái gì trời mưa? Muội ấy muốn trời mưa làm gì?”

Thốc Ly cũng cảm thấy kỳ quái, vô duyên vô cớ cầu mưa làm chi?

Thụy Thụy ở kia cầu một hồi lâu, vừa khấu vừa bái. Trịnh Dục Sinh che miệng, “Thật đáng sợ, người xem đáng vẻ ngốc nghếch của muội ấy, nhất định trúng tà rồi, còn không nhẹ nữa chứ.”

Thốc Ly thì đang tự hỏi lý do mà nàng cầu mưa, trong chớp mắt trong đầu bỗng dung nghĩ đến một chuyện, thần sắc dần dần hòa hoãn, trong ánh mắt ánh lên ý cười vui sướng.

Trịnh Dục Sinh quay đầu, lần đầu tiên thấy Thốc Ly cười, “Oa, người cũng trúng tà?”

Một tiếng kêu này đã kinh động đến người đang chuyên tâm bái lạy. Quay đầu tìm kiếm, Thụy Thụy phát hiện hai người đang nhìn trộm mình, bị bọn họ làm cho hoảng sợ, “Các người như thế nào lại ở đây? Các người dọa thần mưa chạy mất rồi.”

Trịnh Dục Sinh phì mũi, “Thần mưa cái gì? Thời tiết đang tốt như vậy làm sao mà trời mưa?”

“Cũng đúng.” Thụy Thụy chán nản, hạ mi mắt xuống, “Thời tiết tốt như vậy.”

Trịnh Dục Sinh xoa xoa lòng bàn tay, bức bách, “Muội rất kỳ quái, nhất định có việc, nói cho chúng ta biết đi.”

Thụy Thụy nhìn Thốc Ly, chột dạ mà bấm móng tay, “Không có.”

Trịnh Dục Sinh xoa tay, “Là bằng hữu ta không thể nhìn muội hăm sâu vào vũng bùn.”

Thụy Thụy tranh cãi, “Ta đang rất ổn.”

Hai người bắt đầu tranh cãi ngơoi một câu ta một câu, Thốc Ly không nói một lời đột nhiên tiến lên kéo tay Thụy Thụy, dắt nàng rời khỏi đó, sắp đi dặn Trịnh Dục Sinh, “Ta và nàng ấy có chút việc.”

Trịnh Dục Sinh đưa cho bọn họ một ánh mắt hồ nghi, “Hai người các ngơoi đều trúng tà .”

Nhưng mà hình ảnh Thốc Ly cao thẳng nắm tay Thụy Thụy nho nhỏ thập phần đẹp mắt a.

Đi xa một chút, Thụy Thụy còn bị vây trong chuyện cầu mưa thất bại mà chán chường, ngay cả đầu cũng cúi xuống. Thốc Ly gõ nhẹ đầu nàng, “Làm sao vậy?”

“Thốc Ly.” Về mặt Thụy Thụy đau khổ, “Ngơoi nói xem vì sao mà trời không mưa vậy?”

Khuôn mặt tuấn tú cố gắng nhịn cười, Thốc Ly hỏi: “Vay vì sao nàng muốn trời mưa?”

“Ta...” Thụy Thụy không thể nói ra nguyên nhân, vò đầu nhéo tai, nắm tai véo mũi, chỉ còn thiếu bóp mặt .

Để ngừa nàng làm mình bị thương, Thốc Ly giữ chặt tay nàng trong tay mình. Trên khuôn mặt tuấn tú có chút dịu dàng, hần cúi đầu hôn lên môi nàng.

Nàng từng đoán hần không ngắt xiu là bởi vì trời mưa, do vậy nàng bức thiết cầu mưa cũng bởi vì có suy nghĩ đó —— sau khi trời mưa bọn họ có thể hôn nhau. Nàng không hiểu chuyện nam nữ, nhưng cách suy nghĩ đã thể hiện một cách trực tiếp nhất tâm tư chân thật của nàng.

Cho nên khi phát hiện nàng cầu mưa, Thốc Ly rất vui mừng.

Vì thế Thụy Thụy bị hôn đến trời đất quay cuồng đã phát hiện, bọn họ hôn nhau trong ánh mặt trời chói mắt lúc giữa trưa Thốc Ly cũng sẽ không ngắt xiu. Biết được chuyện này làm cho nàng mở to mắt.

Thốc Ly buồn cười xoa xoa mắt của nàng, “Thật là.”

Ánh mắt của Thụy Thụy khôi phục bình thường, liếc đảo một vòng, lúc này mới biết mình đã làm một chuyện thật ngốc. Nhưng mà chỉ cần nàng không nói Thốc Ly sẽ không biết, vì thế nàng quyết định giấu giếm sự thật vì sao nàng cầu mưa, thanh thanh cổ họng chấp tay sau lưng nhìn bầu trời.

Thấy Thụy Thụy giả bộ ngớ ngẩn để qua chuyện, Thốc Ly vui vẻ nhân nhượng nàng. Đây là bí mật nho nhỏ giữ bọn họ.

Thụy Thụy ngửa đầu nhìn bầu trời, toàn bộ gương mặt đều ở trong lòng hần, vị trí thật tốt, Thốc Ly nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nàng, bắt đầu tiến hành những nụ hôn tỉ mỉ đầy đặc...

Mấy ngày sau đó, Trịnh Dục Sinh chỉ thấy vẻ mặt xuân hoa lúm đồng tiền của Thụy Thụy, Thốc Ly dường như cũng không có việc gì thì thường xuyên nhìn nàng, trong ánh mắt lộ vẻ ám áp dịu dàng. Trịnh Dục Sinh run rẩy cảm thấy hai người kia tuyệt đối đều ngọt ngào trúng tà rồi.

Chưa được bao lâu Đình Quy đã đến bẩm cáo, nói mao nhân ở thác Tiền Trần bên kia truyền đến tin tức, nói là đã tu bỏ thác nước xong rồi, chỉ đợi Thốc Ly thực hiện lời hứa thì có thể nhìn thấy thân thể của Thụy Thụy.

Thốc Ly trở về Thủy Ly Sơn lấy Kinh Cức Lam, thánh vật của yêu giới, cầm trong tay mà mỉm cười. Chờ đợi bao ngày cuối cùng cũng có thể biết được chân tướng, lại không biết sẽ thấy được chuyện lớn ngoài dự liệu.

Thốc Ly phải rời khỏi để đi làm chính sự, Thụy Thụy đương nhiên đi theo. Bây giờ Thốc Ly đi nơi nào nàng sẽ theo đến đó, ngược lại, nàng đi đâu Thốc Ly cũng sẽ theo đó, uhm, có đôi có cặp.

Trịnh Dục Sinh nhận được tin tức, gần đây trên giang hồ lại xuất hiện yêu quái hại người, thế gia của hần trừ yêu, ý thức trách nhiệm làm cho hần nắm tay quyết định lao tới nơi khác, hùng tâm bừng bừng, “Ta muốn thử vũ khí mới của ta.”

Thụy Thụy thân là đệ tử Nga Sơn, đương nhiên cũng hăng hái, “Ta cũng đi.”

Trịnh Dục Sinh quan sát nàng từ trên xuống dưới, “Muội chưa hết bệnh, sức khỏe chỉ mới tốt hơn, trước hết cần tĩnh dưỡng một thời gian.” Còn nữa nàng phải đi cùng Thốc Ly.

Thụy Thụy là đại diện điển hình cho đệ tử Nga Sơn, tấn võ hò hét: “Nơi nào có yêu quái, nơi đó có ta.”

Trịnh Dục Sinh ‘xi’ cười ra tiếng, “Đúng vậy.” Nơi nào có yêu thú, nơi đó có muội ấy, thật đúng là để cho muội ấy nói trúng rồi. Hắn khuyên nhủ Thụy Thụy, “Bây giờ thân thể của muội còn chưa khỏe, ta cũng không dám mang muội đi, có người bên cạnh ta sẽ phân tâm, hơn nữa ta còn không biết tình hình thực tế của yêu quái này như thế nào, đi điều tra trước rồi nói sau. Nếu không thì như vậy, ta xuất phát trước, tối nay chúng ta gặp lại.”

Thụy Thụy suy nghĩ là làm như vậy cũng tốt, trước hết nàng theo Thốc Ly, tuy rằng nàng còn chưa rõ là Thốc Ly muốn làm gì.

Sáng sớm mọi người xuất phát cùng ngày, mấy người mỗi người đi một ngã, Thụy Thụy bất ngờ khi phát hiện Đinh Quy cư nhiên cũng đến đây.

Trịnh Dục Sinh cũng kinh ngạc không nhỏ, nắm trường mâu đề phòng, “Ngươi như thế nào mà đến đây?”

Đinh Quy xi mũi nhìn hắn, “Ta vâng mệnh đến, ngươi sẽ không tưởng là ta theo ngươi đó chứ?”

Trịnh Dục Sinh suy nghĩ cũng không có khả năng, yên lòng, nhắc nhở Thụy Thụy cẩn thận một chút. Thụy Thụy vỗ vỗ bả vai Đinh Quy, tình cảm sâu sắc, “Bây giờ hắn đã cải tà quy chính sẽ không hại người nữa, chúng ta cho hắn một cơ hội để hối cải đi.”

Ánh mắt của Đinh Quy co lại, Trịnh Dục Sinh cũng giật giật. Tình trạng này quả nhiên là yêu thú, yêu quái cùng người giáng yêu và đệ tử Nga Sơn thân thiết như người nhà, hỗn loạn đến cực điểm.

Hai người bọn họ dựng râu trừng mắt, Thốc Ly đã kéo bàn tay nhỏ bé của Thụy Thụy đi về hướng ánh mặt trời vừa lên.

Mọi người chia làm hai đường, đều tự đi về hướng của mình, Thụy Thụy cùng Thốc Ly nhanh chóng tới thác Trần Tiền. Thụy Thụy buồn bực, “Thốc Ly, nơi này hình như chúng ta đã tới.” Cũng buồn bực, ai bảo kiếp trước của nàng là một tiểu nha đầu đây? Tức chết người.

Thốc Ly chưa lên tiếng trả lời, mao nhân đã vội vàng nhảy ra, “Nói mau nói mau ngươi tính làm như thế nào?”

Thốc Ly đưa ra vật quý nhất của Thụy Ly Sơn, đó là Kinh Cức Lam, “Trước tiên cứ cầm lấy nó rồi ăn đi.” Lại chỉ về hướng Đinh Quy, “Hắn sẽ dạy cho ngươi cách làm thế nào.”

“Được được.” Mao nhân cầm lấy hưng phấn đến độ gật đầu liên tục, “Mấy ngày nay trong thác ta tìm rất nhiều hình ảnh con người, rốt cục chọn được một người, người thật sự có thể biến bộ dáng của ta thành giống hắn?”

Thốc Ly đồng ý, “Đương nhiên.” Một chút việc nhỏ này thì không có gì đáng nói.

Thụy Thụy nghe đến muốn nhức cả lỗ tai, hoàn toàn không hiểu gì, “Thốc Ly ta nghe không hiểu, các ngươi đang nói cái gì?”

Thốc Ly sờ sờ trán nàng, “Chúng ta đáng bàn chuyện, nàng đi xung quanh chơi chút đi.”

“Ồ.” Thụy Thụy nhìn bọn họ vài lần, cảm thấy mình không có hứng thú, vì thế ngoan ngoãn đi chơi.

Mao nhân nhai hai ba cái liền nuốt cò Kinh Cức vào, sau đó khoe khoang hình ảnh của người trong thác Trần Tiền mà hắn muốn thành, “Chính là hắn.”

Mao nhân muốn biến thành hình dạng gì Thốc Ly không thèm để ý, tùy ý nhìn thoáng qua, tầm mắt bỗng nhiên dừng lại. Gương mặt trước thác rất quen thuộc —— Trang Thanh Thần.

Thốc Ly không hề biến sắc, “Ngươi muốn biến thành hắn?”

Mao nhân khoanh hai tay trước ngực, thật sự rất vui vẻ, “Đúng vậy, ta lần lượt tìm trong thác Trần Tiền chọn ra được ba gương mặt anh tuấn: ngươi, hắn, còn có một người khác. Ngươi khẳng định sẽ không đồng ý ta biến thành ngươi, người khác kia lại là đế vương đương thời ở nhân gian, cũng không thích hợp; vậy thì chọn hắn.”

Thốc Ly trầm mặc, mím môi suy tư, “Có thể đổi người khác hay không?” Một Trang Thanh Thần đã đủ làm cho người ta đau đầu, hiện tại lại có thêm một tên nữa...

Dáng vẻ của mao nhân thống khổ, “Đừng nha, ta tìm rất lâu, chỉ còn hắn thích hợp, ngươi giúp đỡ đi mà.”

Thốc Ly nhìn Thụy Thụy đang xoay lưng lại với hắn, nhẹ nhàng thở ra, dùng tay ý bảo Đinh Quy. Lúc này Đinh Quy cười tiến lên dạy mao nhân tâm pháp, lợi dụng linh lực Kinh Cức Lam và công lực của bọn họ khiến cho huyền hóa thành hình người.

Bước quan trọng nhất chính là gương mặt cuối cùng mà mao nhân nhìn tập trung vào, mao nhân kích động nhìn hình ảnh Trang Thanh Thần ở ngay thác Trần Tiền, nào biết chân đột nhiên bị cái gì đó cuốn lấy, hắn cúi đầu vừa nhìn, đó là con rắn hoa nhỏ tà ác trên núi này, hắn nhất thời há mồm. Đinh Quy đã bị quá nhiều cũng nhìn hắn, ánh mắt hai người nhất giao nhau, đồng thời quát to một tiếng bật mạnh ra, “A!”

Bị kích xuất hiện, bởi vì người cuối cùng mao nhân nhìn là Đinh Quy, cho nên hắn biến thành bộ dáng của Đinh Quy, trong khoảnh khắc không khí trở nên yên lặng...

Thụy Thụy nhàm chán nhìn qua, nghĩ là mình bị lóa mắt, dụi dụi mắt chạy qua, “Oa, thật thần kỳ chơi thật vui! Nói cho ta biết các ngươi làm như thế nào

mà được vậy?”

Mao nhân muốn khóc, Đinh Quy cũng muốn khóc, Thốc Ly chống trán, cúi đầu nhìn về nơi khác. Chuyện này thật sự là một trò khôi hài...

Thụy Thụy nhận không ra người nào là Đinh Quy, véo véo da mặt người này, lại véo véo da mặt người kia, “Các người?”

Đinh Quy và mao nhân đồng thời lên tiếng, “Đừng véo nữa.”

May mắn Thụy Thụy nhận được qua tiếng nói, mắt sáng lung linh, “Oa, quá lợi hại!”

Đinh Quy và mao nhân ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, Đinh Quy phát phát quần áo, đáng về chỉ nhìn nửa con mắt, “Như thế nào? Đáng về của ta rất uất ức cho người?”

Mắt mao nhân chảy ra dòng lệ trong suốt, “Tạm tạm, tốt xấu gì cũng là soái ca.”

Mao nhân nhanh chóng thích ứng với đáng về mới của mình, vung cánh tay, trầm tư, hai tay khoanh trước ngực, làm ra tư thế lắc lư đắc ý, cuối cùng thập phần vừa lòng với thể xác mới của mình, thực hiện điều kiện trao đổi đã hứa với Thốc Ly, “Tự người xem đi, hơn phân nửa đều được tu sửa rồi, nhưng mà ta đề nghị người tốt nhất đừng cho nàng ấy xem.”

Lời này vừa nói ra, thần sắc Thốc Ly đông lại trong nháy mắt, dùng ánh mắt bảo Đinh Quy mang Thụy Thụy tránh đi. Thụy Thụy nhìn thấy hai Đinh Quy cảm thấy chơi rất vui, vui vẻ kéo một người nữa theo bọn họ đi chơi.

Hít sâu, Thốc Ly thoáng ổn định tâm tình, theo chỉ thị của mao nhân mở thác Tiền Trần ra di chuyển đến vị trí chỉ định, những điểm ánh sáng lóe ra dần dần tập trung, thành hình ảnh của Thụy Thụy.

Hình ảnh không giống với Thụy Thụy hiện tại, Thụy Thụy lúc năm tuổi, Minh Hư lão đạo mang nàng trở về, Thụy Thụy ngủ say mấy ngàn năm, Bính Bính của Thụy Ly Sơn, lần đầu hấn và Bính Bính gặp nhau bên bờ biển... Hình ảnh nhảy qua một bức, biểu tình của Thốc Ly càng ngày càng ngưng trọng, cho đến lạnh như băng.

Cuối cùng hình ảnh thứ hai là đáy biển Đông Hải sâu thẳm khôn cùng, một bình thủy tinh thuần khiết không nhiễm chút bụi trần, nằm trong đó là một đứa trẻ khoảng chừng hai tuổi, vẻ mặt có chút thống khổ; vạn sông trở về biển, tất cả dòng nước lưu động vây quanh bình thủy tinh, hình thành lớp xoáy màu trắng chói mắt; vài tên tinh quân thiên giới ngồi vây quanh bình thủy tinh, rót linh lực vào đó.

Mà hình ảnh cuối cùng rất kỳ quái, là một khung cảnh tuyệt đẹp xuân về hoa nở cỏ mọc chim bay, ánh mặt trời tỏa sáng chiếu xuống bình thân như vậy tràn ngập sức sống như vậy, nhưng không có bóng dáng của Bính Bính, chỉ có phong cảnh.

Người khác có lẽ xem không hiểu, nhưng mà Thốc Ly tồn tại cho trong thiên địa mấy vạn năm từng trông thấy nhiều thứ kỳ lạ thì nhanh chóng hiểu ra. Ngực như là bị cái gì xuyên qua, chầm chậm mà đau đớn, cực kỳ đau lòng khi lần đó nhìn thấy Thụy Thụy nàng ngủ say ba ngàn năm.

Nàng đúng là sinh vật tồn tại còn lâu hơn cả hấn, mà nàng vốn không nên ở nơi này.

Ngực chịu một áp lực, Thốc Ly phun ra một búng máu, màu sắc tươi đẹp đọng tại khóe môi, làm nổi bật vẻ đẹp không giống như lúc thường.

Lau vết máu trên khóe môi, Thốc Ly bất đắc dĩ lộ ra nụ cười trào phúng, hấn cư nhiên lại vì thế mà thổ huyết. Ba ngàn năm trước khi Thụy Thụy “chết” đi là lần đầu tiên, đây là lần thứ hai.

Thái độ của Mộc Dương đối Thụy Thụy, thể chất của Thụy Thụy, Thụy Thụy ở Thụy Ly Sơn không khỏe, nước mắt Thụy Thụy có thể làm cây cỏ tươi tốt, những điều kỳ lạ đó hấn cũng đã rõ. Cuối cùng cho đến lúc này hấn mới hiểu được vì sao Minh Hư lão đạo và Trang Thanh Thần đối xử tử tế với Thụy Thụy như vậy, vì bọn họ ấy này, cũng là muốn đưa nàng đến con đường cùng, mà tiểu ngu ngốc kia lại cho rằng bọn họ là người thân thiết tốt nhất.

Ngón tay thon dài nắm lại, Thốc Ly nhìn về phía phương xa, ánh mắt dần dần chuyển sang kiên định.

Đến lúc hấn nên làm chút cái gì đó. Nàng không có người khác, nàng chỉ có hấn, hấn nên bảo vệ, che chở cho nàng.

Bước đầu tiên để thực hiện tất cả điều đó chính là thu hồi công lực của hấn. Chỉ có khi hấn có được nội lực, thì hấn mới có thể thay đổi vận mệnh của nàng. Lúc trước thậm chí hấn từng nghĩ nội lực linh thú ở lại trong cơ thể nàng là chuyện tốt, nhưng Thốc Ly chưa từng có thời khắc nào bức thiết muốn thu hồi công lực như giờ phút này.

Ra khỏi thác Tiền Trần, Thụy Thụy đang cùng hai Đinh Quy đùa giỡn, cười ha ha đến nỗi cũng không thẳng thắt lưng được. Sự vui vẻ của nàng cùng với nỗi ngưng trọng của Thốc Ly hình thành sự tương phản tươi đẹp.

Đinh Quy là người đầu tiên phát hiện sự khác thường của tôn thượng nhà mình, có chút lo lắng “Tôn thượng, đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt của người không tốt.”

“Không có việc gì.” Thốc Ly lắc đầu, tầm mắt hướng về Thụy Thụy.

Thụy Thụy cũng đã chạy tới, “Làm sao vậy a? Người nói cho ta biết, ta giúp người.”

Thốc Ly vuốt nhẹ thái dương của nàng, cười nhạt, “Chơi vui không?”

“Đương nhiên vui về.” Thụy Thụy ưỡn ngực khoe khoang, “Thốc Ly, bây giờ ta đã có thể không dùng cách nghe giọng mà chỉ dùng cách nhìn thôi cũng nhận ra người nào là Đinh Quy, ta có phải rất thông minh hay không?”

Nàng cười đến nét mặt cong cong, đó là vui vẻ thật sự, Thốc Ly đưa tay ôm lấy nàng vào trong lòng, chặt đến độ không còn một khe hở, làm cho Thụy Thụy tựa hồ không thể hô hấp.

Mao nhân hiểu được nội tình, phải xiêm áo đáng vẻ muốn rời khỏi, “Được rồi, những chuyện cần làm ta đã làm xong, các người cũng đi thôi.”

Đinh Quy vẫy tay, “Huynh đệ, sau này ta lại đến thăm người.” Vô cớ có người giống mình như hai bảo thai song sinh, thờ dài một hơi, may mà mấy ngàn mấy vạn năm mao nhân đều ở nơi này, cũng không rời núi.

Thốc Ly vẫn ôm Thụy Thụy, suy nghĩ chân thực nhất là muốn kéo nàng tiến vào trong thân thể vĩnh viễn bảo hộ nàng không để nàng bị tổn hại. Thụy Thụy không hiểu được tâm tư của hắn, một đôi mắt sáng lướt qua trong nháy mắt, trong lòng cảm thấy Thốc Ly hôm nay thật là kỳ quái.

Dọc đường đi Thụy Thụy cảm thấy Thốc Ly thật khác thường, hắn luôn có dáng vẻ tâm sự trùng trùng, thỉnh thoảng còn trốn nàng mà lên đi nói chuyện với Đinh Quy, mỗi lúc đó nàng sẽ kéo dài cổ, vênh tai nghe xem bọn họ đang nói về đề tài thần bí gì.

Chẳng lẽ có cái gì giấu giếm nàng?

Hơn nữa càng kì quái là sáng sớm lúc nàng tỉnh dậy thì thấy Thốc Ly luôn thức trước nàng, mỗi lần hắn đều ôm chặt lấy nàng, giống như sợ nàng sẽ biến mất.

Nhưng mà từ sau khi Thốc Ly không ngắt đi nữa, mỗi ngày bọn họ đều chơi trò hôn nhẹ, quan hệ càng thêm thân mật hơn so với trước kia, cho nên Thụy Thụy cảm thấy không có gì. Thốc Ly nhất định sẽ không lừa gạt nàng, bây giờ nàng cực kỳ vui vẻ.

Sáng sớm hôm nay lúc tỉnh dậy, Thốc Ly lại nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt này rất phức tạp Thụy Thụy nói không rõ là gì, vì thế nàng làm mặt quỷ, “Thốc Ly, có phải mấy ngày nay người bị bệnh không?”

“Không có.” Thốc Ly đưa tay giữ lấy thắt lưng của nàng, kéo nàng vào trong lòng, ngửi mùi hương ngọt thanh nhàn nhạt trên người nàng.

“Ta cảm thấy hai ngày nay người rất quái lạ.” Rất quái lạ rất quái lạ.

“Đọa nàng sợ sao?” Hồ hấp âm áp Thốc Ly nhẹ nhàng phân tán trên mái tóc dài của nàng, tựa hồ đang thờ dài.

Thụy Thụy nghiêm túc tròn tròn mắt, “Ta cảm thấy người có vẻ không mấy vui, người có chuyện gì thì nói với ta, ta sẽ giúp người giải quyết, làm cho người vui lên.” Thốc Ly không vui, nàng cũng không vui, nàng không muốn cả ngày Thốc Ly đều cau mày.

Lời nói trẻ con này làm cho Thốc Ly nở nụ cười. Trên đời quả thật chỉ có nàng mới có thể làm cho hắn vui vẻ.

Thấy hắn cười Thụy Thụy vui mừng hẳn lên, vỗ tay, “Đúng đó đúng đó, cười mới tốt chứ.”

“Ta không sao.” Thốc Ly hôn lên trán của nàng, hôn một cái rồi lại một cái. Tiểu gia hỏa này là người vui vẻ nhất trên thế gian, cái gì nàng cũng không hiểu, nếu để cho nàng biết sự phụ và đại sư huynh thân thiết kính yêu nhất của nàng muốn tự tay hủy diệt nàng, nàng còn có thể vui vẻ như vậy không?

Nhất định sẽ không còn vui vẻ, hơn nữa thế giới của nàng sẽ sụp đổ. Cho nên hắn tuyệt đối không thể để cho nàng biết.

Nàng chỉ có hắn!

Hơn nữa hắn không thể biểu lộ sự lo lắng cùng thương cảm này trước mặt nàng nữa, hắn nên vì nàng mà dựng nên một bức tường chắn, để cho nàng vĩnh viễn vui vẻ và khờ ngốc như vậy.

Một khi đã suy nghĩ thông suốt Thốc Ly nhanh chóng khôi phục nét mặt lúc bình thường, “Hôm nay muốn ăn gì? Đợi lát nữa ta dẫn nàng đi ăn.”

Nhắc tới ăn Thụy Thụy chảy nước miếng, “Thật sự rất đói, chúng ta đi ăn điểm tâm đi.” Nhẹ nhàng xuống đất mặc quần áo, “Đúng rồi Thốc Ly ta có một vấn đề, ta cảm thấy hình như chúng ta đi lầm đường, đây không phải là đường đến nơi tụ họp với Trịnh đại ca.”

Đúng là bọn họ đi lối rẽ, sau khi từ thác Tiền Trần về, Thốc Ly luôn thận trọng với tình thế nghiêm trọng lúc này, quyết định mang nàng trở về Thủy Ly Sơn, ở vùng gần Thủy Ly Sơn nàng sẽ an toàn hơn một chút. “Chúng ta đi tắt, sẽ nhanh chóng tụ họp với hắn.”

Thụy Thụy không có chút hoài nghi, “Được.”

Đột nhiên mi tâm của Thốc Ly giật giật, mở cửa sổ ra, ngưng thần yên lặng nhìn. Thụy Thụy nghiêng bả vai về phía trước nhìn, “Có gì chơi vui sao?”

“Kỳ lạ, tựa hồ là Mộc Dương.” Suy tư một lát Thốc Ly bước nhanh bỏ đi, “Nàng ăn trước đi, chờ ta trở lại.”

Thốc Ly lại trọng sắc khinh bạn ! Thụy Thụy ghé vào cửa sổ cẩn thận nhìn hắn, nhưng mà suy nghĩ tình cảm của nàng với Thốc Ly có vẻ sâu đậm hơn,

mỗi ngày bọn họ đều ở cùng một chỗ đó thôi, suy nghĩ như vậy nàng lại mỉm cười, vô cùng cao hứng đi ăn điểm tâm

...

Sau khi Thốc Ly cảm ứng được vị trí của Mộc Dương thì đã tìm đến, tại một vườn nho nhìn thấy một nữ tử đứng dưới giàn hoa.

Vẫn là dáng vẻ thường ngày, làn váy màu tím nhạt, nụ cười dịu dàng hiền hòa, người nọ đúng là Mộc Dương, chỉ là ánh mắt nàng nhìn Thốc Ly mang theo chút bất đắc dĩ.

Thốc Ly nhìn thẳng nàng, “Nghe nói ngươi bị giam.”

Mộc Dương cười cười, “Đúng vậy, vừa mới được thả.”

“Bởi vì chuyện của ta?”

“Đúng, nhưng cũng không đúng.”

Tuy rằng Mộc Dương không trực tiếp nói rõ, Thốc Ly vẫn đoán được “Ừ”, “Vậy sau khi ngươi được thả mà vẫn tới tìm ta? Không sợ lại bị giam?”

Mộc Dương nghiêng đầu cười, “Ta đến đây báo cho ngươi biết, vài vị tinh quân đã biết chuyện sau khi Thụy Thụy rời khỏi Nga Sơn thì ở chung với ngươi, bọn họ đang tìm nàng ấy, ngươi giấu nàng ấy cho tốt đó.”

Lời nói của Thốc Ly mang theo châm chọc, “Tìm nàng ấy làm gì, để cho nàng ấy đi chịu chết?”

Mộc Dương rõ ràng giật mình, có chút nghi hoặc nhìn Thốc Ly, nàng đã tìm được đáp án trong ánh mắt kiên định của Thốc Ly, “Thì ra ngươi đã biết, từ sớm đã biết không thể giấu ngươi được bao lâu.”

Mộc Dương từ từ thở dài, thở dài của nàng tương tự với cảm xúc của Thốc Ly, đều là không biết làm sao với sự thật trước mắt, “Thật sự xin lỗi, ta không có cách nào làm khác được, việc này ta không thể khống chế.”

Thốc Ly hơi khom người nhìn nàng, “Ngươi đã giúp chúng ta rất nhiều, Thốc Ly này đa tạ ngươi.”

Mộc Dương gãi gãi vành tai, biểu hiện đáng yêu hiếm thấy, “Có chút chịu không nổi.”

Bầu không khí lúc hai người nói chuyện nhất thời hòa hợp rất nhiều, ngược lại càng giống như bạn bè cũ lâu ngày xa cách nay gặp lại.

Mộc Dương không che giấu chút nào, “Ta cũng chưa để lộ ra gì, các tinh quân tạm thời chỉ tìm hiểu đến chuyện sau Thụy Thụy rời khỏi Nga Sơn thì ở cùng với ngươi, cũng không biết được công lực của ngươi chuyển qua trên người nàng ấy, nhưng mà ta nghĩ sớm muộn gì bọn họ cũng điều tra ra được, cho nên ngươi tốt nhất sớm tính toán, tránh cho các ngươi vướng vào phiền toái. Ngươi cũng biết rõ thể chất đặc biệt của Thụy Thụy, công lực của ngươi không ở trên người nàng ấy có lẽ nàng ấy còn có thể sống lâu hơn một chút.”

Thốc Ly gật đầu, đây là tai họa mà hắn ngầm lo lắng, cho nên mới vội vã muốn lấy lại công lực. Công lực của hắn không ở trên người nàng quả thật mới có lợi cho nàng, một khi để cho đám thần tiên vô lương tâm này phát hiện nàng mang nội lực của yêu thú, vậy nàng sẽ bị hủy diệt trước tiên. Đám thần tiên này thì cái gì cũng làm được, càng không cần phải nói nguyên bản Thụy Thụy vốn là vật hi sinh của bọn họ.

“Đúng rồi, cơ duyên sao hợp nàng ấy dùng một loại đan dược không biết tên, tựa hồ có chút cải thiện thể chất của nàng ấy.”

Mộc Dương tò mò, “Còn có đan dược gì có thể hiệu nghiệm bằng tiên đan của chúng ta?”

Thốc Ly đem chuyện Thụy Thụy té xỉu và tình huống của Trịnh Dục Sinh nói sơ cho Mộc Dương, Mộc Dương nghe xong lắc đầu, “Chuyện này ta không rõ lắm, không biết vị hậu nhân giáng yêu này có mối quan hệ sâu xa như thế nào với tiên gia ta, nhưng mà nhà hắn được tiên gia làm phép thì vô cùng xác thực. Đúng rồi, đan dược lần trước ta nhắc tới với ngươi là sở luyện của Đạo Hành tinh quân, hắn là một trong ba vị tinh quân bảo vệ Thụy Thụy.”

Thốc Ly có chút đâm chiêu, “Thì ra là hắn.” Sau đó cười cười, “Không ngờ ngươi nói cho ta biết.”

Mộc Dương mỉm môi, “Sự việc quan trọng khẩn cấp ta không thể lo nhiều được như vậy, hơn nữa ta vẫn không tán thành bọn họ đối xử với Bính Bính như vậy, chỉ tiếc ta thấp kém, lời nhẹ, không có cách nào thay đổi được.”

“Đa tạ.” Đối với ý tốt của Mộc Dương, Thốc Ly lại nói lời cảm tạ. Không quen không biết, không có giao tình sâu đậm mà Mộc Dương tương trợ như thế, thực sự làm cho người ta cảm động.

“Đừng khách khí với ta như vậy, trước kia ngươi tha ta một mạng, nên ta trả lại ngươi.” Mộc Dương nhắc tới chuyện xưa có chút cảm khái.

Thốc Ly cũng nghĩ đến chuyện trước kia, mỉm cười, ngược lại nhớ đến Thụy Thụy, ánh mắt lo lắng trông về nơi xa, “Ngươi biết bao nhiêu về chuyện của nàng ấy? Lúc trước trong thất Tiền Trần ta chỉ nhìn thấy sơ lược mà thôi, ta muốn biết rõ ràng một chút.”

Mộc Dương lại thở dài, “Có lẽ ta biết nhiều hơn ngươi một chút. Nàng ấy vốn là không có hình thể, sau đó được tụ lại ở một nơi sâu nhất dưới Đồng Hải, là do mấy đại tinh quân dùng hết toàn lực đắp nên ra, chỉ chờ sau khi nàng ấy trưởng thành sẽ cho nàng ấy đi trừ tà.”

Thốc Ly cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Bọn họ có phải điên rồi hay không? Há có thể tùy tiện bắt nàng ấy làm vậy? Cũng không cần nhắc hậu quả sao?”

Mộc Dương lắc đầu, “Lúc ấy trên thiên đình cũng có rất nhiều người lên tiếng phản đối, nhưng mà những năm gần đây Thiên đình liên tục bại trận cũng e ngại nhiều thứ, nhất là người, người nên biết thiên đình chúng ta mong muốn tiêu diệt người bao nhiêu không, cho nên... Cho nên sau lại thông qua kế hoạch này, bí quá hoá liều.”

“Vớ vẩn.” Thốc Ly không có lời nào để nói, lại hỏi: “Sau đó thì sao? Vì sao ta gặp được nàng ấy? Đây không là quý khách của bọn họ chứ?”

“Không phải, đó là do duyên phận của hai người các người.” Đề cập đến duyên phận của bọn họ, nét mặt Mộc Dương ẩn chứa một tia hâm mộ và cảm thán, “Nàng ấy luôn luôn ở đáy biển Đông Hải, bình thường do Đông Hải long vương và toàn bộ long cung canh giữ, người nhớ rõ ba ngàn năm trước, trận chiến giữa người và Đông Hải long vương kia không?”

Thốc Ly neho mắt suy nghĩ, “Hình như nhớ rõ.” Đánh nhau đến thật kịch liệt.

Mộc Dương gật đầu, “Chính là lần đó, người đánh Đông Hải long vương đến tan tác tả tơi, tiến thẳng tới xóc loạn cả long cung. Bình Bình vốn vĩnh viễn ở đáy biển sẽ không hiện thân lên, nào biết đại loạn Đông Hải, động đất chấn động đến chỗ nàng ấy, sau đó gặp người, bị người mang về Thủy Ly điện.”

Sự thật đúng là trùng hợp gặp nhau như vậy, tinh thần Thốc Ly phiêu về lúc trước kia. Lần đầu hấn gặp Bình Bình ở Đông Hải, lúc ấy trên bãi biển nàng túm góc áo của hắn, ánh mắt trong suốt vô tội, nụ cười thuần khiết đáng yêu, tiếng trẻ con bị bỏ còn chưa nói ra được câu nào. Lúc ấy hắn liền cảm thấy kỳ quái, một đứa bé gái khoảng bốn tuổi sao có thể chưa biết nói? Hơn nữa một đứa bé gái đáng yêu tuyệt mỹ vốn nên là thiên kim tiểu thư bảo bối trong bàn tay của cha mẹ, sao lại bị người ta vứt bỏ trên bờ cát thế này?

Không biết mà xui quý khiến thế nào, khiến cho hắn, xưa nay vốn lạnh lùng, thế nhưng lại nhặt nàng trở về...

“Cho nên.” Thốc Ly đã hiểu rõ toàn bộ, “Trận chiến xảy ra sau đó một năm kỳ thật là có dự mưu, mục đích chỉ là vì cướp nàng ấy?”

Mộc Dương cam chịu, còn nói thêm: “Các người thật sự hữu duyên, năm đó có thể gặp được, bây giờ còn có thể gặp lại, nếu là duyên phận thật sự thì sức mạnh gì cũng không thể chia rẽ, cho nên ta nghĩ người có thể là người cứu vớt sinh mệnh của nàng ấy.”

“Chỉ mong là vậy.” Thốc Ly vuốt tay áo, hạ tầm mắt che giấu một chút áp lực trong ánh mắt, “Nàng ấy nhất định phải chịu mấy ngàn năm đau đớn sao?” Đó là loại tra tấn rất dữ dội.

“Ừ.” Thần sắc của Mộc Dương cũng tối đi, “Các tinh quân đoán chắc, nàng cần hai ngàn năm trăm năm để trưởng thành, nhưng đây là trong tình huống không bị gián đoạn. Năm đó nàng ấy bị chấn động lưu lạc ra khỏi Đông Hải một năm, phá hủy tổ chất thuần khiết của thân thể, cho nên cần hơn năm trăm năm thời gian để bù lại.”

Lòng ngực Thốc Ly cảm thấy đau đớn, “Là ta hại nàng ấy.” Nếu hắn không đại chiến với Đông Hải long vương, nàng không cần chịu đau đớn hơn năm trăm năm.

Mộc Dương nghiêng mặt cười, “Không phải, người đã giúp nàng ấy. Nàng ấy cũng không phải là con người, nếu không có người, nàng ấy sẽ không có tư duy, như một tấm vải trắng, sau khi trưởng thành bảo nàng ấy làm gì nàng ấy sẽ làm đó, vừa hiện thể liền trở thành vật cứng tế. Chính bởi vì có người, nàng ấy mới có thể rời khỏi đáy biển, tuy rằng khi đó chỉ một năm ngắn ngủi, nhưng rất đặc biệt đối với nàng ấy, nàng ấy có được linh khí mạnh nhất trên đời này, nàng hấp thu tinh khí thần của thế giới này, nàng ấy có tư duy của con người, không muốn làm sẽ không làm, đây cũng là nguyên nhân sau này nàng ấy lại bị đưa đến Nga Sơn dạy dỗ, muốn cho nàng ấy cam tâm tình nguyện chịu chết. Cho dù nàng ấy ngủ hơn năm trăm năm, nhưng mà có thể đổi lấy vận mệnh khác, ta cảm thấy rất đáng giá. Phải nói là người đã thay đổi con đường trưởng thành của nàng ấy, cuối cùng người cũng có thể thay đổi số phận của nàng ấy.”

Đây nhẹ nhàng lay động trong gió, tiếng xào xạc vang lên, hai người bên cạnh lại cùng im lặng. Lòng bàn tay nắm lại, Thốc Ly nhìn về phía Mộc Dương, “Ta phải đi rồi, còn có rất nhiều chuyện chờ ta giải quyết, chỉ mong lần sau chúng ta gặp lại thì tình huống sẽ khá hơn một chút.”

Mộc Dương mỉm cười mong đợi, “Nhất định sẽ vậy.”

...

Khi trở về Thốc Ly nhìn thấy Thụy Thụy đang kích động cầm một con điều lớn, vừa thấy hắn liền nhào đến, “Thốc Ly Thốc Ly chúng ta đi thả điều đi.”

Thốc Ly lau mồ hôi cho nàng, “Trời nóng như vậy còn đi thả điều, không sợ nóng sao?”

Thụy Thụy đưa con điều ra, “Từ đó đến giờ ta chưa chơi trò này mà, ta muốn đi chơi, người xem người xem đây đều là tự ta vẽ ra đó, lợi hại chứ?”

Thốc Ly nhìn những nét vẽ xấu tệ của nàng, quả thực vô cùng thô thảm, nhưng mà nàng muốn làm gì hắn cũng chiều theo nàng, “Cũng khá lắm.”

“Tuyệt quá tuyệt quá.” Thụy Thụy ôm con điều lớn, “Nghe nói điều rất lớn còn có thể mang người bay lên, chúng ta làm thử xem.”

“Được, nàng không sợ ngã là được.”

Thụy Thụy không đồng ý, kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, “Ta nhất định làm được.” Nàng là thiếu hiệp mà.

Nàng mở đường, Thốc Ly cười chậm rãi đuổi kịp. Trời xanh mây trắng như vậy hơn nữa còn có nàng, tin rằng tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp.

Rất nhanh Thụy Thụy phát hiện bọn họ thật sự trở lại vùng gần ngọn núi của yêu thú, nhưng mà điều làm cho nàng kinh hỉ là lần này bọn họ không ở khách điểm, mà ở một căn nhà gỗ. Căn nhà gỗ kia giống như đúc với căn nhà gỗ mà trước kia khi bọn họ sống bên ngoài Nghiệp thành.

Nàng không thể ở Thụy Ly Sơn, cho nên Thốc Ly chọn một nơi thanh tịnh cho nàng, cũng âm thầm điều rất nhiều yêu quái ở Thụy Ly Sơn đến bảo vệ nàng, đương nhiên nàng cũng không nhìn thấy.

“Oa.” Thụy Thụy vui vẻ chết được, đi vòng quanh căn nhà gỗ vài vòng, đưa tay sờ tới sờ lui. Nàng vẫn nhớ mãi không quên căn nhà gỗ mà bọn họ từng chung sống.

Thốc Ly tựa sang một bên, “Thích không?”

“Thích, bên cạnh còn có dòng suối nhỏ, bên kia còn có thác nước, tuyệt quá.” Thụy Thụy nhảy đi, đưa tay hoạt hoạt trong dòng suối nhỏ, “Thật mát lạnh, chúng ta lấy quần áo sạch sẽ lại đây tắm đi.”

Lại là tắm, nàng tựa hồ đặc biệt thích tắm, có đôi khi thậm chí một ngày tắm đến hai ba lần. Hắn nhớ rõ nàng trước đây rất ghét tắm, mỗi lần đều giống như liều mạng, sau khi lớn lên lại cực kỳ thích nước. Mộc Dương nói bởi vì lúc nàng chưa trưởng thành quanh năm chịu thống khổ trong làn nước, trong tiềm thức có nỗi sợ hãi với nước, nhưng mà một khi trưởng thành, nàng với dòng nước lại có tình cảm thân thiết không thể nói rõ.

Chỉ cần suy nghĩ đến cảnh nàng chịu khổ, lòng của Thốc Ly lại bắt đầu cảm thấy đau.

Bỗng nhiên ánh mắt của Thụy Thụy mở to, nhìn trộm xung quanh, làm ra tư thế con khỉ đang đưa tay lên trán quan sát chung quanh, “Thốc Ly, người nói nơi này có thể có yêu thú trên núi lui tới hay không, chúng ta ở nơi này an toàn không?”

Thốc Ly vuốt mái tóc dài của nàng, “Đương nhiên an toàn, bọn họ sẽ không thương tổn nàng.”

Thụy Thụy ngẫm lại cũng đúng, nhưng vẫn tiếp tục quan sát xung quanh, “Vì sao chúng ta phải ở nơi này? Không phải là đi tìm Trịnh đại ca?”

Thốc Ly sớm đã nghĩ ra lời nói dối để từ chối không đi, “Ta còn có chút việc phải làm, chúng ta ở lại nơi này trước, chờ ta giải quyết xong xuôi thì xuất phát.”

“À.” Thụy Thụy kỳ thật không hiểu, còn muốn giả làm ra dáng vẻ hiểu biết, “Thốc Ly gần đây người bề bộn nhiều việc, không có thời gian ở bên cạnh ta.”

“Làm sao có thể? Mỗi ngày ta đều ở bên cạnh nàng.” Mái tóc dài của nàng rất mềm mại suôn mượt, cảm giác quần quanh đầu ngón tay thật tuyệt, Thốc Ly nhịn không được vuốt thêm vài cái.

Thụy Thụy bị mái tóc mình làm ngứa, cười ha ha, “Là người nói nha, muốn gọi lúc nào thì đến lúc đó à.” Thốc Ly ngoan ngoãn nghe lời thì mới thể hiện rõ sự uy nghiêm của nàng.

Thốc Ly gật gật đầu, xem như đồng ý. Đối thoại ngắn gọn, hơi thiên về tính trẻ con một chút, đây là thời khắc đặc biệt ngọt ngào của bọn họ, tình cảnh này ngược lại rất giống câu chuyện đế vương kim ốc tàng kiều của nhân gian, nhưng mà hắn là nhà gỗ tàng kiều, ẩn giấu tiêu gia hỏa.

Suối nước lấp lánh ánh mặt trời, phản chiếu khuôn mặt tươi cười của Thụy Thụy càng thêm sáng lạn, tạo nên một vầng sáng. Tầm mắt tỉ mỉ của Thốc Ly bao bọc lấy nàng, dịu dàng đến cực điểm.

Thụy Thụy cũng nhìn về phía hắn, sau đó nghiêng bả vai qua, kiễng chân nhanh chóng hôn lên môi hắn, “Thấy người nghe lời ta như vậy thưởng cho người một chút.”

Thốc Ly bật cười. Lần trước nàng bị Đình Quy xui khiến mới làm chuyện dụ dỗ người, đây là lần chủ động thật sự đầu tiên của nàng, nhưng mà giống như thom nhẹ vào tiểu hài tử chứ không phải là hôn.

Tiến lên một bước, Thốc Ly nhịn không được mà hôn nàng. Đã không có chú trói buộc, tình nhân hôn nhau đương nhiên ăn hoài cũng không đủ no. Răng môi cắn bó, mút hút triển miên, lạc thú vô cùng...

Mấy ngày nay Thốc Ly cũng mới hiểu được nguyên nhân mà trước kia hắn ngắt xiu. Thể chất của nàng rất đặc biệt, đối thực vật rất có lợi rất hiệu nghiệm, đối yêu súc mà nói cũng là tối kỵ lấy mạng. Hắn cùng với nàng hôn sâu hấp thu nước mật của nàng, đương nhiên thân thể sẽ không khỏe.

Mà hiện tại bọn họ không có điều gì cố kỵ.

...

Bố trí nơi yên ổn cho Thụy Thụy xong, Thốc Ly bắt tay vào giải quyết chuyện Đạo Hành tinh quân. Người hắn tin tưởng nhất là Đình Quy, Đình Quy đương nhiên toàn lực tương trợ.

Trên chính điện Thủy Ly Điện, mọi người đều được lui ra, một mình Thốc Ly cùng Đinh Quy nói chuyện.

“Tôn thượng, vạn nhất không thể trông cậy vào tên Đạo Hành kia, người tính làm sao bây giờ?” Ý của Đinh Quy là không lấy được tiên đan của Đạo Hành, Thốc Ly có thể lựa chọn hy sinh Thủy Thủy hay không.

“Vấn đề này ta không nghĩ tới.” Thốc Ly miễn cưỡng tựa vào ghế ngồi, “Không có khả năng thất bại.”

“Nhưng vạn nhất...” Đinh Quy vẫn do dự.

Thốc Ly thật kiên quyết, “Không có vạn nhất.”

Đinh Quy than nhẹ, “Tôn thượng, thứ lỗi cho thuộc hạ lảm nhảm, vạn nhất không lấy được, người có thể suy xét một chút... Tuy rằng ta cũng luyện tiếu năng này, nhưng dù sao năng này vốn sẽ biến mất, thiên mệnh như thế, để cho năng này mang theo tám vạn năm công lực của người cùng biến mất, không bằng người thu hồi công lực để báo thù cho năng này.”

Là như thế này sao? Thốc Ly hơi hơi hí hắt. Hắn không nghĩ tới cảnh tượng sau khi tiểu bốn qua kia vĩnh viễn biến mất sẽ ra sao, hắn cũng không nghĩ tới hắn có thể vì năng mà buông bỏ tất cả hay không. Đối với hắn mà nói năng rất quan trọng, quan trọng tới mức ngay cả chính hắn cũng không biết.

Không muốn dây dưa vấn đề này nữa, Thốc Ly hỏi ngược lại: “Sắp xếp xong hết chưa?”

Đinh Quy thở ra, “Xong rồi, tôn thượng người thật sự muốn đích thân đi? Bây giờ người không có công lực sợ là sẽ nguy hiểm, không bằng để cho ta đi.”

Thốc Ly cười, “Để người đi ngược lại không có hiệu quả, đêm nay nghỉ ngơi sớm chút đi, ta đi đây.” Hắn còn phải đi chăm sóc tiểu nữ nhân kia. Nghe thuộc hạ báo hộ của năng hồi báo, hôm nay năng lên lút đi ra phố mua không ít vật liệu may mặc, nhớ lại nửa đêm tối hôm qua năng đứng đo cho hắn một hồi, hắn mơ hồ hiểu được năng muốn làm cái gì. Tiểu gia hỏa này còn chưa phải quá khờ dại.

Thấy đáng về chủ nhân bình thân như không, Đinh Quy cũng thoáng định thần. Dù sao chủ nhân nhà hắn còn chưa bao giờ động tay, kế hoạch lần này lại thực ngoài dự đoán của mọi người, tôn thượng nói nhất định đi.

Ngoài chính điện có một đôi mắt yêu mị, không hề nháy mắt mà nhìn chăm chú động tĩnh trong điện.

Đinh Quy vừa trở lại chỗ ở đã bị kinh động, Quỳnh Ngọc đang nằm trên giường của hắn, ngọc thể nằm ngang hết sức dửng dưng, “Báo ca ~ “

Đinh Quy đen mặt, “Đi ra ngoài.”

“Đừng tuyệt tình như vậy thôi.” Quỳnh Ngọc đứng dậy, bước sen nhẹ nhàng đi đến, đôi mắt đầy nét quyết rũ, “Người ta có chuyện muốn bàn bạc với huynh.”

Đinh Quy đã quen nhìn đôi mắt yêu mị của nàng nên không thấy gì lạ, “Không có chuyện gì hay để nói, ta muốn nghỉ ngơi.”

Quỳnh Ngọc chậm rãi đi vòng quanh hắn một vòng, không có hảo ý mà thăm dò, “Tôn thượng người... mất đi công lực?”

Gương mặt của Đinh Quy hiện lên vẻ kinh ngạc, hô hấp dồn dập, “Nào có chuyện đó, đừng nói vậy.”

Quỳnh Ngọc nhìn vẻ mặt của hắn liền biết mình đoán trúng, vuốt ve móng tay dài của mình, “Xem ra đúng như ta dự đoán, quả thực tôn thượng mất hết công lực, hơn nữa còn dời đến trên người nha đầu kia.”

Đinh Quy vạn lần không nghĩ tới Quỳnh Ngọc biết việc này, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, “Làm sao người có thể biết được?”

“Huynh nói cho ta biết?”

Đinh Quy rất muốn tát nàng ta, “Nói hươu nói vượn.”

“Ta vừa mới trốn ở ngoài điện vụng trộm nghe được đoạn đối thoại của hai người, giọng nói của tôn thượng ta nghe không rõ, giọng nói của huynh thì rõ ràng hùng hậu ta nghe được chút ít, liền đoán được bảy tám phần.” Quỳnh Ngọc thập phần vừa lòng với trí tuệ của mình.

Đinh Quy muốn tức giận, lại không biết bắt đầu từ đâu, hít sâu lại hít sâu, chỉ vào Quỳnh Ngọc, “Ta cảnh cáo người, không cho phép truyền ra ngoài, bằng không đừng trách ta nhẫn tâm.”

Quỳnh Ngọc bĩm môi, cười lộ lên đầy ý sâu xa, “Báo ca, chẳng lẽ huynh chưa bao giờ nghĩ tới...”

Đinh Quy nhướn mày, “Cái gì?”

Quỳnh Ngọc ngẩng lên người hắn, “Tâm tư của người ta đối với huynh thiên địa chứng giám, đều nói những lời từ đáy lòng. Bây giờ tôn thượng không có công lực, mà huynh lại là có kinh nghiệm và tư cách nhất trong Thủy Ly Điện chúng ta, chẳng lẽ huynh không nghĩ đến, không nghĩ đến việc muốn chiếm lấy, ngôi, vị?”

Nàng nhấn mạnh mấy từ kia khiến cho Đinh Quy chấn động, không thể tin được mà nhìn nàng. Quỳnh Ngọc tiếp tục khuyến khích, “Đúng vậy, tôn

thượng đối với huynh rất tốt, nhưng làm nam nhân nên có quyết đoán và dã tâm, bây giờ là thời cơ tốt nhất, bỏ qua thì thật đáng tiếc.”

Cuối cùng Đinh Quy đã biết mục đích của nàng ta đến đó, cười hỏi: “Tôn thượng trời sinh có khí chất làm cho người ta thần phục, người nhìn ta đi, người cảm thấy ta có bộ dáng lão đại lắm sao?”

“Khi bước lên vị trí kia thì đương nhiên sẽ có.” Quỳnh Ngọc cười khanh khách, dùng thân thể cọ vào hắn, “Báo ca, ta nguyện ý làm nữ nhân đứng sau lưng huynh, vĩnh viễn phù trợ cho huynh, tâm ý của ta huynh nên hiểu rõ.”

Đinh Quy im lặng, Quỳnh Ngọc tùy mặt gửi lời mừng thầm trong lòng, “Báo ca, không phải ai cũng đều có cơ hội, bỏ qua lần này huynh nhất định sẽ hối hận. Thừa dịp nha đầu kia còn chưa rõ lý lẽ gì, tiên hạ thủ vi cường.”

“Nhưng tôn thượng là ân nhân cứu mạng của ta.” Ánh mắt Đinh Quy lóe sáng rồi lại tắt, tựa hồ đang cực lực đấu tranh nội tâm.

Quỳnh Ngọc ngã vào trong lòng hắn làm cho hắn bình tĩnh, “Ta biết huynh trung thành với tôn thượng, ta cũng kính trọng hắn, cho nên chúng ta sẽ không đối phó hắn, chỉ cần làm cho nha đầu kia vĩnh viễn rời khỏi nơi này, để cho bọn họ vĩnh viễn không gặp mặt, tôn thượng không khỏi phục được công lực là thành công rồi.”

“Phải không?”

“Đúng vậy, Báo ca huynh tin tưởng ta, ta có kế hoạch.”

Nhanh như chớp, Đinh Quy ra tay bất ngờ phong bế cơ thể của Quỳnh Ngọc. Quỳnh Ngọc ngẩn ngơ, mới phát hiện pháp lực của mình đã bị chế trụ, “Báo ca, huynh làm gì vậy?”

“Làm gì?” Đinh Quy cười lạnh, “Tôn thượng đối đãi với người cũng không tệ, người phạm tội vài lần người cũng chưa truy cứu, bây giờ người thế nhưng muốn xúi giục?”

Quỳnh Ngọc tức giận đến giậm chân, “Ta làm vậy không phải là vì huynh sao, không vì vậy người ta sẽ mạo hiểm mạo phạm tôn thượng à?”

Đôi mắt Đinh Quy lạnh nhạt nhìn nàng, “Đừng nói với ta người không có ý xúi giục, cho dù có tâm cũng nên thu hồi đi, người cho là công lực tôn thượng trên người nha đầu kia đã bị phong ấn thì trở nên vô dụng sao? Tôn thượng vẫn có thể khống chế như trước, người chỉ không muốn làm cho nàng ấy thường xuyên hao phí tinh nguyên. Người xem người có đầu óc hay không? Không kể đến tôn thượng, bây giờ chỉ nha đầu kia thôi cũng có năng lực đủ để làm cho người tan thành tro bụi, người dám xuống tay đối với tôn thượng, nàng ấy mà xúc động thì có thể sẽ hủy diệt hết toàn bộ núi Thủy Ly.”

Giọng nói của Quỳnh Ngọc nhỏ xuống, “Ta, ta không nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa nha đầu kia cái gì cũng đều không hiểu.”

Đinh Quy nhíu mày, “Cho nên nói người không có đầu óc.”

Quỳnh Ngọc cúi đầu, biểu tình không rõ ràng. Đinh Quy suy nghĩ, nên đánh đòn phủ đầu giam Quỳnh Ngọc vào địa lao của Thủy Ly Sơn giao cho người chịu trách nhiệm trông giữ nàng ta. Trước khi mọi việc chưa an định, vạn lần không thể để cho con thỏ tinh này làm hỏng chính sự.

Quỳnh Ngọc không ngừng vờ tay, “Báo ca Báo ca, huynh không thể đối xử với ta như vậy, đừng giam ta.”

“Một mình người ở đó suy nghĩ cho kỹ, tư quá đi.” Sau đó sẽ giao cho Thốc Ly xử lý.

Quỳnh Ngọc oán hận đi tới đi lui trong địa lao, nhanh chóng phát điên rồi.

[1] Tư quá: suy nghĩ lại những việc bản thân đã làm sai.

Bạn đang đọc truyện *Thủy Thụ Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: KHÔNG PHẢI LÀ TA ĐÙA VỚI CHÀNG, MÀ LÀ GIẬN CHÀNG

Đạo Hành tinh quân chính là một trong vài vị tinh quân có tiên thuật cao cường, tiên pháp trác tuyệt, tiên phẩm tốt đẹp, đương nhiên là một lão già. Thốc Ly và ông ta biết nhau cũng đã có mấy vạn năm, có thể nói là quen biết đã lâu, giao đầu vô số lần.

Hai ngày trước Thủy Ly Điện đưa tin cho ông ta, muốn xử quyết Vô Minh tinh quân đã bị bắt trong trận đại chiến ba ngàn năm trước, bảo ông ta phải tự mình bước vào. Bởi vì Vô Minh tinh quân là thủ phạm trực tiếp “giết chết” Bỉnh Bỉnh, bị Thốc Ly bắt trong trận đại chiến năm đó, sau đó vẫn bị nhốt ở Thủy Ly Sơn.

Đạo Hành tinh quân cùng Vô Minh tinh quân là bạn tri kỉ, sau khi nghe tin này đương nhiên muốn đi cứu người.

Núi Thủy Ly rực rỡ sắc hoa dại, hương hoa lan tỏa khắp nơi, phong cảnh tràn ngập sắc màu được sắp xếp một cách tuyệt mỹ. Trong khung cảnh phồn hoa lộ ra một chiếc ghế tựa rất lớn màu đen tinh xảo, ngồi trên đó là một nam tử tuấn mỹ, nghiêng đầu chống má ngưng thần nhìn chăm chú về phía trước, khóe miệng vẽ nên một đường cung của nụ cười.

Người này đương nhiên là Thốc Ly, lần này là người đến trước, hẳn cũng hiểu được nếu hơi có chút khinh suất thì hôm nay sẽ là ngày kiếp nạn của hắn. Nhưng mà hắn nguyện ý đánh cược một lần. Không dám mạo hiểm lần này, còn có thể làm gì? Tuy rằng chuyện này Đinh Quy xem là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Cách hắn không xa có một cây sào trúc, trên cột có trói một người: Vô Minh tinh quân. Vật dùng để trói cũng không phải dùng dây thừng của con người, mà là pháp khí bán trong suốt.

Vầng thái dương trốn vào tầng mây, sắc trời âm bóng, một người bay đến bình tĩnh đứng trước mặt Thốc Ly. Đầu bạc lông mi trắng, thoạt nhìn có phần tiên phong đạo cốt, hiền lành vô cùng, người này đúng là Đạo Hành.

Thốc Ly chủ động cười chào hỏi, “Lại gặp mặt.”

Đạo Hành tinh quân vừa thấy Thốc Ly liền trừng mắt, sau khi nhìn thấy Vô Minh đang mê man trên sào trúc lại nghiêng răng nghiêng lợi, “Người làm gì với hắn?”

Thốc Ly ngồi thẳng người, lạnh lùng nói: “So với chuyện các người làm, Thốc Ly thật sự xấu hổ.”

Đạo Hành tinh quân nhất thời không rõ tình huống thế nào, “Yêu thú, rốt cuộc người muốn thế nào? Người bắt Vô Minh, lại bắt đệ tử Nga Sơn, người có ý định cản trở chúng ta.”

Thốc Ly mon trón khóe môi, “Kỳ thật ta muốn mượn một vật của người.”

Đạo Hành cảnh giác, “Cái gì?”

Thốc Ly mỉm cười, “Muốn một viên dục trầm đan của người.”

Nghe vậy Đạo Hành tinh quân ngẩn người, hắn cũng không biết Thốc Ly không có công lực, lại càng không biết bí mật thác Tiền Trần đã bị Thốc Ly cùng mao nhân phá giải, cho nên hắn đoán không ra ý đồ của Thốc Ly khi muốn dục trầm đan. Râu bạc run lên, sau đó trừng mắt, “Người muốn dùng Vô Minh đổi một viên dục trầm đan, muốn cũng đừng nghĩ, ta trả lời thay cho hắn: Vô Minh thả chết chứ không chịu khuất phục. Người mau thả hắn cùng tên đệ tử Nga Sơn kia.”

Lời này rất mâu thuẫn, Thốc Ly cố ý trêu đùa, “Một gã đệ tử Nga Sơn nho nhỏ có thể khiến cho Đạo Hành tinh quân ưu ái như thế, đúng là không xem thường. Vô Minh và đệ tử Nga Sơn chỉ có thể thả một người, tinh quân cảm thấy thả ai đây?”

Đạo Hành tinh quân khó xử. Đứng ở góc độ của thiên đình đương nhiên muốn cứu Thụy Thụy, nhưng mà để cho yêu thú trước mắt biết được Thụy Thụy trọng yếu như thế, vậy càng khó giải quyết. “Chúng ta hãy bớt nhiều lời, động thủ đi.”

Mỗi lần gặp mặt đều phải đánh nhau, đây vẫn là lệ thường, Đạo Hành tinh quân không nói hai lời vận khí tập kích đến. Thốc Ly không nhúc nhích, bình tĩnh như trước, tự nhiên tựa vào ghế ngồi. Trong nháy mắt chương phong của Đạo Hành tinh quân lập tức tới.

Nếu như bị Đạo Hành tinh quân đánh trúng, vậy tất cả đều bị bại lộ. Thốc Ly đánh cược chính là giờ phút này.

Đạo Hành tinh quân tập kích đến chỉ còn cách Thốc Ly một tấc, mắt thấy sẽ đánh trúng, thời điểm vạn phần mấu chốt ông ta lại thu chương, hồ nghi nhìn Thốc Ly, “Người đang giờ trò quỷ gì?”

Không phòng ngự không công kích, hoàn toàn không phải tác phong của yêu thú Thốc Ly, phản ứng đầu tiên của Đạo Hành chính là Thốc Ly có âm mưu. Trong khoảng thời gian cực ngắn Đạo Hành tinh quân đã nghĩ ra vô số khả năng: thí dụ như người trước mắt kỳ thật không phải là Thốc Ly? Thí dụ như chỗ này thiết trí cạm bẫy mạnh mẽ? Thí dụ như người kia có lẽ là Vô Minh giả? Vân vân. Thốc Ly gian trá như vậy, tất cả khả năng đều có thể.

Lòng còn nghi vấn Đạo Hành tinh quân liền không dám tùy tiện ra tay, giữ thái độ bàng quan.

Thốc Ly cười rộ lên, xem ra hắn đã thắng lần cược này. Đám thần tiên này suy nghĩ luôn lo trước lo sau lại suy nghĩ quá nhiều, mỗi một kẻ đều hận không thể có một trái tim thất khiếu linh lung, đa tâm đa nghi, biểu hiện của Đạo Hành tinh quân cực kỳ rõ ràng.

Kỳ thật là đây chính là chiến thuật tâm lý.

Thốc Ly chớp mắt mỉm cười, “Ta chỉ muốn một viên dục trầm đan mà thôi, tinh quân không cần quá lo lắng.”

Đạo Hành tinh quân cẩn thận quan sát Thốc Ly, nhất định không phải kẻ khác giả dạng; nơi này lại là đỉnh núi nở đầy hoa, cơ quan không đến mức bố trí ở chỗ này, chỉ có Vô Minh vẫn sục mị nhắm mắt bị trôi tại kia... Đạo Hành tinh quân cùng chúng tiên tự tin cho rằng Thốc Ly chưa biết Thụy Thụy chính là Bình Bình, bởi vì bọn họ tin tưởng vững chắc thác Tiên Trần không thể phá giải được, mà Thốc Ly kia nhất định hận thấu xương Vô Minh, người sát hại Bình Bình, như thế nào mà dễ dàng phóng thích? Hoàn toàn không thể hiểu rõ.

Trái lại Vô Minh, từ đầu đến cuối không ngẩng lên, thậm chí mái tóc che nửa phần khuôn mặt, không hề phát ra tiên khí. Lúc này trong lòng Đạo Hành tinh quân đã có cân nhắc: Vô Minh này mười phần thì đã có tám phần là giả.

“Yêu thú, ngươi muốn dục trăm đan làm cái gì?”

Thốc Ly khẽ mở môi: “Cứu người.”

Đạo Hành tinh quân hừ một tiếng, “Tiên gia ta và ngươi ở trong thế không đội trời chung, quả quyết sẽ không giao ra dục trăm đan, ngươi bỏ ý định đó đi.”

Thốc Ly nhú mày, “Cho nên ngay cả tính mạng của bạn tri kỉ ngươi cũng không lo sao?”

Đạo Hành tinh quân hiên ngang lẫm liệt, “Vô Minh nếu còn sống, hẳn nhất định đồng ý với chuyện ta làm, thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Thốc Ly nhắm mắt, “Chỉ là một viên dục trăm đan, tinh quân tội gì như thế? Thốc Ly thật sự rất cần.”

Đạo Hành tinh quân quả quyết cự tuyệt, “Yêu thú ngươi đừng có nằm mộng, vật của tiên gia có thể nào để cho thứ yêu nghiệt như các ngươi dùng lãng phí.” Lâm bâm, thần tiên đúng là rất có phẩm chất.

“Nếu như thế, ta đây cũng không cần khách khí.” Thốc Ly đứng lên, thân hình cao to như khối ngọc trong biển hoa, cổ tay vừa chuyển, hình như có dòng khí bốc lên, tiến thẳng đến Vô Minh.

Đạo Hành tinh quân cười rộ lên, “Đừng nghĩ dùng Vô Minh để kiểm chế ta.” Dù sao thì cũng là Vô Minh giả, ông ta mới không mắc mưu, chẳng những ông ta không mắc mưu, còn muốn giáp mặt vạch trần thân phận giả mạo của tên Vô Minh này.

Khoảng cách giữa Đạo Hành tinh quân và Vô Minh khá gần, nhanh chóng bay vọt qua, ý muốn dùng nội lực làm cho Vô Minh giả hiện nguyên hình. Nào ngờ ông ta vừa đem nội lực đánh lên người Vô Minh, dây thừng trên người Vô Minh đột nhiên sáng lên trở nên to và thô hơn, trong thời gian ngắn vung lên, quấn quanh ở hai người bọn họ.

Đạo Hành tinh quân biến sắc, “Tinh Huỳnh Khóa?” Tinh Huỳnh Khóa là tiên vật chuyên dùng của Vô Minh, càng chống cự thì càng bị buộc chặt, ông ta không dám đánh bừa, nghe rằng, “Yêu thú, ngươi vô si.” Thế nhưng đem vật chuyên dùng của Vô Minh thay hình đổi hình dạng lừa hắn mắc mưu, quả nhiên là yêu nghiệt vô si.

Vô Minh không có sức lực không ngẩng đầu lên lúc này, giờ đã nâng nửa khuôn mặt lên, thần thái kia tựa hồ muốn nói: “Ngu xuẩn.”

Đạo Hành tinh quân có cảm giác tự mạng tảng đá đập vào chân mình, biết vậy chẳng làm, “Yêu thú, ngươi rất gian trá, có gan thì thả chúng ta ra, đừng dục đầu với nhau.”

Trường bào nhẹ bay, Thốc Ly chậm rãi bước lại, mỉm cười tới gần, “Ta chỉ là muốn một viên dục trăm đan.”

Đạo Hành tinh quân ngửa mặt lên trời hét to, “Chúng ta thà chết chứ không chịu khuất phục, ngươi cho dù giết chúng ta, ta cũng sẽ không giao ra.”

Thần sắc của Thốc Ly không thay đổi, trái lại giống như đang nói chuyện phiếm tâm sự, “Kỳ thật bây giờ ta có rất nhiều phương pháp có thể lấy dục trăm đan, tỷ như, ta có thể dùng hai người các ngươi áp chế đệ tử của các ngươi, ta nghĩ bọn họ tôn sư trọng đạo nhất định sẽ đi vào khuôn khổ; hoặc tỷ như ta có thể mượn thân thể của ngươi dùng một chút, sau đó mang thân xác của ngươi tự mình thoát mái lên Thiên đình lấy, dùng chân thân của ngươi chắc chắn ngay cả Thiên Đế cũng tìm không ra manh mối. Không biết ý tinh quân như thế nào?”

Đạo Hành tinh quân tròn tròn mắt, lúng ta lúng túng vẫn là câu nói kia, “Vô si.”

Thốc Ly cười lên, “Ta là yêu thú, ngươi giảng đạo lý với ta cũng vô dụng.”

“Vô si.” Đạo Hành tinh quân phần hận xoay mặt sang chỗ khác, lại giương mắt, “Dục trăm đan đối với ngươi thật sự rất quan trọng?”

Thốc Ly rất thành thật gật đầu, “Cực kỳ quan trọng.”

Đạo Hành tinh quân bỗng nhiên cười ha hả giảo hoạt, “Ta đây nói cho ngươi nghe, cuối cùng ngươi cũng không chiếm được dục trăm đan đâu.”

“Vì sao?”

Đạo Hành tinh quân rất là đắc ý, “Hơn một ngàn năm trước ta đã đưa viên dục trăm đan cuối cùng cho một phạm nhân, số dục trăm đan còn lại từ mấy ngàn năm trước bởi vì đại đệ tử của ta phạm sai lầm mà để rơi vào trong bếp lò cháy hết. Nói cách khác ngươi vĩnh viễn đều không thể lấy được, hoặc là ngươi có thể đợi năm ngàn năm nữa, chờ ta luyện lại lần nữa rồi nói sau.”

Bàn tay đặt sau lưng nắm chặt lại, ánh mắt Thốc Ly khóa trụ Đạo Hành, “Người đem nó đưa cho người nào?”

Đạo Hành tinh quân cười to, “Người muốn biết sao? Ta vĩnh viễn sẽ không nói cho người biết. Gia đình người ta đã trải qua mười mấy đời, đã ăn từ sớm rồi. Cho dù may mắn chưa ăn, trong mấy ngàn vạn người, người tìm được sao? Người vĩnh viễn không chiếm được, ha ha ha ha!”

Đạo Hành tinh quân cười, Thốc Ly cũng cười, bởi vì cười đến thoải mái, khuôn mặt tuấn tú ửng lên tia sáng kỳ dị. Đạo Hành tinh quân kinh ngạc nhìn hắn, “Người bị bệnh có phải không? Có gì mà vui như vậy.”

Đinh Quy không biết từ chỗ nào đi đến, giống như trút được gánh nặng mà cười. Thốc Ly xoay người rồi đi, “Chiều đãi hai vị tinh quân cho tốt, phơi nắng bọn họ hai ngày rồi thả bọn họ đi.”

Đinh Quy khom người, “Vâng.”

Khó khăn trắc trở tìm kiếm nó, trong tối tăm đều có định số, đánh bậy đánh bạ Thụy Thụy sớm ăn được giải được, đó chính là đan dược mà Trịnh Dục Sinh đưa cho.

Một ngàn năm trước tổ tiên Trịnh gia gặp Đạo Hành tinh quân, được niệm phép bắt đầu con đường giảng dạy, cũng được nhận viên dục trảm đan cuối cùng. Nếu hắn còn chưa nghĩ ra, vậy không phải quá tri độn sao.

Ông trời quả nhiên vẫn đang giúp cho bọn họ.

Mà tiểu bốn qua kia có biết chuyện tốt của bọn họ sắp đến gần.

“Mặt phải, mặt trái.” Thụy Thụy ngồi ở bên cửa sổ còn thật sự chăm chỉ làm việc, ánh mắt không hề chớp.

Nàng đang may áo.

Mấy ngày trước đây học vài chiêu may vá của một đại thẩm chuyên nghề may trong cửa hàng bán vải, nàng liền nhanh chóng trở về thí nghiệm. Nhưng nàng làm không được, cắt vải, cắt đến tan nát, mặt trước mặt sau cũng mơ mơ màng màng phân không rõ, đường may lại xiêu xiêu vẹo vẹo giống chó chạy.

“Vô dụng.” Thụy Thụy bĩu môi, ném vật trong tay xuống. Ban đầu nàng còn muốn làm một bộ y phục thật đẹp cho Thốc Ly để khoe khoang một chút, nào biết bản thân vô dụng như vậy, nhất thời chu môi dài đến độ có thể treo được bình dầu luôn.

Nhưng mà nàng nhanh chóng động viên chính mình, bài ra tư thế kéo cung bên trái, kéo cung bên phải, “Nhưng gia là Thụy Thụy thiếu hiệp, gia nhất định có thể làm được.”

Khoác lác xong thì lòng tự tin cũng tràn đầy, Thụy Thụy cười ha ha một mình, “Bắt đầu nào.”

Hình như mấy đường may đại thẩm chỉ dạy quá xảo diệu nàng nhớ sai rồi, Thụy Thụy vỗ trán, cẩn thận nhớ lại lời của đại thẩm may vá. Lúc này bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa, nàng rất vui vẻ, vội vàng giấu xong số vải vóc mới vô cùng vui mừng chạy ra mở cửa, “Thốc Ly, hai ngày nay người làm gì vậy?”

Đứng ngoài cửa không phải là Thốc Ly mà là Đinh Quy, Đinh Quy không ngừng nhún mày cười với nàng, “Thụy Thụy, vừa rồi ta mới gặp Thốc Ly trên đường, hắn bảo ta dẫn người đến một nơi.”

Thụy Thụy chớp mắt, “Đi đâu?”

Đinh Quy dụ dỗ nàng, “Đi rồi người sẽ biết, chơi vui lắm nha.”

“Được à được à.” Có đồ chơi hay, nàng nhất định phải đi.

Đi theo Đinh Quy ra khỏi căn nhà gỗ thì vẫn đi về hướng bên trái, dần dần tiến vào một vùng sâu thẳm hoang vắng, tiếng chim hót, mùi hương hoa cũng tràn ngập khắp nơi. Đinh Quy vỗ vỗ vai của nàng, chỉ về phía trước, “Thốc Ly đang ở đó chờ người, mau đi đi.”

“À.” Thụy Thụy vươn dài cổ nhìn coi, chung quy cảm thấy Đinh Quy cười đến rất gian trá.

Đi vào, Thụy Thụy thở hắt vì kinh ngạc, bởi vì nơi này rất quen thuộc, đầm nước nhỏ trước mắt càng quen thuộc, vắt óc suy nghĩ một hồi lâu rốt cục nàng đã nhớ ra: nơi này là nơi lần đầu tiên nàng và Thốc Ly gặp nhau. Lúc ấy Thốc Ly đang ở trong đầm nước này, nàng từ trên trời rơi xuống, thật trùng hợp lại rơi trúng hắn.

Thì ra là nơi này, nhưng mà khi đó Thốc Ly nhìn thật hung dữ.

Lúc này Thốc Ly đang ở trong nước, vệt nước dao động xung quanh thân hình tinh trắng, vai lưng ngực không một vết sẹo, làm cho tim của Thụy Thụy đập thành thịch thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng, chỉ có thể lấy tay che đôi mắt lại.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, trong ánh mắt của Thốc Ly lướt qua một tia âm áp thâm trầm, “Lại đây.”

Thụy Thụy len lén nhìn trộm qua khe hở của ngón tay, thân thể cứng như con rỗi gối mà dịch bước đi qua, “Thốc Ly nguoi có nhớ nơi này hay không?”

Thốc Ly nhin cười điểm nhẹ vào chóp mũi của nàng, “Không nhớ rõ.”

“A?” Giọng của Thụy Thụy nghe qua vừa vô tội vừa đáng thương lại thương tâm, “Nguoi không nhớ rõ ...”

Nàng nhớ mà hần không nhớ, khiến cho người ta rất khó chịu.

Thốc Ly đưa tay rút cây trâm cài tóc của nàng ra để cho mái tóc dài của nàng buông xuống, gió thổi sợi tóc dài của nàng đến bên cổ của hần. “Nhớ đến, ở nơi này thiếu chút nữa ta bị nàng đè chết.”

Nghe nói như thế Thụy Thụy lại vui vẻ hần lên, “Đúng đúng đúng, chính là nơi này. Nhưng mà gia cũng không có đè nguoi, gia rất nhẹ .”

Nàng quả thật rất nhẹ, nhẹ đến mức hần chỉ kéo nhẹ một cái đã kéo nàng vào trong nước. Đột nhiên bị kéo xuống đầm Thụy Thụy vội ôm lấy thân thể hần, khoe miệng nhếch lên, “Giống như ngày đó.”

Thốc Ly cũng cười, chân mày, khoe mắt chuyển sang dịu dàng hiếm thấy. Nơi này là nơi bọn họ gặp lại sau ba ngàn năm xa cách, hần cảm tạ duyên phận an bài, cho nên muốn đem lần đầu tiên tốt đẹp của bọn họ lưu ở chỗ này.

Thụy Thụy lấy tay chỉ chỉ vào khoe miệng của Thốc Ly, “Sau này nguoi cười nhiều chút đi, như vậy thật tốt.”

Bờ môi mỏng của Thốc Ly hơi hơi mở ra, thừa cơ ngậm lấy ngón tay đáng yêu của nàng. Trái tim của Thụy Thụy đập mạnh, cảm giác mềm mại từ ngón tay truyền khắp cơ thể, biểu tình có chút nghi hoặc, “...” Ngón tay cũng có thể ăn sao? Có thể cắn hồng mắt... hay không.

“Thật sự là tiểu ngu ngốc.” Thốc Ly cười ôm nàng vào trong lòng, lẳng lặng ôm lấy nàng, hưởng thụ khoảng thời gian im lặng hạnh phúc của hai người.

Thụy Thụy cũng cảm thấy ngâm mình trong đầm nước thật thoải mái, “Thốc Ly, đây là lần đầu tiên nguoi chủ động mời ta tắm chung đó.”

“Ừ.” Thốc Ly nhẹ nhàng nâng cầm nàng lên, “Thích nơi này không?”

Thụy Thụy ra sức gật đầu, “Thích.” Nơi lần đầu tiên bọn họ gặp nhau đương nhiên là nàng thích rồi.

Toàn thân nàng đều ẩm ướt, xiêm y dán sát vào người, hai thân thể truyền hơi ấm cho nhau, ngực gáy của nàng lên Thốc Ly ngậm lấy đôi môi mềm mại của nàng, trần trọc đưa vào quần lông đầu gối của nàng. Nụ hôn dài, ngọt ngào, làm cho Thụy Thụy cảm thấy cái hồ nhỏ này tựa hồ chính là tiên cảnh, lững lờ phiêu du không biết đang ở phương nào.

Lúc tách rời nhau, Thụy Thụy cười thật to, ngọt ngào mặt tựa vào trong ngực của Thốc Ly. Nhịp đập vững vàng của trái tim kia luôn làm cho người ta có cảm giác an toàn, bình yên. Sau đó nàng nhớ tới vừa rồi khi làm xiêm y cho hần hình như cảm thấy lần trước do lên lúc đo nên nhầm số rồi, trực tiếp lấy tay sờ sờ thất lung của hần khoa tay múa chân một chút.

Thân thể của Thốc Ly căng thẳng, khàn khàn nói: “Nàng đang làm gì?”

Thụy Thụy cười “bí hiểm”, “Ha ha giữ bí mật.” Đó chính là nhiệm vụ rất to lớn rất thần bí.

Bên hông tựa tựa hồ như lửa đốt, rùng rục, nóng bốc cháy lên, Thốc Ly đang mút hút trêu chọc vành tai của nàng, ngón tay thon dài cách lớp áo mà xoa nắn mềm mại trước ngực nàng. Hần rất quen thuộc thân thể của nàng, lại giống như vĩnh viễn ôm không đủ hôn không đủ.

Thụy Thụy nhanh chóng phát hiện được bàn tay dưới nước của Thốc Ly đã trút bỏ y phục của nàng, nàng nhìn quần áo của mình bị hần ném đi, vẻ mặt khờ ngốc, “Thốc Ly, lần này là nguoi trừng phạt ta hay là trị thương cho ta?”

Tiểu ngu ngốc này, Thốc Ly mỉm cười, hôn lên môi của nàng, giọng nói khàn khàn, “Lần này thì chơi một trò rất vui.” Mỗi một nụ hôn đều rơi xuống tấm lưng trơn mượt của nàng, bờ vai tinh tế mượt mà, khuôn ngực tuyệt mỹ không chút tỳ vết, viên viên ô mai nhỏ cũng nghịch ngợm thành hình. Cuối cùng hôn lên nụ hoa đã ưỡn lên kia, nhẹ nhàng vuốt ve mút, nếm.

Vành tai và cả người của Thụy Thụy đã phồng hồng. Môi của Thốc Ly vẫn chôn ở trước ngực nàng làm chuyện xấu, khiến cho cả người nàng không có chút sức lực, mệt mỏi.

Sau đó tay của Thốc Ly tìm đến giữa hai chân nàng, tinh tế vỗ về chơi đùa, tới nơi bí mật nhất, lần này hần không phải đơn thuần chạm vào, mà là đưa một ngón tay vào.

Thụy Thụy bị dọa rồi, thân thể kéo căng “Thốc Ly...”

“Nguoi, thả lỏng.” Thốc Ly hôn nàng, dịu dàng trấn an, ngón tay bị thất chặt khó khăn tiến về phía trước.

Thụy Thụy cũng không dám nhìn hần, nhắm mắt lại, động cũng không dám động. Càng im lặng xúc cảm thân thể càng mãnh liệt, chuyện này nàng và hần chưa bao giờ trải qua, hình như có cái gì đó ẩn núp sâu trong cơ thể sắp bùng nổ.

Thụy Thụy đoán chừng cảm thấy đây là chuyện không tốt, bọn họ đang làm chuyện xấu, nhưng nàng tựa hồ cũng không chán ghét...

Trong nước, hai cơ thể cọ sát cùng một chỗ. Mỹ nhân mềm mại, hoa thơm gió mát, tràn đầy ý vị yêu đương.

“Ừ..ừ ~” Thụy Thụy cảm thấy mình sắp nóng đến nổ tung, thân thể cũng không phải của nàng nữa, dùng sức hướng vào trong lòng Thốc Ly để giấu bản thân mình. Đôi chân thon dài của nàng bị nâng lên vòng lấy thắt lưng trắng kiện của hắn, tư thế quẩn quýt hết sức trêu người.

Thốc Ly hôn hai má, chớp mũi, mi mắt của nàng, đã sắp nhắm lại đến cực điểm, lại vẫn nói bên tai nàng lời hứa hẹn đặc biệt của bọn họ, giọng nói khàn khàn kỳ lạ, “Nàng đã nói nàng sẽ vẫn ở bên cạnh ta, ta cũng sẽ vẫn ở bên cạnh nàng.”

Thụy Thụy ngọt ngào, Thụy Thụy đáng yêu, Thụy Thụy mê người, tiểu bồn qua mà hắn thích nhất...

Trong lúc thờ dốc, hắn động thân một cái, tiến thẳng vào trong cơ thể nàng...

Trong nháy mắt mọi biểu tình của Thụy Thụy đều dừng lại, một lát sau nhếch miệng, “Oa” khóc lên, dùng sức đẩy hắn, “Đau chết được, Thốc Ly vì sao người lại hại ta?”

Vì thế Thốc Ly không thể không dừng lại dụ dỗ tiểu nữ nhân của hắn, thời khắc kế tiếp cũng chỉ dám chậm rãi lướt động nhẹ nhàng lôi kéo nàng. Mặt nước cuốn theo những lời nói nhỏ nhẹ và ngọt ngào như mật của họ mà xao động gợn lên từng lớp sóng, vui sướng dập dờn.

Cuối cùng Thốc Ly nhịn không được, tiết tấu lướt động từ chậm đến nhanh hơn, giống như bão tố mang theo Thụy Thụy chìm nổi trong nước, hưởng thụ niềm vui sướng cực hạn của bọn họ.

Trong mơ hồ cảm thấy công lực lại trở về trên người hắn, chỉ là lúc này hắn cũng không quan tâm, tiểu nữ nhân này mới là thứ hắn muốn nhất. Cuối cùng hắn đã ăn được tiểu bồn qua của hắn, còn ngọt ngào hơn so với tưởng tượng của hắn, nhịn không được muốn rồi lại muốn...

Lúc Thụy Thụy tỉnh dậy thì thái dương đã lên rất cao, nhớ tới cảnh trong đầm nhỏ và buổi tối ngày hôm qua, nàng lại lúi vào trong chăn, mặt giống như nóng bừng lên.

Nàng cùng với Thốc Ly... thật sự rất thân mật đó nha.

Nhưng Thốc Ly đi đâu? Phát hiện bên cạnh không có ai, Thụy Thụy cố gắng đứng lên, nâng thắt lưng xuống giường. Bên ngoài có tiếng động rất nhỏ, nàng buồn bực, mặc y phục rồi đi ra bên ngoài, nhất thời ánh mắt giống như bị cái gì hấp dẫn. Đứng bên cạnh bếp lò là một bóng dáng cao lớn, nhìn vào giống như bình tĩnh an nhàn, kì thực có chút bó tay không biết làm sao.

Thụy Thụy là một người phản ứng khá chậm, “Thốc Ly người đang làm gì?”

Thốc Ly quay đầu, ánh mắt lưu luyến nhìn qua, người cũng đi quá đấy, ôm lấy nàng ngồi trên ghế, “Ngồi xuống, sắp xong rồi.”

“À.” Thụy Thụy duỗi cổ ra, ngửi thấy mùi cháo trong nồi, nhất thời cảm thấy cực kỳ đói bụng, ngoan ngoãn ngồi xuống giống như con sâu tham ăn.

Thốc Ly ăn rất ít, vậy cháo trong nồi là chuẩn bị cho nàng? Lúc nghĩ đến đó, cuối cùng Thụy Thụy đã thông suốt, “Người đang nấu cho ta ăn?”

Thốc Ly gõ nhẹ vào trán của nàng, ngụ ý: ngu ngốc, không phải cho nàng thì còn cho ai? Lần đầu tiên hắn xuống bếp thiếu chút nữa thiêu hủy phòng bếp, đây là lần thứ hai làm thức ăn, hai lần đều là vì nàng. Bởi vì biết nàng tham ăn, cho nên hắn muốn tự mình làm vài thứ để cho nàng nếm thử. Là một đại nam nhân mà vào phòng bếp thì đương nhiên không được, nhưng mà vì người yêu, thỉnh thoảng làm một hai lần cũng có thể xem là một loại tình thú.

Vì thế hắn cố ý thỉnh giáo vài vị đầu bếp trong Thủy Ly Điện, lúc ấy mấy người kia kinh ngạc thiếu chút nữa tròng mắt cũng rớt ra.

Nhưng cái đầu nhỏ của tiểu bồn qua này không thể nghĩ đến những chuyện như vậy.

Nhìn thấy Thốc Ly làm bữa sáng cho mình ăn, Thụy Thụy xoa xoa cái trán bị gõ, ngọt ngào cười, hai tay chống cằm cười tùm tùm nhìn.

Lúc đó ánh mặt trời trải dài, ánh sáng làm cho hình dáng của Thốc Ly có chút hư ảo, chỉ có bóng dáng vững chãi tràn đầy cảm giác an toàn kia lại càng kiên định hơn. Cảnh tượng như vậy làm cho Thụy Thụy thật sự uất ức, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc, muốn nói gì đó, lại không biết nói như thế nào, chỉ có thể chậm rãi đi qua từ sau lưng ôm lấy Thốc Ly, khuôn mặt phấn hồng chôn vào lưng của hắn.

Thốc Ly dừng động tác lại, “Làm sao vậy?”

“Thốc Ly.” Thụy Thụy giống như con chó nhỏ ngửi ngửi mùi hương trên người Thốc Ly, hương thơm mà nàng yêu thích nhất, “Ta cảm thấy bây giờ rất vui vẻ.”

Thốc Ly bật cười, xoay người ôm lấy nàng. Tiểu gia hỏa này có lẽ vĩnh viễn sẽ không có cách suy nghĩ theo lối tình cảm tình tế dạt dào như những nữ nhân khác, nhưng mà chỉ cần nàng có thể cảm giác vui vẻ như vậy đủ rồi.

Sáng sớm nhất thiết phải có một nụ hôn tình nhân, có thể gia tăng tình cảm làm cho thể xác và tinh thần của người ta sung sướng cả ngày.

Dưới ánh mặt trời, hai người ôm lấy nhau đó là phong cảnh đẹp nhất.

...

Đình Quy đến bấm báo Thốc Ly về chuyện Quỳnh Ngọc, sau khi hai người thương nghị không biết nên xử nàng ấy thế nào, chỉ bắt nàng ấy rời khỏi núi Thủy Ly.

Công lực dĩ nhiên trở lại trong cơ thể của Thốc Ly, tất cả xem như hạt bụi rơi xuống trong bình yên.

Mấy ngày nay Thụy Thụy cực kỳ vui vẻ, phải nói là nàng vẫn đều rất vui vẻ, hai ngày này thì càng vui hơn nữa. Thốc Ly cũng vậy, đó là bí mật giữa bọn họ.

Nha đầu ngọc này còn không biết bọn họ đã làm chuyện gì, chỉ biết là rất thân mật rất thân mật, hai người bọn họ đều rất thích. Nàng gọi bí mật đó là “đùa nước”, bởi vì bọn họ chơi đùa dưới nước trong đầm nhỏ.

Đình Quy liếc nhìn bộ y phục nàng đang làm, “Thụy Thụy, hai ngày nay ngươi thoát nhìn rất xinh đẹp.”

Đình Quy đang cười nhạo nàng, tâm trạng của Thụy Thụy đang tốt không muốn chấp nhặt với hắn, cười đến ánh mắt loang loáng cực kỳ ngọt ngào.

Đình Quy cố ý chỉ chỉ tấm vải, “Đây là ngươi làm cho ai vậy?”

Thụy Thụy đắc ý, “Không liên quan đến ngươi.”

Đình Quy thờ dài một hơi, “Cuối cùng thì kết cục đã định có thể yên tâm rồi, bây giờ ngươi là người của Thốc Ly nga.”

Thụy Thụy cảm thấy Đình Quy nói chuyện rất kỳ quái, cái gì gọi là “Nàng là người của Thốc Ly”? Nàng nhớ tới lúc đùa nước, Thốc Ly nói lời ngon tiếng ngọt đối với nàng, kiều ngạo mà buông tấm vải đang may xuống, “Hắn là người của đại gia ta!”

Đình Quy cười ha ha, không ngừng đấm đất, “Không ổn rồi, không ổn rồi.”

Cạnh cửa hình như thoáng hiện ra một góc y phục, Thốc Ly đã đứng trước cửa từ lâu, nghe thấy câu nói này thì đi vào. Đình Quy thấy không ổn nên nhú mày, thức thời tránh đi.

Thấy Thốc Ly, Thụy Thụy nở nụ cười sáng lạn nhất, “Ngươi đã trở về, đi đâu vậy?”

“Đi làm chút chuyện.” Thốc Ly cúi người hôn lên gương mặt nàng. Đây không phải là cử chỉ nương tử đợi trượng phu trở về của con người sao? Loại cảm giác hạnh phúc này mặc cho có bao nhiêu vạn năm công lực cũng không thể sánh bằng.

Phất tay áo, Thốc Ly ôm lấy Thụy Thụy trở về phòng. Thụy Thụy y nha phất tay, “Ta còn chưa khâu xong y phục.”

Khóe miệng Thốc Ly toát lên nụ cười xấu xa, “Chúng ta đi đùa nước.”

Tròng mắt Thụy Thụy đảo tròn vài vòng, cuối cùng xấu hổ che mặt. Thốc Ly cười to, một tay vươn ra mở móc rèm, màn sa buông xuống nhẹ nhàng lay động theo làn gió, che khuất một cảnh xuân kiều diễm vô hạn...

...

Hôm nay Thụy Thụy đang ở bên ngoài cửa tưới nước cho cây cỏ, khẽ ngâm nga, “La la la ~~~” lâu như vậy mà kỹ năng ca hát của nàng tới nay cũng không có một chút tiến bộ, nhưng mà nàng rất thoải mái ca hát.

Thốc Ly cũng rất thích nghe, nhưng hắn có việc đi ra ngoài một chút. Hình như hắn có rất nhiều chuyện phải làm.

“Thụy Thụy?” Có một giọng nói xa lạ đang gọi nàng.

Thụy Thụy ngẩng đầu, phát hiện người đến là yêu nữ lần trước ở trong núi Thủy Ly đã ôm nàng, gọi là Quỳnh Ngọc thì phải. Thụy Thụy vừa thấy nàng ta liền run, “Ngươi làm sao có thể tới nơi này?”

“Ta có việc muốn nói với ngươi, chúng ta vào nhà rồi nói.” Quỳnh Ngọc tự tiện đi vào.

Thụy Thụy vội vàng đuổi theo, “Ngươi muốn làm gì?”

Quỳnh Ngọc đánh giá Thụy Thụy từ trên xuống dưới, trong ánh mắt quyền rũ lóe lên ý đồ xấu xa. Nàng ta có ý tốt lại bị Đình Quy giam trong địa lao, cục nghẹn này không thể nuốt trôi, không tìm nha đầu kia thì không thể hả giận. Nàng ta lợi dụng mỹ nhân kế mê hoặc người canh giữ mà trốn ra, chuyện thứ nhất đó là đến nhà gỗ, nói dối là có khẩu vụ của tôn thượng muốn nói cho Thụy Thụy nghe. Lúc này người bảo vệ chưa nhận được mệnh lệnh cảnh giới đối Quỳnh Ngọc của Đình Quy và tôn thượng, nghĩ là nàng ta thật sự đến để truyền lời, nên không cản lại.

“Thụy Thụy, ngươi và Thốc Ly kia có quan hệ gì?”

“Chúng ta là bạn tốt.” Thụy Thụy tròn tròn đôi mắt, “Ngươi đi đi, nơi này là nhà của ta, không có mời ngươi.”

Quỳnh Ngọc cười ha ha, lại không đi, hơn nữa còn đóng cửa chính lại hết. Thụy Thụy đề phòng đứng lên, ôm lấy bản thân mình, “Người muốn thế nào?”
Lần trước Quỳnh Ngọc đuổi theo muốn nhào tới ôm nàng, dọa chết người luôn.

Quỳnh Ngọc tiếp tục đánh giá Thụy Thụy, suy xét Thụy Thụy có được nội lực cường đại, có liều mạng đánh thì cũng đánh không lại, ý niệm trong đầu vừa chuyển, nàng ta lộ vẻ phong tình vô hạn mà ngồi xuống, “Thụy Thụy, người thích nữ nhân không?”

Thụy Thụy hít một hơi, lúng ta lúng túng trả lời: “Thích.” Nàng còn chưa hiểu hàm nghĩa của từ “thích”, xem ra nàng thích rất nhiều người, ngay cả sư phụ nhóm bếp ở Nga nàng cũng rất thích.

Quỳnh Ngọc ngăn người, truy vấn: “Vậy người thích nam nhân không?”

Thụy Thụy lại hít vào thứ hai, ngấm lại Thốc Ly và đại sư huynh đều là nam nhân, thành thật trả lời: “Thích.”

Quỳnh Ngọc bị tư duy hỗn loạn của nàng sắp làm cho hồ đồ, “Vậy, người thích Thốc Ly?”

Thụy Thụy lờ mờ gật đầu, “Àn.”

Quỳnh Ngọc có chút không rõ tình huống này, không nghĩ tới Thụy Thụy cái gì cũng thích, nhất thời gãi lỗ tai cũng hỗn loạn, đơn giản ngã bài, “Người là nữ nhân, người làm sao có thể thích nữ nhân?”

Thụy Thụy tranh cãi, trừng mắt to nhìn Quỳnh Ngọc, “Người nói đùa gì thế, ta là đàn ông.”

Quỳnh Ngọc che miệng cười to, rất là khoa trương, “Thụy Thụy người vẫn đang đùa à, người rõ ràng là nữ nhân, làm sao có thể là nam nhân?”

Những lời này như một trận sét đánh, sét đánh đến độ làm cho bốn bề xung quanh yên lặng. Thụy Thụy chớp mi vài lần, chỉ nàng ta, “Người hại ta.”

Quỳnh Ngọc cười ha ha, “Ta làm sao có thể hại người? Điều đó có gì tốt cho ta chứ? Người là nữ nhân, tất cả mọi người bên cạnh người đều đang lừa người đó.”

Thụy Thụy cảm thấy thật sự vỡ vụn, “Người, người này thật là, vì sao kiên quyết nói ta là nữ nhân chứ? Ta rõ ràng là nam nhân.”

Quỳnh Ngọc tỏ ra vẻ đồng tình, “Thụy Thụy, ta không đành lòng nhìn thấy người bị lừa nữa. Mọi người nói người là nam nhân đều có mưu tính không tốt, bọn họ muốn lợi ích từ trên người người.”

Trong lòng có cảm giác kỳ dị khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thụy Thụy hiện lên hoang mang, yên lặng đi mở cửa, “Người đi đi, ta không thích nghe người nói bậy nữa.”

Quỳnh Ngọc giữ cửa đóng lại, phát phát ảo ảo sa y trên vai, “Ta có thể chứng minh cho người xem người là nữ nhân mà không phải là nam nhân.”

Về mặt Thụy Thụy mờ mịt, “Làm thế nào mà chứng minh được?”

Quỳnh Ngọc liếc mắt đưa tình, “Người cảm thấy ta là nam nhân hay là nữ nhân?”

“Đương nhiên người là nữ nhân.” Trang điểm đậm, môi đỏ mọng, y phục xinh đẹp, là hình tượng điển hình của nữ nhân.

“Thân thể nam nhân và nữ nhân không giống nhau.” Quỳnh Ngọc nói đến rất có hứng thú, coi bỏ xiêm y, “Người xem cơ thể của ta có giống người hay không?”

“Không nhìn, không nhìn.” Thụy Thụy quát to một tiếng, lấy tay che mắt, miệng cũng mím chặt.

“Xì”, Quỳnh Ngọc không nhịn cười được, đôi môi đỏ mọng nhếch lên. Nha đầu kia cũng xem như rất đáng yêu, nhưng mà ai bảo chọc tới thô tình nàng đây. “Đều là nữ nhân xem một chút cũng không sao, cơ thể của ta và người giống nhau, bởi vì người cũng là nữ nhân. Nữ nhân có ngực, ngực nam nhân thì bằng phẳng, người ngấm lại Thốc Ly có phải như vậy hay không?”

Giữa khe hở các ngón tay lộ ra con người phát sáng mê hoặc đảo tròn mấy vòng, Thụy Thụy nghĩ đến ngực Thốc Ly quả thật là bằng phẳng, đại sư huynh cũng là bằng phẳng, thậm chí Trịnh đại ca cũng là bằng phẳng, có chút kỳ lạ... Từng ngón, từng ngón tay bắt đầu mở ra, nàng giương mắt, sau khi vừa nhìn thấy thì nhất thời bị dọa thành con rối gỗ, thân thể Quỳnh Ngọc quả thực không khác nàng lắm.

Mục đích đạt thành Quỳnh Ngọc mặc xiêm y vào, đi qua làm cho Thụy Thụy tỉnh lại, “Tin ta chưa? Ta nghĩ đây cũng là lần đầu tiên có người nói cho người biết người là nữ nhân.”

Khuôn mặt phản hồng tràn ngập hoang mang, Thụy Thụy sắp khóc, “Ta không phải.”

Quỳnh Ngọc làm bộ thờ dài, “Đây là sự thật, người bị mọi người lừa, ta không muốn nhìn người bị thương tổn, người mau chạy đi.”

“Vì sao ta phải chạy trốn?” Nước mắt của Thụy Thụy đều chảy ra khỏi hốc mắt, “Ta mới không phải nữ nhân.”

Quỳnh Ngọc rất thỏa mãn đối với việc tàn phá một cô gái đơn thuần như vậy, “Đương nhiên người phải chạy trốn, vì sao bọn họ muốn gạt người nói

ngươi là nam nhân nha? Còn không phải muốn thừa dịp lúc ngươi không biết gì mà chiếm tiện nghi của ngươi để hại ngươi? Thốc Ly, có biết hần là ai không?”

Thụy Thụy lắc đầu, ánh mắt trong suốt che kín nghi hoặc.

Quỳnh Ngọc đi quanh một vòng rồi ngồi xuống, thờ dài nói: “Nếu nói tiếp sẽ hù chết ngươi, kỳ thật hần chính là chủ nhân của núi Thụy Ly, yêu thú đại nhân.”

Thụy Thụy có cảm giác bị người ta đánh một cái, nhưng vẫn tranh cãi, “Mới không phải, Thốc Ly là người tốt, yêu thú là vị lão gia gia, ta chính mắt gặp qua, ngươi lại nói bậy.”

“Chắc chắn chắc.” Quỳnh Ngọc không ngừng lắc đầu, “Ngươi rất dễ bị lừa. Ngươi cho là vô duyên vô cớ các ngươi ở Thụy Ly Điện được đối đãi như vậy sao? Ngươi thực nghĩ là danh hào thiếu hiệp của ngươi rất lớn mạnh sao? Ngươi mới ra Nga Sơn căn bản không có người nào biết ngươi. Yêu thú cũng không phải là loại người lương thiện a, hần làm sao có thể đối xử tốt với ngươi như vậy? Còn không phải là vì lừa ngươi sao. Hần không phải yêu thú vì sao bây giờ cho ngươi sống dưới chân núi Thụy Ly?”

Thụy Thụy vốn sắp khóc, lập tức nước mắt dừng mãnh tiến ra, “Thốc Ly không phải như thế, hần đối xử rất tốt với ta. Ngươi không phải người tốt, ngươi lập tức rời đi ngay đi.”

Quỳnh Ngọc vuốt mái tóc dài, “Ta nói xong thì sẽ đi, ta thật sự không đành lòng nhìn ngươi bị lừa mới mạo hiểm nói cho ngươi biết. Đinh Quy Báo ca ngươi đã gặp qua, hần là người hầu hạ bên cạnh của yêu thú, ngươi chỉ cần nhìn thái độ của hần đối với Thốc Ly thì biết được một hai phần.”

Thụy Thụy im lặng. Trên đường đi đến thác Tiền Trần, Đinh Quy quả thật rất cung kính đối với Thốc Ly, hơn nữa Trịnh đại ca vẫn đều nói núi Thụy Ly rất quái lạ...

“Còn có một bí mật lớn, ta nói ra thì ngươi nên biết ta không nói dối.”

Còn nữa? Thụy Thụy ngờ ngác đứng ở kia, hai mắt vô thần, trong đầu trống rỗng.

Quỳnh Ngọc hít sâu, “Ngươi biết không? Công lực mấy vạn năm cường đại của yêu thú, bây giờ nó đang ở trên người ngươi.”

Thụy Thụy há miệng thật rộng, “Cái gì, cái gì?”

Quỳnh Ngọc dè dặt nói lại, “Thụy Thụy ngươi rất ngốc, ngươi không phát hiện sức khỏe của chính mình bỗng nhiên mạnh hơn rất nhiều sao? Ngươi, một đệ tử Nga Sơn bình thường ngay cả một tiểu yêu hai trăm năm cũng đánh không lại, nhưng mà ngươi rất mạnh, lần trước ngươi chạy trốn ta ngay cả ta có tám trăm năm công lực trên người cũng không đuổi kịp, ngươi chưa từng nghĩ ngờ sao?”

Thụy Thụy xác thực chưa từng nghĩ đến điều đó, lúng ta lúng túng, “Ta, ta có thần lực...”

Quỳnh Ngọc giải thích: “Không phải ngươi có thần lực, mà là công lực của yêu thú Thốc Ly bị ngươi hút đi, đây cũng là nguyên nhân từ trước đến nay hần cùng ở chung với ngươi.”

Thụy Thụy đột nhiên cảm thấy tất cả đều thay đổi, khàn giọng, “Không phải.” Thốc Ly sẽ không vì chuyện này mới ở chung với nàng.

“Ngươi không cần luôn nói ‘không phải’, đây đều là sự thật.” Quỳnh Ngọc liu lười không nói nên lời, “Ngươi phải biết rằng có rất nhiều yêu nữ đều âm thầm quý mến tôn thượng, nể nhân thì nhiều, hần có lý do gì mà chỉ ở cùng một chỗ với ngươi? Còn không phải là vì công lực của hần à. Hần chỉ muốn hợp thể âm dương điều hòa với ngươi để có thể thu hồi công lực, có lẽ ngươi không hiểu ý nghĩa của hợp thể, hợp thể chính là một người nam nhân cùng một nữ nhân hòa hợp làm một, nhưng ngươi có biết kết cục của ngươi không?”

Thụy Thụy lắc đầu, nước mắt chảy trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Quỳnh Ngọc gằn từng tiếng, “Sau khi hợp thể, tôn thượng có thể thu hồi công lực, nhưng ngươi sẽ chết!”

Đôi môi của Quỳnh Ngọc đỏ au giống như ma chú, phun ra lời nói làm tổn thương người nhất. Bờ vai gầy yếu của Thụy Thụy run run, “Sẽ không.”

“Lần này hần mạng ngươi về là muốn cùng ngươi hợp thể, ngươi mau chóng chạy trốn đi thôi, chậm thì không kịp nha.”

Quỳnh Ngọc nghĩ là Thụy Thụy chưa bị ăn, lại cho rằng Thụy Thụy không biết cái gì là âm dương điều hòa, từ đó sinh ra hiểu lầm. Đầu óc của Thụy Thụy vốn không phức tạp bị chuyện này làm cho rối loạn, đầu đầu vô cùng. Nàng tuyệt đối tin tưởng Thốc Ly, nhưng lời của Quỳnh Ngọc nói về sự kỳ lạ của Thốc Ly tựa hồ đều phù hợp, chẳng lẽ Thốc Ly thật sự chính là yêu thú...

Quỳnh Ngọc phẩy phẩy tay, “Những chuyện muốn nói ta đã nói xong, ta chỉ không muốn nhìn thấy ngươi chết, tôn thượng sẽ không thương tiếc tính mệnh của ngươi, ngươi nên chạy sớm đi. Nếu ngươi không tin ngươi có thể nhìn thử xem, xung quanh căn nhà này có rất nhiều người của Thụy Ly Sơn đang giám sát ngươi.”

Nói xong chuyện đó, Quỳnh Ngọc lách eo đi ra ngoài. Nàng cũng phải chạy thoát thân thôi.

Trong căn phòng yên tĩnh, một mình Thụy Thụy ngồi ở góc tường ngăn người. Vừa rồi nàng còn vui vẻ rạo rực nghĩ tới Thốc Ly, hiện tại hoàn toàn không

biết nên làm gì bây giờ. Đầu như là rơi vào lốc xoáy, hỗn độn.

Nàng là nữ nhân? Thốc Ly là yêu thú? Thốc Ly muốn giết nàng thu hồi công lực? Tại sao có thể như vậy?

Rốt cục một lát sau trong phòng vang lên tiếng khóc của Thụy Thụy. Khóc một hồi lâu đầu Thụy Thụy từ giữa hai đầu gối ngẩng lên, mí mắt cũng có chút sưng lên, vội vàng thu xếp xong một túi đồ nhỏ. Đúng vậy, nàng phải về Nga Sơn hỏi sư phụ cùng đại sư huynh cho rõ ràng, rốt cuộc nàng là nam hay là nữ?

Còn nữa Thốc Ly, nếu hẳn thật sự là yêu thú, thật sự là vì công lực mới ở cùng một chỗ với nàng, vậy nàng sẽ rất khó cho qua con tức giận này, không bao giờ nữa để ý đến hắn!

Đi đến bên ngoài Thụy Thụy vận công, phát hiện mình bay không được; đừng nói là bay, ngay cả ẩn thân nàng cũng không làm được.

“Ngốc chết.” Thụy Thụy chạy về phòng lấy Truy Hỏa Lưu Tinh ra. Mấy ngày hôm trước nàng cảm thấy chơi rất vui, quần lấy Thốc Ly bắt hắn đưa cho nàng, Thốc Ly đương nhiên thuận theo tâm ý của nàng. Nếu không được nàng vẫn còn cây chổi, cũng có thể bay, chỉ là không ổn một chút.

Khởi động, Thụy Thụy bước trên Truy Hỏa Lưu Tinh, ‘vèo’ một cái bay đi. Có chỉ một người kịp gọi nàng, “Thụy Thụy thiếu hiệp người đi đâu vậy?”

Quả nhiên là có người giám sát nàng... Thụy Thụy cho Truy Hỏa Lưu Tinh bay nhanh hơn, dùng tốc độ nhanh mà bay đi. Với sự cố gắng hết sức của nàng, tốc độ bay nhanh như gió, rốt cục thoát khỏi người đang gọi phía sau.

Không biết phương hướng của Nga Sơn, nàng chỉ có thể dừng lại hỏi đường. Một mình ngây ngốc đi trên đường, gặp được người qua đường đột nhiên hỏi một vấn đề khác: “Đại thẩm, người cảm thấy ta là nam hay là nữ?”

Đại thẩm ôn hòa nói, “Tiểu cô nương, cô làm sao vậy? Mau về nhà đi.”

Thụy Thụy lấy tay dụi nước mắt, cực kỳ đau lòng. Thì ra thực sự có người xem nàng làm con gái.

Tại Thụy Ly Điện, Thốc Ly nhanh chóng được thuộc hạ báo tin, nói Thụy Thụy đã bỏ đi một mình.

Ý cười nháy mắt chuyển hóa thành lo lắng, Thốc Ly và Đinh Quy lập tức trở lại nhà gỗ, nhà gỗ không có một bóng người, sau khi tra hỏi mới biết vấn đề ước chừng là tại Quỳnh Ngọc.

Đinh Quy cực kỳ ảo não tự trách, tự trách mình sai lầm cho rằng nhốt Quỳnh Ngọc trong địa lao sẽ rất ổn thỏa, cũng tự trách mình không sớm đi báo cho thủ vệ nơi này rằng Quỳnh Ngọc có ý đồ không tốt. “Bây giờ nàng ấy rất nguy hiểm, bên ngoài nhất định có rất nhiều người đang tìm nàng ấy.”

Ngón tay thon dài gõ trán, Thốc Ly chậm rãi thở dài, “Phải mọi người ra ngoài, trước khi trời tối nhất định phải tìm được nàng ấy.”

“Vâng.”

Đầu tóc Thụy Thụy rối bời, bước đi không hề có mục đích, cũng không biết làm sao mà đi đến đường lớn. Nàng không yên lòng, luôn luôn nhớ Thốc Ly, không cẩn thận đụng vào người khác.

“Thực xin lỗi.” Thụy Thụy ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau, sừng sốt.

Người nọ hiển nhiên cũng sừng sốt, “... Thụy Thụy?”

Thụy Thụy ‘oa’ một cái khóc lên, “Đại sư huynh.”

Người nọ đúng là Trang Thanh Thần, đại sư huynh mà nàng xa cách đã lâu.

Đã lâu mới gặp lại đại sư huynh, Thụy Thụy bỏ nhào vào trong lòng Trang Thanh Thần khóc lên. Động tác của Trang Thanh Thần chậm chậm, đưa hai tay lên ôm nàng, “Làm sao vậy Thụy Thụy? Ai khi dễ muội?”

Đại sư huynh là thần hộ mệnh từ trước đến nay của mình, Thụy Thụy đem nước mắt lau vào áo bào trắng của Trang Thanh Thần, “Đại sư huynh, gặp lại huynh thật tốt, đệ nhớ huynh muốn chết.”

Trên đường lớn rộn ràng, rất nhiều người đều nhìn chằm chằm bọn họ, Trang Thanh Thần đưa nàng về khách điểm. Lần trước khi nhìn thấy nàng, nàng vui vẻ vô cùng, lần này như thể lại sa sút tinh thần như vậy, trái tim của hắn cũng chịu áp lực mà khó chịu.

Thụy Thụy ngờ ngác nằm sấp ở trên bàn, hai tay chống cằm. Trang Thanh Thần nhìn thấy càng đau lòng, lại không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể mang nước đến lau mặt cho nàng, chăm sóc nàng giống như trước kia ở Nga Sơn, dịu dàng cẩn thận.

Thụy Thụy buồn bã, hai mắt thũng sưng, “Đại sư huynh, cuối cùng thì đệ là nam hay nữ?”

Trang Thanh Thần nghe vậy tay chấn động. Nàng xuất môn lâu như vậy, hắn cũng sớm đoán được sẽ có người nói ra nàng là nữ nhi, chuyện này không thể lừa được người khác. “Thụy Thụy muội hãy nghe huynh nói, nam hay nữ không quan trọng, sống vui vẻ là tốt rồi.”

Thụy Thụy không hiểu ý của lời nói đó, muốn hỏi rõ ràng, “Có người nói đệ là cô nương, nhưng đệ và huynh đều là đệ tử Nga Sơn mà. Rốt cuộc đệ có phải là cô nương hay không?”

Trái cổ của Trang Thanh Thần giật giật, tầm mắt dời sang chỗ khác vài lần, rốt cục đối diện nàng mà trả lời: “Đúng.”

Nước mắt Thụy Thụy tuôn rơi, che mặt tựa vào trên bàn. Hơn mười mấy năm luôn cho rằng mình là nam nhân, cuối cùng bị người ta nói cho biết kì thực là nữ nhân, biến cố đảo điên như vậy đủ để cho đầu người choáng váng não trạng căng.

Trang Thanh Thần ôm lấy nàng, vỗ về lưng của nàng, cùng chịu khổ sở với nàng, “Không có việc gì không có việc gì.”

Nước mắt của Thụy Thụy từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt bàn, “Đại sư huynh, huynh và sư phụ vì sao phải gạt muội?”

“Là như thế này, kỳ thật, kỳ thật muội là cô nhi, nhà muội có ân oán, cho nên sư phụ đem mang muội về Nga Sơn thay tên đổi họ của muội để trốn tránh kẻ thù, lại xem muội như đứa bé trai mà nuôi lớn, như vậy kẻ thù sẽ không tìm được muội.” Trang Thanh Thần đã học thuộc lòng mấy câu nói đó. Từ nhỏ hẳn làm cho nàng sống trong giả dối, mà lần này cũng chỉ là một lời nói dối khác mà thôi.

Cái đầu nhỏ của Thụy Thụy suy nghĩ rất đơn giản, mà Trang Thanh Thần đã nghĩ ra lý do thật tốt từ trước, nói đến như thật, “Muội...”

Trang Thanh Thần lau nước mắt cho nàng, “Là nam hay nữ thì có khác biệt gì, muội vẫn là Thụy Thụy đáng yêu nhất của huynh, tiểu đồ đệ sư phụ thương yêu nhất, những chuyện đó cũng không thay đổi đúng không? Là cô nương thì là cô nương, sau này từ từ thích ứng cuộc sống của một cô nương ngoan nào.”

Trang Thanh Thần là người rất dịu dàng, giọng nói làm cho người ta có cảm giác như thoải mái dễ chịu như tắm trong gió xuân, cũng rất có năng lực thuyết phục. Nghe xong lời nói của hắn, nỗi sợ hãi đối với thân phận nữ nhi của Thụy Thụy đã giảm đi không ít. Kỳ thật chỉ là ban đầu nàng khó mà chấp nhận, nhưng bên trong vẫn là tâm tính của nữ nhi, lúc trước nàng còn từng lên lút mặc y phục của nữ nhi hai lần, trong lòng nàng đối với thân phận cô nương cũng không phải hoàn toàn bài xích.

Trang Thanh Thần ôm chặt nàng, “Thân phận thật sự không quan trọng, là nam hay nữ thì đại sư huynh vẫn đối xử tốt với muội như vậy.”

Có đại sư huynh cam đoan Thụy Thụy an lòng đôi chút, gật gật đầu, tựa vào bờ vai của Trang Thanh Thần, cảm giác được đại sư huynh ôm ấp có chút khác biệt so với Thốc Ly. Đại sư huynh rất an tâm, Thốc Ly cũng rất an tâm, nhưng mà sẽ làm cho trái tim của nàng đập mạnh.

Mắt mở to chớp chớp, trước mắt tựa hồ xuất hiện hình ảnh của Thốc Ly, mới nghĩ đến hẳn Thụy Thụy lại cảm thấy khó chịu. Trang Thanh Thần cảm giác được thân thể của nàng căng cứng, “Có phải có chỗ nào không khỏe hay không?”

“Nơi này khó chịu.” Thụy Thụy sờ sờ ngực, “Đại sư huynh, có người nói cho muội biết một chuyện rất nghiêm trọng, rất nghiêm trọng.”

“Chuyện gì?”

Thụy Thụy còn thành thật hỏi: “Đại sư huynh, huynh có biện pháp nào xác định được muội có bao nhiêu công lực hay không?”

Trang Thanh Thần nhẹ nhàng cười, “Đứa ngốc, muội có bao nhiêu công lực huynh còn không rõ ràng sao?” Gần như là không có công lực.

Thụy Thụy cẩn thận nhìn bốn phía, tiến gần lỗ tai của Trang Thanh Thần, “Có người nói bây giờ muội có mấy vạn năm công lực.”

Nụ cười của Trang Thanh Thần càng lớn, “Người đó đang lừa muội.”

“Muội cũng cảm thấy như vậy.” Thụy Thụy gật đầu lại gật đầu, “Nhưng muội thật sự có thần lực, có một lần muội nâng được một tảng đá vô cùng lớn, còn nữa ta có thể đánh bại một yêu quái rất lợi hại.”

Trang Thanh Thần tiến lên giữ lấy mạch môn của Thụy Thụy, mạch của nàng vẫn giống như trước kia, “Muội vẫn giống như trước đây, không thấy khác thường.”

“Phải không?” Thụy Thụy sờ sờ mạch môn của mình, cũng không biết nguyên nhân là đâu, nghĩ đến Thốc Ly nàng uất ức vừa muốn khóc sụt sùi. Nàng và đại sư huynh thân mật khăng khít không có gì giấu nhau, cho nên nàng đều nói hết đầu đuôi ngọn ngành, “Sau khi muội rời khỏi Nga Sơn quen biết một người, hẳn tên là Thốc Ly, quan hệ của bọn muội rất tốt, nhưng là hôm nay có nữ nhân gọi là Quỳnh Ngọc, yêu nữ chạy tới nói cho muội biết, nói Thốc Ly kỳ thật là yêu thú, thiên địch của chúng ta.”

Trang Thanh Thần kinh ngạc, “Vậy nam nhân trẻ tuổi kia chính là yêu thú?” Hắn gặp qua Thốc Ly hai lần, liếc mắt một cái nhìn ra người nọ không phải là người tầm thường, chỉ là không nghĩ tới là yêu thú.

Thụy Thụy xoa xoa mũi, “Càng kỳ quái hơn, Quỳnh Ngọc nói Thốc Ly có mấy vạn năm công lực, hiện tại công lực đều ở trên người muội.”

Trang Thanh Thần hoàn toàn giật mình, trong đôi mắt tỏa ra ánh sáng không thể tin được, “Công lực của hẳn đều ở trên người muội?”

“Nàng ta nói Thốc Ly vì muốn thu hồi công lực cho nên mới ở chung một chỗ với muội, còn nói chỉ cần hợp thể công lực sẽ trở về, nhưng là muội sẽ chết. Thốc Ly hẳn mặc kệ muội rồi.” Đây mới là điều Thụy Thụy chú ý nhất: sợ Thốc Ly không cần nàng.

Nàng nói lung tung, Trang Thanh Thần cũng nghe đến lung tung, “Muội đừng vội, ngồi xuống từ từ nói.”

Thụy Thụy nghe lời nói tóm tắt sơ lại mọi chuyện, nói xong nhin không được gạt nước mắt, cuối cùng lại hỏi: “Đại sư huynh, rốt cuộc cái gì là hợp thể âm dương điều hòa?”

Trang Thanh Thần lại tựa hồ không nghe thấy, trở mắt nhìn một chỗ trên góc tường, đắm chìm trong suy tư. Thụy Thụy chạm vào hắn, “Đại sư huynh?”

Trang Thanh Thần thu hồi suy nghĩ đang mông lung, ánh mắt chuyển qua, “Trước hết muội đừng suy nghĩ nhiều, mọi chuyện đều có đại sư huynh. Có mệt không? Ngủ một chút đi?”

Bị giầy vò một vòng lớn Thụy Thụy quả thật có chút mệt, “Muội không muốn ngủ, muội chỉ muốn nằm một lát.”

“Được, ngoan.” Trang Thanh Thần đáp chần cho nàng, vỗ chần giống như trước đây, “Nhắm mắt lại, đại sư huynh luôn ở chỗ này.”

Thụy Thụy tiến vào trong chần, đôi mắt còn vương nước mắt chậm rãi nhắm lại. Tình cảnh này tựa hồ lại nhớ tới thời gian ở Nga Sơn, đại sư huynh canh giữ ở bên cạnh nàng, thực an tâm.

Trang Thanh Thần vẫn vỗ nhẹ nhàng, cho đến khi hô hấp của Thụy Thụy đều đều, nét mặt của hắn đột nhiên âm ỉm hẳn.

Lúc trước từng gặp được nàng vài lần, hắn đều cố ý tránh đi, nhưng bọn họ vẫn gặp. Hắn đương nhiên hiểu được sứ mệnh của Thụy Thụy, nàng nhất định bị hy sinh, cho nên khi biết được nàng chạy khỏi Nga Sơn thì cảm nhận đầu tiên của hắn chính là sự giải thoát, hắn không đành lòng nhìn thấy nàng chết, thà rằng lạnh lùng không gặp, thậm chí viết thư cho Thốc Ly bảo Thốc Ly mang nàng đi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, hắn luôn luôn chịu sự giầy vò giữa tình cảm và lý trí. Mà lúc này đây hắn nên làm như thế nào? Vâng lời sư phụ mang nàng về Nga Sơn chờ chết? Hay là thả nàng?

Thụy Thụy nằm mơ, đá chần, “Thốc Ly, ta ghét ngươi.”

Trang Thanh Thần đáp chần lại cho nàng, ngón tay vỗ về gương mặt của nàng, mỉm cười có chút thương cảm.

Tiểu nha đầu này nằm mơ lại mơ thấy nam nhân khác, có phải có nghĩa là trong lòng nàng đã có người đó hay không? Lúc trước tiểu cô nương kia cả ngày quần quít lấy đại sư huynh hắn hết đại sư huynh này rồi gọi đại sư huynh nọ, giờ có lẽ đã trưởng thành. Mà hắn ngay từ đầu đã định trước không thể ở cùng một chỗ với nàng.

Thụy Thụy ngủ một giấc, lúc tỉnh lại trời đã sắp tối, không thấy Trang Thanh Thần, sợ tới mức rớt xuống giường, vội vã mở cửa ra phát hiện hắn đang ở ngoài cửa, “Đại sư huynh muội còn tưởng rằng huynh cũng bỏ lại muội mà đi rồi.”

Trang Thanh Thần cười với nàng, “Huynh chỉ đi lấy cho muội ít thức ăn thôi.”

“Đại sư huynh thật tốt.” Thụy Thụy cảm thấy thật sự hạnh phúc. Thốc Ly lừa nàng, hiện tại nàng hoàn toàn không có cảm giác an toàn, giữ lấy đại sư huynh giống như giữ lấy cọng rom cứu mạng.

Trang Thanh Thần cười nhàn nhạt như gió, “Gần đây trên giang hồ lại có yêu nghiệt thường lui tới, đại sư huynh phải đi họp mặt với các sư huynh đệ khác, qua đêm nay chúng ta tách ra đi.”

“Gi chứ phải tách ra đi? Muội muốn ở cùng huynh.” Thụy Thụy bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nhất thời cảm thấy mình rất thông minh, “Muội có một người bạn tốt là Trịnh đại ca cũng đi bắt yêu, có thể đến cùng nơi với đệ tử Nga Sơn chúng ta, muội cũng đi.”

Trang Thanh Thần phản đối, “Không được.”

Thụy Thụy buồn bực, “Vì sao?”

Trang Thanh Thần mỉm môi, hơi hé nụ cười, “Muội vừa xuất hiện những người khác sẽ nói cho sư phụ, sau đó muội sẽ bị mang về Nga Sơn, muội đã quên sao?”

Thụy Thụy suy nghĩ đến đó, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Đại sư huynh suy nghĩ kỹ rồi, muội về Nga Sơn cũng không có ý nghĩa mấy, cho nên chúng ta hẹn một nơi gặp mặt, chờ đại sư huynh giải quyết xong chuyện kia sẽ phải đi tìm muội, chúng ta sẽ đi chơi, muội đi trước chờ huynh.” Một khi nói dối quá nhiều, người cũng sẽ trở nên tê liệt.

Thụy Thụy vui mừng vỗ tay, “Được được, chúng ta quyết định như vậy đi.”

Thấy nàng vui vẻ như vậy, Trang Thanh Thần nhin không được chuyển tầm mắt. Hắn chỉ muốn rời xa nàng mà thôi, căn bản hắn sẽ không đến gặp nàng. Tuy rằng một mình nàng ở bên ngoài có thể sẽ có nguy hiểm, nhưng như thế nào cũng không bằng việc trở về Nga Sơn chịu chết.

Lời nói dối của hắn đã kéo dài hơn mười năm, còn có thể tiếp tục nữa, lúc này đây là vì tốt cho nàng.

“Tóc bị rối rồi, huynh chải giúp muội.”

“Được nha.” Có đại sư huynh ở bên cái gì nàng cũng không cần lo lắng.

Trong lúc đó tầm mắt của Thụy Thụy vô ý dừng trên cây trâm đặt trên chân của mình, sắc mặt lập tức lại suy sụp. Cây trâm kia là Thốc Ly tặng, đáng giận. Nàng lấy cây trâm ném xuống đất, nhảy lên đạp vài cái, lại có chút đau lòng, lại cầm lấy tí mĩ lau chùi bụi đất.

“Đại sư huynh, huynh nói xem vì sao muội khó chịu như vậy? Nơi này, vẫn ngột.” Thụy Thụy chỉ chỉ ngực.

Trang Thanh Thần không nói gì, chỉ nói: “Chắc là thời tiết nóng nên có chút buồn bực.”

“Có thể vậy.” Mũi của Thụy Thụy lại đau xót, còn chân thật nói, “Đại sư huynh, cái gì là hợp thể âm dương điều hòa? Nếu muội thật sự giữ công lực của hân, muội nên trả lại cho hân, đó là vật của hân.”

“Thật sự là đùa ngốc.” Trang Thanh Thần dịu dàng sờ gương mặt của nàng, “Đại sư huynh không cảm giác muội có nội lực mạnh mẽ gì, cho nên lời nói của yêu nữ kia cũng không thể tin, có thể là nàng ta muốn hại muội cũng không chừng, chuyện trong thế gian rất khó nói rõ ràng.”

Biểu tình của Thụy Thụy có chút mơ hồ, trong một ngày này xảy ra rất nhiều chuyện, nàng nhanh chóng bị mê hoặc rồi.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, Trang Thanh Thần hỏi: “Ai?”

“Khách quan là ta.” Thì ra là tiểu nhị của khách điểm.

Trang Thanh Thần đi ra mở cửa, ánh mắt lại ngưng đọng, bởi vì tiểu nhị khách điểm dẫn theo vài người đến, mấy người kia chào hỏi, “Đại sư huynh, thật sự là huynh.”

Thanh Mộc nhanh mắt, nhìn thấy Thụy Thụy ở bên trong, ngạc nhiên mừng rỡ, “Đại sư huynh huynh tìm được tiểu sư đệ rồi? Thật tốt quá.”

Tiểu nhị khách điểm khoe khoang, “Mấy vị tiểu huynh đệ này hỏi thăm trong khách điểm chúng ta có đệ tử Nga Sơn hay không, ta thấy các vị khách quan ăn mặc giống vậy liền đoán ra, quả nhiên là đúng.”

Trang Thanh Thần mỉm cười hữu lễ, có chút bất đắc dĩ. Ông trời hay đùa giỡn, xem ra nàng không thể đi được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: QUẢ NHIÊN LÀ NGƯỜI CÓ Ý

Tìm được Thụy Thụy, Thanh Mộc bọn họ hưng phấn như được trộn máu gà [1]. Trái lại Trang Thanh Thần biểu tình thần nhiên trầm ổn như núi, tựa hồ không hề dị thường.

[1] *Trộn máu gà*: 1967 bên TQ lưu hành một loại phương pháp điều trị gọi là “Liệu pháp kê huyết”, là tiêm máu gà trống (tiêm bắp), mỗi tuần một lần, coi như là chữa bách bệnh, phổ biến một thời, người được tiêm máu gà, sắc mặt đỏ, tinh thần phấn khởi. Đại ý là châm chọc người đột nhiên hưng phấn quá độ.

Kỳ thật Trang Thanh Thần rất đau đầu, bởi vì Thanh Mộc đã truyền thư tới Nga Sơn báo cho sư phụ cùng các trưởng lão biết việc này, có chút khó giải quyết. Hân không thể thả Thụy Thụy đi trước mặt các sư huynh đệ đồng môn vì đây là hành động phản nghịch sư tôn. Hân thân là đại đệ tử Nga Sơn, được sự dạy bảo sâu nặng của Nga Sơn, sư phụ và trưởng lão cũng đã giao phó trọng trách, hân không thể liều lĩnh mà vứt bỏ tất cả.

Vàng thái dương đang treo giữa đỉnh đầu, mấy người bọn họ tìm chỗ chỗ nghỉ chân, Trang Thanh Thần đưa Thụy Thụy ngồi ở chỗ xa một chút. Có một số việc hân cần phải xác định rõ thêm.

Thụy Thụy dùng hòn đá nhỏ khắc trên đất tên Thốc Ly, sau đó tức giận dùng chân đạp.

“Đạp người đạp người.” Nàng rối rắm không hiểu rõ tâm ý của mình, thậm chí càng không biết mình đang tức cái gì. Kỳ thật nàng sợ bị Quỳnh Ngọc nói trúng. Nghĩ đến Thốc Ly vì công lực mới ở chung với nàng, nàng cũng rất hoảng loạn.

Trang Thanh Thần nhìn nàng, qua một hồi lâu mới hỏi: “Muội ở cùng Thốc Ly đã bao lâu rồi?”

Thụy Thụy đếm ngón tay, “Mấy tháng rồi, ngày đầu tiên muội trốn ra thì đụng phải hân.”

Trang Thanh Thần có chút suy nghĩ. Ở chung mấy tháng rồi, nếu như Thốc Ly muốn hại nàng vậy không cần chờ tới hôm nay.

"Bọn muội..." Tầm mắt của Trang Thanh Thần hướng sang bên cạnh, bắt buộc bản thân kiềm chế một chút chua xót trong lòng, "Có xảy ra chuyện thân mật hay không?"

Thụy Thụy không hiểu đại sư huynh chỉ cái gì, mặt đỏ bừng, lưng xoay người, "Chúng ta đùa nước."

Trang Thanh Thần tò mò, "Đùa nước? Đó là cái gì?"

Chuyện xấu hổ như vậy Thụy Thụy cũng không nói nên lời, vẽ vẽ vòng tròn quanh tên Thốc Ly, "Thì là ngủ chung."

Hồ hấp của Trang Thanh Thần thất chặt, "Mỗi đêm bọn muội đều ngủ chung?"

"Ừ." Thần sắc của Thụy Thụy ảm đạm, "Mỗi ngày ngủ chung với hần mà cái gì cũng không nói, căn bản là xem muội làm bạn tốt." Càng nghĩ càng thương tâm, hốc mắt lại đỏ.

Trang Thanh Thần ngẩng đầu lên, khoe môi ý cười có chút chan chát. Nếu mỗi ngày ôm nàng ngủ cũng chưa chạm qua nàng, đây là một người có khả năng chịu đựng phi thường, nếu không phải có niềm tin và tình cảm sâu sắc với nàng sợ là làm không được; nếu như chạm qua nàng, vậy lời nói của yêu nữ kia cũng chưa phá mà vỡ.

"Thụy Thụy." Trang Thanh Thần nhẹ giọng gọi nàng, "Muội cần thận suy nghĩ, theo muội Thốc Ly là người như thế nào đối với muội?" Từ nhỏ hần và nàng cùng nhau lớn lên, đương nhiên biết rõ ràng nàng không biết cái gì là thích, cái gì là yêu, chỉ có thể bẻ cong câu hỏi.

Thụy Thụy thật sự nghiêm túc suy nghĩ, "Chính là người mà mỗi ngày muội muốn cùng một chỗ a. Hần vốn là bạn tốt của muội, sau đó hần biến thành người của muội... Bây giờ muội cũng không biết hần là người như thế nào đối với muội."

Trang Thanh Thần có thể nói là người hiểu nàng nhất, tuy rằng nàng nói không rõ ràng, nhưng mà hần nhìn thấy hai ngày nay nàng luôn thất thần thì đã biết tâm tư của nàng không còn giống như trước.

Chỉ có người đang yêu mới có tâm trạng đó.

Như thế hần có thể an tâm buông tay.

"Thụy Thụy, huynh có lời muốn nói với muội."

Thụy Thụy ngẩng đầu, cảm thấy đại sư huynh dịu dàng đến không giống như bình thường, "Chuyện gì?"

Trang Thanh Thần choàng qua vai của nàng, "Thực xin lỗi, đại sư huynh chỉ có thể đi cùng muội đến đây, con đường sau này muội phải tự mình đi tiếp."

Thụy Thụy gãi tai, "Đại sư huynh, huynh thật kỳ quái, huynh nói cái gì muội nghe không hiểu."

"Nghe không hiểu vậy thì tùy ý nghe một chút." Trang Thanh Thần nhẹ nhàng ép đầu Thụy Thụy tựa vào vai mình, "Trước kia cái gì cũng đều do đại sư huynh làm cho muội, từ lúc muội bắt đầu rời khỏi Nga Sơn thì không phải như vậy nữa. Đừng tùy tiện tin vào lời nói của người khác, sống cho tốt, nếu có thể gặp được một người thật tình tốt với muội, thì muội cứ đi theo hần."

Đầu Thụy Thụy cọ cọ trên vai đại sư huynh, "Đại sư huynh, huynh là người thật lòng tốt với muội."

Bọn họ vẫn vô cùng thân thiết giống như trước kia, Trang Thanh Thần mỉm cười, "Nếu có một ngày muội phát hiện đại sư huynh lừa người, nhớ rõ đừng đau lòng, đại sư huynh hy vọng Thụy Thụy vĩnh viễn vui vẻ hạnh phúc. Không ai trời sinh thích nói dối, rất nhiều lúc đều là thân bất do kỷ."

"Ừ." Thụy Thụy mơ mơ hồ hồ gật đầu.

"Sau khi rời khỏi thì vĩnh viễn đừng trở về, đường lui có thể chính là đường cùng."

Thụy Thụy nhếch miệng, "Không hiểu."

"Không hiểu cũng không việc gì nhớ kỹ thì tốt rồi." Trang Thanh Thần cũng biết nàng không hiểu, cười vỗ vỗ trán nàng, "Được rồi, muội ở nơi này chờ một chút, đại sư huynh đi ra ngoài một chút. Muội là con gái, sau này nhất định phải hạn chế đi cùng nam nhân."

Thụy Thụy chu miệng làm nũng, "Muội thật sự không quen làm cô nương."

"Từ từ sẽ quen." Lúc gần đi Trang Thanh Thần lại nhìn nàng một cái, cười ảm đạm rời đi.

Bởi vì hần biết có người rất nhanh sẽ đến.

Đại sư huynh đi một hồi lâu vẫn chưa trở về, Thụy Thụy duỗi cổ nhìn xung quanh, không có kết quả, nhàm chán nhặt một đóa hoa đại bên cạnh chơi trò chẵn lẻ, "Số lẻ đánh Thốc Ly, số chẵn đánh Thốc Ly."

"Một, hai, ba..." Chơi hai đóa hoa, một đóa đánh Thốc Ly, một đóa đánh Thốc Ly. Thụy Thụy vui vẻ hần lên, "Được nha, vậy đánh hần."

Mắt bỗng nhiên bị hạt cát bay vào, lúc Thụy Thụy chớp mắt đợi nghe thấy Thanh Mộc hét lên, "Này, các người là người nào?"

Không biết từ đâu bay tới một đám người, Thụy Thụy hí nửa mắt nhìn qua, cả kinh run lên. Người ở giữa quen thuộc như vậy, đúng là Thốc Ly trướng thối mà nàng ngày nhớ đêm mong. Hắn tới bắt nàng .

Lúc trước không nghĩ tới, hiện tại nhìn thấy một đám người vây quanh Thốc Ly, Thụy Thụy mới cảm thấy hắn rất có thể là yêu thú nhất hô vạn ứng.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, đều không mở miệng.

Sau khi nhìn thấy nàng, cuối cùng lòng căng như dây đàn của Thốc Ly mới thả lỏng, nhưng mà sau khi nhìn thấy hắn, ngọn lửa giận của Thụy Thụy từ ngọn lửa nhỏ nhưng căng đốt càng cháy dữ dội rừng rực. Thôi hơi vào nắm đấm, Thụy Thụy bày ra khí thế của con cọp mẹ, đoạt lấy kiếm của Thanh Tín triển khai bước chân, hùng hổ, "Người đừng tới đây, ta rất lợi hại."

Mi tâm của Thốc Ly nhú lại, vươn tay, Thụy Thụy chỉ cảm thấy một dòng khí cuốn lấy kiếm mình đi, người nàng cũng bị cuốn theo, làm cho Thốc Ly vừa vặn ôm được nàng.

Nội lực linh thú nay trở đã trở lại trong người của Thốc Ly, đã không còn trong cơ thể gà mờ của nàng, năng lượng có thể phát huy đến mức tận cùng. Cho nên Thụy Thụy còn chưa kịp phản ứng lại, mình còn trong lòng Thốc Ly, "Người xấu lắm!"

Thốc Ly nâng gương mặt của nàng lên, trước ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người mà hôn lên trán nàng. Lấy sự dịu dàng khắc chế lửa giận, trong nháy mắt lửa nhiệt đã trở nên êm dịu.

‘Tình’ Hai giọt nước mắt của Thụy Thụy rơi xuống, uất ức mà rơi xuống làm tươi tốt cỏ xanh dưới đất. Thốc Ly dịu dàng nói bên tai nàng: "Trở về chúng ta nói chuyện đằng hoàng một lần."

"Không cần." Thụy Thụy cắn ngón tay, tránh mặt ra, nàng mới không thèm nói chuyện với hắn.

Thanh Mộc xem xong mà tròn tròn mắt, đây là nam nhân hôn nam nhân oa, động tác rút kiếm cũng chậm đi, "Các người là ai? Các người muốn làm gì? Ban ngày ban mặt làm chuyện chẳng có đạo đức như vậy, thật sự làm bại hoại phong tục, mau buông đệ ấy ra."

Chẳng ai để ý đến hắn.

Thốc Ly giao Thụy Thụy cho Đinh Quy, "Mang nàng trở về trước."

Đinh Quy tuân lệnh, mang theo Thụy Thụy bay về Thủy Ly Sơn. Mà ánh mắt của Thốc Ly lại hướng về sườn đông, chậm rãi đi qua. Đứng giữa đám cỏ tranh cao nửa thân người có một nam tử cao lớn anh tuấn.

Hình ảnh hai cái nữ nam đứng chung một chỗ thật sự cực kỳ đẹp mắt, khác biệt là khí chất của Trang Thanh Thần tương đối ôn nhã, mà Thốc Ly mang theo một phần tính xâm lược cuồng tứ, nhìn nét mặt không giống người chính đạo.

Tình địch gặp lại, cũng không giương cung bạt kiếm, ngược lại vô cùng bình thản.

Thốc Ly cũng thấy có gì ngoài dự kiến, "Quả thật là người."

Trang Thanh Thần mỉm cười, "Người rất đúng giờ."

Lúc Thanh Mộc truyền thư cho sư phụ, Trang Thanh Thần cũng đồng thời âm thầm truyền thư, mục đích là Thủy Ly Điện, nói cho Thốc Ly là hắn đã mang Thụy Thụy tới chỗ này.

Thốc Ly nhìn về phía sóng cỏ trước mắt, "Vì sao làm như vậy?"

Nét mặt của Trang Thanh Thần có chút cô đơn, "Có lẽ là chuộc tội, ta không có cách nào cứu muội ấy."

Khóe môi Thốc Ly nhếch lên, "Làm cho nàng ấy trở thành như vậy, người thật nhẫn tâm."

Trang Thanh Thần xoay người, giấu đi phần thương cảm, khi xoay người lại đã khôi phục nụ cười ôn hòa như trước, "Người biết rõ thân thể của muội ấy?"

Thốc Ly gật đầu, "Biết, nhưng mà ta sẽ bắt nó phải thay đổi."

Trang Thanh Thần nhìn thẳng hắn, "Có thể nói cho ta biết muội ấy là ai chăng?"

Thốc Ly nhướng mày, "Người không biết?"

Trang Thanh Thần nở nụ cười, "Ta chỉ biết là sứ mệnh của muội ấy, biết kết cục của muội ấy, hơn nữa chính là nhiệm vụ sư phụ cùng các tiên tôn giao cho ta." Nhiệm vụ là chăm sóc, trông coi, dạy dỗ Thụy Thụy, sau khi đến thời cơ trưởng thành bảo muội ấy vì sự nghiệp trừ ma vệ đạo mà hy sinh bản thân mình.

Yên lặng, đi vài bước, thần sắc Thốc Ly âm đạm không rõ.

Trên tiên giới từ đầu đến cuối vẫn thịnh hành cách nói vớ vẩn, chỉ cần tìm được một vật nào đó dùng cúng tế, liền có thể không cần tốn nhiều sức mà ngăn cản được tất cả yêu ma quỷ quái. Không biết ai nghĩ ra chủ ý này, vật tinh thuần là khắc tinh của vật tà ác vì thế bọn họ tạo nên bình thủy tinh dưới đáy biển Đông Hải, khai nguồn dẫn lưu.

Biển là nơi vạn vật đổ về, vạn sông về biển, tất cả mọi thứ cuối cùng đều chảy về biển lớn. Tất cả nguồn nước trong thiên hạ nước suối, khe nước, mưa, tuyết nước, sương mù, sương sớm... Trăm ngàn loại nước toàn bộ đều tụ về biển, mà chất tinh khiết nhất trong mỗi loại nước này đều tụ về đáy biển Đông Hải, chảy vào bình thủy tinh.

Toàn bộ khí tinh thuần nhất trong trời đất đều tụ lại, lại lợi dụng năng lượng tiên giới khiến cho vật vốn vô hình biết hóa, cuối cùng đã có hình người, tiên gia gọi đây là Tàn Nguyên thần nữ. Mà quá trình này cũng không phải là tu hành đơn giản, tựa như cắt đi một bộ phận thân thể, nàng muốn trưởng thành hình người cũng phải chịu đựng từng chút từng chút một đau đớn như vậy, từng giọt từng giọt lớn dần. Tiến bộ là đau đớn, khi gặp phải một giọt nước mưa không tinh thuần lại phải hút ra giống như cắt đi. Bất luận bao nhiêu vẫn phải hút ra, Tàn Nguyên thần nữ đã chịu đựng nỗi đau đớn nhất thế gian.

Nàng không phải con người, là do những giọt nước hóa thành, là thứ tinh thuần nhất trong thiên địa vạn vật. Nước miếng của nàng ngọt, nước mắt ngọt, mồ hôi có hương thơm, nàng thân thể mỗi một chỗ đều thanh ngọt, máu của nàng là chất lỏng cực kỳ quý giá nhưng không thể tái sinh.

Thụy Thụy tức là Tàn Nguyên thần nữ, mà tất cả những dị thường trên người nàng đều có thể giải thích: nàng đặc biệt thích nước, bởi vì nàng chính là nước; nước mắt của nàng có thể làm cho cây khô như gặp mùa xuân, cho nên cây cỏ khô héo gặp được sẽ sống lại; nàng rất hay khóc, cũng không phải thích khóc, mà là nước mắt tùy theo cảm xúc của nàng mà tự nhiên trào ra; nàng là vật tinh thuần nhất trên thế gian để trừ yêu ma, cho nên sau khi Thốc Ly hôn nàng hút lấy nước miếng của nàng sẽ ngắt đi, cho nên sau khi con yêu quái nửa người nửa chim kia uống máu của nàng thì hình thân tan biến, cho nên đám thần tiên cùng sư tôn Nga Sơn đối xử tốt với nàng như vậy...

Bây giờ Thụy Thụy đáng yêu chẳng hề biết đến lo lắng, thành hình của Tàn Nguyên thần nữ đầy uy lực, nhưng mà chưa ai nghĩ đến nàng từng chịu bao nhiêu đau đớn trong năm tháng đằng đằng kia.

Dùng nàng làm vật cúng tế cố nhiên có thể trừ hết thầy yêu ma, nhưng sẽ sinh ra một hậu quả càng nghiêm trọng hơn...

Nụ cười khổ tràn ra khóe môi của Trang Thanh Thần, "Thì ra là như vậy."

Ánh mắt của Thốc Ly nhìn qua, "Hồi hận đã giao nàng cho ta sao? Có nàng, các người và đám thần tiên sẽ không cần vì chuyện trăm yêu trừ ma mà đau đầu, người cũng có thể trở thành tôn giả của nhân giới."

Trang Thanh Thần cúi đầu trầm mặc, chậm rãi lắc đầu, "Cuối cùng ta đã hiểu được nguyên nhân mà sư phụ không cho ta biết thân thể của muội ấy, bởi vì lão nhân gia đoán chắc, một khi ta biết muội ấy trưởng thành đau đớn như vậy, sau khi trưởng thành còn bị đưa đi làm vật cúng tế, ta sẽ tha muội ấy từ sớm rồi." Lại nâng mắt nhìn Thốc Ly, "Vậy còn người? Sau khi biết thân phận của muội ấy, người có nghĩ tới muốn giết muội ấy không?"

Dù sao, Thụy Thụy là vũ khí lợi hại nhất có thể khiến cho tất cả yêu ma đều bị hủy diệt.

"Chưa từng." Thốc Ly không chút do dự trả lời, "Với ta mà nói nàng ấy không phải là gì cả, chỉ là nữ nhân của Thốc Ly ta."

"Được!" Trang Thanh Thần khen ngợi, cười nhẹ nhàng, "Cuối cùng thì ta cũng không thể sánh với người." Hắn có nhiều trách nhiệm cùng đạo nghĩa, có lẽ cuối cùng trong cả cuộc đời hắn cũng không thể nói ra câu nói giống như Thốc Ly: nàng ấy không phải là gì cả, chỉ là nữ nhân của Trang Thanh Thần hắn. Mà lại lừa gạt nàng dần dần đi sai đường hơn mười năm, hắn cũng không có tư cách mang hạnh phúc đến cho nàng. Có lẽ hắn vẫn còn một phần tư lợi, không thể vì nàng mà liều lĩnh.

Từng nghe mọi người nói yêu thú lạnh lùng ngoan độc, giờ phút này trong mắt Trang Thanh Thần lại là một nam nhân có trách nhiệm nhất, Trang Thanh Thần suy nghĩ lại nói: "Là sai lầm của ta, làm cho Thụy Thụy biến thành như bây giờ. Muội ấy không giống những cô gái khác, thậm chí còn đến mức kỳ quái trong mắt một số người, hy vọng người bao dung muội ấy nhiều hơn, nhất thiết đừng ghét bỏ muội ấy."

"Nàng là bảo bối của ta." Thốc Ly nhìn về phía hắn, trong con ngươi có một thứ ánh sáng vô cùng cứng cỏi.

Trang Thanh Thần cười gât đầu, "Vậy thì được, còn nữa lần này muội ấy rời khỏi người không phải vì chuyện gì khác, mà là sợ người không cần muội ấy nữa, muội ấy không hiểu những chuyện này, người nên lo lắng cho muội ấy nhiều hơn."

Thốc Ly xoay người rồi đi, bóng dáng cao thẳng bỏ lại một câu, "Chuyện hôm nay, cảm tạ."

Như thế xem như quyền bảo hộ của Thụy Thụy đã được bàn giao? Bính Bính lưu lạc bên ngoài đã lâu rốt cục từ trong tay đại sư huynh chính thức trở về trong tay của Thốc Ly.

Thụy Thụy bị mang về căn nhà gỗ, trải qua chuyện này, chung quanh nhà gỗ càng có nhiều người bảo vệ nàng hơn.

Đình Quy tận tình khuyên bảo nàng, đều bị chặn trở về. Khi đứa trẻ nhỏ nổi giận thì rất khó dỗ, huống chi lần này liên quan đến vấn đề to lớn hay không, chỉ có người trong cuộc mới có thể giải quyết.

Thụy Thụy tức giận nghiêm mặt ngồi trên băng ghế dài, nghe thấy âm thanh Đình Quy cùng tất cả mọi người hành lễ, "Tôn thượng."

"Phanh!" Nàng lập tức đi ra đóng cửa lại.

Giọng nói của Thốc Ly truyền vào, "Thụy Thụy, mở cửa."

Thụy Thụy chống nạnh giống dáng vẻ của cạp mẹ, "Không mở."

Bộ dáng này rất giống cô vợ nhỏ đang ghen tức đóng cửa trừng phạt trượng phu, Thốc Ly dở khóc dở cười. Có vài tên thuộc hạ cười trộm, lại không dám cười ra tiếng, đến mức mặt đều đỏ lên.

Thốc Ly đập đập cái khóa trên cửa, giọng nói mang theo ý cười, "Thật sự không mở?"

Lần này Thụy Thụy không để ý tới hấn, còn hí hục chuyển bàn ghế dựa chắn ngay cửa. Sau khi đại công cáo thành, nàng trở lại buồng trong, tiếp tục tức giận.

Thốc Ly là yêu thú, luôn luôn lừa nàng về thân phận của hấn cũng thôi đi, bây giờ ngay cả mục đích cũng không đơn thuần. Đối thành người khác nàng sẽ không tức giận, nàng rất ít khi tức giận, nhưng đối với Thốc Ly thì không giống vậy. Nàng đang tức giận!

Từ trong tủ áo lấy trường bào của Thốc Ly ra trải trên bàn, hai quyền đầu của Thụy Thụy giống như hạt mưa rơi xuống, "Đánh người đấm người người xấu."

Giọng nói mang ý cười của Thốc Ly liền ở phía sau vang lên, "Ta có đáng giận như vậy sao?"

Thụy Thụy hoảng sợ, quay đầu hung hãn trừng mắt, "Người vào bằng cách nào?"

"Đi vào." Thốc Ly không trả lời thẳng. Chẳng qua chỉ là một căn nhà gỗ, muốn vào cũng dễ dàng thôi.

Thụy Thụy đứng định bày ra tư thế phòng thủ, cố gắng vận công, muốn ẩn thân hoặc chạy trốn, "Độn!" Độn vô số lần đều vẫn đứng tại chỗ, mệt đến té ngã.

Thốc Ly tiến lên ôm chặt lấy nàng, "Được rồi được rồi, ta không phải cố ý muốn lừa nàng, chỉ sợ nàng tức giận giống bây giờ thôi."

Nghĩ đến Thốc Ly quán lấy nàng như vậy thực ra có thể chỉ vì hợp thể thu hồi công lực, Thụy Thụy càng thêm hoảng hốt, cố nén nước mắt, dùng sức lực yếu ớt tránh khỏi Thốc Ly, một mình ngồi xuống ghế lau nước mắt.

Ánh mắt trong trẻo chứa đầy nước mắt nhìn qua cang cô đơn, Thốc Ly đi lại, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng. Thụy Thụy giận dữ nghiêng sang bên kia.

Ánh mắt dịu dàng của Thốc Ly giữ chặt lấy nàng, nhẹ gọi một tiếng: "Nha đầu."

Động tác lau nước mắt của Thụy Thụy cứng đờ, lắp bắp đứng lên, "Ta, ta, gia, gia không phải cô nương, gia là nam nhân."

Thốc Ly bắt lấy đôi tay lộn xộn của nàng, "Kỳ thật khi còn ở căn nhà gỗ kia ta đã sớm cho nàng nhìn thấy sự khác biệt của thân thể nam nhân và nữ."

Thụy Thụy ngần ngại, nhớ tới buổi tối ngày hôm đó Thốc Ly quả thật từng nói qua, hấn đang ám chỉ, nhưng nàng không hiểu, nàng giống như không biết chút gì về thế giới này. Lời nói của Thốc Ly, nàng không hiểu, lời nói của đại sư huynh nàng cũng không hiểu, có lẽ nàng rất ngốc.

"Ta hy vọng nàng là cô nương." Thốc Ly hôn lên tay nàng, "Ta thích nàng là cô nương."

Nước mắt 'tí tách' rơi xuống tay Thốc Ly, "Thật vậy chăng?"

"Thật vậy." Thốc Ly ngẩng đầu nhìn nàng, câu nói trong lòng cũng đùa giỡn nàng, bởi vì hấn biết nàng thích nhất được quan tâm, "Tại Nghiệp thành lần đó nàng mặc nữ trang, nàng là cô nương xinh đẹp nhất đáng yêu nhất thần kì nhất ta từng gặp."

Thụy Thụy không chịu nổi sự tán tụng đó, mắt nhắm lệ lùa hồ lù ra xa một chút. Mặt nàng nhích ra, hít mũi, "Hừ."

Mười ngón nắm chặt, hai bàn tay giống như ngọc đưa ra lời thề, "Trên đời dù cho có ngàn vạn nữ tử, Thốc Ly ta chỉ lấy một người, nàng quý thích khóc."

Thụy Thụy kháng nghị, "Ta mới không phải quý." Nàng là thiếu hiệp, không, hiện tại là nữ hiệp.

Cuối cùng thấy nàng khôi phục chút vui vẻ, Thốc Ly cũng cười, "Trước kia ta không tin số mệnh, bây giờ thì đã tin. Vận mệnh an bài đều có đạo lý của nó, nàng không là nam nhân mà là nữ nhân, có lẽ chính là vì để cho chúng ta gặp nhau, sau đó ở cùng một chỗ."

Thụy Thụy lại có chút không hiểu, bởi vì lúc nàng là nam nhân, bọn họ cũng có thể cùng một chỗ a. Nhưng mà Thốc Ly thích nàng là con gái, câu này nàng nghe rất rõ ràng, những lời này có hiệu quả an ủi hơn lời nói của đại sư huynh.

Thốc Ly vuốt ve đầu ngón tay của nàng. Bỏ xuống nỗi lo lắng suốt một ngày trời từ khi nàng mất tích, có thể có một lần xảy ra chuyện khiến cho bọn họ coi bỏ khúc mắc thì cũng không phải chuyện xấu. "Ta là yêu thú, nhưng mà thân phận thật sự rất quan trọng sao? Ta tự hỏi làm việc luôn thẳng thắn,

không có nguyên nhân thì sẽ không làm ra chuyện vượt quá giới hạn, nếu làm, vậy nhất định là có người chọc tới ta hoặc xúc phạm ta." Thí dụ như: có người làm tổn thương Bình Bình, hẳn sẽ đánh cho thiên đình đại loạn.

Thụy Thụy rũ mí mắt. Theo cách nói của Trịnh Dục Sinh, ở chung lâu như vậy, tiểu tử Thốc Ly này cho tới bây giờ đều cao cao tại thượng cũng không xem người khác vào mắt, lại càng không hỏi đến chuyện người khác hoặc là gây chuyện sinh sự.

"Còn nữa, ta từng thương tổn nàng sao?" Hắn vẫn đều bảo hộ tiểu bồn qua này.

Nhưng mà Thụy Thụy bỏ tay hắn ra, ngẩng ngẩng nhìn thẳng hắn, "Có, có phải ngươi muốn thu hồi công lực trên người ta hay không?"

Thốc Ly trầm mặc một lát, thành thật trả lời, "Đúng, quả thật công lực của ta từng ở trong cơ thể nàng."

Đây đàn trong đầu Thụy Thụy lại khẩn trương căng thẳng, xem ra chuyện Quỳnh Ngọc nói không phải là giả dối: nàng là nữ nhân, hắn là yêu thú, hắn muốn giết nàng thu hồi công lực. Hai chuyện trước đã được chứng thực, đại đa số mọi người theo trực giác sẽ tin tưởng chuyện thứ ba cũng là thật, huống chi Thốc Ly chính mồm thừa nhận.

Trong ngực cuộn cuộn lên giống như có con trùng đang chui vào, khó chịu dị thường. Lần này Thụy Thụy không có tức giận cũng không mắng Thốc Ly, chỉ đẩy Thốc Ly ra đi đến bên giường nằm giang chân tay ra, ánh mắt trống rỗng nhìn nóc giường, "Ngươi tới lấy đi."

Thốc Ly không hiểu tiểu gia hỏa kia đang nhìn cái gì trên giường, "Lấy cái gì?"

"Công lực của ngươi." Hai giọt nước mắt thương tâm nhất theo khóe mắt thấm vào chăn đệm, hai ngày nay số nước mắt mà Thụy Thụy khóc còn nhiều hơn từ trước đến giờ cộng lại. "Ngươi xuống tay nhẹ một chút, đừng cho ta chết quá khó chịu."

Thứ của hắn, nàng không cần, trả lại cho hắn, huống chi Thốc Ly không cần nàng, nàng còn sống mà như chết không có gì khác biệt.

Trong phút chốc Thốc Ly phản ứng lại, chống trán, rốt cục hiểu được tiểu gia hỏa kia đang âm thầm khó chịu cái gì.

Nàng nghĩ hắn sẽ vì công lực mà vứt bỏ nàng.

Nằm xuống bên cạnh nàng, Thốc Ly kéo nàng vào trong lòng, đau lòng hôn nàng. Hắn thậm chí có chút cảm tạ Quỳnh Ngọc tạo ra cơ hội lần này làm cho hắn càng thêm hiểu rõ tiểu bồn qua này.

Là sơ suất của hắn. Trong thâm tâm nàng kỳ thật rất thiếu cảm giác an toàn, sợ hãi cô độc sợ hãi tịch mịch, đó là tích tụ mấy ngàn năm chịu đau đớn dưới đáy biển âm u, mặc dù thoát nhìn nàng hoạt bát vô ưu vô lự như vậy. Nàng không phải đang nổi lên tính tình đùa giỡn, nàng đang thật sự sợ hãi. Tuy rằng bọn họ thân mật như vậy, nhưng có nhiều chuyện chưa nói rõ ràng, một khi lời nói dối bị vạch trần, nàng liền không tin tưởng, thà rằng tin tưởng nàng sẽ bị vứt bỏ.

Thụy Thụy không cho hắn hôn, đẩy hắn, hai người bắt đầu vật lộn, trên giường quay cuồng đánh giặc. Kết quả rõ ràng, Thốc Ly áp đảo thắng lợi, một nụ hôn dài ít nhiều đã an ủi bất an trong lòng Thụy Thụy.

"Nàng thà rằng tin tưởng người khác cũng không tin ta? Ta làm sao có thể hại nàng?"

Thụy Thụy dùng chân che ở mặt, "Nàng ta nói công lực đối với chàng mà nói là thứ quan trọng nhất, ta cũng cảm thấy vậy."

Thốc Ly kéo chân ra, phản chân che khuất đôi mắt của nàng có chút ẩm ướt, là thấm ướt nước mắt của nàng. Nàng khóc đến làm cho lòng hắn đau buốt, "Công lực là quan trọng, nhưng nàng quan trọng hơn. Không có nàng, công lực cường thịnh trở lại thì có ích gì."

Thụy Thụy cúi đầu, rũ mắt không nói lời nào.

Thốc Ly ôm chặt nàng, "Nàng nhắm lại xem, thời gian chúng ta quen biết nhau dài như vậy, nếu ta không cần nàng mà chỉ cần công lực, ta đây sẽ không chờ tới bây giờ. Nàng tin tưởng ta như vậy, ta sớm đã có thể thu hồi công lực đúng không?"

Thụy Thụy nhắm lại cảm thấy đúng vậy, "... Đúng."

Lòng kiên nhẫn của Thốc Ly lúc trước rất nhỏ nhoi lúc này trở nên rất lớn, còn tình nguyện nữa, "Mới đầu lúc gặp được tiểu ngu ngốc nào đó, ta đã nghĩ sẽ làm như vậy, sau đó ở chung lâu như vậy, phát hiện tiểu ngu ngốc kia với ta mà nói càng ngày càng quan trọng." Quan trọng đến độ hắn có thể đem toàn bộ công lực đặt ở trên người nàng.

Thụy Thụy không có phản bác từ "ngu ngốc", đầu không tự chủ tới gần ngực Thốc Ly, "Còn gì nữa?" Lời nói ngọt ngào như vậy, nàng rất thích nghe.

Thốc Ly cười vuốt đầu nàng, "Cho nên công lực đặt ở trên người nàng cũng giống nhau, công lực trên người ta hay nàng vốn chẳng hề có khác biệt gì. Chỉ là sau nàng gặp một chuyện, làm cho ta cảm thấy ta không thu hồi công lực thì không thể được, vì tiểu ngu ngốc rất mơ hồ cũng quá quật cường, sớm muộn gì cũng sẽ có nguy hiểm."

Thụy Thụy tò mò, "Vậy sau đó xảy ra chuyện gì? Ta sẽ có nguy hiểm gì?"

Thốc Ly lẩn tránh vấn đề này, hôn nàng, "Có ta ở đây nàng nhất định sẽ không có nguy hiểm, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nàng ngoan ngoãn là được rồi."

Ánh mắt Thụy Thụy ngây ngẩn nhìn một chỗ, không biết suy nghĩ cái gì, sau đó hỏi: "Vậy chàng còn muốn thu hồi công lực hay không?" Nếu hấn muốn, nàng nhất định cho hấn.

Lời này vẫn lộ ra tâm trạng không tự tin không an toàn, Thốc Ly thở dài, "Nàng, tiểu ngu ngốc này, nếu ta chỉ là vì công lực mới ở bên cạnh nàng, bây giờ ta nói nhiều như vậy làm gì? Ta đã sớm thu hồi công lực rồi."

Thụy Thụy lập tức ngây người, "Chàng thu hồi ..."

Thốc Ly nhìn ánh mắt của nàng, nhấn mạnh từng câu từng chữ, "Cho nên nàng đó, tiểu ngu ngốc đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh ta, bất luận bao nhiêu năm sau, ta luôn cần nàng, ta sẽ vẫn ở bên nàng, nàng cũng không được rời bỏ ta, cho dù nàng chạy bao xa ta cũng sẽ bắt nàng về ở bên cạnh ta."

Im lặng, một mảnh tĩnh lặng. Nước mắt từ từ rơi xuống, Thụy Thụy cũng ôm chặt lấy Thốc Ly, "Ta đã biết Thốc Ly, là ta quá ngu ngốc."

Thốc Ly nở nụ cười, hôn lên mặt của nàng. Xem như đã dỗ được nàng rồi.

Chỉ cần nhớ đến trước kia nàng chịu cực khổ như vậy, hấn thật hận không thể mỗi ngày ôm nàng làm cho nàng vĩnh viễn cười ha ha, không để cho nàng chảy một giọt nước mắt nào nữa.

"Nhưng mà." Sau đó Thụy Thụy lại nghĩ đến một vấn đề rất phức tạp, "Làm thế nào mà chàng lấy lại được công lực? Làm thế nào mà ta không biết chút gì về chuyện đó? Còn nữa..." Hàng lông mi dày chớp chớp, "Cái gì là hợp thể âm dương điều hòa?"

Thốc Ly nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng, mỉm cười, không nói gì.

Vì thế dưới sự tự thể nghiệm và giảng giải của Thốc Ly, cuối cùng Thụy Thụy thẹn thùng hiểu được cái gì là nam nhân và nữ nhân, cái gì là âm dương điều hòa...

Thì ra chuyện vui vẻ như vậy chính là hợp thể...

...

Giảng giải chuyện nam nữ thiếu chút nữa làm cho Thụy Thụy rời khỏi giường không nổi, thật vất vả đứng lên, phát hiện Thốc Ly không thấy đâu. Thụy Thụy buồn bực, mặc xiêm y đi ra gian ngoài, lập tức ánh mắt giống bị cái gì đó hấp dẫn. Đứng bên cạnh bếp lò là một bóng dáng cao lớn, nhìn vào giống như bình tĩnh an nhàn, kì thực có chút bó tay không biết làm sao.

Thụy Thụy là một người phản ứng khá chậm, "Thốc Ly chàng đang làm gì?"

Thốc Ly quay đầu, ánh mắt lưu luyến nhìn qua, người cũng đi quá đấy, ôm lấy nàng ngồi trên ghế, "Ngồi xuống, sắp xong rồi."

"À." Thụy Thụy duỗi cổ ra, ngửi thấy mùi cháo trong nồi, nhất thời cảm thấy cực kỳ đói bụng, ngoan ngoãn ngồi xuống giống như con sâu tham ăn.

Thốc Ly ăn rất ít, vậy cháo trong nồi là chuẩn bị cho nàng? Lúc nghĩ đến đó, cuối cùng Thụy Thụy đã thông suốt, "Chàng đang nấu cho ta ăn?"

Thốc Ly gõ nhẹ vào trán của nàng, ngụ ý: ngu ngốc, không phải cho nàng thì còn cho ai? Lần đầu tiên hấn xuống bếp thiếu chút nữa thiêu hủy phòng bếp, đây là lần thứ hai làm thức ăn, hai lần đều là vì nàng. Bởi vì biết nàng tham ăn, cho nên hấn muốn tự mình làm vài thứ để cho nàng nếm thử. Là một đại nam nhân mà vào phòng bếp thì đương nhiên không được, nhưng mà vì người yêu, thỉnh thoảng làm một hai lần cũng có thể xem là một loại tình thú.

Vì thế hấn cố ý thỉnh giáo vài vị đầu bếp trong Thủy Ly Điện, lúc ấy mấy người kia kinh ngạc thiếu chút nữa tròng mắt cũng rớt ra.

Nhưng cái đầu nhỏ của tiểu bồn qua này không thể nghĩ đến những chuyện như vậy.

Nhìn thấy Thốc Ly làm bữa sáng cho mình ăn, Thụy Thụy xoa xoa cái trán bị gõ, ngọt ngào cười, hai tay chống cằm cười tùm tùm nhìn.

Lúc đó ánh mặt trời trải dài, ánh sáng làm cho hình dáng của Thốc Ly có chút hư ảo, chỉ có bóng dáng vững chãi tràn đầy cảm giác an toàn kia lại càng kiên định hơn. Cảnh tượng như vậy làm cho Thụy Thụy thật sự uất ức, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc, muốn nói gì đó, lại không biết nói như thế nào, chỉ có thể chậm rãi đi qua từ sau lưng ôm lấy Thốc Ly, khuôn mặt phấn hồng chôn vào lưng của hấn.

Thốc Ly dừng động tác lại, "Làm sao vậy?"

"Thốc Ly." Thụy Thụy giống như con chó nhỏ ngửi ngửi mùi hương trên người Thốc Ly, hương thơm mà nàng yêu thích nhất, "Ta cảm thấy bây giờ rất vui vẻ."

Thốc Ly bật cười, xoay người ôm lấy nàng. Tiểu gia hỏa này có lẽ vĩnh viễn sẽ không có cách suy nghĩ theo lối tình cảm tình tế dạt dào như những nữ nhân khác, nhưng mà chỉ cần nàng có thể cảm giác vui vẻ như vậy đủ rồi.

Sáng sớm nhất thiết phải có một nụ hôn tình nhân, có thể gia tăng tình cảm làm cho thể xác và tinh thần của người ta sung sướng cả ngày. Sau khi hôn một nụ hôn thật dài Thụy Thụy bỗng nhiên tròn tròn mắt, "Thốc Ly, còn có chuyện quan trọng."

Môi của Thốc Ly còn đang lưu luyến khóe môi của nàng, "Cái gì?"

"Chàng nói chàng thích ta là cô gái, nhưng ta cảm thấy cách mặc y phục của cô nương và lúc mặc nó đi đường thì rất phiền phức." Hai tay Thụy Thụy chạm vào gương mặt Thốc Ly, làm nũng, "Ta có thể tiếp tục mặc y phục nam không?"

"Đương nhiên có thể, nàng muốn thế nào thì như thế ấy." Thốc Ly hiểu được thói quen của nàng, đương nhiên đồng ý với nàng. Thỉnh thoảng nàng mặc một hai lần cho hắn xem, được hưởng hạnh phúc như vậy cũng đủ rồi.

"Thật tốt quá!" Thụy Thụy vui mừng nhảy lên, nhảy vào người của Thốc Ly.

Nàng thật sự rất vui vẻ.

Cuối cùng Thụy Thụy lại khôi phục sự vui vẻ vốn có, mỗi bước chân đều tràn đầy sức sống, gương mặt vui vẻ thể hiện ra cả bên ngoài, còn vui vẻ đáng yêu hơn cả con chim nhỏ. Thứ nàng muốn không nhiều, chỉ cần Thốc Ly ở bên cạnh nàng, nàng liền thỏa mãn.

Vì thế hồn thể tiểu ma vương nổi tiếng của Nga Sơn biến thành hồn thể tiểu ma vương của núi yêu thú.

Nhưng mà nàng phát hiện chuyện lạ: nàng không thể lên núi Thủy Ly, Thốc Ly không cho. Thốc Ly nói thân thể nàng không tốt, mà núi Thủy Ly hàn khí lại nặng, nàng lên núi sẽ sinh bệnh, té xỉu giống như lần trước.

Thụy Thụy cho rằng đúng nên không lên núi Thủy Ly. Ngày tháng trôi qua vô cùng đơn giản vui vui vẻ vẻ. Nàng thoải mặc nam trang nàng thích như trước, giả dạng một thiếu niên, nhưng mà nàng biết nàng mặc nam trang hay nữ trang Thốc Ly đều thích.

Hôm nay Thụy Thụy thực vui vẻ, có một người bạn cũ đến căn nhà gỗ —— Mộc Dương. Đầu tiên Mộc Dương cùng Thốc Ly đi ra ngoài tản bộ một hồi lâu, khi trở về ý cười trên mặt hai người đều tiêu tan.

Thụy Thụy chuẩn bị rất nhiều thức ăn để tiếp đón Mộc Dương, Mộc Dương cười nói: "Thụy Thụy, đây có thể là một lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, ngươi phải tự bảo trọng."

Thụy Thụy hoảng sợ, "Mộc Dương ngươi làm sao vậy?"

Mộc Dương nói một cách hàm súc, "Ta phải đi xa, sau này có lẽ không có cơ hội gặp lại hai người, lần này chính là đặc biệt đến cáo biệt với hai người."

Bằng hữu rồi đi tạo nên một nỗi buồn biệt ly, Thụy Thụy buồn bã, "Vậy ngươi muốn đi đâu? Ta cùng Thốc Ly có thể đi đến nơi đó chơi với ngươi."

"Tìm kiếm cũng không được đâu, rất xa rất xa." Mộc Dương vỗ vỗ đầu nàng, "Thốc Ly đối xử với ngươi rất tốt, ngươi phải tin tưởng hắn, có vấn đề thì giao cho hắn. Khi hai người thành thân chắc chắn ta không thể đến rồi, trước khi đi ta chúc phúc cho hai người."

Mũi của Thụy Thụy cảm thấy chua xót, "Mộc Dương, vậy ngươi cũng phải bảo trọng, chúng ta nhất định sẽ đi thăm ngươi."

"Được, hẹn gặp lại!" Mộc Dương bước lên đám mây bay đi, không ngừng vẫy tay về hướng bọn họ, trong ánh mắt long lanh mang chút đau thương.

Thụy Thụy lau lau khóe mắt, chạy về phòng, nhìn thấy Thốc Ly thì nhào đến, "Thốc Ly, Thốc Ly chàng nói cho ta biết, Mộc Dương nàng ấy muốn đi đâu?"

Thốc Ly đón được nàng một cách chuẩn xác, thấp giọng nói: "Nàng ấy muốn chuyển thể làm người."

Thụy Thụy lập tức sùng sốt, "Làm người?"

Thốc Ly gật gù đầu, nói thật với nàng, "Mộc Dương căn bản là thượng tiên trên Thiên đình, bởi vì vi phạm thiên quy nên bị trừng phạt, nàng ấy chủ động yêu cầu bị giáng thành người thường."

Thì ra Mộc Dương thật sự là thần tiên! Nhưng Thụy Thụy không hiểu, "Nàng ấy vi phạm thiên luật gì?"

Trong đôi mắt thâm thúy của Thốc Ly có chút rối rắm phức tạp, "Vi giúp chúng ta."

Thụy Thụy muốn làm không rõ ràng nguyên nhân hậu quả, "Chúng ta có thể cứu nàng ấy không?"

Thốc Ly nhẹ nhàng lắc đầu, "Đây là tự nàng ấy yêu cầu, nàng nói nàng thích làm người thường."

Vừa rồi Mộc Dương nói, so sánh giữa thần tiên và con người, nàng ấy vẫn thích làm người. Tuy rằng thần tiên sẽ không già sẽ không chết, nhưng không thể có thất tình lục dục, sinh mệnh có kéo dài vô tận thì cũng không có ý nghĩa. Cho nên nàng muốn làm người, có thể có cha mẹ huynh đệ tỷ muội, có thể có người yêu đến chết không thay đổi. Nàng ấy muốn thật sự yêu một lần, có câu chuyện riêng cho bản thân mình. Lúc ấy ánh mắt Mộc Dương rất kiên định, cho nên hắn cũng không nói lời khuyên nhủ gì, chỉ có thể chúc phúc cho nàng ấy.

Thụy Thụy lẩm bẩm nói: "Làm thần tiên không tốt sao? Thần tiên a!"

Thốc Ly cuối xuống hôn nhẹ lên môi nàng. "Nếu cho nàng làm thần tiên, nhưng sau này không bao giờ nữa có thể nhìn thấy ta nữa, nàng nguyện ý không?"

Thụy Thụy vội vàng ôm chặt hắn, "Đương nhiên không được, ta không cần làm thần tiên, ta muốn làm người."

Thốc Ly mỉm cười, ôm Thụy Thụy xoay một vòng. Hắn sẽ làm nàng trở thành người, một con người thật sự, nữ nhân.

Ánh mắt linh hoạt của Thụy Thụy lại chuyển động, giữ lấy bờ vai rộng của Thốc Ly với vẻ mặt mong chờ, "Chàng nhất định có biện pháp tra được Mộc Dương sẽ đầu thai đến nhà ai đúng không?"

Thốc Ly hiểu rõ tâm ý của nàng, "Nàng muốn đi thăm nàng ấy?"

Thụy Thụy gật đầu mạnh, "Ta rất luyến tiếc nàng ấy, chúng ta đi nhìn thăm nàng ấy được không."

Suy nghĩ một lát, Thốc Ly gật đầu, "Được."

Hai ngày sau Thốc Ly mang theo Thụy Thụy bay đến Linh Nghi, ở ngoài cửa sổ tận mắt nhìn phu nhân nhà viên ngoại kia sinh ra một đứa bé gái khỏe mạnh đáng yêu. Sau khi đứa bé gái kia được sinh ra cũng không có khóc 'oa oa' ồn ào, ngược lại mỉm cười với bên ngoài cửa sổ, nụ cười sáng lạn ấm áp.

Thụy Thụy hưng phấn mà giữ lấy tay hắn, "Thốc Ly Thốc Ly, Mộc Dương mỉm cười với chúng ta."

Thốc Ly ôm lấy nàng không nói thêm gì. Chuyển thế làm người thường đương nhiên phải xóa hết tất cả trí nhớ kiếp trước, nhưng mà cứ để cho tiểu bản qua vui vẻ tin là thể đi.

Mộc Dương sẽ tìm được điều mà nàng ấy muốn.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: CHO NÀNG MỘT ĐỜI BÌNH AN

Mặt khác, cho đến lúc này thiên đình và Nga Sơn mới điều tra ra toàn bộ công lực của yêu thú Thốc Ly đã chuyển sang người Thụy Thụy. Tập hợp lực lượng cả phái, bọn họ chuẩn bị thừa dịp Thốc Ly mất đi công lực vây quét núi Thủy Ly, đoạt lại Thụy Thụy. Chỉ là bọn họ không biết công lực của Thốc Ly đã khôi phục.

Thụy Thụy vốn không biết chuyện này, nàng chỉ lo ăn, ngủ cùng chơi đùa, chưa từng có người nói cho nàng chuyện "trầm trọng" đó. Chẳng qua là nàng ngẫu nhiên nghe lén cuộc nói chuyện của thủ vệ dưới núi Thủy Ly, mới biết được sự phụ cùng đại sư huynh bọn họ đều đang ở vùng phụ cận, muốn giao chiến.

Bước chân vội vã, Thụy Thụy tìm một vòng lớn mới tìm được Thốc Ly, vội chạy tới, bàn chân đạp một phiến lá cây trơn mềm, "két" một tiếng nàng ngã chổng vó.

Thốc Ly đang cùng Đình Quy thảo luận chuyện này, sau khi nhìn thấy nàng thì mỉm cười đi qua đỡ nàng, Thụy Thụy xoa xoa cái mông bị đau, đau lắm nha, "Cư nhiên dám làm gia ngã!"

"Là người Thụy Thụy thiếu hiệp tự ngã." Đình Quy chê cười nàng một chút, không quấy rầy bọn họ, sau khi ánh mắt hướng về Thốc Ly tỏ ý cáo lui thì rời đi.

Thụy Thụy nhớ tới việc chính, "Thốc Ly, sự phụ ta cùng đại sư huynh, còn có rất nhiều các sư huynh Nga Sơn có phải đều đến đây hay không?"

"Làm sao mà nàng biết?" Bờ môi Thốc Ly nở nụ cười, nhìn dáng vẻ đầu tóc rối bời ngốc nghếch của nàng.

Thụy Thụy rất vội vàng, giữ lấy Thốc Ly, "Chàng đừng thương tổn bọn họ, các sư huynh đều cùng lớn lên với ta, tình cảm rất tốt, sự phụ và đại sư huynh là người thân của ta."

Thốc Ly bóp nhẹ mũi nàng, "Vậy nàng không sợ bọn họ thương tổn ta sao?"

"Bọn họ đánh không lại chàng." Thụy Thụy giữa lấy tay áo Thốc Ly đang đưa, "Được rồi được rồi, chàng đồng ý với ta đi."

Thốc Ly giống như có chút khó xử, "Vậy ta phải cẩn thận suy nghĩ, bọn họ đến đây thì không có thiện ý gì."

Thụy Thụy vỗ ngực đảm bảo, "Sẽ không đâu, bọn họ là người tốt."

Thốc Ly cố ý buông tay nàng ra, "Nhưng bọn họ muốn giết ta."

Thụy Thụy đứng giữa Thốc Ly và Nga Sơn nên rất khó xử, nhanh chóng khóc lên, Thốc Ly bình thần mỉm cười, trong tay còn đang cầm chiến thư chương môn Nga Sơn đưa tới, "Trừ phi..."

Thụy Thụy thấy được hy vọng, mờ to hai mắt, "Trừ phi cái gì?"

Thốc Ly cúi người thấp giọng nói một câu bên tai nàng, khiến cho mặt Thụy Thụy ửng hồng, "Xấu lắm." Trong lúc nguy cấp hần cư nhiên còn có tâm tình nói chơi trò "đùa nước", thật là xấu xa đến bậc cao rồi.

Thốc Ly cười to, không đùa giỡn với nàng nữa, "Trước kia nàng là đệ tử Nga Sơn, tuy rằng ta không thích bọn họ, nhưng vô luận như thế nào ta sẽ không động đến bọn họ." Đó là người nhà mẹ đẻ của nàng, động đến bọn họ nàng thế nào cũng sẽ làm khổ hần.

Hần tình nguyện cung chiều nàng đến hư.

Có lời cam đoan của Thốc Ly, cuối cùng Thụy Thụy cũng an tâm, trong ánh mắt tràn đầy tình ý mà nàng không hiểu hết, sau đó nàng vụng trộm hôn lên môi của Thốc Ly. Hai bóng người, một cao một thấp, đứng ở trên sườn núi, tràn ngập nùng tình mật ý.

Thụy Thụy bỗng nhiên nghĩ ra một ý kiến hay, "Nếu không thì đề ta đi nói với sư phụ, nói cho bọn họ biết chàng là người tốt."

Nét mặt của Thốc Ly đột nhiên trở nên nghiêm khắc, "Tuyệt đối không thể."

"Ồ." Thụy Thụy cũng không muốn cho Thốc Ly không vui, dùng tay ra hiệu, "Ta đây viết phong thư cho sư phụ cùng đại sư huynh, nói cho bọn họ ta rất tốt, để cho bọn họ trở về Nga Sơn, ta có chút nhớ đến bọn họ."

Thốc Ly cười, vén lọn tóc nơi cổ nàng, "Cũng được, nàng nói rõ với bọn họ một chút đi."

Vì thế Thụy Thụy nghĩ đến đầu đầu, cắn nát đầu hai cây bút, cuối cùng mới viết ra một phong thư dài. Ngày hôm sau, sau khi bức thư dài được gửi đi, thiên binh thiên tướng cùng đệ tử Nga Sơn đều rút khỏi ranh giới núi Thủy Ly. Thụy Thụy vô cùng vui mừng, nghĩ rằng mình đã làm được một chuyện lớn.

Kỳ thật sau khi Minh Hư đạo trưởng nhận được bức thư của nàng chỉ nói hai chữ: "Cần quấy!"

Nàng không muốn trở về, mà sau khi tinh quân thiên giới giao thủ cùng Thốc Ly đã biết yêu thú căn bản không hề mất công lực, thậm chí càng mạnh mẽ hơn, cho nên bọn họ không có cách nào, chỉ đành phải rút lui toàn bộ rồi mới quyết định.

Chuyện này tạm thời qua đi, chỉ là Thụy Thụy không nghĩ tới sau này còn có thể bởi vì chuyện đó mà nổi lên phong ba.

...

Thụy Thụy cảm thấy mấy ngày nay Thốc Ly và Đinh Quy rất quái lạ, bọn họ luôn mưu tính chuyện gì bí mật lắm, số lần Thốc Ly đi Thủy Ly Điện cũng rõ ràng tăng hơn nhiều. Nàng hỏi Thốc Ly hần cũng không nói, chỉ dùng lý do Thủy Ly Điện có việc đề nói cho qua loa. Thụy Thụy nghĩ hoài cũng không rõ, cuối cùng đơn giản chỉ có thể nghe lời của Thốc Ly, không thêm hỏi đến nữa.

Sau đó một ngày nọ, nàng lại thấy Đinh Quy rất nghiêm túc hỏi Thốc Ly: "Tôn thượng, người thật sự quyết định như vậy?"

"Đúng." Giọng nói của Thốc Ly vô cùng kiên quyết.

Đinh Quy thờ dài, "Vậy ngày mai có thể bắt đầu, ta sẽ bảo vệ cho hai người."

Lại mấy lời đơn giản nhưng ý nghĩa sâu sắc, "Được, cảm tạ."

Rất kỳ quái rồi, càng quái lạ hơn là hôm nay Thốc Ly đưa nàng lên núi Thủy Ly, ở trong căn phòng lớn lúc trước của bọn họ. Thụy Thụy rất vui vẻ, ngồi ở trên giường vỗ vạt giường, lại lăn mấy vòng. "Thốc Ly, thì ra đây là phòng của chàng, ta rất thích."

Ánh mắt Thốc Ly luôn dõi theo nàng, "Thích là tốt rồi."

Thụy Thụy lại nhìn thấy trong tủ quần áo một chồng y phục và trang sức của bé gái, lấy ra một bộ y phục màu hồng nhạt lại hỏi: "Nơi này của chàng làm sao có thể có quần áo của bé gái?"

Đường viền hoa của chiếc váy màu hồng nhạt ánh lên làm cho gương mặt nàng càng thêm mềm mại, Thốc Ly đi qua, tay chậm rãi lướt qua vành tai nàng, giữ chặt nàng giữa hai cánh tay mình. Bên tai Thụy Thụy nóng lên, bởi vì ánh mắt lúc này của Thốc Ly rất nồng cháy, ánh mắt này nàng biết rõ.

"Nha đầu."

"Hử?" Giọng nói của Thụy Thụy giống như muỗi kêu.

Thốc Ly nói chuyện rất kỳ quái, "Vài ngày kế tiếp có lẽ sẽ có chút gian nan, nàng phải chịu đựng."

Thụy Thụy nghiêng đầu hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì sức khỏe của nàng không tốt, ta tìm đại phu chữa trị cho nàng." Mà đại phu chính là hắn.

Đôi mắt Thụy Thụy sáng lấp lánh ngây ngốc hỏi, "Vậy chàng có luôn ở bên ta không?"

Thốc Ly kéo nàng sát lại, "Sẽ, vẫn luôn luôn như vậy."

Thụy Thụy ưỡn ngực, "Vậy là tốt rồi, có chàng ở bên thì ta không sợ."

Thốc Ly mỉm cười, ép lên người nàng, làm nàng ngã lên chồng quần áo. Xiêm y của Thụy Thụy chậm rãi rơi xuống, trong phòng vang lên tiếng thờ gấp và ni non của tình nhân. Hôm nay động tác của Thốc Ly có chút cuồng dã, Thụy Thụy bị hắn đưa đẩy nháp nhò, không ngừng che mặt.

Chuyện "đùa nước" sẽ bị nghiền đó, cũng không có gì có thể tách rời nàng và Thốc Ly nữa.

Nhưng mà buổi sáng ngày hôm sau, Thụy Thụy liền lâm vào trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, thần trí cơ hồ bị vây trong hỗn độn. Mơ mơ màng màng mở mắt ra, nàng phát hiện mình dường như bị bệnh không có một chút sức lực. Nâng tay dụi mắt, thấy bàn tay trái của mình có một vết đao, trên bề mặt vết thương dường như đã được bôi thuốc. Thân thể giống phiêu du trong biển mây, ngay cả cảm giác đau đớn cũng không có.

Giọng nói dịu dàng của Thốc Ly quanh quẩn bên tai, "Tỉnh dậy rồi sao? Trên người có cảm thấy khó không chịu?"

Giọng nói của Thụy Thụy rất mỏng manh, "Không..." Chỉ là không có sức lực. May mắn mà có Thốc Ly ở bên cạnh, bằng không nàng sẽ rất bất lực rất bối rối.

Thốc Ly hôn lên thái dương của nàng, "Thụy Thụy ngoan, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Giọng nói của hắn giống thôi miên, đã dễ nghe lại có cảm giác an toàn, Thụy Thụy một lần nữa mê man đi. Trong mơ hồ thân thể cảm giác rất kỳ quái, tựa hồ có cái gì đang bị hút ra, lại tựa hồ có cái gì đang được đưa vào, cả người giống như cánh bèo phiêu dạt mơ hồ đến mơ hồ đi. Thỉnh thoảng vài lần ngẩn ngừ tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là tìm Thốc Ly, nhưng Thốc Ly tựa hồ một lần lại một lần tiêu tụy hơn. Nàng rất muốn chạm vào gương mặt của hắn, nhưng mà với không tới.

Thời gian này không biết đã trải qua bao lâu, có lẽ rất lâu, cuối cùng nàng hoàn toàn tỉnh lại. Xuống giường, cảm thấy có chỗ nào đó không giống trước, lại hoàn toàn không thể nói được có chỗ nào không giống.

Trong lòng bàn tay trái vẫn còn vết đao cắt, đang bắt đầu từ từ khép lại. Thụy Thụy vịn tường cẩn thận chậm rãi đi ra ngoài, ánh mặt trời bên ngoài rất chói khiến nàng phải dùng tay che lại, không khí tươi mát giống như được thấm ướt qua, tràn đầy hương thơm mát lạnh.

Thế giới tựa hồ rực rỡ hẳn lên.

Giọng vui mừng kinh ngạc của Đinh Quy theo gió đưa tới, "Thụy Thụy cuối cùng ngươi đã tỉnh rồi!"

Thụy Thụy mê hoặc vò đầu, "Ta ngủ rất lâu sao?"

"Một tháng, làm chúng ta lo lắng muốn chết." Đinh Quy đến kiểm tra trán nàng xem có sốt không, "Thân thể có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Thụy Thụy xoay xoay cổ, "Tất cả đều ổn."

Đinh Quy gật đầu cười ha hả, "Không dễ dàng a, như vậy thì tốt, như vậy thì tốt."

Thụy Thụy tìm khắp nơi, "Thốc Ly đâu?"

Sắc mặt Đinh Quy lập tức tối sầm hơn nhiều, "Phòng bên cạnh."

Ở phòng bên cạnh làm gì? Bây giờ Thụy Thụy chỉ có thể bước từng bước gần như con chim cánh cụt, sau khi tiến vào thì thấy Thốc Ly đang nằm ở trên giường, mặt không có chút máu, độ ẩm thân thể cũng thấp hơn so với người thường rất nhiều.

Thụy Thụy gấp đến độ lòng nhanh chóng đau chết được, "Chàng ấy làm sao vậy?"

Đinh Quy diễn theo kịch bản mà nói với nàng, "Ngươi đừng vội nhất thiết đừng nóng vội, là như thế này, tôn thượng ở bên ngoài để đại phu trị bệnh cho ngươi, trị một tháng. Một tháng này tôn thượng không ngủ, cả ngày lẫn đêm đều chăm sóc ngươi, tình lực sức khỏe cạn kiệt nghiêm trọng, cho nên ngã xuống, tình dường một thời gian sẽ tốt thôi."

Thì ra là như vậy. Thụy Thụy thoáng thả lỏng lòng, vẫn còn rất đau lòng, loại đau lòng này sâu tận xương tủy.

"Vì sao không nghỉ ngơi một chút? Ngốc chết." Thụy Thụy cẩn thận nằm xuống bên cạnh Thốc Ly, tựa vào trong lòng hắn.

"Thụ Thụ a." Đinh Quy lại gọi nàng, muốn nói lại thôi, "Đại phu dặn dò hiện tại sức khỏe của hai người các người cũng không tốt, không nên ngủ chung, sẽ ảnh hưởng lẫn nhau."

Lời đại phu nói chính là mệnh lệnh, Thụ Thụ đứng lên, "Được, ban ngày ta sẽ qua chăm sóc cho chàng ấy, buổi tối sẽ về bên kia được không?"

Đinh Quy gật đầu đồng ý, "Chuyện này có thể."

Sức khỏe của Thụ Thụ khôi phục có vẻ rất nhanh, mười mấy ngày sau thì cơ bản giống như bình thường, nhưng Thốc Ly có chút không ổn, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh. Nàng lo lắng, cũng không chịu trở về phòng lớn bên cạnh nữa, Đinh Quy không lay chuyển được nàng, chỉ có để cho nàng ở cùng Thốc Ly.

"Thốc Ly, chàng mau tỉnh lại." Thụ Thụ ghé vào lỗ tai hần cầu xin.

Nàng bóp tay hần, uy hiếp, "Nếu chàng không tỉnh ta sẽ không cần chàng nữa."

"Sau này mọi chuyện ta đều nghe theo lời chàng." Cứng mềm đều làm cả nhưng đều vô dụng.

Cuối cùng Thụ Thụ không còn cách nào khác, "Nếu chàng vẫn chưa tỉnh lại ta từ đỉnh núi cao nhất bên cạnh mà nhảy xuống đó, ta nói thật."

Không biết câu nào có hiệu quả, nửa tháng sau rốt cục Thốc Ly đã tỉnh lại, Thụ Thụ khóc còn dữ dội hơn cả đứa nhỏ.

Thốc Ly tỉnh, Thụ Thụ rất vui mừng, Đinh Quy cũng vui vẻ nói không nên lời. Thốc Ly xoa đôi mắt thâm quầng của Thụ Thụ, "Như thế nào mà tiêu tụy như vậy?"

Thụ Thụ chớp mạnh đôi mắt đen kịt, làm cho hai mắt của mình trợn lên lớn nhất, "Chàng xem chàng xem." Tinh thần nàng tốt lắm nha.

Khỏe môi Thốc Ly mở ra, cười rộ lên. Thụ Thụ vỗ lưng của hần giúp hần thở dễ hơn, "Chàng thật sự làm ta sợ muốn chết."

Thốc Ly cười nhạo nàng, "Nhưng ta bị nàng âm ỉ đến chết." Khi hần hôn mê mỗi ngày nàng lại nhai không ngừng, nhưng mà hần thích nghe.

Thụ Thụ nghịch ngợm ghé vào ngực hần đẩy đẩy, "Chàng còn bất tỉnh thì ta vẫn còn âm ỉ bên tai chàng."

Đinh Quy lặng lẽ đóng cửa lại, để cho bọn họ cùng một chỗ. Sau đại nạn, nhất định bọn họ có rất nhiều lời muốn nói.

"Thốc Ly, sức khỏe của ta rốt cuộc làm sao mà không tốt?" Thụ Thụ rất khó hiểu.

Thốc Ly nhìn đỉnh đầu tóc của nàng, "Chỉ là có chút không ổn, bây giờ đã điều trị ổn rồi."

"Vì sao ta cảm thấy hình như rất nghiêm trọng?" Phải trị một tháng, còn làm cho Thốc Ly choáng váng mê lâu như vậy.

"Đó là bởi vì thuốc hơi khó tìm." Về mặt Thốc Ly vẫn tái nhợt, "Gần đây cảm thấy thế nào?"

Thụ Thụ nâng hai cánh tay lên làm ra vẻ có cơ bắp, "Tốt lắm, cảm thấy còn có nhiều sức lực hơn trước kia."

Thốc Ly như trút được gánh nặng nhìn lên nóc giường. Tốt rồi, cuối cùng tất cả đã định, tai họa ngầm lớn nhất được tiêu trừ.

"Nói cho chàng biết, ta phát hiện một chuyện lạ." Thụ Thụ vui vẻ lắc lắc ngón tay còn quấn băng gạc, "Trước kia ta có một vết thương nhỏ nhỏ đều có thể chảy máu đến nửa ngày, hai ngày trước trong phòng bếp khi ta nấu thuốc cho chàng không cẩn thận làm đứt ngón tay, máu đông lại rất nhanh, giống các sư huynh, hơn nữa cũng không đau lắm."

Ngón tay của nàng lại bị thương sao? Thốc Ly nhìn về hướng băng gạc trên tay nàng. May mắn là vết thương nhỏ, không đáng ngại. Thân thể của nàng cơ bản nay có thể đã giống như người thường.

Hần còn chưa có sức lực, chỉ có thể nâng tay lên, Thụ Thụ tương ý hiểu rõ nên nằm xuống tiến vào trong lòng hần. Lúc này ôm Thụ Thụ, Thốc Ly cảm thấy trước nay chưa từng cảm thấy bình yên và mỹ mãn như vậy.

Thụ Thụ chu miệng, "Thốc Ly, ta cảm thấy chàng có vẻ có rất nhiều chuyện giấu giếm ta."

"Nàng biết càng ít thì càng vui vẻ." Đây cũng là ý của câu nói người ngốc có cái phúc của người ngốc, người thông minh bình thường cũng không vui vẻ bằng, bởi vì suy nghĩ nhiều, nhìn thấy nhiều, theo đuổi nhiều thứ.

Thụ Thụ điểm ngực hần, "Nhưng mà ta muốn biết, cái gì chàng cũng cố tình không cho ta biết."

Thốc Ly im lặng cười.

Thụ Thụ rất hùng tâm, "Giống như lần này, chàng cũng không nói trước cho ta biết, nếu ta biết nhất định sẽ bảo chàng ngủ nhiều chút sẽ không mệt thành như vậy. Tuy rằng ta không phải thông minh, nhưng ta cũng có thể giúp chàng làm chút việc." Nói xong ánh mắt liếc nhìn Thốc Ly.

Nàng là một thiếu hiệp cũng thừa nhận mình ngốc rồi, hẳn lại không đồng ý cũng không hề suy nghĩ qua.

Thốc Ly cười rộ lên, "Được rồi, sau này có chuyện gì ta sẽ nói cho nàng biết." Cuộc sống là cuộc sống hai người, chuyện lớn hẳn gánh, chuyện nhỏ giao cho nàng chơi.

"Được nha!" Đôi mắt của Thụy Thụy giống như một đôi trăng non.

Hai người ôm nhau nói rất nhiều chuyện, thẳng đến khi Thụy Thụy mệt ngủ phì phò. Thốc Ly kéo ngón tay bị thương của nàng qua, in lại một hôn.

...

Dưới sự chăm sóc của Thụy Thụy và Đinh Quy, sức khỏe của Thốc Ly từ từ có chuyển biến tốt, Thụy Thụy vô cùng vui mừng. Hôn nữa sau khi sức khỏe được điều trị tốt, nàng đã sống ở núi Thủy Ly, từ trên xuống dưới ở núi Thủy Ly đều biết bọn họ đã có một tôn chủ phu nhân đáng yêu rồi.

Chẳng qua có một số chuyện nàng ở trên núi cũng không có nghĩa là sẽ không xảy ra, bên ngoài vẫn ào ào vũ bão.

Buổi tối, Thốc Ly còn chưa trở về, Thụy Thụy chơi cờ một mình trong phòng, cây chổi nhỏ treo trên cổ tay vụt sáng rồi lại vụt sáng. Cây chổi bảo bối là vật báu có khả năng bay mà nàng mang từ Nga Sơn đến, bên nàng nhiều năm, nàng vẫn mang theo trên người.

Bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt trên vòng tay, nàng vội mở vòng tay ra, hóa thành một vòng tròn nhỏ, bên trong thế nhưng xuất hiện gương mặt của Minh Hư đạo trưởng chương môn Nga Sơn.

Phi hành pháp bảo của đệ tử Nga Sơn đều được tổ chức lễ rửa tội, thời khắc máu chốt có thể triệu hồi bằng cách này. Minh Hư đạo trưởng thật sự không thể tiếp xúc với Thụy Thụy, chỉ có thể bắt buộc dùng phương pháp này.

Thụy Thụy sợ ngây người, mừng rỡ, "Sư phụ, sư phụ, con rất nhớ người." Nàng không có cha mẹ, sư phụ tựa như cha nàng.

Minh Hư đạo trưởng thở dài, sau đó thể hiện dáng vẻ nghiêm túc, "Thụy Thụy, yêu nghiệt nổi dậy, chính đạo gặp nạn, tất cả đệ tử Nga Sơn mạo hiểm sinh mệnh trăm yêu trừ ma, con vì tư tình nhi nữ mà bỏ mặc mọi người, con xứng đáng với sự dạy bảo của sư phụ và các vị trưởng lão sao? Mau trở về cho ta!"

Thụy Thụy do dự suy nghĩ, "Con..." Hình như là nàng sai rồi..

Dáng vẻ của Minh Hư đạo trưởng có vẻ đau lòng, "Lời nói của sư phụ cũng không nghe xong sao?"

"Không phải." Nàng muốn hỏi Thốc Ly trước.

"Con muốn đi hỏi con yêu thú kia?" Minh Hư đạo trưởng nhìn thấu ý nghĩ của nàng, giả vờ ho khan dữ dội, bên miệng còn có vết máu, "Con yêu thú kia không phải người tốt, lần trước vì sư đến núi Thủy Ly bị hấn làm cho trọng thương, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, con thân là đệ tử Nga Sơn có thể nào ở chung với loại người ác như vậy!"

Thụy Thụy lui ra phía sau vài bước, "Sẽ không, chàng đã đồng ý với con sẽ không thương tổn đệ tử Nga Sơn chúng ta dù chỉ một chút."

"Lời nói của yêu thú há có thể tin tưởng?" Thoạt nhìn Minh Hư đạo trưởng rất tức giận, "Hay là con cảm thấy sư phụ có ý hại hẳn?"

Chương môn Nga Sơn danh tiếng trong sạch, danh vọng khá cao trên giang hồ, càng là vinh quang của Nga Sơn, quả quyết sẽ không nói dối. Nhưng Thụy Thụy cũng tin Thốc Ly, chàng nói không thương tổn kẻ khác nhất định sẽ không làm vậy.

Nhìn dáng vẻ buồn bã của nàng, nét mặt của Minh Hư đạo trưởng có chút dịu xuống, "Thụy Thụy, mau trở về đi, gần đây trên giang hồ yêu nghiệt quật khởi, sư phụ cần sự giúp đỡ của con, cũng chỉ có con mới có thể cứu sư phụ và cứu vớt chính đạo."

"Sư phụ, người có ý gì?" Thụy Thụy nghe không hiểu hàm nghĩa trong câu nói cuối cùng của sư phụ.

Thật không khéo là lúc này Đinh Quy đã vọt vào, lấy đi cây chổi, đánh tan hình ảnh Minh Hư đạo trưởng, "Thối đạo sĩ." Ở ngoài phòng, hẳn nghe Thụy Thụy gọi sư phụ liền phát hiện có chuyện không ổn, không nghĩ tới lại có trò này. "Thụy Thụy người đừng nghe ông ta."

Thụy Thụy đầu óc hỗn loạn không thể suy nghĩ cho rõ ràng, trong lòng loạn thành một đám rối. Những ký ức của nàng đều bắt đầu ở Nga Sơn, sư phụ giống như người cha tốt đã chăm sóc nàng từ nhỏ. Cho dù có người ta nói nói ra nói vào, sư phụ vẫn không hề để ý mà vẫn yêu thương nàng. Ngoài trừ Thốc Ly, sư phụ và đại sư huynh là người nàng quan tâm nhất.

Nhưng nhìn thần sắc nghiêm nghị của người sư phụ vốn luôn yêu thương nuông chiều nàng như vậy cho thấy sư phụ đang trách nàng, làm cho nàng cảm thấy chính mình giống như phạm phải lỗi lầm rất lớn. Trước kia ngay cả khi sư phụ giận nàng cũng không như vậy...

Hôn nữa sư phụ đang bị thương.

Đinh Quy đi ra ngoài, một lát sau Thốc Ly mới tiến vào phòng, tự ý ngồi vào một bên ghế, không nói gì. Thụy Thụy dịch bước đi qua, "Thốc Ly, ta..."

Thốc Ly nâng tách trà bên cạnh lên, nhấp một ngụm trà, "Nàng cảm thấy là ta đã thương sự phụ của nàng sao?"

Thụy Thụy ngập ngừng, "Ta không biết..." Nàng tin tưởng Thốc Ly, cũng tin tưởng sự phụ, hai người đều là người nàng luôn tin tưởng, nàng không biết lựa chọn như thế nào.

Ngực Thốc Ly phập phồng, tay cầm tách trà càng bóp chặt, có chút tức giận, "Đến bây giờ nàng còn chưa tin ta?"

"Không phải không phải." Mặt Thụy Thụy nhăn lại, "Cả hai người, ta đều tin tưởng cả."

Thốc Ly cố gắng giằng lòng, "Vậy bây giờ nàng muốn như thế nào?"

"Sự phụ nói bên ngoài có yêu quái hoành hành, tất cả đệ tử Nga Sơn phải đi về nghe lệnh, lão nhân gia người cũng bị thương nặng..." giọng nói của Thụy Thụy càng lúc càng nhỏ.

Không đợi nàng nói xong, Thốc Ly buông tách, "Ta không đồng ý."

Thụy Thụy cố ý tươi cười lấy lòng, xuất ra đòn sát thủ, bước tới hôn hắn, muốn hôn cho hắn mềm lòng một ít, "Ta trở về một chút, cho ta về xem tình hình như thế nào được không?"

"Không được." Lần này ngay cả nụ hôn cũng không có hiệu quả đối với Thốc Ly.

Thụy Thụy nắm một ngón tay nhỏ giờ lên cho hắn nhìn, "Chỉ một chút thôi, sự phụ nói rất đúng, ta không thể không quan tâm đến Nga Sơn."

Thốc Ly lạnh lùng nhìn nàng, "Pháp lực của nàng mạnh bao nhiêu? Nàng trở về có thể làm gì?"

Thụy Thụy rũ mắt xuống, lông mi thật dài che giấu thần sắc trong ánh mắt, lúng ta lúng túng, "Ta phải đi về..."

Thấy không lay chuyển được nàng, Thốc Ly rất dứt khoát, "Được rồi, nàng chỉ có thể lựa chọn một, ở lại chỗ này hoặc là về Nga Sơn."

Thụy Thụy lập tức không thể nói gì nữa.

Trăng sáng gió mát, lúc nửa đêm, Thụy Thụy lẩn qua lộn lại ngủ không được, trong cái đầu đơn giản đang suy nghĩ rất nhiều chuyện, có lời dạy bảo của sự phụ, lời dạy bảo của đại sư huynh, dạy bảo của trưởng lão. Nàng đã thấm nhuần những lời dạy ở Nga Sơn, trước đây cũng không cảm thấy gì, sau khi bị sự phụ nhắc nhở nhất thời cảm thấy mình thật sự thực rất có lỗi với Nga Sơn.

Yêu nghiệt nổi dậy, chính đạo gặp nạn, tất cả đệ tử Nga Sơn đều đang đợi lệnh...

Lặng lẽ đứng lên, Thụy Thụy nương theo ánh trăng mờ mờ nhìn thấy gương mặt tuần tú, nhỏ giọng nói: "Ta phải đi một thời gian, rất nhanh sẽ trở lại, chàng nhất thiết đừng tức giận." Sau khi trở về nàng sẽ bồi dưỡng hắn thật tốt.

Thu gom một bọc nhỏ Thụy Thụy mở cửa ra, lại không đi ngay mà chạy về bên giường hôn Thốc Ly một cái, "Đừng giận nha."

Vừa đi vừa quay đầu, Thụy Thụy đi một lúc lâu mới ra khỏi Thủy Ly Điện. Nàng vừa rời khỏi, trên giường, Thốc Ly liền mở to mắt. Nhìn nét mặt tựa hồ cũng không có gì ngoài ý muốn, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn sớm hiểu rõ chuyện ẩn chứa trong nội tâm của tiểu bối này khiến cho nàng lựa chọn bỏ đi.

Cũng có thể nói cách khác, Tàn Nguyên thần nữ là mẹ của vạn thủy, bất luận hoàn cảnh sau khi hiện thế như thế nào thì tính cách cũng rất đơn thuần, ở nơi sâu nhất trong lòng nàng vĩnh viễn tồn tại chữ "nghĩa".

Đình Quy gõ cửa bước vào, nhíu mày, "Đi rồi?"

Thốc Ly ngồi dậy, "Không có cách nào."

Đình Quy khuyên nhủ, "Thôi đi, người đã ngăn chặn tất cả mọi nguy hiểm cho nàng ấy, lần này tùy nàng ấy đi, có một số việc cuối cùng nàng ấy cũng nên tự mình đối mặt."

"Cũng chỉ có thể như vậy." Lần này không cho nàng đi, nàng sẽ âm ỉ tranh cãi với hắn cả đời.

Ánh mắt hướng về ánh trăng ngoài cửa sổ, Thốc Ly hít sâu. Hắn chỉ đau lòng cho nàng.

Thụy Thụy đứng trên Truy Hóa Lưu Tinh vội vàng về Nga Sơn, nhưng nàng không biết đường, rẽ phải rẽ trái đến chạng vạng ngày thứ hai mới vừa tới địa giới của Nga Sơn. Vừa đến liền nghe thấy rất nhiều người đang thảo luận về chuyện yêu ma lần này, xem ra tình thế vô cùng nguy cấp. Thụy Thụy nắm chặt nắm tay, ý chí chiến đấu dâng cao ngưng ngút. Mặc dù pháp lực nàng rất yếu, nàng cũng muốn cùng sự phụ và đại sư huynh giúp một phần lực. Đệ tử Nga Sơn, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, thế phải trăm yêu trừ ma.

Nàng mới xuất hiện, đệ tử thủ hộ Nga Sơn liền biết được tin tức, trước tiên báo cáo chương môn sự phụ cùng các trưởng lão, "Tiểu sư đệ Thụy Thụy đã trở về!" "Tiểu sư đệ Thụy Thụy đã trở về!"

Giọng báo cáo vang dội, một tràng vang lên lại nối tiếp một tràng, tình cảnh này có chút đồ sộ, Thụy Thụy bị dọa, đôi mắt cũng lé luôn, "Oa!"

Từ khi nào mà nàng trở nên quan trọng như vậy ?

Ánh trời chiều bao trong một biển mây sắc vàng đang từ từ xuống núi, dưới ánh chiều, đệ tử Nga Sơn xếp hàng thành chữ ‘nhất’, từ chân núi đến đạo quan trên đỉnh núi, Minh Hư đạo trưởng chừng môn Nga Sơn cùng vài vị trưởng lão đức cao vọng trọng tự mình ra bên ngoài đạo quan Nga Sơn nghênh đón, toàn bộ đều cúi người, khí thế vô cùng uy nghiêm trang trọng, trận thế này chỉ có ở ba trăm năm trước khi tiên tôn thiên giới xuống Nga Sơn thì mới thấy qua.

Thụy Thụy gãi đầu như thế nào cũng không nghĩ ra, chậm rãi đi lên, chào hỏi một đám sư huynh, "Chào Thanh Á sư huynh, Thanh Lực sư huynh, Thanh Khuê sư huynh..."

Có lẽ hôm nay sẽ có tiên tôn đến? Đây là cảm giác đầu tiên của Thụy Thụy. Nhưng mà nàng đi lên như vậy cũng rất đúng lúc, nàng coi như nghênh đón nàng, ha ha.

Thật vất vả mới đi đến đỉnh, Thụy Thụy cười chạy tới ôm lấy cánh tay Minh Hư đạo trưởng, "Sư phụ, con đã trở về, sức khỏe của người có tốt hơn chút nào hay không?"

Nếp nhăn che kín cảm xúc phức tạp trong đôi mắt của Minh Hư đạo trưởng, vỗ vỗ tay nàng, "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Sau đó là đại sư huynh Thụy Thụy thích nhất ở Nga Sơn, Thụy Thụy nhào vào trong lòng hắn, "Đại sư huynh."

Trang Thanh Thần ôm lấy nàng, trên mặt cũng không vui mừng.

Ngoại trừ các sư huynh đệ, Thụy Thụy còn phát hiện giang hồ hào kiệt các lộ đều tụ ở Nga Sơn thương thảo đại sự, nhưng mà nàng cảm thấy nàng ở Nga Sơn chỉ là một người có thân phận nhỏ bé không hề có ích gì, cho nên vẫn kẻ cận Trang Thanh Thần, nhưng đại sư huynh vẫn không cười.

"Đại sư huynh?"

Giọng nói của Trang Thanh Thần có chút lạnh lùng tức giận, "Không phải đã bảo muội đừng trở về sao?"

Thụy Thụy vô tội không hiểu, đứng sững ngây ngốc, "Sư phụ bảo muội nhất định phải trở về."

"Vậy Thốc Ly đâu? Hắn cứ để cho muội trở về như vậy?"

Giọng điệu của đại sư huynh không tốt, giọng Thụy Thụy cũng nhỏ lại, "Muội lén trốn về."

Trang Thanh Thần bắt đầu dĩ thử dãi, cũng nhanh chóng bị các trưởng lão gọi đi. Thụy Thụy xoay người, vô tình phát hiện có người quen đang vẫy tay về hướng nàng, nàng vui mừng chạy tới, "Trịnh đại ca, huynh cũng đến đây?"

Người nọ là Trịnh Dục Sinh. Một thời gian không thấy hắn tựa hồ có bản chất anh hùng hơn trước một chút, có lẽ là nhờ vào cây trường mâu lấy từ chỗ Thốc Ly nên có vẻ có khí thế hơn.

Hai người lui đến một góc mà kẻ tai nói nhỏ, Thụy Thụy hỏi hắn: "Trịnh đại ca, huynh có biết lần này là yêu nghiệt gì không?"

"Đương nhiên biết." Trịnh Dục Sinh làm ra vẻ khó đoán, "Nói đến thì cũng xem như hắn có quen biết với chúng ta khá lâu."

"A?"

Thì ra, hai ba tháng gần đây nhân gian nổi lên một yêu nghiệt, không hình không bóng chưa từng người nào có thể thấy được, nhưng năng lượng tàn ác lại vô cùng lớn mạnh. Yêu nghiệt này chính là quái vật vô hình dùng hoa hút máu mà lúc ấy tại Nghiệp thành Thụy Thụy đã từng gặp qua. Sau khi quái vật kia bị Thốc Ly làm cho bị thương nặng thì mai danh ẩn tích, nay quay trở lại, pháp lực kinh người, ngay cả tiên giới cũng không thể đối phó. Đây là một kiếp số của chính đạo.

Thụy Thụy chợt hiểu ra, "Thì ra là hắn." Nàng và yêu nghiệt kia đã từng chạm mặt nhau, quả thật thực dọa người.

Trịnh Dục Sinh đẩy tay nàng, "Nhưng mà rất kỳ quái, sư phụ của muội cùng mấy vị trưởng lão tựa hồ không hứng thú lắm với kế hoạch tru tà của mọi người, bọn họ vẫn muốn tìm muội trở về. Chẳng lẽ thân lực của muội có thể giúp đỡ mọi chuyện?"

Thụy Thụy ôm đầu gối, "Bây giờ muội không có thân lực ."

Trịnh Dục Sinh ngăn ra, "Làm sao có thể?" Lại nhìn xung quanh, "Con yêu thú kia đâu? Bọn muội không phải như hình với bóng sao?"

Nhắc tới Thốc Ly, Thụy Thụy lập tức ừ ừ, cầm gác lên đầu gối, bất động.

Trịnh Dục Sinh nháy nháy mắt, "Có phải cãi nhau hay không?"

Thụy Thụy ôm lấy đầu, giống như con rùa đen thụt cổ. Bây giờ Thốc Ly nhất định rất tức giận rất tức giận...

Nàng và Trịnh Dục Sinh nói về chuyện xảy ra sau khi bọn họ tách ra, Thanh Tín sư huynh chạy tới truyền lời: "Thụy Thụy, sư phụ gọi đệ đến."

"Gọi đệ?" Thụy Thụy chỉ vào mũi mình, "Thăm, sắp bị đánh đòn rồi."

Trịnh Dục Sinh pha trò, "Tự cầu nhiều phúc đi."

Lòng không yên đi về hướng tầm cư của sư phụ, Thụy Thụy nhanh chóng lưu loát nghĩ ra vài phương pháp đối phó, cuối cùng tập trung một chiêu duy nhất: làm một ma vương ý lại giống như trước đây. Trước đây mỗi lần đều rất có hiệu quả.

Khi bước vào, Minh Hư đạo trưởng đang nhắm mắt ngồi xếp bằng. Thụy Thụy khom lưng rón ra rón rén đi qua, kéo kéo râu dài của ông, "Sư phụ."

Minh Hư đạo trưởng mở mắt ra, nhưng không có ý muốn đánh vào mông nàng, mà nở nụ cười từ ái, "Thụy Thụy, đến đây, ngồi xuống."

Thụy Thụy nghe lời ngồi xếp bằng, tựa vào vai sư phụ làm nũng, "Sư phụ người đừng tức giận, con cảm thấy rất chán cho nên mới chạy ra ngoài chơi, Thụy Thụy biết sai rồi."

"Sư phụ không tức giận." Minh Hư đạo trưởng cười ôn hòa, "Lần này đi chơi vui vẻ không?"

Nhắc tới đây Thụy Thụy đặc biệt hưng phấn, "Rất vui vẻ, con có thể đi chơi nhiều nơi, ăn được nhiều món ngon." Còn quen biết vài người bạn tốt, đặc biệt là Thốc Ly.

"Chơi vui vẻ là tốt rồi." Minh Hư đạo trưởng nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vỗ lưng nàng, "Thụy Thụy à, nếu có một ngày con phát hiện sư phụ lừa dối con, con có không trách sư phụ không?"

Sư phụ rất quái lạ, lời nói cũng rất giống đại sư huynh nói hôm trước, Thụy Thụy nghĩ chắc hẳn là vì chuyện giấu diếm thân phận nữ nhi của nàng để giúp nàng tránh kẻ thù, mỉm cười gật đầu, "Sư phụ làm cái gì cũng là đều muốn tốt cho con."

"Ha ha." Minh Hư đạo trưởng cười đến có chút gượng ép, nét mặt già nua tựa hồ còn già đi thêm mấy tuổi.

Chẳng những không có bị sư phụ đánh đòn, thầy trò gặp mặt còn dị thường ấm áp, Thụy Thụy nhảy vui vẻ giống như khi con mà chạy về phòng của mình. Rất lâu đã không trở về, nàng cũng rất nhớ nơi này, lấy tất cả đồ chơi ra đặt trên bàn để chơi, vừa chơi vừa cười. Thụy Thụy liên tiếp mở được một cái Cửu Liên Hoàn, đây chính là lần đầu tiên từ trước tới nay, "Oa ha ha ha, thì ra sau khi ta đi ra ngoài một chuyến lúc về thì trở nên thông minh như vậy."

Nhưng là nghĩ đến Thốc Ly lúc này có thể đang tức giận ở Thủy Ly Điện, nàng cũng không có tâm trạng chơi đùa, đầu gối ôm đầu nằm úp sấp trên bàn.

Thanh Tín sư huynh mang một cái khay tiến vào, "Thụy Thụy, đây là canh bổ sư phụ bảo phòng bếp cố ý làm riêng cho đệ, bảo đệ uống nhanh khi canh còn nóng."

Oa, Thụy Thụy xúc động, "Sư phụ đối xử với đệ thật tốt!" Múc một thìa canh, "Thơm quá."

Vừa đưa đến bên miệng, cửa bị mở ra, Trang Thanh Thần vọt vào, thần sắc có chút bối rối, "Không được uống!"

Ồ? Tay cầm thìa canh của Thụy Thụy dừng lại, miệng còn đang ở mép thìa canh. Trang Thanh Thần lại đẩy đoạt lấy cái thìa của nàng, cầm cổ tay mảnh khảnh nàng, "Đi với đại sư huynh, đừng nói gì hết."

Thụy Thụy không biết đã xảy ra chuyện gì, "Muội vừa trở về, đi làm gì?"

"Chuyện gì muội cũng đừng quan tâm, chỉ đi cùng đại sư huynh thôi." Hắn muốn dẫn nàng rời khỏi đây.

Thụy Thụy buồn bực theo đại sư huynh trốn đông trốn tây, cuối cùng vòng đến một căn viện bỏ hoang trong hậu hoa viên. Trong viện có một cây cỏ thụ, không biết Trang Thanh Thần ẩn vào cái gì, cỏ thụ lại dời vị trí. Dưới cây cỏ thụ rõ ràng là một con đường bí mật.

Thụy Thụy há hốc miệng, trong thời khắc nàng giật mình kinh ngạc, Trang Thanh Thần đã kéo nàng vào mật đạo, nàng vừa đi vừa nghiêng mặt hỏi: "Đại sư huynh, chúng ta đang chơi trò gì vậy?"

Trang Thanh Thần không hé răng. Cả đêm trong lòng không yên, cuối cùng hắn quyết định làm chuyện phản nghịch sư tôn. Thì ra thực hiện quyết định như vậy chỉ cần trong nháy mắt, thông thường trong nháy mắt đó người ta mới hiểu rõ cái gì là quan trọng nhất đối với mình.

Trong mật đạo rất tối, Thụy Thụy bước nhanh theo đại sư huynh, đột nhiên xung quanh tỏa ánh sáng, sáng rõ như ban ngày. Bọn họ bị một đám người bao vây quanh, đứng đầu đứng là Minh Hư đạo trưởng, còn có vài vị tinh quân của thiên giới.

Minh Hư đạo trưởng tức giận quát to: "Thanh Thần, con có biết là con đang làm gì không?"

Trang Thanh Thần che chở Thụy Thụy ở phía sau mình, "Sư phụ, thả muội ấy."

Minh Hư đạo trưởng tay cầm phát trần, "Những gì vị sư dạy bảo con trước kia con đều đã quên sao?"

"Đồ nhi không quên." Trang Thanh Thần cười khỏ, "Nhưng trăm yêu trừ ma, bảo gia vệ nghiệp là chuyện của nam nhân chúng ta, vì sao phải bắt một cái tiểu cô nương gánh vác?"

Minh Hư đạo trưởng nhìn về nơi khác, "Con bé không phải người thường, đây là số mệnh của con bé."

Trang Thanh Thần tức giận, "Số mệnh cái gì? Chuyện đó bất quá chỉ là truyền thuyết mà thôi, cũng không nhất định là thật, bây giờ lại muốn dùng sinh mệnh của muội ấy ra đánh cược, sư phụ người nhìn tâm sao? Muội ấy là Thụy Thụy mà chúng ta chăm sóc từ nhỏ đến lớn, một khi dùng làm vật tế muội ấy sẽ vĩnh viễn không thể chuyển thế luân hồi."

Thụy Thụy nghe vậy thì hoàn toàn hồ đồ, cảm thấy giống như đang nói về mình, "Hai người đừng cãi nhau."

Đạo Hành tinh quân bước từng bước một về phía trước, nhìn chằm chằm Trang Thanh Thần, "Nàng ấy không giống con người, chúng ta bồi dưỡng nàng ấy mấy ngàn năm vì ngày hôm nay, đây là vì bảo vệ chính đạo của nhân gian và tiên giới."

Trang Thanh Thần nắm chặt cổ tay Thụy Thụy, "Làm cho muội ấy chịu đau đớn mấy ngàn năm trưởng thành, cuối cùng lại làm cho muội ấy lạng lẽ trở thành vật tế mà chịu chết, lẽ nào đây là cái được gọi là đạo làm người? Tinh quân, ngài không cảm thấy rất buồn cười sao?" Bát canh bồ kia có thể là thuốc mê làm cho Thụy Thụy hôn mê, bọn họ sợ Thụy Thụy vẫn còn muốn chung sống với yêu thú nên không muốn tự động trở thành vật tế, cho nên dùng phương pháp này làm nàng hôn mê để âm thầm tiến hành.

Minh Hư đạo trưởng nhìn hẩn mà nhú mày, "Làm càn! Không thể nói như thế với tinh quân!"

Ngược lại Đạo Hành tinh quân cũng không giận, chỉ rất kiên định, "Bảo vệ chính đạo là chức trách của chúng ta, ta nghĩ nàng ấy cũng nhất định đồng ý."

Trang Thanh Thần mỉm cười, thực bất đắc dĩ, "Thanh Thần từng nghe qua lời dạy bảo của tinh quân, rằng trong ba ngàn năm nay thế gian chưa từng mưa thuận gió hoà, không khí từ từ trầm mê, nhiều sinh vật liên tiếp tuyệt chủng, ngay cả tiên giới chương quản mưa gió cũng không có cách nào khống chế nổi. Ngài nói đây là vì yêu nghiệt gây ra, bảo chúng ta phải bảo vệ chính đạo nhiều hơn, nhưng mà mấy vị tinh quân có nghĩ tới đây là bởi vì các vị đang giam cầm Tàn Nguyên thần nữ, làm trái ý trời?"

Đạo Hành tinh quân sững sốt, "Không thể nào."

Trang Thanh Thần nhìn về phía Thụy Thụy, Thụy Thụy trốn ở phía sau hẩn.

"Tàn Nguyên thần nữ là mẹ của vạn thủy, nguồn gốc của vạn vật, thiên thiên vạn vạn năm qua đều ở mỗi khắp ngõ ngách bảo vệ thiên địa, các người dùng phương pháp giam cầm nàng tại Đông Hải, đương nhiên trời đất không hưng thịnh, sinh vật bị diệt vong. Nếu mà hủy nàng, dùng nàng làm vật tế, thiên địa vạn vật mất đi ngọn nguồn, trong nháy mắt sẽ là cảnh sông cạn đá mòn thiên địa khô cạn, thế gian sẽ khô cạn nước mà diệt vong." Nói cách khác thời khắc mà nàng được dùng để làm vật tế cũng là thời khắc lục giới bị hủy diệt, Trang Thanh Thần cười đến có chút mỉa mai, "Đạo lý này yêu thú hiểu, tiên tôn các vị vì sao không hiểu?"

Thụy Thụy ôm cánh tay của Trang Thanh Thần, ngơ ngác nhìn mặt đất dưới chân.

Sau một lúc lâu ngẩn ngơ, Đạo Hành tinh quân lại khôi phục sự kiên trì, "Nhưng người cũng biết hai tháng gần đây thế gian đã bình yên, mọi sự vạn vật đều phồn thịnh, có trật tự, nói cách khác Tàn Nguyên thần nữ đã trưởng thành, thời cơ tế vật đã chín muồi."

Trang Thanh Thần nhất thời ngậm miệng không cách nào tranh cãi lại. Đừng nói các tinh quân, ngay cả chính hẩn cũng hiểu được hai tháng nay bầu trời trong sáng hơn nhiều, mà cây cỏ thụ trên Nga Sơn héo rũ đã lâu bỗng nhiên đâm chồi nảy lá lần nữa, tựa hồ tất cả đều hồi sinh.

Minh Hư đạo trưởng trách nặng: "Thanh Thần con không được phép làm càn nữa."

"Sư phụ!" Trang Thanh Thần cúi đầu, đã mất lực xoay chuyển thế cục.

Ánh mắt Đạo Hành tinh quân sáng ngời, "Tế lễ ngay mai cử hành đúng hạn định."

...

Thụy Thụy ngồi một mình ở trong phòng, đùa nghịch Truy Hòa Lưu Tinh. Bây giờ Thốc Ly đang làm gì? Hẩn nhất định không biết nàng xảy ra chuyện ở đây. Bệnh tình của hẩn có tốt hơn chưa? Nàng thật sự rất nhớ hẩn...

Có người gõ cửa, người đầu tiên vào là người mà từ trước đến nay đối nghịch với nàng, thích chinh nàng nhất, Thanh Mộc sư huynh. Thanh Mộc yên lặng tiến vào dán sát vào cửa, "Tiểu sư đệ... Tiểu sư muội."

Thụy Thụy cúi đầu kêu một tiếng: "Thanh Mộc sư huynh."

Thanh Mộc từ phía sau lấy ra một cây cung nỏ cỡ trung đầy uy danh, "Đây là thứ muội thích nhất, ta tặng cho muội."

Đó là thứ mà lúc trước nàng rất muốn có được, "Không cần, cho muội thì muội cũng không có dùng làm gì, sư huynh, huynh mang về đi."

"Muội cầm đi, sư huynh tặng cho muội."

Thụy Thụy ghen ngào, bàn tay nhỏ bé chạm vào cây cung, "Cám ơn sư huynh."

Thanh Mộc quệt mũi, tiến lên ôm nàng.

Người thứ hai vào là chuông quản phòng bếp, Thanh Khuê sư huynh, hắn mang đến món điểm tâm và thức ăn mà trước kia Thụy Thụy thích nhất... có lẽ ai cũng biết chuyện này, tất cả sư huynh đều vội tới tiễn đưa nàng, mỗi lần đến đều rơi lệ. Trịnh Dục Sinh chạy vào ôm nàng đau khổ không thôi, chết cũng không chịu buông ra tay, cuối cùng ngắt xiềng bị người ta kéo ra ngoài.

Thụy Thụy lau khô nước mắt, bảo bản thân mình đừng khóc. Vừa rồi sư phụ cùng vài vị trưởng lão gọi nàng đi nói chuyện, nói hết tất cả mọi chuyện cho nàng nghe, hơn nữa quỳ gối trước mặt nàng cầu xin nàng đồng ý. Con yêu quái không hình không bóng kia chính là ác khí nhân gian tụ thành, cũng chính là khí âm u nhất ác độc nhất, bây giờ chưa có hình người, nhưng một khi trưởng thành thì không vật gì có thể khắc chế được.

Bọn họ nói nàng là vật tinh thuần nhất, chỉ có thứ tinh thuần nhất mới có thể khắc chế thứ u ám nhất. Nàng là người duy nhất có thể cứu thế gian. Thụy Thụy không rõ mình như thế nào mà bỗng nhiên một đêm biến thành người là quan trọng nhất, nhưng mà nàng mơ hồ hiểu được: nàng là thần nữ gì đó, ngày mai sẽ bị đưa đi tế, cũng chính là chết.

Sư phụ và đại sư huynh dạy nàng từ nhỏ, đệ tử Nga Sơn vì bảo vệ chính đạo không thể thoái thác, hy sinh sinh mệnh là chuyện thường, đây là trách nhiệm của bọn họ. Nàng biết, cho nên cuối cùng nàng đồng ý.

Ngon đèn trong phòng Minh Hư đạo trưởng sáng suốt một đêm, ông ta đang vì chuyện ông ta lừa gạt Thụy Thụy hơn mười năm còn đẩy nàng vào con đường cùng mà rơi lệ. Ngon đèn trong phòng của Trang Thanh Thần cũng sáng suốt một đêm, suốt một đêm dài không ngủ. Bọn họ đều đang sám hối. Thụy Thụy xếp hai con chún chún giấy đặt ở trước cửa phòng của bọn họ. Đây là cách chơi trước đây của bọn họ, chún chún giấy đại biểu cho ý nghĩa không tức giận, tha thứ, bọn họ vẫn là bạn tốt. Cho dù sư phụ và đại sư huynh lừa nàng, bọn họ vẫn là người thân của nàng.

Người lúc này Thụy Thụy nhớ nhất là Thốc Ly. Bệnh của hắn khỏi hẳn hay chưa, không biết bây giờ thế nào rồi. Nàng hứa sẽ nhanh chóng trở về đỡ hắn, bây giờ thì không thể làm được rồi. Với nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, nàng viết rất nhiều phong thư nhưng đều bị nàng xé hết, nàng không biết viết cái gì, cũng không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả hết những suy nghĩ và tình cảm của mình, cuối cùng vẽ một đôi môi trên Truy Hỏa Lưu Tinh: ý là "nụ hôn".

Truy Hỏa Lưu Tinh cũng được nàng đặt ở cửa phòng của Trang Thanh Thần, lưu lại một tờ giấy nhờ hắn chuyển giao cho Thốc Ly.

Nàng rất nhớ, rất nhớ Thốc Ly...

...

Sáng sớm hôm sau, Thụy Thụy thay phục sức đặc biệt của Tàn Nguyên nữ thần. Thất lưng cao, váy áo dài thuần trắng cao quý thanh lịch, tầng tầng lớp lớp tựa như khói nhẹ vòng quanh mây trắng, cổ áo may nhiều tầng bèo rũ làm tăng thêm nét thanh nhã mộc mạc, mi tâm điểm một chấm màu vàng nhạt, tạo nên một chút cao nhã đoan trang. Lần đầu tiên nhìn thấy đáng vẻ mặc nữ trang của Thụy Thụy, các sư huynh kinh động ngây người, chỉ là không ai nhìn tâm nhìn lâu, tất cả đều yên lặng cúi đầu.

Phía đông Nga Sơn là nơi thánh địa linh khí nhất, làm nơi tế lễ. Nghi thức do vài vị tinh quân chủ trì, không khí lạnh lạnh nghiêm trang. Linh khí tụ tập nhiều nhất ở một cái hồ nhỏ, nước hồ chậm rãi lưu động, mang theo làn sương mù mỏng manh. Trong hồ có xương cốt của rồng, vài phần còn sót lại.

Trong đám người bắt đầu có tiếng nức nở. Tiểu sư đệ nhỏ tuổi nhất, hoạt bát nhất phải đi rồi, nên có người nhìn không được mà rơi lệ.

Đạo Hành tinh quân giương cao giọng, "Mời thần nữ quy vị."

Thụy Thụy ngẩng đầu nhìn về hướng sư phụ và đại sư huynh lộ ra khuôn mặt tươi cười, vẫy tay, "Thụy Thụy đi rồi." Lúc vẫy tay, lòng bàn tay trái một chữ "Thốc", lòng bàn tay phải một chữ "Ly" hiện lên rõ ràng trước mắt.

Minh Hư đạo trưởng và Trang Thanh Thần không mở mắt.

Thụy Thụy kéo làn váy bước vào trong hồ, chỉ là đứng còn chưa vững đã bị bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: NHƯ VẬY MỚI LÀ HẠNH PHÚC

Bị bắn ra xa mấy thước, Thụy Thụy đau đến xoa hông mà đứng lên. Mọi người tò mò nhìn lên, cũng cảm thấy khó hiểu.

Đạo Hành tinh quân rất sững sốt. Bởi vì Tàn Nguyên thần nữ chỉ cần vừa vào hồ, gặp nước hồ sẽ hòa hợp thành một thể, mà chỉ có người thường cùng yêu nghiệt mới có thể bị bắn ra.

"Mời thần nữ vào hồ lần nữa."

Thụy Thụy chống lưng bước vào, vừa bước vào trong hồ lại bị bắn ra, lần này bắn xa hơn, ngã chổng vó xuống đất, "Oa!"

Đạo Hành tinh quân tựa hồ không thể tin được, nhanh chóng bước đến giữ lấy mạch môn của Thụy Thụy, nét mặt nhanh chóng biến hóa, lầm bầm nói: "Không thể nào, không thể nào!" Đây đúng là mạch tượng của người thường.

Trang Thanh Thần suy nghĩ cẩn thận, trước tiên tiến lên bảo vệ Thụy Thụy ở phía sau mình. Minh Hư đạo trưởng thật thận trọng hỏi: "Tinh quân, có chuyện gì? Vì sao lại có hiện tượng bài xích?"

Nguyên nhân bài xích không ngoài hai lý do: thứ nhất, Thụy Thụy không phải là Tàn Nguyên thần nữ, chắc chắn không phải nguyên nhân này; thứ hai, thể chất Thụy Thụy đã thay đổi. Mà bất luận là nguyên nhân nào, nàng đều có thể giữ lại mạng sống.

Ánh mắt Đạo Hành tinh quân vẫn nhìn Thụy Thụy, "Trong khoảng thời gian này ngươi từng trải qua chuyện gì?"

Thụy Thụy bị ánh mắt của ông ta làm cho sợ hãi, lui lại sau lưng Trang Thanh Thần, "Không có, chỉ bệnh một đợt thôi."

Trang Thanh Thần nhẹ giọng hỏi: "Bệnh gì?"

"Muội không biết." Thụy Thụy thật là không rõ lắm, "Thốc Ly nói sức khỏe của muội không tốt, tìm đại phu chữa bệnh cho muội, trị rất lâu."

Trang Thanh Thần bỗng nhiên nghĩ ra cái gì, "Vậy hẳn thì sao? Có phải hẳn cũng bị bệnh hay không? Hơn hai tháng trước muội mới bắt đầu chữa bệnh đúng không?"

Thụy Thụy rất sùng bái, "Đại sư huynh, huynh thật thông minh." Quá rõ ràng, những người biết rõ tình tiết sự việc đã hiểu rõ có chuyện gì xảy ra, đều lộ ra vẻ mặt vừa bỗng nhiên hiểu ra lại vừa khiếp sợ.

Ánh mắt vừa chuyển, Trang Thanh Thần nhìn về Đạo Hành tinh quân bên cạnh: "Ta nghĩ tinh quân ngài cũng nên biết đã xảy ra chuyện gì, muội ấy đã không phải thần nữ, bây giờ muội ấy chỉ là một người bình thường, xin ngài hãy thả muội ấy."

Đạo Hành tinh quân mặt nhăn mày nhíu, "Chuyện chưa rõ ràng, không cần sốt ruột."

Trang Thanh Thần mỉm cười, "Thứ cho Thanh Thần cá gan, vì sao tinh quân không muốn tin tưởng lời nói của Thanh Thần hôm qua? Trong vòng mấy ngàn năm nay thiên đạo giam cầm Tàn Nguyên thần nữ tại Đông Hải, vạn vật thể gian đã bắt đầu thoái hóa. Mà hai tháng trước yêu thú dẫn huyết thay đổi thể chất của muội ấy, nếu ta đoán đúng, hẳn đem máu dẫn ra hòa lại vào đất, nên đất đai mới tươi nhuận bắt đầu sống lại. Nếu muội ấy vẫn là thần nữ, như vậy bây giờ toàn bộ mặt đất đã nứt nẻ."

Tàn Nguyên thần nữ là mẹ của vạn thủy, thấm ướt mặt đất, nàng bị hủy diệt toàn bộ thể gian đương nhiên cũng đã bị hủy diệt.

"A." Mọi người đều hít một hơi.

Vài vị tinh quân vẫn không thể tin kế hoạch trừ tính mấy ngàn năm bị hủy hoại chỉ trong chớp lát, "Không thể nào, bảo nàng ấy thử lại lần nữa!"

Nếu thử một lần nữa Thụy Thụy không thể sống sót mà trở ra, sẽ bị người ta xem là vật thí nghiệm trong hồ. Minh Hư đạo trưởng phẩy phát trần, "Chúng đệ tử Nga Sơn nghe lệnh, mang sư đệ các con xuống núi."

Giọng nói của đệ tử Nga Sơn chấn động trời đất, "Vâng, chường môn."

Các sư huynh được huấn luyện nghiêm chỉnh bao quanh Thụy Thụy, không biết ai nhàn nhã ném một viên đạn khói, sau đó liên tiếp đạn khói được bắn ra, lập tức phía đông ngọn núi tràn ngập một mảnh sương khói. Trong cảnh hỗn loạn gà bay chó sủa chúng đệ tử Nga Sơn khiêng Thụy Thụy trốn xuống núi.

...

Chân núi Nga Sơn có hai người có trang phục giống nhau, mắt ngọc mày ngài khiến cho vài người phải nhìn lại.

Trang Thanh Thần vuốt tóc nàng, "Sư phụ nói ở bên muội nhiều năm như vậy lại không thể đến tiền muội, bảo huynh chuyển lời cho muội biết khi nào muội muốn trở về chơi cũng được, Nga Sơn vĩnh viễn là nhà của muội."

Mắt Thụy Thụy cảm thấy ướt ướt, hướng nhìn lên đạo quan trên đỉnh núi có bóng dáng mờ hồ đang vẫy tay với nàng. Nàng nhất định sẽ thường xuyên trở về.

Thụy Thụy giả dạng thiếu niên rất trong sáng đáng yêu, Trang Thanh Thần nhìn nàng, "Thụy Thụy, đại sư huynh có chút vấn đề muốn hỏi muội?"

Thụy Thụy lấy lại tinh thần, "Đại sư huynh huynh nói đi."

Trang Thanh Thần mỉm cười, "... Nếu đại sư huynh rời khỏi Nga Sơn đi cùng muội du sơn ngoạn thủy khắp nơi, muội có nguyện ý không đi tìm Thốc Ly mà đi cùng đại sư huynh không?"

Vấn đề này làm khó Thụy Thụy, ánh mắt chuyển tới chuyển lui, ngón tay vặn góc áo ấp a ấp úng, "Nhưng mà, nhưng mà muội đã cùng Thốc Ly... ước định rồi, đã ước định với chàng ấy trước rồi..." Lại nghĩ ra cách tốt hơn, "Nếu không đại sư huynh, huynh đi cùng bọn muội đi?"

Trang Thanh Thần cười ôn hòa, lắc đầu. Đây là đáp án, nàng không biết cái gì là thích cái gì là yêu, nàng chỉ làm theo cảm giác chân thực nhất trong lòng mình. Nếu nàng nói nàng nguyện ý, hẳn có thể bỏ hết tất cả mang nàng đi, cuối cùng khi hân tình ngộ đã quá muộn.

"Được rồi, đùa với muội thôi." Trang Thanh Thần vuốt nhẹ sống mũi của nàng, lấy Truy Hóa Lưu Tinh ra đưa lại cho nàng, "Giữ vật này cho kỹ, đi tìm hắn đi."

Thụy Thụy cầm lấy Truy Hóa Lưu Tinh, mỉm cười, "Đại sư huynh, huynh nói xem chàng ấy có giận muội, không cần muội nữa không?"

Trang Thanh Thần cười, lắc đầu, "Sẽ không, là chính hắn thả muội đi thì sao lại tức giận, muội chưa từng nghĩ đến với năng lực của muội làm sao mà chạy khỏi núi yêu thú sao?"

Thụy Thụy ngẫm lại thì đúng như thế, ôm cổ, "Đại sư huynh, huynh nói rất đúng."

Trang Thanh Thần lại nói, "Hơn nữa ta dám cam đoan mấy ngày nay hắn ở trên núi Nga Sơn của chúng ta, hắn sẽ không để cho một mình muội đối mặt với nguy hiểm."

Mặt Thụy Thụy tiến sát đến trước mặt Trang Thanh Thần, "Thật vậy chăng?" Lại đánh giá xem xét chung quanh, "Vậy chàng ấy ở đâu?"

Trang Thanh Thần cười nàng, "Để cho mọi người nhìn thấy thì không phải là yêu thú..."

Thì ra Thốc Ly chẳng những không tức giận ngược lại còn theo tới đây, Thụy Thụy vui mừng rạo rức, ôm bọc đồ lên nhìn xung quanh. Đáng vẻ ngốc của nàng chọc cười Trang Thanh Thần. Mắt thấy đã đến dưới chân núi, đã đến lúc ly biệt, Trang Thanh Thần đặt hai tay lên bả vai nàng, "Thụy Thụy, muội có biết vì sao muội từ thân nữ biến thành người thường không?"

Đầu óc đơn giản của Thụy Thụy nghĩ không ra, lắc đầu giống như cái trống bỏi. Nàng chỉ biết là Thốc Ly dẫn huyết cho nàng.

Trang Thanh Thần từ từ nói một hồi, "Đó là bởi vì Thốc Ly đem máu của mình đổi cho muội."

Tồn tại trong trời đất mấy vạn năm, máu của yêu thú vạn năm đương nhiên cũng không phải vật tầm thường, cũng chỉ có máu của yêu thú vạn năm mới có thể chống đỡ nổi khí lực của Tàn Nguyên thân nữ. Máu mất đi hơn phân nửa, tính mạng của yêu thú cũng đáng lo, có thể tính lại đã không phải chuyện dễ dàng, càng không cần phải nói bất cứ lúc nào cũng có khả năng mất đi tất cả công lực.

Bất cứ lúc nào == đôi mắt của Thụy Thụy lập tức mơ hồ nhìn không rõ lắm, "Chàng..."

"Hắn cho muội trở về, thứ nhất là vì muội cố chấp không thể không trở về, thứ hai cũng là muốn cho các tinh quân hết hy vọng, nếu không sau này muội sẽ vĩnh viễn u sầu. Hẳn hiểu rõ suy nghĩ của muội hơn bất cứ ai."

Nước mắt của Thụy Thụy từng giọt rơi xuống bao đồ như chuỗi hạt châu, "Ta còn tưởng chàng sẽ tức giận."

"Thụy Thụy ngốc." Trang Thanh Thần lau nước mắt cho nàng, "Nhanh đi, đừng khóc nữa, đi tìm hắn đi. Trên tận trời cao, dưới tận suối vàng có thể tìm được một người yêu thật lòng với muội như vậy, những nỗi khổ phải chịu trước kia đều đáng giá."

Thụy Thụy khóc đến giống như con mèo nhỏ, không ngừng gạt đầu.

Người có tình thành quyến thuộc là chuyện tốt đẹp nhất trong trời đất.

...

Trước bàn, một nam tử áo đen đang cầm bút viết cái gì đó. Hình dáng nam tử tuyệt mỹ, môi khẽ mỉm cười tựa hồ rất hạnh phúc, phần thanh nhả thân nhiên kia càng ánh lên nét trầm ổn thanh tú, một phong thái tuấn lãng tuyệt mỹ.

Cửa mở ra, một gương mặt kẻ trộm lú đầu vào thăm dò trước, đôi mắt vô cùng trong sáng chớp chớp, sau đó nhẹ tay nhẹ chân nhảy vào. Một làn váy sa y màu vàng nhạt, một gương mặt xinh xắn, dáng vẻ hoạt bát đáng yêu.

Chỉ là nam nhân ngồi ngay bàn cũng chẳng nâng mắt lên nhìn, tựa hồ chưa nhìn thấy, khóe môi lại hơi hơi gợi lên độ cong.

Không ổn, không có phản ứng chú ý nha... Cô gái nâng làn váy cố ý xoay một vòng tuyệt mỹ trước mặt nam nhân. Đây chính là lần đầu tiên nàng chủ động mặc nữ trang, tốt xấu gì cũng cho nàng chút mặt mũi chứ.

Nam nhân vẫn bình thản như trước, chằm mực tiếp tục viết.

Thụy Thụy tức giận, chống nạnh đi đến bên cạnh Thốc Ly, chen vào khoảng giữa hắn với cái bàn, "Thốc Ly, chàng có ý."

Thốc Ly giả vờ dùng ngòi bút điểm vào mũi nàng, "Có việc cần ta còn hung dữ như vậy, thật sự là nuông chiều nàng đến hư rồi."

"Hừ!" Thụy Thụy hất mặt lên, lấy cây bút của hắn xuống. Thốc Ly thật là lợi hại, hắn giống như biết hết mọi suy nghĩ của nàng. "Chàng đi giúp đỡ đi, được không?"

"Không được."

"Yêu quái kia rất xấu rất lợi hại."

Thốc Ly chẳng để ý, "Nhưng đâu có liên quan gì đến ta? Vì sao ta phải đi?"

Đôi lông mi dài của Thụy Thụy chớp chớp, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Nhưng mà liên quan đến ta mà, chuyện của ta chính là chuyện của chàng." Cái đầu nhỏ như hạt dưa có thể có thể suy nghĩ lô-gich rõ ràng thật sự là không dễ dàng.

Thốc Ly nhin cười, ngồi vào cái ghế rộng phía sau, "Ta là yêu, không lý do gì giúp con người bất yêu."

Thụy Thụy nhấc tay, "Có lý do."

Thốc Ly liếc nàng, "Lý do gì?"

"Lý do chính là ta." Thụy Thụy cười nhảy lên người hắn. "Chụp chụp chụp" hôn lên môi hắn ba cái, "Thốc Ly chàng tốt nhất, chàng đi giúp sư phụ và đại sư huynh của ta đi."

Thốc Ly nhìn cảnh đẹp xa ngoài cửa sổ, "Không giúp."

Còn chưa được? Thụy Thụy sử dụng chiêu nặng hơn, tiến lên hôn Thốc Ly, trong lúc gần bó ngọt ngào lại nói, "Giúp một chút thôi."

Đối mặt với sự ngọt ngào dụ hoặc Thốc Ly lại bình thản như cũ, "Bảo ta đi giúp đám thần tiên này? Không được."

Thụy Thụy không có cách nào, "Thật sự không đi?"

Thốc Ly không nhìn nàng, "Không đi."

Thụy Thụy nhảy xuống người hắn, bày ra tư thế bỏ đi, "Ta đây tự mình đi đó, ta đi đánh yêu quái kia đó." Nàng cũng không có pháp lực, nàng sẽ bị đánh te tua.

Thốc Ly vẫn nhàn nhã tựa vào ghế.

Làn váy vàng nhạt bay bay tạo nên làn ánh sáng đẹp mắt, Thụy Thụy bước đi chậm rãi như ốc sên tới cửa, ôm lấy khung cửa, "Một mình ta đi đánh yêu quái đó?"

Thốc Ly dứt khoát không thèm nhìn.

"Được lắm, ta thật sự đi đây." Thụy Thụy lấy cây chổi trên cổ tay xuống, biến nó thành nguyên hình, vác trên vai. Ngoài miệng nói muốn đi, lại chỉ vác chổi nhảy từng bước đến cửa sổ dạo qua dạo lại cho Thốc Ly xem.

Thốc Ly chỉ thấy cái bóng người nhỏ, sắc áo vàng nhạt cười chổi không ngừng lượn qua lượn lại ở cửa sổ, đáng yêu buồn cười bay đông bay tây, cuối cùng hắn cũng mỉm cười, mở cửa ra. Thụy Thụy buông chổi nhào vào trong lòng hắn, "Ta chỉ biết chàng nghe lời ta nhất."

Nét mặt của Thốc Ly tràn đầy nhu tình, "Thật sự nguy rồi, đã học được cách được cung chiều thành kiêu căng rồi."

Trong lòng Thụy Thụy cảm thấy ngọt ngào, "Cũng chỉ đối với chàng như vậy thôi."

Thốc Ly nhướn mày, "Nàng không sợ ta sẽ gặp chuyện không may sao?"

Thụy Thụy kiễ chân hôn hắn, "Ta tin tưởng chàng, chàng nhất định đi, hơn nữa nếu chàng xảy ra chuyện, ta nhất định ở cùng chàng, ta sẽ vĩnh viễn ở cùng chàng."

Thốc Ly ho nhẹ, "Nói như vậy có thể suy nghĩ một chút."

Vẫn còn suy nghĩ một chút? Thụy Thụy hét lớn một tiếng, quyết định đưa ra khuôn mặt tươi cười ngọt ngào nhất cùng với đề nghị hấp dẫn nhất, "Được rồi, sau khi chàng trở về ta liền sinh cục cung cho chàng."

Thốc Ly mỉm cười, trong giọng nói tràn ngập hạnh phúc, "Nàng còn biết làm thế nào mà sinh cục cung sao?"

Thụy Thụy không hiểu lắm, nhưng mà không phải nam nữ yêu nhau đều sinh cục cung sao? Nàng nắm chặt hai lòng bàn tay đưa lên, "Ta sẽ học thật tốt,

ta rất thông minh." Tất cả những người nói nàng ngốc đều phải tránh sang một bên.

Thốc Ly cười ôm nàng vào lòng, hôn nàng thật sâu, giọng nói từ tính trầm thấp vang lên bên tai nàng, "Vì đề nghị hấp dẫn cuối cùng của nàng, ta đồng ý."

Một nụ hôn vạn năm.

Bởi vì yêu thú Thốc Ly cường đại gia nhập, cuối cùng con quái vật không hình không bóng kia cũng hoàn toàn bị đánh tan thành mây khói. Máu của Tàn Nguyên thân nữ trở về khắp ngõ ngách của thế gian, một lần nữa thấm ướt bảo vệ mặt đất, toàn bộ thế gian tràn đầy sức sống và bình yên.

Trên núi yêu thú thực tế có hơn một người nắm quyền —— tôn chủ phu nhân Thụy Thụy thiếu hiệp. Nhưng mà sau này mọi người biết được nàng còn có tên khác gọi là Bính Bính, cho nên có vài người bắt đầu vô cùng thân thiết gọi nàng là Bính Bính thiếu hiệp. Vì thế nàng có chút buồn rầu, uy nghiêm mất hết...

Nhưng mà không bao lâu yêu thú Thốc Ly đem núi Thủy Ly giao cho người tài giỏi đặc lực nhất của hắn, hắn tự mình mang theo tiểu thê từ đáng yêu của hắn du sơn ngoạn thủy khắp nơi, mỗi một ngày hạnh phúc sau này đều đang chờ đợi bọn họ.

" Là lá la~" giữa không gian trời xanh mây trắng, núi xanh hoa đẹp suối trong đều vang vọng giọng hát vui tươi của Thụy Thụy, ngọt ngào mãi mãi vang xa.

Bạn đang đọc truyện *Thụy Thụy Bình An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.